ecologia interioară

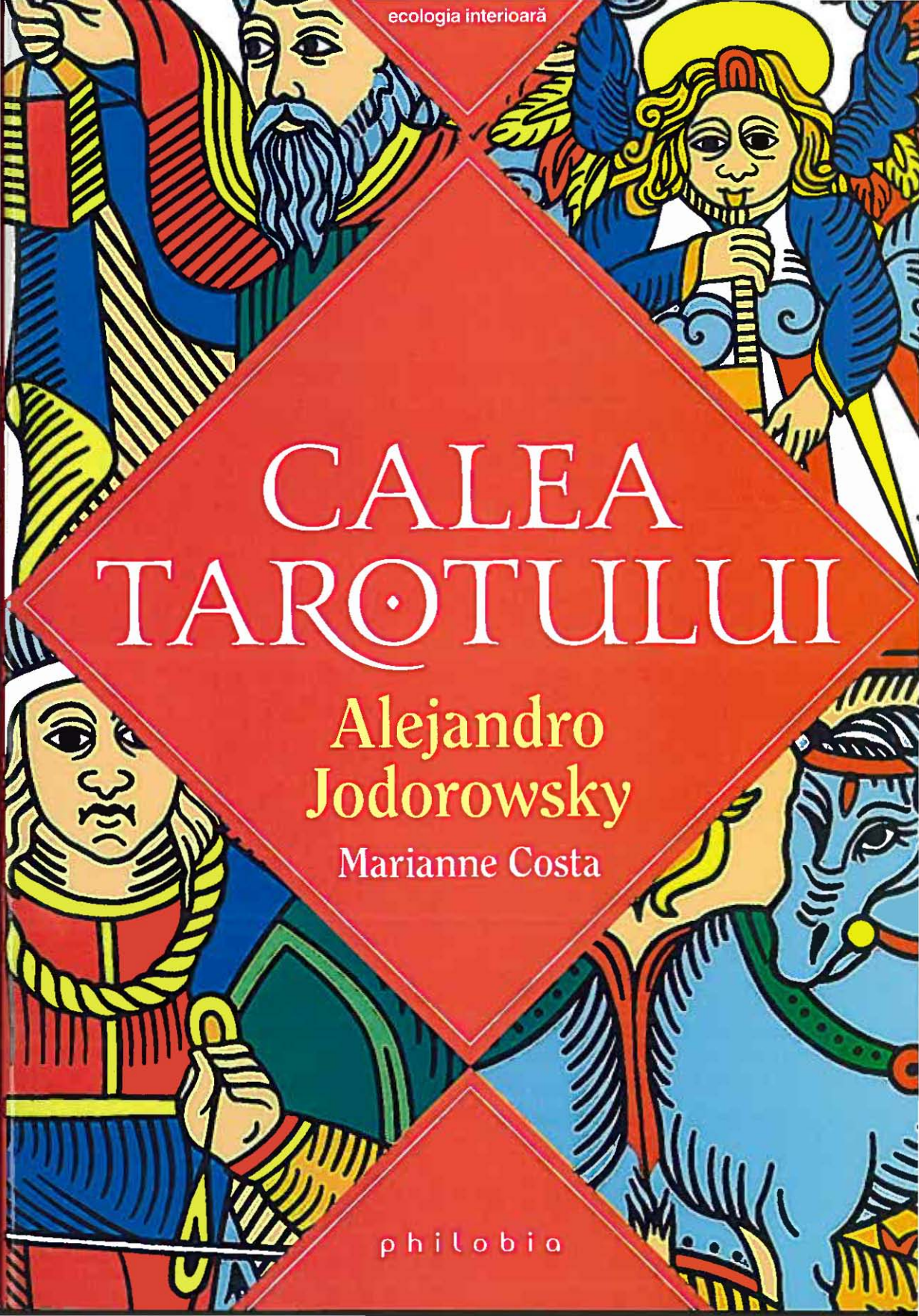

CALEA TAROTULUI

Alejandro Jodorowsky

Marianne Costa

philobia

CALEA TAROTULUI

LA VÍA DEL TAROT
Alejandro Jodorowsky, Marianne Costa

Copyright © Alejandro Jodorowsky & Marianne Costa, 2004

CALEA TAROTULUI
Alejandro Jodorowsky, Marianne Costa

© 2021 – Editura PHILOBIA

internet: www.philobia.com
e-mail: contact@philobia.com

ISBN 978-606-9707-38-8

Editor: **Bianca Biagini**
Traducere: Mihaela Cristea
Redactare: Dorina Oprea
Corectură: Oana Țăranu
Copertă & DTP: Cătălin Furtună

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
JODOROWSKY, ALEJANDRO
Calea Tarotului / Alejandro Jodorowsky, Marianne Costa ; trad. din lb. franceză de Mihaela Cristea. - București : Philobia, 2021

ISBN 978-606-9707-38-8

I. Costa, Marianne
II. Cristea, Mihaela (trad.)

159.9

Alejandro Jodorowsky

Marianne Costa

CALEA TAROTULUI

Traducere de Mihaela Cristea

philobia

Alejandro Jodorowsky s-a născut în Tocopilla, Chile, în 1929. Tarolog, terapeut, scriitor, autor, creator de benzi desenate (*El Incal*, *La casta de los Metabarones* sau *Los hijos del Topo*), director de teatru și de film cult (*El Topo* sau *Santa sangre*), a creat două tehnici terapeutice, psihomagia și psihogenealogia, care, în numeroase țări, au revoluționat pentru totdeauna psihoterapia. Psihogenealogia a servit ca bază pentru romanul său intitulat *Donde mejor canta un pajaro*, iar psihomagia a fost utilizată de Jodorowsky în *El nino del jueves negro*. Atât autobiografia sa, *La danza de la realidad*, cât și *Psihomagia* dezvoltă și explică aceste două tehnici. Alte cărți ale aceluiași autor sunt: *Cabaret mistico*, *Las ansias carnivoras de la nada*, *Evangelios para sanar*, *Teatro sin fin*, *Metagenealogia*[1], *La vida es un cuento* și două cărți pe care le dedică studierii și aplicării terapeutice a Tarotului: *La via del Tarot*, scrisă împreună cu Marianne Costa, și *Yo, el Tarot*.

Marianne Costa, născută la sfârșitul anilor '60, este licențiată în literatură comparată, cântăreață de rock și traducătoare de romane sentimentale. După ce și-a încheiat formarea în teatru alături de Jacques Lecoq, a învățat sârbo-croata și imediat după război a lucrat în Sarajevo ca asistent de literatură franceză la Facultatea de Litere și colaborator al Centrului Cultural André Malraux. În Bosnia, a susținut ateliere de scriere creativă și a publicat cartea de poezii *El infierno prometido*. La toate acestea se adaugă și ocupația sa de actriță de teatru și film, în special sub conducerea lui Jacques Lecoq și a lui Alejandro Jodorowsky. Din 1999 colaborează cu Alejandro Jodorowsky în desfășurarea atelierelor terapeutice de psihomagie, arbore genealogic și Tarot.

Cărțile de Tarot redate în lucrarea de față sunt preluate din Tarotul de Marsilia, restaurat de Alejandro Jodorowsky și Philippe Camoin, fiind reproduse aici cu permisiunea Camoin Editions (www.camoin.com). Copyright © 1997. Toate drepturile rezervate.

[1] *Metagenealogia: familia e și comoară, și capcană*, colecția Psihogenealogia, Editura Philobia, 2020.

Prefață

Cum să scrii o carte despre Tarot? Ar fi ca și cum ai vrea să golești marea cu o furculiță...

De mai bine de treizeci de ani, opera lui Alejandro Jodorowsky se conformează multiplicității dinamice a Tarotului: lecturi, lecții, descoperiri, conferințe... Dacă am fi transcris materialul în totalitate, am fi avut câteva zeci de mii de pagini captivante și, în același timp, complet dezorganizate, în ceea ce privește diferitele aspecte ale acestei arte care nu se lasă conținută în niciun fel de formă de rigiditate.

Deoarece acest lucru nu a fost posibil și fiindcă era nevoie de o carte, doar una, Alejandro și cu mine am hotărât să prezentăm Tarotul din perspectiva unor aspecte variate care să poată servi drept sprijin începătorilor, instrument de reflecție celor care simt vreun interes pentru el de mai mulți ani, încercând, totodată, să păstrăm, pentru cititor, plăcerea lecturii.

De aceea, toate capitolele acestei cărți includ o introducere redactată, la persoana întâi, de Alejandro, care parcurge traiectoria sa unică, cea a unei vieți întregi în compania acestui maestru exigent, prieten loial, al acestui puternic aliat care este Tarotul.

În ceea ce privește toată partea tehnică, ne-am străduit să fim foarte fideli extremei plasticități a Tarotului, în același timp limpede și profund, liniar și multidimensional, lucid și complex... și care nu se lasă redus la niciunul dintre infiniturile posibile pe care le deschide. De aceea, am încercat să compunem un manual care să poată fi citit fie pe fragmente, fie în formă cursivă, în care fiecare temă să fie, totodată, abordată cu grijă și concizie și în care imaginile însoțesc în mod permanent textul, deoarece Tarotul constituie, înainte de toate, o învățare a ceea ce se vede.

Această carte se organizează așadar în cinci părți: prima are ca scop să familiarizeze cititorul cu structura globală a Tarotului, dar și cu fundamentele sale numerologice și simbolice. A doua parte studiază, pe rând, arcanele numite „majore"; a treia face același lucru cu arcanele numite „minore". A patra parte reprezintă ceea ce ne-am dorit să fie un prim pas în lectura dinamică a Tarotului: studiul perechilor și al diferitelor legături interne între două sau mai multe cărți, ceea ce permite o mai bună intuire a nenumăratelor relații pe care le conține această artă. În cele din urmă, a cincea parte este destinată lecturii Tarotului.

În studiul pe care îl propunem, al arcanelor majore și minore, nu am intenționat să descriem totalitatea detaliilor care se pot vedea în cărți: este, pur și simplu, imposibil; noi înșine descoperim, în fiecare zi, noi relații și noi indicii. Scopul nostru a fost acela de a stabili o metodă pentru ca cititorul să poată da un sens detaliilor pe care el însuși le va descoperi în procesul său de observare.

Dorim să ne exprimăm recunoștința în mod special față de Barbara Clerc, cea care de ani de zile transcrie și arhivează lecțiile și conferințele altruiste ale lui Alejandro Jodorowsky. Ea ne-a pus la dispoziție toate învățăturile care, fără munca sa, s-ar fi transmis doar pe cale orală.

Marianne Costa

Introducere[2]

În Tocopilla, mic port chilian cufundat între înghețatul Ocean Pacific și câmpiile muntoase ale deșertului Tarapaca, cea mai aridă zonă din lume unde timp de secole nu a plouat, am avut, la șapte ani, primul meu contact cu cărțile de joc... Din cauza căldurii copleșitoare, negustorii își închideau tarabele de la prânz și până la cinci după-amiaza. Jaime, tatăl meu, trăgea copertina metalică a magazinului său, Casa Ucraineană – unde vindea lenjerie intimă de damă și articole de menaj – și se ducea să joace biliard într-un local în care își făcea veacul „nebunul Abraham", un evreu lituanian, văduv, care naufragiase acolo în circumstanțe misterioase. În acel șopron în care femeile nu aveau acces, comercianții rivali, în jurul unei mese verzi, proclamau pacea și își afirmau virilitatea făcând tot felul de șmecherii și escrocherii.

Potrivit filosofiei lui Jaime, la 7 ani, un copil avea deja creierul format și trebuia să fie tratat ca un adult. În ziua celei de-a șaptea aniversări ale mele, mi-a permis să îl însoțesc la jocul de biliard. Nu m-au impresionat zgomotul asurzitor al bilelor care se ciocneau și nici dârele albe și roșii pe care le lăsau traversând pânza alunecoasă. În schimb, mi-a atras atenția castelul din cărți de joc. Nebunul Abraham avea mania de a construi, din pachete de cărți de joc, castele mari. Lăsa acest ansamblu, întotdeauna diferit, întins, înalt, pe tejgheaua barului, departe de curenții de aer, până când el însuși, beat, îl distrugea cu lovituri, pentru ca imediat să înceapă să construiască altul. Jaime, hâtru, m-a împins spre el „aiurit", ordonându-mi să îl întreb

[2] Această introducere, introducerile corespunzătoare celor cinci părți ale cărții de față și introducerea secțiunii dedicate concluziei au fost scrise în castellană.

de ce făcea asta. El, cu un zâmbet trist, i-a răspuns unui copil ceea ce nu voia să spună adulților: „Îl imit pe Dumnezeu, puștiule. Cel care ne creează, ne distruge și, cu resturile noastre, ne reconstruiește."

În nopțile de sâmbătă și duminicile după masa de prânz, pentru a birui plictiseala provincială, tatăl meu primea în casă un grup de prieteni cu care juca cărți, ore îndelungate, în timp ce Sara Felicidad, mama mea, singura femeie de-acolo, servea bere și gustări, transformată în umbră. În restul săptămânii, cărțile „dormeau" închise sub cheie, într-un dulap. În ciuda faptului că aceste cartonașe mă fascinau, îmi era interzis să le ating. Părinții mei spuneau că erau doar pentru adulți. Acest lucru m-a făcut să cred că, într-un fel, cărțile de joc, fiare periculoase care nu puteau fi îmblânzite decât de un înțelept, în acest caz Jaime, au puteri magice... Fiindcă foloseau boabe de fasole sau mazăre în loc de fise, în fiecare luni, mama, poate pentru a-și descărca tristețea de a fi exclusă din joc, le fierbea și făcea din ele o supă pe care eu o înfulecam, simțind că îmi aducea o parte din acele puteri.

Fiind copil de imigranți ruși, fizicul meu, foarte diferit de al chilienilor autohtoni, m-a privat de prieteni. Părinții mei, cufundați zece ore pe zi în Casa Ucraineană, nu se puteau ocupa de mine. Copleșit de tăcere și singurătate, am început să cercetez toată mobila din dormitor, cu speranța de a găsi un detaliu care să-mi permită să știu ce chip ascund sub măștile lor de indiferență. Într-un colț al dulapului de haine, printre hainele parfumate ale Sarei Felicidad, am găsit o cutiuță metalică dreptunghiulară. Bătăile inimii mi s-au accelerat. Ceva îmi spunea că voi avea parte de o descoperire importantă. Am deschis-o. Înăuntru avea o carte de Tarot, numită Căruța. În ea, un prinț conducea un vehicul în flăcări. Limbile de foc, adăugate cu linii de cerneală neagră, fuseseră colorate cu acuarelă galbenă și roșie. Acel incendiu m-a intrigat peste măsură. Cine și-a însușit această treabă de a transforma desenul original, adăugându-i flăcări? Cufundat în gânduri, nu am simțit-o pe mama venind. Surprins asupra faptului, mi-am asumat vina și i-am întins cartea. Ea a luat-o, cu respect, a întins-o pe piept și a început să suspine zgomotos. Când s-a calmat, mi-a povestit că acea carte o purta întotdeauna în buzunarul cămășii, lângă inimă, răposatul ei tată. Fusese balerin de balet, un rus de doi metri înălțime, cu păr blond ca de leu, care, îndrăgostit de bunica mea evreică, fără să fie obligat să o facă, a însoțit-o în exil.

Deja în Argentina, neîndemânatic cum era în toate detaliile vieții cotidiene, s-a urcat pe un butoi cu alcool, încercând să regleze flacăra unei lămpi.

Capacul recipientului s-a spart și el s-a scufundat în alcool cu lampa cu gaz în mâini. Lichidul s-a aprins și bunicul meu a pierit ars. Sara Felicidad s-a născut la o lună după acest eveniment îngrozitor. Într-o zi, Jashe, mama sa, i-a povestit că a găsit cartea, intactă, în cenușa iubitului ei. Noaptea, după înmormântare, flăcările Căruței au apărut, fără ca cineva să le deseneze. Mama nu avea nicio îndoială că acea poveste a fost adevărată. Eu, cu inocența mea infantilă, am crezut-o.

Când am împlinit 10 ani, părinții mei au vândut afacerea și m-au anunțat că vom imigra în Santiago, capitala țării. Pierderea atât de brutală a teritoriului m-a cufundat într-o otrăvitoare ceață mintală. Felul în care am agonizat a fost creșterea în greutate. Transformat într-un mic hipopotam, mă târam spre școală, cu privirea lingând pământul, având sentimentul că cerul este o boltă de ciment. La asta s-a adăugat repulsia colegilor, atunci când au constatat, la dușuri, după o oră de educație fizică, că eram circumcis. „Evreu hoinar!", îmi strigau. Fiul unui diplomat care sosise de curând din Franța a scuipat pe dosul unei cărți și mi-a lipit-o pe frunte. Râzând în hohote, m-a împins într-o oglindă. Era o arcană din Tarotul de Marsilia: Eremitul. Mi-am văzut în ea groaznicul portret: o ființă fără teritoriu, solitară, pătrunsă de frig, cu picioarele umflate, umblând de o eternitate în căutarea a ce?... A ceva... indiferent ce, care să îi dea o identitate, un loc în lume, un motiv pentru care să trăiască în continuare. Bătrânul înălța o lampă. Ce înălța sufletul meu milenar? (În fața cruzimii colegilor, am simțit că greutatea mea era o durere purtată timp de secole.) Este, oare, această lampă conștiința mea? Și dacă eu nu aș fi un corp pustiu, o masă locuită doar de teamă și neliniște, ci o lumină ciudată care traversează timpul, cu ajutorul a nenumărate vehicule de carne, în căutarea acestei entități neînchipuite pe care bunicii mei o numeau Dumnezeu? Și dacă neînchipuitul ar fi frumusețea? Ceva asemănător unei explozii placentare părea să rupă barierele care îmi încătușau mintea. Tristețea a fost împrăștiată ca o pulbere... Am căutat, cu nerăbdarea unui naufragiat, portul în care se întâlneau tinerii poeți. Se numea Café Iris. Iris, mesagera zeilor, aceea care unește cerul cu pământul, complementul feminin al lui Hermes! Și mie mi-au lipit pe frunte un (H)EREMIT! În acea cafenea-templu am găsit prieteni, actori, poeți, păpușari, muzicieni, balerini. Între ei am crescut, căutând, tot cu disperare, frumusețea. În acei ani '40, drogurile nu erau la modă. Conversațiile noastre accelerate de febra creatoare se extindeau având ca axă o sticlă

de vin care, imediat ce se golea, era înlocuită cu alta. Dimineața devreme, înfometați și beți, ca să ardem alcoolul, fugeam în Parcul Forestal. În fața lui, într-un subsol strâmt, locuia Maria Lefèvre, o franțuzoaică de șaizeci de ani, în concubinaj cu Nene, un tânăr de 18. Doamna era săracă, dar păstra întotdeauna, în bucătăria ei, o oală mare de supă, o magmă haotică ce conținea resturile de mâncare pe care le primea de la restaurantul vecin, în schimbul citirii cărților clienților. În timp ce amantul ei sforăia gol, Maria, acoperită cu un halat chinezesc, ne servea niște porții pline în care, cufundați în deliciosul suc, puteam găsi pește, găluște, legume, cereale, fidea, brânză, ficăței de pui, burtă de vită și alte delicatese. Apoi, pe burta iubitului ei, pe care nici un foc de armă nu îl putea trezi, ne citea un Tarot desenat de ea. Acest bizar contact cu cărțile a fost decisiv: mulțumită acelei femei, în inima mea Tarotul a rămas pentru totdeauna unit cu generozitatea și iubirea fără limite. Au trecut deja șaizeci de ani de atunci; urmându-i exemplul, întotdeauna l-am citit gratis. Maria Lefèvre, atunci când mă simțeam prizonier pe insula culturală care, în acea perioadă, era țara mea, mi-a prezis: „Vei călători prin lumea întreagă, neîncetat, până la sfârșitul vieții. Dar ascultă bine: când spun «lume», mă refer la totalitatea universului. Când spun «sfârșitul vieții», mă refer la prezenta ta întrupare. În realitate, sub alte forme, vei trăi tot atât cât are de trăit universul."

Mai târziu, în Franța, am lucrat cu Marcel Marceau și am reușit să ating cea mai mare onoare acordată în compania sa: să înfățișez, nemișcat, într-o poză sugestivă, literele care indicau titlul spectacolelor sale de pantomimă. Astfel, devenit o statuie de carne, am călătorit, timp de cinci ani, printr-o mulțime de țări. La fiecare reprezentație, Marceau se dăruia cu totul: trup și suflet. Apoi, epuizat, se închidea în camera sa de hotel pentru foarte multe ore. Ziua următoare, fără să viziteze orașul, se întorcea în teatru pentru a încerca un număr nou sau pentru a repara luminile. Eu, singuratic în acele țări în care de multe ori nu vorbeam limba predominantă, vizitam muzee, străzi pitorești, cafenele ale artiștilor. Încetul cu încetul, am căpătat obiceiul de a căuta librăriile ezoterice pentru a cumpăra tarot. Am ajuns să colecționez peste o mie de pachete de cărți diferite: alchimic, rozacrucian, cabalistic, țigănesc, egiptean, astrologic, mitologic, masonic, sexual etc. Toate erau compuse din același număr de cărți, 78, împărțite în 56 de arcane minore și 22 de arcane majore. Dar fiecare avea desene diferite. Uneori, personajele umane erau transformate în câini, pisici, unicorni,

monștri sau gnomi. Fiecare exemplar conținea o cărticică în care autorul se prezenta drept deținător al unui adevăr profund. În ciuda faptului că eu nu puteam înțelege nici semnificația și nici folosirea atâtor cărți misterioase, le îndrăgeam foarte mult și de fiecare dată când găseam un joc nou, eram foarte fericit. Naiv, speram să găsesc Tarotul care să îmi comunice ceea ce, cu atâta neliniște, căutam: secretul vieții eterne...

Într-una dintre călătoriile mele în Mexic, însoțit de Marceau, am cunoscut-o pe Leonora Carrington, poetă și pictoriță suprarealistă care, în timpul războiului civil spaniol, trăise o poveste de iubire cu Max Ernst. Când l-au întemnițat, Leonora a suferit o criză de nebunie, cu tot ce este groaznic în semnificația acestui lucru, dar și cu toate ușile pe care acest rău le deschide în închisoarea minții raționale. Invitându-mă să mănânc un craniu de zahăr cu numele meu tipărit pe frunte, mi-a spus: „Iubirea transformă moartea în dulceață." Realizând că Leonora folosea în lucrările sale simbolurile Tarotului, am rugat-o să mă inițieze. Mi-a răspuns: „Ia aceste 22 de cărți. Observă-le, una câte una, și apoi spune-mi ce reprezintă pentru tine ceea ce vezi." Stăpânindu-mi timiditatea, am făcut ce mi-a spus. Ea a scris repede tot ce rosteam eu. Terminând cu descrierea Lumii, m-am trezit leoarcă de transpirație. Pictorița, cu un surâs misterios, mi-a șoptit: „Ceea ce tocmai mi-ai dictat reprezintă «secretul». Fiecare arcană, fiind o oglindă și nu un adevăr în sine, se transformă în ceea ce vezi în ea. Tarotul este un cameleon." Imediat după aceea, mi-a dăruit jocul creat de ocultistul Arthur Edward Waite, cu desene în stilul anilor o mie nouă sute, care mai târziu urma să fie foarte la modă printre hipioți. Am crezut că Leonora, pe care o vedeam ca pe o preoteasă, îmi înmânase cheia comorii luminoase care se află în centrul înăuntrului meu întunecat, fără să îmi dau seama că aceste arcane acționau doar ca excitanți ai intelectului.

Întors la Paris, am început să frecventez o cafenea din Piața Halles, *La promenade de Vénus*, unde André Breton se întâlnea, o dată pe săptămână, cu grupul său suprarealist. Mi-am permis să îi ofer Tarotul lui Waite, așteptându-i, cu o ascunsă mândrie, aprobarea. Poetul a observat cu atenție arcanele, cu un zâmbet care, încetul cu încetul, s-a transformat în grimasă de dezgust: „E un joc de cărți ridicol. Simbolurile lui au un vădit caracter deplorabil. Nu este nimic profund în el. Singurul Tarot de valoare este cel de Marsilia. Aceste cărți intrigă, emoționează, dar niciodată nu își eliberează secretul intrinsec. Una dintre ele m-a inspirat să scriu *Arcane 17*."

Admirator înfocat al marelui suprarealist, am aruncat la gunoi colecția mea de cărți, păstrând doar Tarotul de Marsilia, adică versiunea pe care o publicase Paul Marteau în 1930.

Totuși, la fel ca Breton, înțelegeam foarte puțin din semnificația acestor cărți care, plasate alături de seducătoarele imagini ale lui Waite, păreau ostile, mai ales arcanele minore. Am hotărât să le înregistrez în memoria mea, sperând astfel ca, ceea ce mintea mea nu putea descifra, să descifreze inconștientul. Am început să memorez fiecare simbol, fiecare gest, fiecare linie, fiecare culoare. Încet-încet, ajutat de răbdarea mea de fier, am putut, cu ochii închiși, să vizualizez, deși nu perfect, cele 78 de arcane. Pe parcursul celor doi ani cât a durat această experiență, m-am dus în fiecare dimineață la Biblioteca Națională din Paris, ca să studiez colecțiile de Tarot donate de Paul Marteau și cărțile consacrate acestui subiect. Cam până în secolul al XVIII-lea, Tarotul a fost asimilat cu un joc al hazardului, al ironiei și sensul lui profund a dispărut. Desenele au fost desfigurate sau transformate, decorate cu portrete ale nobililor, puse la dispoziția cronicarilor curții. Fiecare tratat spunea un lucru diferit, de multe ori în contradicție cu altele. În realitate, în loc să vorbească în mod obiectiv despre Tarot, autorii își făceau autoportretul pe care îl umpleau cu superstiții. Am întâlnit credințe masonice, taoiste, budiste, creștine, astrologice, alchimice, tantrice, sufite etc. S-ar spune că Tarotul era un fel de angajat al casei, mereu la dispoziția unei doctrine exterioare... Iar cel mai surprinzător lucru pe care l-am constatat a fost că, până când pastorul protestant și francmason Court de Gébelin (1728-1784), în al optulea volum al enciclopediei sale *Lume primitivă* („Monde primitif", 1781) a atribuit Tarotului trăsături ezoterice și nu numai ludice, nimeni nu observase cu adevărat arcanele, nici el, nici cei care i-au urmat. Fără să își dea seama că aceste cărți reprezintă un limbaj optic care cere să fie văzut în toată amploarea detaliilor sale, Gébelin îi ia fanteziile drept realități și îl declară venit din Egipt („Hieroglife aparținând Cărții lui Toth, salvată din ruinele unui templu milenar"), făcând publică o copie nereușită a Tarotului de Marsilia, din care elimină o mulțime de detalii, pune un 0 Nebunului (*Le Mat*) și îl botează „Nebunul", pentru a-i da o conotație negativă: „Are ca valoare ceea ce dă altora, exact ca și zeroul nostru, arătând astfel că, în nebunie, nimic nu există". Anexează un picior (labă) la masa Magicianului; îi transformă pe Împărat și pe Împărăteasă în Rege și Regină; pe Papa și pe Papesă, în Înalt-Preot și Mare-Preoteasă; botează Arcana XIII, fără

nume, cu numele de Moartea, greșind în legătură cu numărul Temperanței, pe care imprimă un XIII; hotărăște că, în Arcana VII, cel care conduce Căruța este Osiris, triumfător; pe Îndrăgostit îl numește Căsătoria; pe Steaua, Canicula; pe Diavol, Tiphon; Lumii îi dă numele de Timp, iar Spânzuratului, Prudență (punându-l în picioare); în plus, elimină culorile și, de asemenea, încadrarea originală care constă într-un dreptunghi inițiatic, alcătuit din două pătrate. În acest fel, vrea să îndrepte „greșelile" originalului.

Începând cu publicarea primului tratat ezoteric despre Tarot în „Lume primitivă", ocultiștii au început să intre într-o stare de delir, identificându-se cu desenele Tarotului de Marsilia și considerând copia lui Court de Gébelin și explicațiile sale egiptene ca autentic adevăr ezoteric. În 1783, un ghicitor faimos, frizerul Alliette, cunoscut sub pseudonimul Etteilla (inversul prenumelui său) (1750-1810) fabrica un tarot fantezist care are trimiteri la astrologie și la Cabala ebraică. Mai târziu, Alphonse-Louis Constant, zis Éliphas Lévi (1816-1875), în ciuda imensei sale intuiții, retrogradează Tarotul de Marsilia, considerându-l „ezoteric", iar în „Dogmă și ritualul înaltei magii", desenează o versiune „ezoterică" a Căruței, a Roatei Norocului, a Diavolului, stabilește că cele 22 de arcane majore desemnează alfabetul ebraic și ignoră cele 56 de arcane minore. Această idee este adoptată de Gérard Encausse care, sub pseudonimul Papus (1865-1917), își permite să creeze un tarot cu personaje egiptene care ilustrează o structură cabalistică ebraică. După aceste încercări de a sădi în Tarot orice fel de sisteme ezoterice, se scriu mii de cărți bazate pe „o tradiție" inexistentă care demonstrează că Tarotul a fost creat de egipteni, evrei, arabi, hinduși, greci, chinezi, mayași, extratereștri, făcându-se referire, de asemenea, la Atlantida și Adam, căruia i se atribuie desenul primelor cărți, sub îndrumarea și dictarea unui înger. (În tradiția religioasă, operele sacre au, întotdeauna, origini cerești. Realizarea sistemului simbolic nu este abandonată inspirației personale a artistului, ci este desemnată de însuși Dumnezeu...) Cuvântul „Tarot" ar fi egiptean (țar: *cale*; ro, rog: *real*), indotartar (tan-tara: *zodiac*), ebraic (tora: *lege*), latin (rota: *roată*: orat: *a vorbi*), sanscrit (tat: *totul*; țar-o: *stea fixă*), chinez (tao: *început nedefinit*) etc. Diferite grupuri etnice, religioase sau societăți secrete i-au revendicat paternitatea: țigani, evrei, creștini, musulmani, masoni, rozacrucieni, alchimiști, artiști (Dali), guru (Osho) etc. Găsesc în el influențe ale Vechiului Testament, ale Evangheliilor și Apocalipsei (în cărți

precum Lumea, Spânzuratul, Temperanţă, Diavolul, Papa, Judecata, ale învăţăturilor tantrice ale lui I Ching), ale codicelor aztece, ale mitologiei greco-latine...

Fiecare joc nou cuprinde subiectivitatea autorilor săi, viziunile lor despre lume, prejudecăţile morale, nivelul lor limitat de conştiinţă. La fel ca în povestea Cenuşăresei în care surorile vitrege sunt dispuse să îşi taie o bucată de piele pentru a putea încălţa pantoful de cristal, fiecare ocultist schimbă structura originală. Pentru a face Tarotul să coincidă cu cele 22 de căi ale Arborelui Vieţii, care uneşte cei zece sefiroţi ai tradiţiei cabaliste, Waite schimbă numărul VIII al Dreptăţii cu numărul XI al Forţei; transformă Îndrăgostitul în Îndrăgostiţii etc., falsificând astfel semnificaţia tuturor arcanelor. Aleister Crowley, ocultist care aparţine Ordinul Templierilor Orientali (sau Ordinul Templului de Est), schimbă, de asemenea, numele, desenele (drept urmare, sensul) şi ordinea cărţilor. Dreptatea se transformă în Judecata; Temperanţă în Arta; Judecata, în Aeon; elimină Valeţii şi Cavalerii şi în locul lor pune Prinţi şi Prinţese... Oswald Wirth, ocultist suedez, mason şi membru al Societăţii Teosofice, îşi desenează el însuşi tarotul, introducând în arcane nu numai costume medievale, sfincşi egipteni, cifre arabe şi litere ebraice în locul numerelor romane, simbolurilor taoiste, versiunea alchimică a Diavolului, inventată de Éliphas Lévi, ci se inspiră din versiunea greşită a lui Court de Gébelin (a se vedea Turnul său, Temperanţa sa, Dreptatea sa, Papa, Îndrăgostitul său), vrând să spună astfel că Tarotul de Marsilia este o versiune populară, adică vulgară, a Tarotului lui Gébelin... Miile de adepţi ale unei secte rozacruciene nord-americane susţineau că Tarotul Egiptean al lui R. Falconnier – un asociat al Comediei Franceze care l-a desenat şi publicat în 1896, dedicându-l lui Alexandre Dumas – constituie jocul sacru original... Secole de vise şi minciuni!

O lucrare sacră este perfectă, prin esenţa ei; discipolul trebuie să o adopte în forma ei globală, fără să încerce să îi ataşeze sau să îi îndepărteze din conţinut. Nimeni nu ştie cine a creat Tarotul, nici unde, nici cum. Nimeni nu ştie ce înseamnă cuvântul Tarot, nici cărei limbi aparţine. Nu se ştie nici dacă Tarotul a fost aşa încă de la originile sale sau dacă este rezultatul unei evoluţii lente care ar fi început cu crearea unui joc arab numit *naïbbe* (*naipes* – cărţi de joc) şi căruia i s-au anexat, cu trecerea anilor, arcanele majore şi aşa-numitele Triumfuri. Doar faptul de a crea noi versiuni ale Tarotului de Marsilia, anonim, ca orice monument sacru, crezând că, schimbând

desenele sau numele cărţilor, se realizează o lucrare de amploare, este doar pură vanitate.

Care a fost intenţia creatorului acestei catedrale nomade? A putut o singură fiinţă umană să plăsmuiască aşa o imensă enciclopedie de simboluri? Cine a fost capabil să reunească într-o singură viaţă asemenea cunoştinţe? Precizia Tarotului este atât de mare, sunt atât de perfecte relaţiile lui interne, unitatea sa geometrică, încât ne este imposibil să acceptăm că este o operă realizată de un solitar iniţiat. Doar pentru a inventa structura, pentru a crea personajele, cu costumele şi gesturile lor, pentru a stabili simbolistica abstractă a arcanelor minore, toate acestea cer mulţi ani de muncă intensă. Scurta durată de viaţă a unui om nu este suficientă. Éliphas Lévi, în *Dogmă şi ritual al înaltei magii,* dacă se citeşte printre rânduri, aşa îl intuieşte: „Este o lucrare unică şi monumentală, simplă şi puternică precum arhitectura piramidelor; în consecinţă, eterne ca şi ele; o carte care conspectează toate ştiinţele şi ale cărei infinite combinaţii pot soluţiona orice problemă; o carte care vorbeşte prin a te face să gândeşti, inspiratoare şi care lămureşte toate conceptele posibile; opera maestră a sufletului uman şi, fără îndoială, unul dintre cele mai frumoase lucruri care ne-au parvenit din Antichitate; clavicula universală, adevărată maşinărie filosofică care împiedică rătăcirea sufletului, lăsându-i libertatea şi iniţiativa; sunt matematicile aplicate absolutului, alianţa dintre pozitiv şi ideal, o loterie a gândurilor atât de riguroasă şi exactă ca şi numerele; în ultimul rând, este, poate, cel mai simplu şi mai mare lucru pe care geniul uman l-a conceput vreodată."

Dacă am vrea să ne imaginăm originea Tarotului (deja în 1337, în regimurile juridice ale Abaţiei din Saint-Victor de Marsilia, se interzic oamenilor bisericii jocurile de cărţi), ar trebui să ne întoarcem în timp, cel puţin până la anul 1100. În acea vreme, în sudul Franţei şi în Spania se puteau vedea, într-o pace deplină, ridicate foarte aproape, o biserică, o sinagogă şi o moschee. Cele trei religii se respectau şi înţelepţii fiecăreia dintre ele nu ezitau să discute şi să îşi îmbogăţească contactele cu membrii celorlalte. Este evident că în arcanele II, V, XIIII, XV, XX şi XXI se întâlneşte influenţa creştinismului. Pe capul scheletului Arcanei fără nume se pot distinge cele patru litere ebraice, Yod-He-Vav-He, care desemnează divinitatea, iar pe pieptul Spânzuratului, cei zece sefiroţi ai Arborelui vieţii cabaliste. În arcanele minore apar simboluri musulmane: de exemplu, în partea de sus a Asului de Cupă, un cerc cu nouă puncte reprezintă, în mod evident,

inițiatul eneagon. Posibil ca un grup format din înțelepți aparținând celor trei credințe, prevăzând o decădere a religiilor lor care, dintr-o sete de putere, ar fi condus inevitabil la un sentiment de ură între secte și la rătăcirea tradiției sacre, au conspirat pentru a depozita această cunoaștere într-un umil joc de cărți, ceea ce ar echivala cu păstrarea și ascunderea lui, ca să traverseze obscuritățile istoriei până când va ajunge într-un viitor îndepărtat, în care ființe cu un nivel de conștiință ridicat ar putea să îi descifreze minunatul mesaj.

René Guénon, în *Simboluri fundamentale ale științei sacre*, spune: „În folclor, poporul păstrează, fără să le înțeleagă, vestigii ale tradițiilor antice, care uneori amintesc de un trecut atât de îndepărtat încât ar fi imposibil de identificat; (...) în acest sens, îndeplinește funcția unui fel de memorie colectivă, mai mult sau mai puțin «subconștientă», al cărei conținut, o sumă considerabilă de elemente de natură ezoterică, provine, în mod cert, din alt loc."

J. Maxwell, în *Tarotul, simbolul, arcanele, prezicerea,* este primul autor care se întoarce la origine, recunoscând că Tarotul de Marsilia (cel al lui Nicolas Conver) este un limbaj optic și că, pentru a-l înțelege, trebuie să îl vezi. Mai târziu, Paul Marteau, în cartea sa, *Tarotul de Marsilia,* imitându-l pe Maxwell, reproduce cărțile, analizându-le, una câte una, detaliu cu detaliu, ținând cont de numerele lor, semnificația fiecărei culori, a fiecărui gest al personajelor. Totuși, în ciuda faptului că a continuat adevăratul traseu al studiului Tarotului inaugurat de Maxwell, săvârșește două greșeli. Pe de o parte, jocul său reprezintă doar o aproximare a originalului. Desenele lui sunt copia exactă a Tarotului lui Besançon, editat de Grimaud, la sfârșitul secolului al XIX-lea, care, la rândul său, reproduce alt Tarot al lui Besançon editat de Lequart și semnat „Arnoult 1748". De asemenea, își permite să schimbe anumite detalii, poate pentru a-și pune semnătura și astfel să îl poată comercializa, încasând drepturi de autor. Pe de altă parte, păstrează cele patru culori de bază impuse de mașinile de imprimat, în loc să păstreze culorile vechi, mai variate decât exemplarele pictate de mână.

Totuși, negăsind niciun tarot mai apropiat de cel autentic decât acela al lui Paul Marteau, m-am dăruit acestuia, cu un deosebit respect. Mi-am dat seama că dacă cineva m-ar putea învăța să îl descifrez, nu ar fi un maestru în carne și oase, ci însuși Tarotul. Tot ce eu voiam să știu era deja acolo, în mâinile mele, înaintea ochilor mei, în cărți. Era esențial să încetez să

ascult explicațiile bazate pe „tradiție", concordanțe, mituri, explicații parapsihologice și să las arcanele să vorbească... Pentru a-l integra în viața mea, pe lângă memorarea lui, am realizat cu el unele acțiuni pe care spiritele raționale le-ar putea numi puerile. De exemplu, am dormit în fiecare noapte cu o carte diferită sub pernă sau mi-am petrecut toată ziua cu una din ele în buzunar. Mi-am frecat corpul cu cărțile; am vorbit în numele lor, imaginându-mi ritmul și tonul vocii lor; am vizualizat fiecare personaj gol, mi-am imaginat simbolurile lui acoperind cerul; am completat desenele care par că se scufundă în cadru; i-am oferit un corp întreg animalului care îl însoțește pe Nebun și acoliților Papei, am prelungit masa Magicianului până când am găsit, în invizibil, cel de-al patrulea picior, mi-am imaginat de unde atârnă lumânarea Papesei, am văzut spre ce ocean mergea râul pe care îl alimenta femeia din Steaua și până unde ajungea helesteul Lunii. Mi-am imaginat ce avea Nebunul în bocceluța lui și Magicianul în servietă, lenjeria Papesei, vulva Împărătesei și falusul Împăratului, ce ascundea în mâinile sale Spânzuratul, ale cui erau capetele retezate din Arcana XIII etc. Mi-am imaginat gândurile, emoțiile, sexualitatea și acțiunile fiecărui personaj. Le-am făcut să se roage, să insulte, să facă dragoste, să recite poeme, să vindece.

Dacă cuvântul arcană, majoră sau minoră, nu a fost tipărit în nicio parte a jocului, nu trebuia să văd cărțile ca pe „un secret rezervat, lucru ascuns și foarte greu de cunoscut"... Depindea de mine să le dau un nume: planșe, cărți de joc, cărți, arcane, triumfuri... alegerea îmi aparținea. Deoarece aveam cuvintele Bâte, Spade, Cupe și Monede, am optat să aleg arcane (majore și minore) și apoi să urmez o ordine alfabetică: A (pentru arcane), B (Bâte), C (Cupe), D (Dinari/Monede), E (Epée – Spade), F (Figuri).

Timp de treizeci de ani am ajuns să cunosc din ce în ce mai bine Tarotul lui Paul Marteau, am organizat ateliere, am ținut cursuri, l-am predat atâtor sute și sute de elevi... În anul 1993 am primit o scrisoare în care Philippe Camoin, descendent direct al familiei marseleze care tipărea încă din 1780 Tarotul lui Nicolas Conver, îmi povestea accidentul de automobil în care murise tatăl său, Denis Camoin. Această dispariție tragică l-a afectat profund, cu atât mai mult cu cât primăria profitase de tragicul eveniment pentru a expropria terenul imprimeriei, a o demola și a construi acolo o școală cu profil stomatologic. Philippe, nefiind capabil să își încheie doliul, după încercări nereușite de a se integra în societate, s-a transformat într-un

pustnic. A petrecut zece ani închis în casa tatălui său din satul Forcalquier, fără altă comunicare cu lumea exterioară în afară de antena parabolică care-i permitea să se uite la televizor, având instalate zece canale diferite. Astfel a învățat, la nivel de bază, zece limbi diferite. Ecranul catodic a devenit interlocutorul său. Credea că a ajuns să simtă mirosul oamenilor care apăreau pe micul ecran. Când avea o problemă, o întrebare, apăsa, la întâmplare, un buton al televizorului și, ca prin magie, o imagine, un program, îi dădeau un răspuns. Într-o noapte insomniacă, pe când ceasul arăta ora trei, a întrebat: „Ce trebuie să fac pentru a continua tradiția familială întreruptă de moartea tatălui meu?" și a apăsat pe telecomandă. Am apărut eu pe micul ecran, răspunzând unui reporter. Philippe a simțit că mă îndreptam spre el, în special. La câteva zile, a repetat întrebarea și din nou am reapărut pe ecran. Și acest fenomen s-a petrecut și a treia oară. De aceea a decis să se întoarcă la civilizație și mi-a scris o scrisoare în care îmi cerea să ne întâlnim...

Când l-am văzut sosind, mi-a fost imposibil să îi calculez vârsta. Ar fi putut avea la fel de bine cincizeci de ani sau douăzeci, dădea impresia că este totodată un înțelept, dar și un copil. Avea o dificultate de vorbire. Între fiecare dintre cuvintele sale treceau secunde lungi. Dădea impresia că nu spune nimic personal, că totul era dictat dintr-o dimensiune îndepărtată. Transparența pielii dezvăluia faptul că era vegetarian. La baza degetelor mari avea câte un tatuaj. O lună pe stângul și un soare pe dreptul. A vrut să asiste la cursurile mele de Tarot. Ceilalți elevi se întrebau dacă Philippe era mut. Avea o imensă dificultate în a stabili relații cu oamenii. Îi era mai ușor să comunice cu entități din alte lumi. Zeul Shiva îl emoționa pentru că, deși era o entitate divină, care răspândea iubire și fertilitate, toți demonii i se supuneau.

Am decis să întreprind o acțiune terapeutică, utilizând psihomagia. Dacă moartea tatălui a rupt legăturile care îl uneau pe fiul său de lume, pentru a le reinstaura trebuia să îl reunesc pe Philippe cu tradiția familială. Pentru asta, i-am propus să reconstituim împreună Tarotul de Marsilia. În acea vreme, aveam impresia că această temă constă doar în eliminarea micilor detalii atașate de Paul Marteau și, poate, să rafinăm unele desene care, cu timpul, din copie în copie, începuseră să se transmită încețoșate... Philippe a primit entuziasmat propunerea mea. A realizat că acesta era motivul pentru care m-a căutat. Am vorbit cu mama sa și i-am cerut ajutorul.

Fiindcă, la moartea soțului ei, donase o importantă colecție de tarocuri în diferite muzee, ne-a dat mai multe scrisori de recomandare. Am fost de fiecare dată bine primiți și ni s-a permis să obținem diapozitive fotografice pentru cărțile utile căutării noastre. De asemenea, doamna Camoin păstrase o importantă colecție de planșe de imprimare care datau din 1700. După un an de cercetări, am realizat imensitatea sarcinii care ne aștepta. Nu era vorba despre schimbarea unor detalii, nici de clarificarea câtorva rânduri sau linii, ci trebuia restaurat întreg Tarotul, redându-i culorile originale, pictate de mână și desenele pe care cei care le copiaseră în mod succesiv le șterseseră... Din fericire, dacă în unele exemplare existau părți fragmentate, în altele apăreau celelalte care completau părțile pierdute. A trebuit să folosim calculatoare performante, în care am putut compara, punând o imagine peste alta, nenumărate versiuni, printre care cele ale lui Nicolas Conver, Dodal, François Torcaty, Fautrier, Jean-Pierre Payen, Suzanne Bernardin, Lequart etc.

Am lucrat la această restaurare timp de doi ani. Philippe și-a reînnoit legăturile cu lumea și a demonstrat că posedă o extraordinară abilitate tehnică. Folosea computerul ca un expert. Complexitatea acestei munci a cerut mașinării mai adecvate. Fără să economisească din cheltuieli, mama sa ne-a procurat elementele tehnice care ne lipseau. Dificultatea muncii de restaurare consta în faptul că Tarotul de Marsilia este alcătuit din simboluri foarte strâns legate între ele; dacă se modifică o singură trăsătură, întreaga lucrare se alterează. În sec. al XVII-lea existau numeroase imprimerii ale Tarotului de Marsilia și exemplarele sec. al XVIII-lea sunt copii ale anterioarelor; drept urmare, nu puteam accepta ca un Tarot din sec. al XVIII-lea să fie cel original. Era foarte posibil ca versiunea lui Nicolas Conver din 1760 să fi conținut greșeli și omiteri. Dacă la început, desenele erau pictate de mână, numărul culorilor a fost limitat când mașinăriile industriale și-au făcut apariția în imprimeriile sec. al XIX-lea. Potrivit proprietarilor imprimeriilor, liniile și culorile au fost reproduse cu o mai mare sau mai mică fidelitate. Cei neinițiați au simplificat la maximum simbolurile și cei care le-au copiat au adăugat greșeli greșelilor. Pe de altă parte, când studiem un ansamblu mare de jocuri, vedem că anumite tarocuri aveau desene identice și superpozabile și, totuși, fiecare dintre ele posedau simboluri care nu apăreau în altele. În acest caz, deducem că au fost copiate din același tarot, mai vechi, azi dispărut. Este acel tarot original pe care voiam să îl reconstituim.

Ne-am împiedicat de un obstacol, aparent de netrecut. Niciun muzeu nu deținea un Tarot de Marsilia complet, vechi, pictat de mână... Munca noastră a încetat pentru un timp care ni s-a părut o eternitate. La un moment dat, mi-am amintit că în Mexic, în Piața Rio de Janeiro, la cincizeci de metri de casa în care am locuit, trăia anticarul Raul Kampfer, specialist în religii aztece și mayașe. În 1960, a vrut să îmi vândă un tarot vechi „francez", pictat de mână, cerând pe el 10.000 de dolari. Acaparat de versiunea lui Waite, mi s-a părut total neinteresant și absurd de scump, așa că am uitat de asta... Miracol! Lângă casa mea a existat, poate, valorosul exemplar care ne lipsea atât de mult!

Philippe și cu mine am călătorit în Mexic și, foarte emoționați, am bătut la ușa anticarului. Ne-a deschis un băiat tânăr: era fiul lui Raul Kampfer, care murise. Băiatul păstra în camera sa, cu religiozitate, obiectele pe care le lăsase tatăl său. Nu știa că printre ele se ascundea un tarot. Ne-a cerut să îl ajutăm să îl caute. După o bună și plină de palpitații bucată de timp, l-am găsit într-o cutie de carton, pe fundul unui cufăr. Tânărul ni l-a vândut la un preț rezonabil. Ne-am întors la Paris cu trofeul nostru. Acest tarot ne-a fost ghidul esențial în restaurarea, în computer, a vechilor culori.

Pe măsură ce avansam cu sarcina, am avut adevărate scurtcircuite spirituale. Timp de atâția ani altoisem în sufletul meu Tarotul lui Paul Marteau, dând fiecărui detaliu semnificația cea mai profundă posibil (lucru care putea depozita în arcane o iubire fără limite), încât unele schimbări mi s-au părut adevărate lovituri de pumnal. În fond, munca de restaurare cerea ca o parte din mine însumi, de dragul schimbării, să accepte să moară. Cele două zaruri din Magicianul, unul pe 1 și celălalt pe 5 (dând 15, Diavolul), care, în partea sa opusă ascundea un 2 și un 6 (dând 26, suma literelor divinității: Yod 10 + He 5 + Vav 6 + He 5), ceea ce mi-a permis să spun că demonul era doar o mască a lui Dumnezeu, transformat în versiunea restaurată în trei zaruri, fiecare arătând trei fețe care, în total, însumează șapte (3 înmulțit cu 7 egal 21, Lumea). Aceste simboluri au fost transformate în ceva absolut diferit, lucru care m-a obligat să fac niște eforturi mentale copleșitoare pentru a le înlocui pe celelalte atât de iubite. Același lucru mi s-a întâmplat cu pantofii albi ai Împăratului. Mă obișnuisem să cred că puternicul monarh mergea cu pași de o puritate impecabilă, atât de plini, în albul lor, de înțelepciune, precum barba sa tot albă. Dar în realitate, pantofii s-au dovedit a fi roșii și barba celestă (albastră). Pași de o creativitate

cuceritoare, la fel ca și crucea sceptrului care își impune semnul lumii și o barbă de om sensibil, spiritual și receptiv, mai intuitiv decât inteligent. În Îndrăgostitul, cu mare durere am fost nevoit să uit de paralela care se făcea între personajul central, pe care Marteau îl arăta cu picioarele goale, și Moise, care s-a descălțat pentru a auzi vocea Preaînaltului în tufișul în flăcări. A fost dureros să accept că acest personaj avea pantofii roșii, la fel de activi ca cei ai Împăratului sau ai Nebunului, ceea ce dădea iubirii lor un aspect mai puțin divin și mai mult pământesc. Spânzuratul, la Marteau, nu era legat de un picior, dar în al nostru, da. A trebuit să trec de la un personaj care, în mod liber, a decis să nu acționeze, la altul care își primea legăturile ca pe o lege cosmică împotriva căreia nu se putea răzvrăti, însemnând că, pentru el, „libertatea" era egală cu supunerea în fața Legii. În Arcana XIII, la Marteau, scheletul își tăia un picior: autodistrugere; în al nostru, își oferea atât un picior albastru, cât și un braț și o coloană vertebrală de aceeași culoare, act constructiv care se repetă în coasa sa, în care roșul anterior s-a amestecat cu acest albastru ceresc, semnificând o asemănare de spirit. Diavolul, care la Marteau mânuia o spadă apucând-o de muchie, adică rănindu-și prostește mâna, în al nostru înalța o torță, oferind lumină tenebrelor. În Turn, au apărut trei trepte inițiatice și o ușă, ceea ce presupunea că cele două personaje nu cădeau, ci ieșeau fericite, din voință proprie. Și multe alte detalii care mi-au schimbat viziunea. Desigur că am avut nevoie de o perioadă de timp ca să îl abandonez pe Marteau. Am început prin a amesteca cele două pachete și a le oferi, în acest fel, consultantului. Treptat, ce a fost vechi părea că se usucă precum frunzele toamna, în timp ce noul dobândea, cu fiecare zi care trecea, o energie mai puternică. Într-o dimineață de miercuri, în grădina pavilionului meu din Vincennes, la poalele unui tei plin de frunze, mi-am îngropat atât de iubitul Tarot al lui Paul Marteau, cu durerea cu care un copil își îngroapă mama. Peste el am plantat un trandafir. În aceeași noapte, în cafeneaua Saint Fiacre, în care în fiecare săptămână citeam Tarot gratis, am folosit pentru prima oară – și, de atunci, pentru totdeauna – Tarotul restaurat. Acea primă dată a coincis cu sosirea, în fața mesei mele, a Mariannei Costa. Întâlnirea cu ea a fost la fel de importantă ca și întâlnirea mea cu Philippe Camoin. Fără Marianne, niciodată nu aș fi putut scrie această carte. Deși minții raționale îi este greu să accepte că nimic nu este întâmplător în natură, că tot ce se întâmplă în Univers este cauzat de o lege prestabilită, că anumite evenimente sunt

înscrise în viitor şi că efectul precede cauza, apariţia colaboratoarei mele îmi pare opera unui destin stabilit de o entitate neimaginată.

Înainte de toate, Marianne a fost sufletul meu, apoi asistenta mea şi, în cele din urmă, am sfârşit prin a citi Tarotul împreună, îndeplinind, astfel, ceea ce arcanele punctează: Împărătească-Împărat, Papesă-Papa, Lună-Soare. Iniţiatul are nevoie de complementul său feminin şi viceversa, pentru ca amândoi să ajungă la o lectură ghidată de Conştiinţa cosmică.

Alejandro Jodorowsky

Corespondenţe

	LE•MAT (Nebunul)
I	LE•BATELEUR (Magicianul)
II	LA•PAPESSE (Papesa)
III	LIMPERATRICE (Împărăteasa)
IIII	L'EMPEREUR (Împăratul)
V	LE•PAPE (Papa)
VI	LAMOVREVX (Îndrăgostitul)
VII	LE CHARIOT• (Căruţa)
VIII	LA JUSTICE (Dreptatea)
VIIII	L'HERMITE (Eremitul)
X	L'A•ROVE•DE•FORTVNE (Roata Norocului)
XI	LA•FORCE (Forţa)
XII	LE•PENDU (Spânzuratul)
XIII	L'ARCANE SANS NOM (Arcana fără nume / Arcana XIII)
XIIII	TEMPERANCE (Temperanţă)
XV	LE•DIABLE (Diavolul)
XVI	LA•MAISON•DIEV (Turnul)
XVII	LE TOILLE (Steaua)
XVIII	LA•LUNE (Luna)
XVIIII	LE SOLEIL (Soarele)
XX	LE•IUGEMENT (Judecata)
XXI	LE•MONDE (Lumea)

De asemenea, în această ediţie se păstrează următoarele corespondenţe:

- Bâte (Bâton), Monede (Deniers), Spade (Épée) şi Cupe (Coupe).
- Valeţi (Valet) şi Cavaleri (Cavalier)

Prima parte

Structura și numerologia Tarotului

Introducere

Tarotul este o ființă

Cei mai mulți dintre autorii de cărți despre Tarot se limitează să scrie și să analizeze o carte după alta, fără a concepe ansamblul jocului ca o totalitate. În orice caz, adevăratul studiu al semnificației fiecărei arcane începe cu o dispunere coerentă a întregului Tarot: de la fiecare detaliu, oricât de mic ar fi, pornesc linii de unire care cuprind toate cele 78 de cărți. Pentru a înțelege aceste simboluri multiple, trebuie să fi văzut simbolul final, care formează totalitatea lor, o mandală. Potrivit lui Carl G. Jung, mandala este o reprezentare a psihicului, a cărei esență ne este necunoscută: formele rotunde simbolizează, în general, integritatea naturală, în timp ce formele dreptunghiulare reprezintă conștientizarea acestei integrități. Pentru hinduși, mandala, simbol al spațiului sacru central, altar și templu, este, totodată, o imagine a lumii și reprezentarea puterii divine. O imagine capabilă să îl conducă pe cel care o contemplă la iluminare... Fiind de acord cu această concepție, mi-am propus să organizez Tarotul ca și cum aș construi un templu. În toate tradițiile, templul condensează creația universului, care este văzută ca unitate divină care s-a fragmentat. Osiris, închis într-un cufăr de dușmanii săi geloși și de fratele său, Seth, este aruncat în apele Nilului, mutilat, sfârtecat și mai apoi resuscitat de suflul lui Isis. În mod simbolic, arcanele Tarotului sunt un cufăr în care s-a depozitat o comoară spirituală. Deschiderea acestui cufăr echivalează cu o revelație. Sarcina inițiatică constă în unirea fragmentelor până la recuperarea completă a unității... Se pornește de la un teanc de cărți, se amestecă arcanele și se întind pe o suprafață, adică se sfârtecă, se sfâșie Dumnezeu. Se interpretează, se reunesc în fraze. Lectorul inițiat (Isis a sufletului), într-o căutare sacră,

reunește bucățile. Dumnezeu este readus la viață, nu în dimensiunea imaterială, ci în lumea materială. Cu Tarotul se alcătuiește o figură, o mandală, care permite cuprinderea lui totală într-un singur aspect.

Această idee conform căreia cărțile nu au fost concepute individual, ca simboluri separate, ci ca părți ale unei unități, nu mi-a venit brusc. A fost un proces amplu care a început cu intuiții nebuloase și a ajuns, de-a lungul timpului, la descoperiri care, cu toată certitudinea, dovedesc dorința de uniune a acestei „ființe" care este Tarotul.

Aranjez cărțile, situându-le pe cele pare în stânga mea și pe cele impare în dreapta, pentru că, în tradițiile orientale, numerele pare sunt considerate pasive și cele impare, active; partea dreaptă este considerată activă și cea stângă, pasivă. Compar ornamentele templelor occidentale cu cele ale templelor orientale. Pe fațadele catedralelor gotice, de exemplu, Notre-Dame de Paris, Iisus Hristos, androgin, în picioare, între un dragon terestru și unul ceresc, ne binecuvântează, situat fiind pe ușa centrală. Pe ușa din dreapta sa (stânga noastră, ca spectatori) se înalță Fecioara Maria (feminitate, receptivitate) și pe ușa din stânga sa, vedem un preot care domină cu bastonul său un dragon (masculinitate, activitate). În schimb, în templele budiste tantrice, divinitățile masculine se situează în partea noastră stângă, ca spectatori, iar cele feminine, în partea noastră dreaptă – explicabil prin faptul că Buddha nu este un zeu, ci un nivel pe care orice ființă umană, dacă realizează marea lucrare spirituală, îl poate atinge. Credinciosul încetează să mai fie spectator și se situează în mijlocul masculului și al femelei, transformat în templu, cu fața spre exterior. Din contră, Hristos este o divinitate, niciun credincios nu poate deveni El, doar poate să îl imite. Sfinții orientali sunt Buddha. Sfinții occidentali îl imită pe Dumnezeul lor. Drept urmare, catedralele sunt precum oglinzile. Dreapta clădirii reprezintă partea noastră stângă și partea stângă a clădirii reprezintă partea noastră dreaptă... Tarotul de Marsilia, produs iudeocreștin, ne arată Lumea (XXI) în care îl folosim ca oglindă: femeia ține în mâna sa stângă bastonul activ și, în mâna dreaptă, sticluța receptivă...

Date fiind aceste detalii, dar și altele, a căror enumerare ar dura prea mult, m-am ghidat pentru a începe să formez grupuri cu cărțile până când, într-o zi, toate s-au unit într-o mandală. Am obținut o svastică, simbol al vârtejului creator, în jurul căreia se întind ierarhiile pe care le emană.

Pentru a arăta, în mod manifest, o mișcare de rotație în jurul centrului, acțiune a Principiului Divin asupra manifestării, această svastică a fost îndelung considerată ca o emblemă a lui Hristos. În India, au transformat-o în emblema lui Buddha, deoarece reprezintă Roata Legii (Dharmachackra). De asemenea, emblema lui Ganesha, divinitatea cunoașterii. În China, svastica simbolizează numărul zece mii, care înseamnă totalitatea ființelor și Revelația. Este, de asemenea, forma primitivă a caracterului fang, care indică cele patru direcții ale spațiului pătrat, ale pământului, expansiune orizontală care pornește din centru. În simbolismul masonic, în centrul svasticii se află figura stelei polare și cele patru brațe (litera gamma, din greacă, a cărei formă este cea a unui pătrat) care o compun și care formează cele patru poziții cardinale ale Osiei Mari, în jurul ei (Osia Mare simbolizează un centru director și iluminator).

Trebuie să recunosc totuși că arcanele permit nenumărate feluri de a fi ordonate într-un tot. Fiind un instrument esențial proiectiv, Tarotul nu are în el o formă finală, unică, perfectă. Aceasta coincide cu mandalele desenate cu nisip colorat de călugării tibetani. Toți sunt similari, dar niciodată la fel.

Cu înțelegerea acestei mandale începe studiul nostru: nu se pot analiza părțile dacă nu se cunoaște întregul. Când se cunoaște întregul, fiecare parte dobândește o semnificație globală și își dezvăluie legăturile cu toate celelalte cărți. Când cântă un instrument într-o orchestră, el face ca toate celelalte să răsune. Tarotul este o îmbinare, o unire de arcane. Când, după mulți ani, am reușit să îl reunesc în prima mea versiune coerentă a mandalei, l-am întrebat: „La ce îmi este folositor acest studiu?", „Care este puterea pe care mi-o poți da?" și mi-am imaginat că Tarotul îmi răspundea: „Trebuie doar să dobândești puterea de a ajuta. O artă care nu are scopul de a vindeca nu este o artă."

Dar ce înseamnă a vindeca? Orice boală, orice problemă este produsul unui blocaj, fie el corporal, sexual, emoțional sau intelectual. Vindecarea constă în recuperarea fluidității energiilor. Acest concept se poate găsi în Tao Te Ching a lui Lao Zi și mai precis, în „Cartea schimbărilor" sau „I Ching". Corespundea Tarotul unei asemenea filosofii? Știind că limbajul optic al Tarotului nu putea fi închis într-o singură explicație verbală, am hotărât să mă ghidez după cuvintele lui Buddha: „Adevăr este ceea ce este folositor", dând celor patru Suite o semnificație care în niciun caz nu ar

îndrăzni să afirme că era singura sau cea definitivă, ci cea mai utilă pentru uzul terapeutic pe care eu tânjeam să îl dau arcanelor. Mi se părea că, în loc să folosesc Tarotul alăturându-l unui glob de cristal și transformându-l în unealtă a unor clarvăzători exotici care vor desluși un viitor ipotetic, trebuia să îl pun în folosul unei noi forme de psihanaliză, tarologia.

La prima mea tendință de a încerca să aranjez cărțile, am izbutit să compun o formă simetrică. După mai multe încercări nereușite, am văzut că e imposibil. Mi-am amintit că în prima mea călătorie în Japonia, ghidul care mi-a arătat vechiul palat imperial a punctat că niciun perete nu a fost construit în linie dreaptă. La fel, nicio ușă și nicio fereastră nu erau împărțite în cadre simetrice: pentru cultura japoneză, linia dreaptă și simetria erau demonice. Efectiv, studiind arta sacră, se poate constata că niciodată nu e simetrică. Ușa din stânga noastră a catedralei Notre-Dame de Paris este mai largă decât ușa din dreapta noastră... Orice artă simetrică este profană. Corpul uman nu este nici el simetric: pe partea dreaptă, plămânul nostru are trei lobi și cel stâng are doi. Tarotul se dovedește a fi o artă sacră, pentru că, niciodată în vreo carte, partea superioară nu este identică cu cea inferioară, nici partea stângă nu este identică cu dreapta. Întotdeauna există un mic detaliu, uneori foarte greu de găsit, care rupe asemănarea. De exemplu, Zece de Monede, la prima vedere perfect simetric, are în unghiul inferior din partea noastră dreaptă o monedă diferită: dacă în celelalte trei unghiuri există monede cu 12 petale, aceasta are doar 11. Dacă în extremitatea inferioară a axului central este o floare cu două frunze scurte de culoare galben deschis în interior și galben închis/portocaliu în exterior, în extremitatea superioară a axului, floarea are mai mari aceste frunze. Mă gândesc că cei care au creat jocul au desenat în mod voit detalii minuscule, pentru a ne învăța să vedem. Viziunea pe care ne-o transmit ochii noștri se schimbă în funcție de nivelul de conștiință pe care îl dezvoltăm. Secretul divin nu se ascunde, el se află în fața noastră. Și îl vedem sau nu, în funcție de atenția pe care o acordăm observării detaliilor și stabilirii conexiunilor dintre ele.

Odată ce am conștientizat că, sub o simetrie aparentă, Tarotul refuză întotdeauna repetițiile, am început să îmi dau seama că arcanele minore se organizau urmând o lege care s-ar putea formula astfel: „Din patru părți, trei sunt aproape egale și una este diferită. Și din trei egale, două sunt mai

similare. Adică: [(1+2)+3]+4. Exemplele sunt multiple. Iată în cele ce urmează unele dintre ele:

- Dintre cele patru Suite, trei sunt obiecte fabricate (spada, cupa și moneda) și una este un element natural (bâta). Și, din cele trei, două sunt mai asemănătoare, pentru că se sprijină pe o suprafață (moneda și cupa) și a treia este diferită pentru că este mânuită în aer de o mână.
- Spadele, Bâtele și Cupele au numere. Monedele nu au numere. În Spade și Bâte, cinciarii au vârful spre centru, în timp ce în Cupe, cinciarii au vârful, colțul, spre exterior.
- Valeții de Spade, Bâte și Monede au pălărie. Cel de Cupe umblă cu capul dezgolit. Valetul de Spade și cel de Monede au pălării similare. Cel de Bâte poartă o bonetă foarte diferită.
- Reginele de Bâte, Cupe și Monede, pe lângă simbolul care le corespunde, au în cealaltă mână un obiect. Regina de Spade, nu.
- Trei Regi se află în interiorul unui palat. Un al patrulea se află în mijlocul naturii. Trei dintre ei au coroane, iar al patrulea, o pălărie.
- Dintre Cavaleri, trei sunt albaștri, al patrulea este alb etc.

Dacă vom căuta această lege în religii și mitologii, dar și în realitate, vom găsi, de exemplu:

- În creștinism, trei (Tatăl, Fiul și Sfântul Duh) plus unu (Fecioara Maria). Din aceștia trei, doi sunt imateriali (Tatăl, Sfântul Duh) și al treilea, Iisus Hristos, este întrupat. Cu alte cuvinte: [(Tatăl + Sfântul Duh) + Iisus Hristos] + Fecioara Maria.
- În cele patru Evanghelii, trei asemănătoare (Marcu, Matei și Luca) și una diferită (Ioan). Și, dintre cele trei asemănătoare, două sunt similare (Marcu și Luca) și una ceva mai diferită (Matei). Cu alte cuvinte: [(Marcu + Luca) + Matei] + Ioan.
- Cabala distinge patru lumi: trei imateriale, împărțite în două care formează Macroposopusul, Atziloth-ul (arhetipal) și Briah-ul (creativ) și una care este Microposopus, Yetzirah (formativ). Acest trio hrănește Mireasa, Asiah (material). Cu alte cuvinte: [(Atziloth + Briath) + Yetzirah] + Asiah.
- Cele patru Adevăruri Nobile descoperite de Buddha (Gautama): suferința, dorința, lăcomia, calea de mijloc. Cu alte cuvinte: [(Dorința + Lăcomia) + Suferința] + Calea de Mijloc.

- Sistemul castelor în India antică (cele patru caste). Acțiune în lumea materială: Casta Sudra (casta servitorilor), Casta Vaisya (casta oamenilor liberi), Casta Kșatrya (casta războinicilor). Acțiune în lumea spirituală: Casta Brahmanilor (casta preoților care dețineau „puterea sacră"). Cu alte cuvinte: [(Sudra + Vaisya) + Kșatrya] + Brahmani.
- În cele patru elemente, trei asemănătoare (aer, apă, foc) și unul diferit (pământ). Și, dintre cele trei asemănătoare, două mai apropiate (aer, foc) și unul distinct (apa). Cu alte cuvinte: [(Aer + Foc) + Apă] + Pământ.
- Capul uman are două urechi, doi ochi și două orificii nazale, pe când gura este una. Urechile și ochii sunt separați. Orificiile nazale se unesc într-o singură nară. Cu alte cuvinte: [(Urechi + Ochi) + Nări] + Gură.

Cu această formulă se pot organiza cele patru temperamente ale organismului (coleric, limfatic, sangvin și melancolic), cele patru triouri ale Zodiacului (Berbec-Leu-Săgetător, Gemeni-Balanță-Vărsător, Rac-Scorpion-Pești și Taur-Fecioară-Capricorn), cele patru faze ale alchimiei: îngălbenirea (*citrinitas*), înroșirea, împurpurarea (*rubedo*), albirea (*albedo*) și înnegrirea, melanoza (*nigredo*); cele patru stări ale materiei: gazoasă, lichidă, solidă și plasma etc.

Nu în ultimul rând, observând unele inscripții alchimice din „Rosaire des philosophes" („Rozariul filosofilor"), am găsit o confirmare a mandalelor Tarotului:

Numerologie

Dacă îi dădeam Nebunului rolul de început infinit și Lumii, cel de sfârșit infinit, dacă înțelegeam că Valeții, Reginele, Regii și Cavalerii, fiindcă nu au număr, nu puteau să se identifice ca 11, 12, 13 și 14, în fiecare dintre cele patru Suite, mă întâlneam cu șase serii de zece numere, Spade de la 1 la 10, Arcane majore, de la Forța la Judecata... Ca să înțeleg esența Tarotului, trebuia să vizualizez aceste zece numere, cu cele șase aspecte ale lor. De exemplu, numărul 1 conține cei patru Ași, mai puțin pe Magician și pe Forță... Magicianul este reprezentat de un bărbat, iar Forța, de o femeie. Spadele și Bâtele sunt simboluri active; Cupele și Monedele, simboluri receptive. Ceea ce îmi demonstra că aceste zece numere nu puteau fi definite ca masculine și feminine, ci întotdeauna ca androgine... Dar în numerologia tradițională, am descoperit că numărul 1 era declarat prima cifră impară, activă, mascul, Tatăl, unitatea... și numărul 2 era considerat ca prima cifră pară, pozitivă, feminină, Mama, multiplicitatea... Mi-a fost imposibil să ader la acest ezoterism antifeminist în care numerele 2, 4, 6, 8 și 10, numite feminine, sunt sinonime ale întunericului, frigului, negativității. Și numerelor impare 1, 3, 5, 7 și 9, elogiate ca masculine, li se vor atribui lumina, căldura și pozitivitatea... Pentru a evita asta, pentru a defini cele zece numere, am eliminat orice concept de feminitate și masculinitate. Am preferat să asociez numerele pare cu receptivitatea și numerele impare cu activitatea. O femeie poate fi activă și un bărbat poate fi receptiv.

Am găsit, de asemenea, în multe cărți, definirea numărului 2 ca dualitate: 1+1... Ceea ce mi s-a părut, aplicând acest principiu în Tarot, foarte greșit. Pentru că dacă adoptăm această teorie, nu ne mai rămâne decât să interpretăm fiecare dintre numerele următoare ca simpli multipli ai unității; 3 ar fi: 1+1+1, 4: 1+1+1+1 și tot așa, până la 10.

Altă tendință ezoterică consta în a da semnificație numerelor, în funcție de suma numerelor interioare. Cel mai complex dintre toate ar fi numărul 10, diferit dacă era rezultatul lui 9+1 sau 8+2, 7+3, 6+4 (excluzând rezultatul numerelor repetitive, precum 5+5). Acest sistem, în care nu există niciun motiv anume să ne limităm la însumarea a doar două cifre, conduce la aberații precum: 10 = 1+2+3+4 sau 10 = 3+5+2 etc.

Un simbol este o totalitate, ca un corp. Ar fi ridicol să se considere că propriul corp este suma celor două picioare + două brațe + un trunchi + un

cap și, pe această cale, un ficat, niște ochi etc. În același fel, este absurd, în Tarot, să se definească fiecare dintre cele zece numere ca sumă a celorlalte numere. Pentru a le înțelege mesajul, trebuie să considerăm fiecare dintre aceste zece numere ca pe o ființă, cu caracteristicile sale foarte speciale.

Pentru a începe

Pentru un începător, Tarotul se prezintă ca un tot complex și derutant. Anumite cărți par mai ușor de interpretat decât altele încărcate de simboluri care sunt, mai mult sau mai puțin, familiare. Unele reprezintă personaje, altele figuri geometrice și obiecte; unele au un nume, altele, un număr, altele nu sunt nici numerotate, nici intitulate. Ar fi tentant să ne bazăm pe structuri deja cunoscute, precum astrologia sau diverse forme de numerologie, pentru a aborda studiul acestui joc. Dar, ca toate sistemele coerente, ca toate operele de artă sacră, Tarotul are structura sa proprie pe care trebuie să o descoperim.

În numeroase inițieri, se spune că omul poate doar să se apropie de Adevăr, nu să îl cunoască prin limbaj; și că, în schimb, este posibilă cunoașterea Frumuseții, reflectarea Adevărului. Studiul Tarotului poate fi întreprins deci ca un studiu al frumuseții. Prin intermediul privirii, acceptând să ne bazăm pe ceea ce vedem, sensul său ni se va revela încetul cu încetul.

În această primă parte, ne propunem să vedem ce indicii ne dă Tarotul pentru a-i înțelege structura și numerologia. Pornind de la aceste baze, vom construi o mandală care va permite dispunerea în întregime a jocului, formând o figură care poate fi cuprinsă dintr-o singură privire. În această mandală, cele 78 de cărți ale jocului vor constitui o figură echilibrată, un întreg coerent.

Pentru a construi mandala, trebuie să vă familiarizați întâi cu arcanele majore, cele patru Suite ale arcanelor minore, cu funcția și valoarea cărților și cu simbolismul numerelor care stă la baza întregii organizări a Tarotului și leagă fiecare dintre elementele lui cu întregul.

Vom aborda mai târziu semnificația și unele dintre diferitele sisteme de organizare posibile ale celor patru Suite prezente în arcanele minore.

Compunere și reguli de orientare

Tarotul de Marsilia este format din 78 de cărți pe care le vom denumi arcane, pentru a le distinge de cărțile de joc englezești. Termenul „arcană" este derivat din latină, *arcanum*, care înseamnă „secret". Face trimitere la un sens ascuns, un mister care sfidează raționalul – și ni se pare adecvat, în măsura în care utilizăm Tarotul nu ca un divertisment, ci ca un joc încărcat de sens neexplicit pe care, încetul cu încetul, este bine să îl descoperim.

Cele 78 de arcane sunt împărțite în două grupuri principale: 22 de arcane numite „majore" și 56 de arcane numite „minore". Această denumire tradițională răspunde, în cărțile de Tarot popular și în multe pachete de cărți, dublei noțiuni de „Suită" și de „Atu": o categorie de cărți este considerată mai puternică, capabilă să depășească pe celelalte.

Arcanele minore ne permit să examinăm aspectele mai cotidiene – și, de asemenea, mai personale – ale vieții materiale, psihice sau intelectuale. Vom vedea că fac referire la diferite grade ale nevoilor, dorințelor, emoțiilor și gândurilor noastre, pe când arcanele majore descriu un proces uman universal, care înglobează toate aspectele spirituale ale ființei. Ambele căi sunt inițiatice și complementare. Se poate spune că arcanele minore, cu cele patru Suite ale lor, sunt precum cele patru picioare ale unei mese, ale unui altar sau ca cei patru pereți ai unui templu.

Identificarea arcanelor

Toate arcanele sunt conținute într-un dreptunghi negru ale cărui proporții sunt cele ale unui pătrat dublu.

Arcanele minore se subdivid în 40 de cărți numerice care reprezintă seria de la 1 la 10, în fiecare din cele patru Suite: Monede, Bâte, Cupe, Spade. Aceste cărți nu au etichetă și, în seriile Cupelor, Bâtelor și Spadelor, au numărul scris în lateral, pe ambele părți. Seria Monedelor nu are numere. Cele 16 figuri ale arcanelor minore, numite, de asemenea, „Atuuuri" („Honneurs", Onoruri, în franceză, poate datorită faptului că reprezintă personaje ale aristocrației), sunt patru în fiecare serie: Valet, Regină, Rege, Cavaler. Toate aceste figuri au o etichetă în partea inferioară a cărții, care le indică numele, cu excepția Valetului de Monede, care are denumirea scrisă lateral, în partea noastră dreaptă.

Pentru a distinge arcanele minore de Figuri, avem la dispoziție un indiciu mai sigur: arcanele majore au, toate, o inscripție superioară în care este înscris numărul lor. Această inscripție este goală, deși prezentă, în cazul Nebunului, pe când Figurile au doar o etichetă inferioară cu numele lor (cu excepția Valetului de Monede, pe care îl vom vedea mai departe). Arcanele majore au, deci, două etichete, una sus, cu numărul lor, și alta jos, cu numele lor, excepție făcând Arcana XIII, care se numește și Arcana fără nume.

ARCANELE MAJORE

Primul contact

Pentru a vă familiariza cu Tarotul, cel mai simplu este să începeți prin a identifica și a înțelege arcanele majore, recognoscibile prin eticheta lor superioară. Aceste cărți sunt în număr de 22, numerotate de la I la XXI, mai puțin Nebunul, care nu are număr (și care ține locul jokerului în pachetul de cărți de joc tradițional).

Întindeți-le pe o masă în următorul mod: scoateți din teancul arcanelor majore prima și ultima carte, adică Nebunul și Lumea (XXI). Așezați apoi arcanele majore pe două șiruri, în ordine numerică de la I la X și de la XI la XX și puneți în extremitatea stângă Nebunul (care pare să vină la întâlnirea acestui șir dublu) și, în dreapta, Lumea (care pare că îl privește dansând). În această ordine, se poate vedea că arcanele majore se organizează în două serii: prima, de la I la X, reprezintă personaje umane sau animale în situații identificabile. Partea superioară a cărții, în majoritatea cazurilor, coincide cu capul protagonistei sau protagonistului, cu excepția Arcanei VI (Îndrăgostitul), în care cerul protejează un soare și un înger infantil. Această serie s-ar putea califica drept „luminoasă", deoarece reprezintă imagini cu conotație istorică sau socială.

În a doua serie a arcanelor majore (de la XI la XX), în schimb, personajele și situațiile adoptă un caracter mai alegoric și mai puțin realist. S-ar putea califica drept „mai întunecată", fiindcă pare că se dezvoltă într-un univers psihic și spiritual asemănător visului. Apar personaje mitice, îngeri și demoni; începând cu Arcana XVI, cerul este prezentat cu manifestări energetice, aștri, emisari divini.

Priviți arcanele ordonate astfel și uitați-vă la detaliile care vă apar spontan. Fiți atenți la direcția privirilor: uneori orientate spre dreapta, uneori spre stânga și, în unele cazuri, înainte, cu unele personaje care ne privesc în față (precum Dreptatea – Arcana VIII; chipul Soarelui – Arcana XVIIII; sau îngerul Judecății – Arcana XX). Anumite imagini vă vor inspira, poate, simpatie, repulsie, bucurie sau teamă. Aceste reacții sunt normale, provin din educația și din istoria noastră personală. Tarotul este un puternic instrument de proiectare, în care privirea noastră va identifica modele deja cunoscute, ceea ce, în prima clipă, ne va face să reacționăm conform unor scheme de comportament obișnuite.

De exemplu, multe persoane sunt speriate de Arcana XIII, care reprezintă un schelet. În civilizația noastră, această imagine se identifică cu moartea. Dar privind-o cu mai multă atenție, vedem că personajul este albastru, roșu și culoarea pielii, adică este vorba despre un schelet viu, activ, care are o forță de transformare în mișcare... Dar pentru a accepta această interpretare

Prima serie a arcanelor majore (de la I la X) reprezintă personaje umane sau animale în situații recognoscibile. Partea superioară a cărților coincide, în majoritatea cazurilor, cu capul personajului sau personajelor, excepție făcând Arcana VI (Îndrăgostitul), în care cerul protejează un soare și un cupidon. Am putea defini această serie ca „luminoasă", fiindcă reprezintă imagini care au o conotație istorică sau socială.

a Arcanei XIII trebuie să începeți prin a recunoaște prima reacție care v-o inspiră vederea acestei cărți.

Același lucru se întâmplă cu toate arcanele majore; un anume personaj va părea atractiv, altul repulsiv sau antipatic. Unul ne va aminti de un bunic bun, altul de un șef autoritar, o amantă atractivă sau o mătușă severă... Nu vă temeți să vă adunați impresiile. Notați cum vă simțiți în momentul acestui prim contact cu arcanele majore. Fără îndoială, veți vedea o mulțime de detalii, unele unice, altele comune la două sau mai multe cărți. Aveți încredere în privirea voastră: ea vă va putea ghida cel mai bine în descoperirea Tarotului.

Mai apoi, începeți să vedeți care pot fi punctele comune între cărțile care sunt una peste alta, cele care se află în același grad, pe scara decimală.

De exemplu: între I și XI, forma pălăriei este aproape aceeași. O situație similară unește pe II cu XII: una clocește un ou, cealaltă atârnă ca un făt sau un pui care așteaptă să se nască. Punctul comun poate fi, de asemenea,

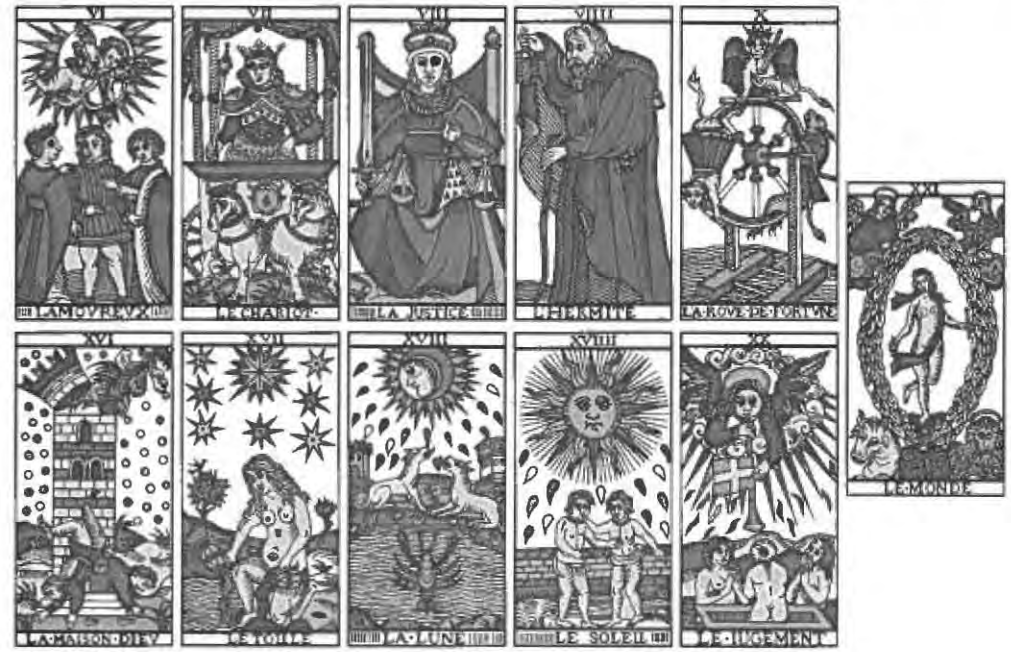

În a doua serie a arcanelor majore (de la XI la XX), personajele și situațiile adoptă un caracter mai alegoric și mai puțin realist. Această serie s-ar putea califica drept mai „întunecată", deoarece pare să se dezvolte într-un univers psihic și spiritual, apropiat visului. Apar personaje mitice, îngeri și demoni; începând cu Arcana XVI, cerul prezintă manifestări energetice, aștri, mesageri divini.

direcția privirii, ca între arcanele III și XIII sau IIII și XIIII sau numărul de protagoniști și dispunerea lor în spațiu, așa cum se poate vedea între Arcana V și Arcana XV, în care un personaj central superior domină doi acoliți aflați pe o poziție inferioară. Între Arcana VI și Arcana XVI asistăm, de asemenea, pentru prima dată în serie, la intervenția unui element ceresc: îngerul – în VI și penajul multicolor – în XVI. S-ar putea spune că între Căruță și Stea, punctul în comun este bolta cerească înstelată, reprezentată în formă de baldachin (în Căruță) și prezentată direct ca element cosmic (în Steaua). La fel cum perechea Lună-Soare reprezintă, în multe civilizații, cuplul parental cosmic, vedem formându-se între Dreptate și Eremit, o pereche cu chip uman. În sfârșit, Roata Norocului și Judecata reprezintă, în mod clar, fiecare în felul său, un moment decisiv de încheiere a unui ciclu și deschiderea spre o nouă viață.

Arcanele din seria de la I la X își realizează acțiunea în sus:

- Magul/Magicianul își ridică bagheta magică, Împărăteasa și Împăratul, la fel, Papa și prințul din Căruța își înalță sceptrul.
- Papesa își ridică chipul din cartea ei, iar personajele din Îndrăgostitul sunt unite de îngerul care zboară deasupra lor. Eremitul își ridică felinarul și Dreptatea arată cerul cu spada sa, precum sfinxul din Roata Norocului.

Arcanele din seria de la XI la XX își realizează acțiunea în jos:

- Femeia din Forța acționează asupra botului animalului care își sprijină capul pe pubisul său.
- Spânzuratul atârnă cu capul în jos.
- Scheletul din Arcana XIII coseşte cu coasa sa înspre profunzimile podelei negre.
- Diavolul domnește peste doi drăcușori care au picioarele-rădăcini bine înfipte în podeaua întunecată.
- Cele două personaje ale Turnului se deplasează cu mâinile îndreptate spre podea.
- Steaua își golește urcioarele într-un râu care curge la picioarele sale.
- Influența Lunii acționează asupra crustaceului, care o observă din profunzimile apei.
- Soarele binecuvântează gemenii.

- În Judecata, un înger își trimite chemarea muzicală unui bărbat, unei femei sau unui copil care își fac apariția, readuși la viață din mormânt.

Aceste interpretări se dau cu titlu de exemplu. Puteți fi sau nu de acord cu ele. În cele ce urmează, vom vedea cum se situează ele în studiu, detaliat în arcanele majore (în a doua parte). Aceste detalii, dar și altele pe care le-ați putea observa, reprezintă indicii care, pas cu pas, vă vor permite să identificați numerologia Tarotului.

Tarotul este progresiv

Uitați-vă acum la modul în care sunt scrise numerele arcanelor. Observați ceea ce, la prima vedere, pare o anomalie: Împăratul este Arcana IIII (nu IV); Eremitul este Arcana VIIII (nu IX); Temperanță este Arcana XIIII (nu XIV); Soarele este Arcana XVIIII (nu XIX).

Efectiv, în numere romane tradiționale:

4 se scrie IV, adică 5-1;
9 se scrie IX (10-1);
14 se scrie XIV (15-1);
19 se scrie XIX (20-1).

În arcanele corespondente ale Tarotului:

4 (IIII) = 1+1+1+1
9 (VIIII) = 5+1+1+1+1
14 (XIIII) = 10+1+1+1+1
19 (XVIIII) = 10+5+1+1+1+1

Notarea numerică se organizează deci, în mod exclusiv, progresiv. Tarotul refuză să îl considere pe 4 ca 5-1, pe 14 ca 15-1, pe 9 ca 10-1 și pe 19 ca 20-1. Acest detaliu reprezintă o cheie a înțelegerii Tarotului: ne arată aici că tinde mai mult să adune decât să scadă. Altfel spus, descrie un proces de avansare și creștere, grad cu grad.

Această descoperire ne îndeamnă să procedăm sau purcedem din sumă și nu din scădere, atunci când studiem structura Tarotului.

Aceste constatări simple ne permit deja să alcătuim o figură coerentă a organizării Tarotului, bazată pe propria sa structură.

Pornind, efectiv, de la trei constatări:

- Tarotul este progresiv.
- Valoarea cea mai mare a arcanelor majore este XXI.
- Tarotul provine din sumă.

Se pot aşeza cărţile în ordine numerică, unindu-le în 12 perechi a căror sumă dă 21. Obţinem atunci figura de mai jos.

Schema ne sugerează noi asocieri între arcanele majore: dacă XXI reprezintă realizarea şi valoarea cea mai mare din Tarot, fiecare dintre sumele sugerate aici ar putea fi o posibilitate, o cale spre realizare.

De exemplu:

- **Nebunul şi XXI:** energia fundamentală se incarnează în realizarea totală.
- **I şi XX:** un tânăr sau o minte tânără, pe calea iniţierii, primeşte chemarea irezistibilă a noii conştiinţe.
- **II şi XVIIII:** o femeie sau o călugăriţă se bazează pe lumina Tatălui universal pentru a înţelege un text sacru.
- **III şi XVIII:** altă femeie, creativă, senzuală şi întrupată, se cufundă în misterul intuitiv al femininului... etc.

Pentru a cuprinde într-o singură privire cele douăzeci şi unu de arcane majore, se poate utiliza această schemă care le uneşte în unsprezece părţi, a căror sumă este 21, cifra realizării (vezi pag. 398-399).

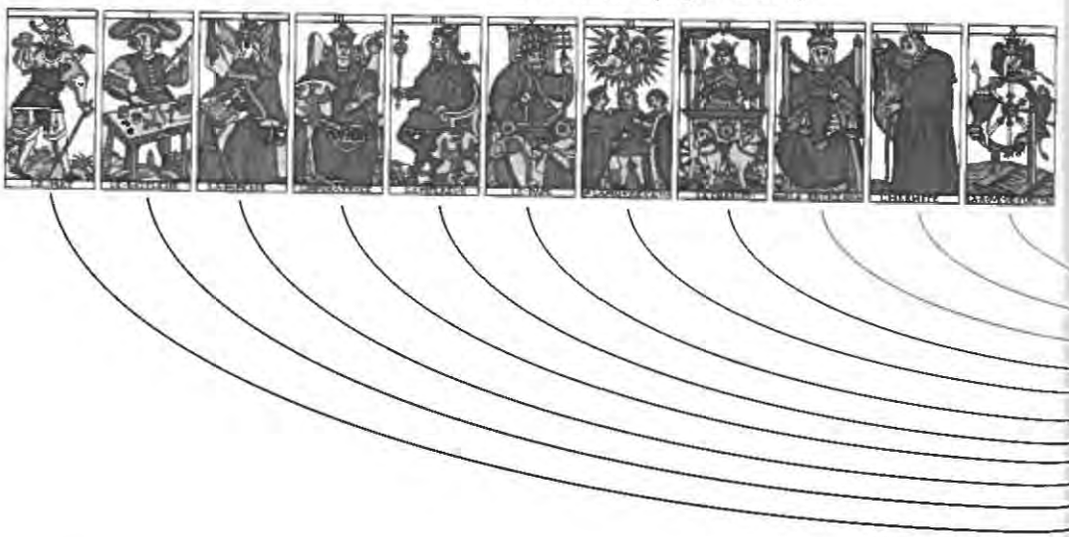

Aici nu este vorba despre detalierea tuturor întâlnirilor dintre două cărţi. Vor fi studiate mai târziu, în a patra parte a cărţii, dedicată citirii cărţilor, două câte două. Dar această primă schemă de organizare a arcanelor majore, în simplitatea sa, ne permite să înţelegem că Tarotul se organizează ca un tot organic şi armonios. Bazându-ne pe elemente ale structurii sale, putem construi scheme care ne ajută să îl înţelegem mai bine. Dacă se acceptă metafora Tarotului ca o fiinţă structurată, un corp-spirit dotat cu o dinamică proprie, s-ar putea spune că ne invită permanent să dansăm cu el.

Nebunul şi Lumea: organizarea spaţială a Tarotului

Nebunul şi Lumea, prima şi ultima carte din seria arcanelor majore, primul şi ultimul grad, cele două puncte între care se desfăşoară toate posibilităţile. Nebunul ar fi un început permanent şi Lumea – un epilog infinit.

Dacă se aşază una lângă cealaltă în această ordine, va rezulta, evident, că Nebunul pare că se îndreaptă cu determinare spre ovalul Lumii, unde, femeia goală, la rândul său, pare că îl cheamă, atrăgându-l spre ea. Nebunul poate fi considerat în acest caz energia fundamentală, fără definiţie, adică fără limite. Astfel, Biblia şi numeroase cosmogonii ne prezintă energia creatoare divină: o activitate fără limite şi fără precedent, apărută dintr-un nicăieri fără timp şi spaţiu. Dar dacă Nebunul ar fi fost singur, ar fi riscat să se învârtă neîncetat în jurul bastonului său: energia creatoare se poate epuiza fără motiv dacă nu se materializează într-o realizare, o lume, o creatură.

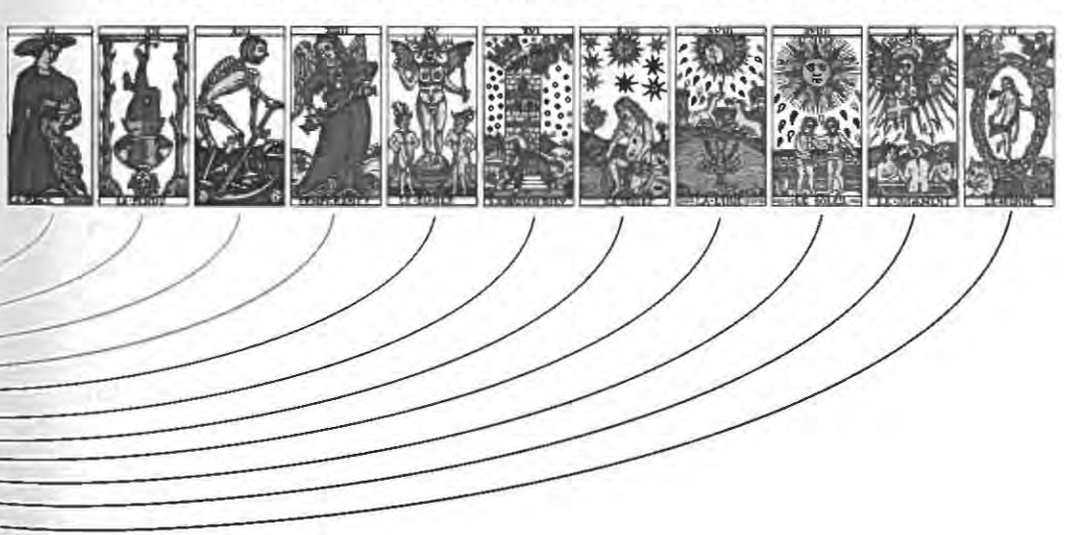

Din această perspectivă, se poate vedea Lumea încadrată de patru elemente, ca patru puncte cardinale, cu femeia-suflet-materie în centru, fertilizată de energia Nebunului.

Dar ordinea cărților este esențială. Dacă se plasează cărțile în ordinea Lumea-Nebunul, situația este complet diferită: Lumea nu mai este realizarea a nimic, ci o închidere care privește cu disperare spre golul trecutului, un început greu, a cărei singură scăpare posibilă este eliberarea. Este ceea ce pare să facă Nebunul, care parcă fuge de această claustrare (ne putem imagina că animalul albastru care îl împinge este ca o punere în acțiune a ovalului albastru al Lumii). Dar în setea sa de fugă, Nebunul nu merge în niciun loc în mod deosebit: la fel ca spațiul în care privirea femeii din Lumea era gol, calea Nebunului nu se deschide aici spre nimic.

Aceste observații ne permit să vedem că Tarotul, pe lângă structura sa progresivă, deține o orientare proprie în spațiu, care va fi determinantă atât pentru construirea mandalei, cât și pentru citirile viitoare. Decizia pe care au luat-o creatorii săi de a adăuga etichete în limba franceză, cu caractere latine, trebuie să ne dea alt indiciu în plus: Tarotul se citește în sensul scrierii, de la stânga la dreapta. Se poate deduce deci că „linia sa de timp" va urma aceeași schemă: în extrema stângă – ceea ce deja a fost trăit sau făcut; în centru – ceea ce se trăiește sau se face și în extrema dreaptă – ceea ce s-ar putea face sau nu, trăi sau nu. Aceste observații constau, în realitate, în a plasa din nou Tarotul în contextul cultural al Europei meridionale din Evul Mediu.

Arcana XXI - oglindă a Tarotului și cheie a orientării

Să studiem acum, mai atent, cartea Lumii. Am văzut că, în calitatea sa de valoare maximă a arcanelor majore, simbolizează sfârșitul, cea mai mare realizare pe care Tarotul ne-o poate prezenta.

Vom vedea că această carte este, de asemenea, o oglindă în care toată structura Tarotului se reflectă și se rezumă, ca o cheie a organizării sale spațiale și simbolice.

Găsim în ea un oval cu frunze albastre înconjurat, în cele patru colțuri ale cărții, de patru figuri care ne amintesc permanent de viziunea lui Ezechiel: un înger, un animal de culoarea pielii, care ar putea fi un bou (sau un cal), un leu și un vultur. Simbolismul creștin este interpretat aici cu multă libertate deoarece, în mijlocul acestor patru elemente, ceea ce descoperim nu este figura (masculină și cu barbă) a lui Hristos, ci o femeie goală, înfățișată ca atare prin rotunjimile pieptului său, lungimea părului și curbele șoldurilor sale. Tarotul, impregnat cu simbolism religios, se arată aici ca un pictor independent al dogmei.

Această figură feminină care dansează în centrul ovalului ar putea fi o alegorie a sufletului căruia Nebunul îi insuflă energia sa creatoare. S-ar putea interpreta, în acest caz, cele patru figuri care o înconjoară ca patru elemente componente ale realității, patru puncte cardinale, cele patru colțuri ale lumii reale.

În numeroase culturi, lumea cunoscută se definește ca o figură cu patru laturi, un pătrat sau o cruce, căreia i se adaugă un al cincilea element

central, axul său, punct de întâlnire care unește și suprapune cele patru direcții ale sale. Simbolismul mâinii omului, cu cele patru degete opuse policelui, ne amintesc mereu de această structură. În cartea Lumii s-ar putea vedea o propunere de organizare similară: în centru, sufletul care dansează, ființa esențială prezentă în fiecare din noi, esența receptivă, animată de un suflu creator.

În cele patru colțuri, patru energii, a căror dispunere o analizăm: în partea inferioară a cărții, găsim două animale terestre, un erbivor, boul (sau calul) și altul carnivor (leul). În partea superioară, două ființe alăturate: un înger, figura iubirii necondiționate, a sinelui, purtătorul mesajului divin, și un vultur, animal prădător, dar al cărui simbolism ne face să ne gândim la măreție, ascensiune, la capacitatea omului de a se ridica spre înălțimi. Cartea Lumii este deci structurată în mod clar, cu o parte „cer" și o parte „pământ". Dacă veți observa forma și proporția cărților de Tarot, vă veți da seama că este vorba despre un dreptunghi, a cărui lungime este exact de două ori lățimea, adică un pătrat dublu: pătratul „pământ" sub pătratul „cer". În studiul cărților va trebui să ne amintim deci această dublă dimensiune terestră și cerească în centrul căreia se desfășoară, potrivit geometriei Tarotului, procesul carnal și spiritual al ființei umane.

Să vedem acum modul în care se descompun dreapta și stânga: dacă privim cartea Lumii, în dreapta noastră găsim cele două animale de pradă active și, în mâna femeii, o baghetă, simbol al puterii active. Vulturul și leul sunt două carnivore. Primul este o pasăre de pradă mascul (are un falus negru între picioare) și celălalt este o fiară carnivoră, de asemenea, mascul (leoaicele nu au coamă). Ambii sunt activi: leul, pe pământ și vulturul, în aer (cer).

În stânga noastră, două personaje de culoare, predominant de culoarea pielii, dintre care, așa cum am văzut, unul este erbivor tradițional, dedicat deservirii și sacrificiului, și celălalt este un înger, un mesager al iubirii divine. În această parte, femeia are în mână o sticluță sau o poșetă, adică un recipient receptiv. În mod tradițional și fiziologic vorbind, partea stângă se asimilează forțelor receptive și stabilizatoare, spre deosebire de dreapta activă. Dacă ne bazăm pe studiul cărții Lumea, Tarotul pare să funcționeze ca o oglindă care reflectă imaginea *dreptei și stângii noastre,* păstrând totuși noțiunea de înălțime cerească și micime terestră. O schemă simplificată ar fi următoarea:

Această structură în cinci părți sau, mai bine spus, în patru părți plus un centru, ne reamintește constant de însăși structura Tarotului:

- Cele douăzeci și două de arcane majore, care reprezintă arhetipuri ce ne duc cu gândul la descoperirea ființei noastre esențiale, ar putea figura în ovalul central.
- Cele patru seri ale arcanelor minore ar trebui să se plaseze atunci în cele patru colțuri ale acestei „hărți a lumii" dacă reușim să le organizăm conform acestei duble compoziții, între acțiune și recepție, pământ și cer.

ARCANELE MINORE

Organizarea celor patru Suite

Arcanele minore se subdivid în patru Suite: Spade, Cupe, Monede și Bâte, care prezintă numeroase detalii ce ne permit să stabilim o corespondență cu cele patru simboluri ale Lumii.

Pentru a distinge Spadele de Bâte

Aceste puncte de referință vor fi utile începătorilor:

- Spadele sunt dispuse în oval, au culoare predominant neagră, cu două secțiuni albastre și două secțiuni roșii. În cărțile impare, apare o spadă în centrul acestui oval. Cărțile pare au în centru un motiv floral. Spadele au formă curbată.
- Bâtele sunt dispuse în formă de cruce și culoarea predominantă este roșu, cu centrul albastru și extremitățile negre. Sunt drepte.

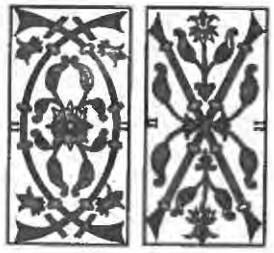

Doi de Spade și Doi de Bâte

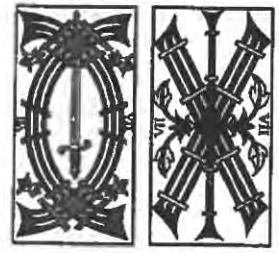

Șapte de Spade și Șapte de Bâte

Pentru a vedea mai bine, începeți prin a reuni cărțile celor patru Suite în teancuri diferite: Bâte, Spade, Cupe și Monede. Veți obține patru teancuri de paisprezece cărți și în fiecare se vor găsi zece cărți cu valoare progresivă, de la I la X, și patru figuri al căror „rang" și „familie" sunt înscrise în carte.

Împărțiți apoi fiecare dintre aceste teancuri în două mai mici: în primul, puneți cărțile aranjate de la 1 la 10; în celălalt, figurile, în următoarea ordine: Valet, Regină, Rege, Cavaler. Veți avea deci, opt teancuri.

Scoateți întâi Valeții fiecărei Suite și dispuneți-i, după cum urmează:

Cei patru Valeți așezați conform ordinii schemei orientative (vezi pag. 56)

Acești Valeți ne furnizează anumite indicii referitoare la simbolurile lor care consolidează paralelismul cu cartea Lumii și orientarea spațială a Tarotului.

Cei doi Valeți pe care i-am plasat în partea stângă țin exact simbolul care le corespunde, în oglindă, în partea noastră stângă (mâna receptivă), pe când Valeții din dreapta au spade și bâte în partea noastră dreaptă. De asemenea, direcția picioarelor lor indică gradul lor de activitate și de receptivitate.

- ***Valetul de Spade, cu cele două picioare ale sale îndreptate în direcții diferite,*** indică o tendință activă și o tonalitate receptivă. Simbolul său (spada) ține cerul. Activ și ceresc, este asimilat vulturului din cartea Lumii.
- ***Valetul de Cupe se îndreaptă hotărât spre stânga:*** cele două picioare ale sale merg în această direcție, indicând o receptivitate totală. Pe de altă parte, simbolul său (cupa) este deschisă spre cer. Receptivă spre cer, cupa va fi asimilată deci, simbolului îngerului din cartea Lumii.
- ***Valetul de Monede, cu un picior în fiecare direcție,*** s-ar putea încadra ca „receptiv/activ". Simbolul său este prezent, în același timp, în pământ și în mâna sa, precum aurul care se află în mină și care se transformă în monedă de schimb, dar, de asemenea, se situează în stânga cărții. Receptiv spre pământ, este asemuit boului/calului (animalul de culoarea pielii) din cartea Lumii.
- ***Valetul de Bâte se îndreaptă cu hotărâre spre dreapta;*** este activ și simbolul său, bâta, se sprijină pe pământ: îl vom asimila leului din cartea Lumii.

Pentru a consolida aceste informații, ne putem baza, de asemenea, pe cele patru serii de zece cărți. Vedeți cum trei dintre ele sunt numerotate pe laterale cu numere romane: Bâte, Spade și Cupe. Monedele nu au numere.

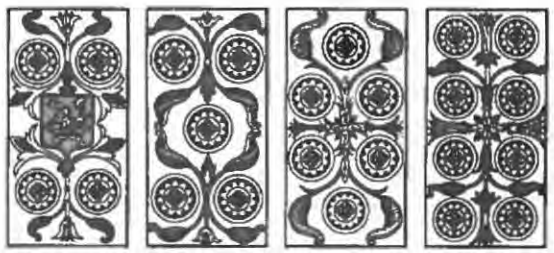

Patru, Cinci, Șase și Opt de Monede

Nicio carte din seria Monedelor nu are numărul înscris.

În cazul Bâtelor și Spadelor, numerele au o direcție identică: deși cele ale Bâtelor sunt puțin mai mari, vârful lui V merge, în ambele cazuri, spre centrul cărții. În schimb, în ceea ce privește Cupele, vârful lui V se îndreaptă spre exterior.

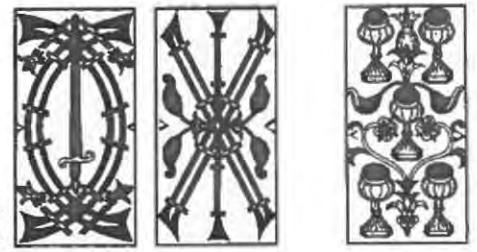

Cinci de Spade, Cinci de Bâte

Cinci de Cupe

Acum, să observăm Asul de Spade. Printre niște forme pe care le vom numi scântei, este manevrat de mâna care apare, arătându-și partea dorsală, din exteriorul unei forme pe care o vom distinge ca fiind un nor. Asul de Bâte, la fel, între scântei, este manipulat de mâna care își arată palma și apare din interiorul unui nor. Ambele simboluri sunt asemănătoare.

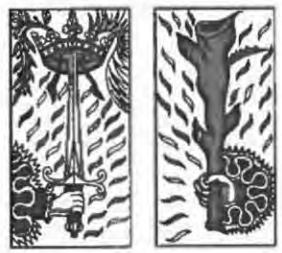

As de Spade

As de Bâte

Asul de Cupe, la rândul său, se prezintă în picioare, imobil precum un templu.

As de Cupe

Ultimul, Asul de Monede, cu ramurile care îi cresc, poate fi văzut din orice direcție, plat ca o monedă de aur așezată pe o suprafață. Este diferit față de celelalte trei simboluri.

As de Monede

Această diferență a Monedelor se observă și în nume: în timp ce Spadele, Bâtele și Cupele figurează (în franceză) la singular în toate cărțile, Monedele sunt la plural.

Să ne întoarcem acum la cartea Lumii pentru a atrage atenția asupra unei concordanțe cu aceste observații: îngerul, vulturul și leul au, fiecare, o aură. Boul/calul nu o are. Fiind diferit față de ceilalți trei, ne-ar putea face să ne gândim că ar corespunde seriei Monedelor.

Am văzut că partea cărții care se află în dreapta noastră corespunde activității terestre (prin leu) și celei cerești, cu vulturul în cer. Similitudinea (animale de pradă) ne duce cu gândul la asemănarea dintre spadă și bâtă. Spada este făurită de mâna omului, pe când bâta răsare din pământ; le putem relaționa astfel pe prima cu vulturul, iar pe a doua cu leul. Îngerului îi putem atribui Cupa, simbol al Graalului.

Corespondența între Suite - elementele și energiile ființei umane

Cele patru Suite ale Tarotului nu sunt cele patru elemente ale alchimiei și nici ale altor sisteme (spadă/aer, cupă/apă, monede/pământ, bâtă/foc); și cu atât mai puțin, așa cum pretindea Eliphas Lévi, influențat de legenda arthuriană, Spadele se pot atribui pământului, iar Monedele, aerului! În schimb, dacă vă hotărâți să utilizați Tarotul ca instrument de cunoaștere a ființei umane, vă puteți înființa un sistem de *corespondențe* care să pară coerent, cu simbolurile arcanelor minore. Această opțiune de interpretare urmează o învățătură a lui Buddha: „Adevărul este ceea ce e util".

Vedem, deci, ce putem observa pentru a construi, pornind de la această observație, o metodologie de lectură/citire care să ne fie utilă. Tarotul se împarte după o structură de 4+1: patru Suite sau simboluri și o serie de arcane majore. Așa stând lucrurile, în cartea Lumii, patru animale sau ființe înconjoară ovalul albastru-deschis în care dansează un personaj feminin. Ne-am putea gândi atunci că aceste patru elemente reprezintă patru energii ale ființei umane, unite de aceeași conștiință.

Spada, simbol tradițional al Verbului, este o armă care se făurește, se forjează, se călește și se ascute, așa cum se ascute inteligența: de exemplu, prin învățarea limbajului. Reprezintă energia intelectuală și corespunde vulturului Arcanei XXI, capabil să se ridice spre culmi, să adopte un punct de vedere mai înalt. Elementul său ar putea fi aerul.

Cupa, simbol hristic al Graalului, potir, instrument exclusiv receptiv, este un simbol străvechi al iubirii. Ar putea reprezenta, deci, energia emoțională. Asul de Cupe pare o catedrală și ne amintește că a construi iubirea sacră este lucrarea unui aurar. Corespunde îngerului Arcanei XXI, mesagerul divin. Elementul său de referință ar putea fi apa.

Bâta crește natural, nu se făurește. Dar se poate alege, curăța sau coji... reprezintă forța naturii care crește, puterea creativă și sexuală. Ceea ce simțim față de cineva nu se inventează: dorința ține de atracție, o persoană ne place sau nu. Sexualitatea nu este o energie pe care o fabricăm, dar o putem canaliza, inclusiv sublima. De asemenea, atracția pe care o simte un artist pentru o formă de exprimare, talentul, sunt elemente misterioase, dar care se dezvoltă prin intermediul muncii. Inspirația este primită înainte de a fi pusă în practică. Am văzut că bâta corespunde leului, în cartea Lumii. Combustibil natural, elementul său ar putea fi focul.

Moneda este totodată primită (ca mineral primit în pământ) și forjată sau făurită (se bate/se emite). De asemenea, corpul nostru este format din propriile acțiuni, dar în același timp, îl primim definitiv. În mod similar, planeta Pământ, care este teritoriul vieții speciei umane, este una și completă, dar este exploatată și transformată de activitatea locuitorilor ei. I se poate deci atribui reprezentarea energiei materiale, a nevoilor corporale, a teritoriului, a problemelor referitoare la bani și corp. Am văzut că îi corespunde boului/calului. Elementul său de referință ar putea fi Pământul.

În pachetul de cărți englezesc, cei doi Valeți receptivi, Cupe și Monede, au cedat locul unor simboluri roșii: Inimi și Diamante. Cei doi Valeți activi, Spade și Bâte, s-au transformat în două simboluri negre: Pică și Trifoi.

În etapa de față, ne putem propune să citim după această schemă cartea Lumii, cheie a orientării, pentru a înțelege organizarea internă a Tarotului.

Arcana XXI, cheia orientării Tarotului

Arcanele majore reprezintă arhetipurile căii Conștiinței: li s-ar putea atribui elementul eter. Corespund femeii goale care dansează, unind cu voalul său roșu și albastru acțiunea și receptarea și armonizând între ele cele patru energii.

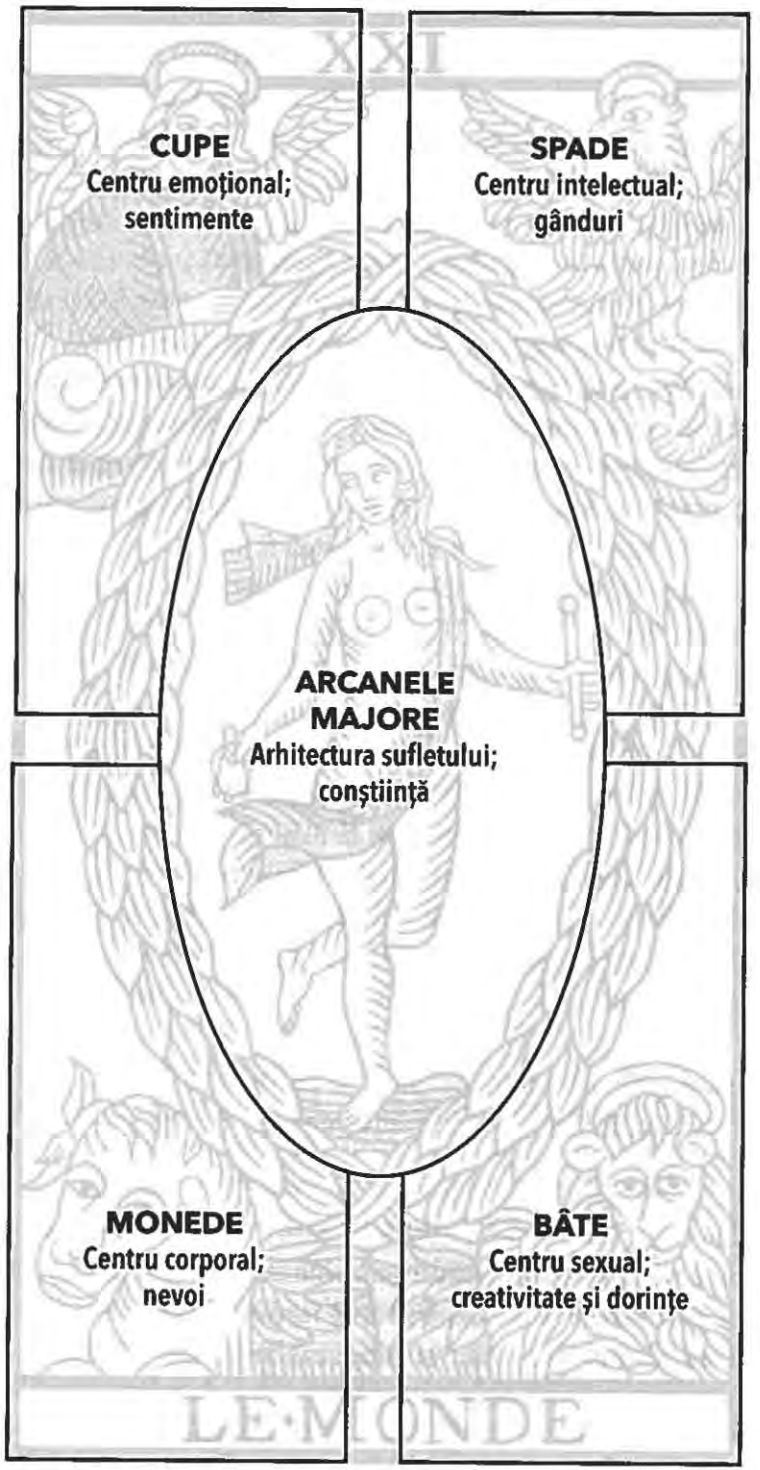

CORESPONDENȚELE TAROTULUI

Aceste două energii se situează în careul Cer. Presupun o conștiință și sunt specifice omului. Energiile Bâtei și Monedelor se situează în careul Pământ. Formează baza întregii specii vii, umană sau animală, susceptibilă de reproducere.

CUPE
A iubi

Reprezintă energia emoțională, inima.

Iubirea, sentimentele pozitive sau negative, prietenia. Sinele, iertarea, generozitatea, adorația. Deschiderea inimii, bucuria, credința, misticismul.

Element: apă.
Corp: cutia toracică, inima.

SPADE
A fi

Reprezintă energia intelectuală.

Limbajul, verbul/intelectul, gândirea, conceptele, ideile, activitatea inteligenței. Ideile transmise de cultură, de societate, de mituri, de regiuni. Ideile concepute și cunoașterea. Lucrarea minții, meditația, limbajul ca armă sau ca rugăciune.

Element: aer.
Corp: cap.

MONEDE
A trăi

Reprezintă energia materială.

Corpul, sănătatea, aspectul fizic. Locul în care se trăiește, teritoriul, îmbrăcămintea, hrana, casa. Biroul, viața economică, prosperitatea, banii. Locul în lume, relațiile sociale. Celulele, atomii, moleculele care ne compun, planeta Pământ.

Element: pământ.
Corp: picioarele (la nivelul pământului, pe pământ, ca Asul de Monede).

BÂTE
A face

Reprezintă energia sexuală și creativă.

Instinctul de reproducere, fecundația, dorința. Energia creatoare, imaginația, producerea conștientă sau inconștientă, posibilitatea de a crea, de a inventa. Instinctul vital, creșterea, chemarea de a popula planeta și universul, depășirea obstacolelor cu ajutorul creativității.

Element: foc.
Corp: pelvisul, unde se găsesc organele genitale și hara (tanden) despre care vorbesc tradițiile orientale.

Această schemă de concordanțe, confirmată de studiul detaliat al arcanelor minore, este de mare utilitate citirii, fiindcă permite, cu ajutorul Tarotului, abordarea tuturor aspectelor existenței, începând cu cele mai concrete și încheind cu cele mai spirituale, fără a exclude nimic din ceea ce înseamnă omenesc. Dacă acceptăm această cheie de lectură, se va îmbogăți permanent concentrarea noastră în legătură cu Tarotul și noi înșine.

Primul contact cu Figurile arcanelor minore

Figurile se înscriu și ele într-o schemă care ne permite să înțelegem mai bine structura Tarotului. În plus, cele patru personaje ale fiecărei Suite simbolizează o atitudine, o rută psihologică în fața elementului său.

Este interesant de observat evoluția simbolului Suitei pe care o reprezintă în fiecare personaj: Valetul de Monede contemplă o monedă mică pe care o are în mână, fără să dea atenție alteia care este încă îngropată în pământ ca o comoară. Regina își ridică în față o monedă mai mare decât cea a Valetului. Regele deja domină două monede: una pe care o are în mână și cealaltă, și mai mică, care plutește în aer. Această monedă spirituală crește mai târziu în Cavaler, până când devine astru. Tot așa, bâta inițial rustică a Valetului devine sculptată/cioplită cu Regina, lucrată cu Regele și sfârșește trecând prin mâna Cavalerului, ca un obiect imaterial. Spada, întâi receptivă (albastră) a Valetului, apoi activă (roșie) începând cu Regina, crește proporțional cu personajele, până când devine ca o lance în mâinile Cavalerului. În ultimul rând, cupa, simplu vas de culoarea pielii în mâinile Valetului, apoi potir închis în mâinile Reginei și mai apoi deschis din nou, plutește peste palma mâinii Cavalerului precum un veritabil Graal miraculos.

Pentru a înțelege cum se organizează Figurile, se pot pune în scenă, ca într-un joc de roluri, în jurul unui palat pe care îl simbolizează Suita lor. Vom avea deci patru palate care reprezintă cele patru energii. Fiecare As va fi castelul Figurilor Suitei sale, ca simbol al centrului energetic corespunzător: Monedele – centru material (nevoi); Bâtele – centru sexual (dorințe); Cupele – centru emoțional (sentimente); Spadele – centru intelectual (gânduri).

- **Valeții.** Fiecare Valet reprezintă un dualism și o îndoială în legătură cu Suita sa: „A fi sau a nu fi?", pare că întreabă Valetul de Spade, gata să își bage din nou arma în teacă. „A iubi sau a nu iubi?", se întreabă Valetul de Cupe, gata să își sigileze din nou cupa. „A face sau a nu face?", ar putea fi întrebarea Valetului de Bâte, fără să știe dacă să își înalțe sau nu buzduganul. Nu în ultimul rând, Valetul de Monede pare că șovăie între moneda pe care o are în mână și cealaltă, mai secretă, care este îngropată în podea: „A păstra sau a risipi?", „A economisi sau a transforma?" *Vom reprezenta deci Valeții afară, la poarta palatului, întrebându-se dacă să intre sau nu. Începând cu momentul în care Valetul intră în palat, acesta se transformă în Regină.*
- **Reginele.** Reginele se identifică exclusiv cu Suita lor, centrul reprezentat de palat, desconsiderând lumea exterioară, pentru a locui în interior. Trăiesc ca și proprietare, cu privirea fixă la simbolul lor (în cazul Reginelor de Monede, Cupe și Spade) sau, cum se întâmplă cu Regina de Bâte, cu cele două mâini pe pântece, care reprezintă centrul sexual și creativ și o a treia mână artificială. *Reginele se vor reprezenta deci, în interiorul palatului, imersate în Suita lor.*
- **Regii.** Regii apar în același timp cu nevoia de detașare. Își cunosc regatul, castelul, dar știu, de asemenea, că afară este o lume întreagă, adică alte energii, diferite de cea reprezentată de Suita lor. Toți Regii își poartă simbolul cu autoritate (bâta Regelui de Bâte este chiar cea mai mare din serie), dar privesc dincolo de el, într-o direcție mai îndepărtată. *Îi vom reprezenta deci, în vârful palatului, contemplând granițele regatului lor și conștienți că dincolo de acesta mai există ceva.*
- **Cavalerii.** Cavalerul se naște din această acceptare a propriilor limite, din conștiința existenței Celuilalt și a celorlalți. El va transporta în exterior energia creată de Valet, Regină și Rege. Cavalerii sunt simboluri ale comunicării, contribuției și, de ce nu, simboluri de cucerire, de transmitere, de unire. Corespund, într-un anumit fel, profetului. *De aceea, dat fiind faptul că își depășesc simbolurile, vor fi numiți ultimii, în lista figurilor.*

Pe pagina următoare puteți găsi schema celor patru Suite ordonate potrivit locului lor în Tarot și ordinea figurilor în jurul palatului:

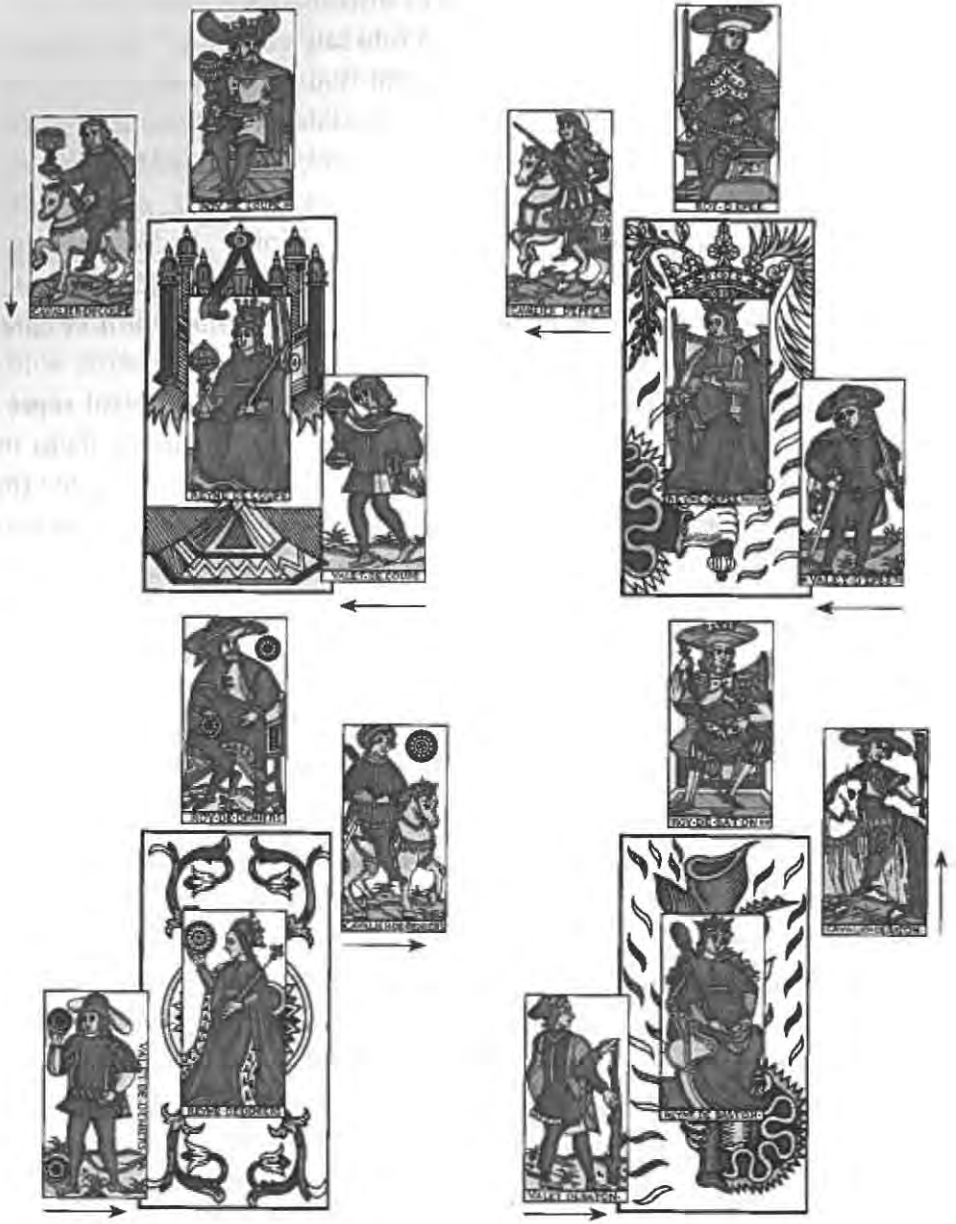

Organizarea celor patru Suite în funcție de locul pe care îl ocupă în Tarot, sugerat de Lume (vezi pag. 56) și ordinea Figurilor în jurul palatului.

Rezumat

- Arcanele majore se prezintă în două serii de 10 (de la I la X și de la XI la XXI), încadrate de Nebun și încheiate cu Lumea (Arcana XXI).
- Tarotul este, înainte de toate, o artă a interpretării, care funcționează pe bază de proiecție.
- Rezultă din adunări, nu din scăderi. Este, în mod esențial, progresiv.
- Se citește în sensul scrierii latine, de la stânga la dreapta, și, de asemenea, se poate vizualiza în aceeași direcție, o linie temporală care vine din trecut spre viitor.
- Se orientează ca o oglindă, în interiorul unui pătrat dublu. Partea care se află în stânga noastră este receptivă și partea care se află în dreapta noastră, activă. Pătratul superior reprezintă Cerul, iar pătratul inferior, Pământul. În centru, un al treilea pătrat reprezintă regatul ființei umane.
- Arcana XXI, Lumea, funcționează ca un rezumat al orientării Tarotului, împărțind spațiul în patru părți (dreapta și stânga, sus și jos) care formează colțurile unei cosmogonii.
- Această orientare se regăsește, de asemenea, în arcanele minore:

Spadele – active spre cer.
Cupele – receptive spre cer.
Bâtele – active spre pământ.
Monedele – receptive spre pământ.

Din toate acestea, se pot extrage bazele unui sistem de corespondențe folositor și coerent pentru citirea Tarotului, ca instrument de cunoaștere a sinelui, în care cele patru Suite se asociază cu cele patru energii vitale ale ființei umane:

Intelectul – pentru Spade.
Centrul emoțional – pentru Cupe.
Centrul sexual – pentru Bâte.
Centrul material – pentru Monede.

Numerologia Tarotului

Se întâmplă frecvent ca mintea umană să aibă tendința de a accepta un sistem preexistent pentru a înțelege ceea ce încă nu cunoaște. În acest fel, Tarotul a fost asimilat cu toate tipurile de structuri. Cele douăzeci și două de arcane majore ale sale au favorizat mult timp o tendință de a-l face să coincidă cu alfabetul ebraic, dar, de asemenea, i-au fost aplicate construcții preluate din astrologie, din diverse forme de numerologie ori geometrie sau din sisteme de explicare a lumii, provenite din multiple culturi. Până la urmă, aceste asocieri sunt utile doar dacă sunt provizorii, temporare. Este interesant să se clarifice un sistem prin conceptele altuia, dar încercarea de a le pune de acord este doar o modalitate de a produce mutilări inutile.

Altfel spus, trebuie să descoperim și să integrăm în primul rând numerologia organizatoare originală a Tarotului. Este baza, primul grad de înțelegere a Tarotului; încă nu ne permite să îl citim, ci doar să îi asimilăm toate principiile. Această numerologie devine mai târziu un sistem de măsurători care permite citirea tuturor cărților din Tarotul de Marsilia. A integra organizarea numerologică a Tarotului reprezintă o cheie care, precum un solfegiu sau o gramatică, dă sens interpretării proiective a arcanelor.

Această organizare provine dintr-o observare minuțioasă a celor două serii de zece ale arcanelor majore și ale celor patru serii decimale ale arcanelor minore. Se vor studia cu multă atenție unele detalii ale cărților care o consolidează, în părțile acestei cărți care descriu arcanele, una câte una.

Pentru o înțelegere mai bună, numerologia Tarotului se va prezenta, în capitolul de față, într-o formă sintetică, fără a intra în detaliile tuturor acestor cărți și prezentând doar aspectele semnificative.

De ce o numerologie decimală?

Care sunt, în Tarot, indiciile care ne sugerează o numerologie decimală?

Arcanele majore prezintă două serii de zece arcane, în frunte cu Nebunul, care poate fi considerat arhetipul energiei inițiale, și încheiate cu Lumea, care poate fi considerată arhetipul realizării. Numărul 21 este cel al ultimei arcane și ne-ar putea pune pe traseul unei numerologii din 7 în 7: nu sunt pe masa Arcanei I (Magicianul) trei zaruri a căror sumă a celor trei fețe care se văd dă 7? Și nu sunt 14 arcane minore în fiecare serie?

Această pistă este tentantă, dar ar însemna să se atribuie figurilor valorile corespondente numerelor 11, 12, 13 și 14. Totuși, nimic din detaliile arcanelor minore nu ne permite să facem asta. Dacă Tarotul ar vrea să ne sugereze o asemenea cale, arcanele minore ar fi numerotate deschis până la 14.

Sistemele numerologice din 3 în 3 sau din 5 în 5 nu se aplică în studiul arcanelor Tarotului.

În realitate, un raționament de bun-simț ne arată că, având inscripțiile scrise în franceză, Tarotul se situează în cultura sistemului decimal. 10 este văzut ca o totalitate care se subdivide în zece grade care evoluează unele în altele, într-o constantă mutare a realității. Această permanentă impermanență reprezintă trecerea neîncetată de la o stare la alta, comparată cu ciclul anotimpurilor. Secvența numerelor se poate compara cu o sămânță care germinează pentru a da naștere unei plante care va da, la rândul său, un boboc, o floare, care se va transforma în fruct, până când va produce un copac în toată perfecțiunea lui. Mai târziu, fructul va cădea, va elibera sămânța care se va întoarce în pământ și procesul va începe din nou.

Schema dreptunghiulară a numerologiei

Așa cum cartea Lumii (Arcana XXI) ne-a servit drept model de orientare, vom stabili acum un model în interiorul căruia se va dezvolta numerologia Tarotului. Acest model va fi justificat în paginile următoare cu detalii ale însuși Tarotului, dar, pentru o mai bună înțelegere, am preferat să îl prezentăm întâi și apoi să detaliem etapele care îl compun.

- Luați un dreptunghi din hârtie a cărui lungime să fie exact dublul lățimii modulului în care este format de două pătrate. Această formă, care este forma cărților de Tarot, va simboliza unitatea, totalitatea. Spre deosebire de unele sisteme numerologice în care 1 este mascul și 2 este femelă, totalitatea este o entitate androgină care conține ambele polarități.

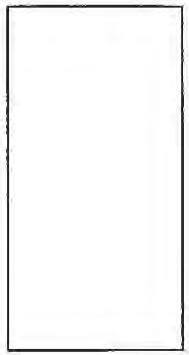

- Îndoiți dreptunghiul pe lat. Veți obține o subdiviziune între stânga și dreapta, adică, în simbolismul Tarotului, între acțiune și recepție. În unitate, va fi creată o axă în jurul căreia o parte este în dreapta sa și cealaltă parte în stânga, împrejurul unui centru androgin. Am văzut că această diviziune este pertinentă în Tarot. Dacă se dorește, se poate califica receptivul în „feminin" și activul în „masculin", făcându-se referire la conformația sexuală a bărbatului și a femeii, dar este doar o apreciere.

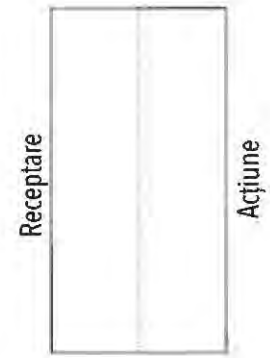

- Acum, împărțiți din nou dreptunghiul prin centru, pe lățime: veți crea o nouă diviziune, un orizont între Cer și Pământ care lasă să se vadă două pătrate suprapuse. Aceste două instanțe se întâlnesc, sub diverse forme, în multe tradiții: Islamul reprezintă totalitatea în forma a două pătrate, unul stabil, a cărei bază se sprijină orizontal, și altul instabil, înălțat pe unul din punctele sale. Tot așa, în *Yi Jing*, trigrama inferioară reprezintă Pământul, iar trigrama superioară – Cerul. Vedem deci, din nou, diviziunea dreptunghiului în patru părți pe care am văzut-o în studiul Arcanei XXI.

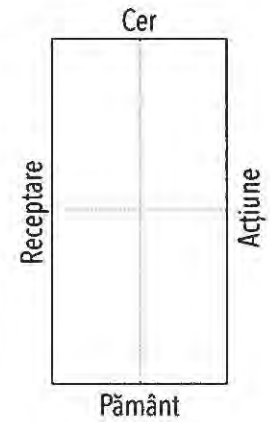

- O ultimă pliere orizontală ne permite să obținem o subdiviziune suplimentară în interiorul fiecărui pătrat, adică un dreptunghi împărțit în 8 pătrate interioare. Această subdiviziune pune în lumină, în plus, un al treilea pătrat format din inserția pătratului Cer și al pătratului Pământ. Dacă acceptăm că vârful Cerului îndeplinește, în cultura noastră, rolul patern, iar baza Pământului – rolul matern (în matriarhatele antice se întâmpla invers: mama – cer, tatăl – pământ), s-ar putea spune că procreează, în centrul totalității, Careul Uman (vezi pagina 73-74).

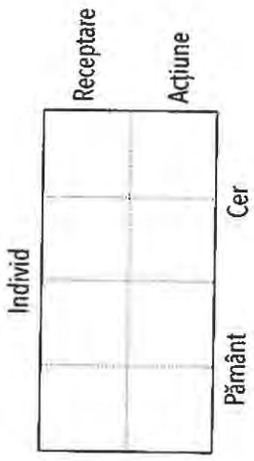

Să vedem acum, cum putem organiza numerele în această schemă.

- Așa cum am văzut, Totalitatea este reprezentată de dreptunghi. Acesta ne apare în două forme: pliat și desfășurat.

1 va corespunde dreptunghiului de hârtie pliată: precum universul înainte de *big-bang*, precum o floare închisă încă în mugurul său, ca un făt la însăși începutul multiplicării celulare, totalitatea se găsește în putere, în vigoare, în așteptarea dezvoltării. Potențialitatea extremă rămâne pusă în evidență de o mare intensitate fără experiență.

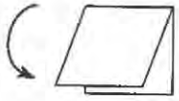

Dacă pliem din nou micul dreptunghi obținut din primele două plieri, figura finală este un pătrat mic: aspectul pliat al dreptunghiului.

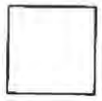

1
Totalitatea în putere

10 va fi reprezentat de dreptunghiul desfășurat: aceeași figură, dar pe întreg dezvoltată, până la epuizarea puterilor sale. Este expansiunea maximă a universului, floarea deschisă, toate potențialitățile realizate total: o mare experiență, dar puțină intensitate.

Început în forță și ciclu complet sunt cele două aspecte ale totalității, ale unității: 1, sub dreptunghi și 10, deasupra.

- Rămâne să organizăm numerele de la 1 la 10 în această structură, știind că:
  - numerele pare vor fi în partea stângă (receptive, stabile, divizibile cu 2);
  - numerele impare, în partea dreaptă (active, instabile, indivizibile cu 2);
  - și, logic, numerele se organizează de jos în sus deoarece 1 se situează sub dreptunghi și 10, deasupra. Această ordine urmează noțiunea creșterii organice proprie ființelor vii ale dimensiunii verticale: o plantă sau o ființă umană se ridică la cer pe măsură ce se dezvoltă.

Și obținem schema finală.

Numerologia se desfășoară ca o evoluție de la 1 la 10, pe care trebuie să ne-o imaginăm în perpetuă mutare, asemenea ciclului anotimpurilor.

- **În 1**, totalitatea se află în putere. Este o sămânță, un început, un potențial, în care totul este încă la dospit, în perspectivă. Se poate asimila cu prima lună de sarcină.
- Cu 2, intrăm în careul Pământ. Încă este o stare receptivă de pregătire. Ne referim la acumularea de forțe, dorințe, idei, sentimente, pentru pregătirea acțiunii.
- 3 este prima acțiune a pătratului Pământ, o izbucnire, o explozie creativă, fără experiență sau scop precis, ca, de exemplu, prima iubire adolescentină.

- În 4, acțiunea se stabilizează. Acest număr reprezintă perfecțiunea pătratului Pământ: aspectul vieții materiale, claritatea ideilor, liniște emoțională... Stabilă ca o masă cu patru picioare.
- 5 este un număr de trecere, ultimul din pătratul Pământ: introduce un ideal care dezechilibrează stabilitatea lui 4 pentru a-l depăși. Este un pod. Este gestul înțeleptului care arată luna cu degetul.
- 6 este primul pas în careul Cer: prima dată când facem ceea ce vrem, în toate aspectele. Dincolo de nevoile materiale, putem îndrăzni să facem ce ne place.
- În 7, această plăcere devine acțiune puternică în lume, mai matură și mai intensă decât cea a lui 3, deoarece este bazată pe experiența tuturor gradelor anterioare și își propune un obiectiv.
- 8 reprezintă perfecțiunea careului Cer: este echilibrul și receptivitatea totale, o stare care nu poate fi îmbunătățită: perfecta abundență materială, o perfectă concentrare energetică, plenitudinea inimii și golul minții.
- 9 aduce, deci, singura evoluție posibilă, cea a perfecțiunii: intrarea în criză pentru a favoriza trecerea spre necunoscutul sfârșitului de ciclu. Asemenea copilului care, în luna a noua, se pregătește să se nască, 9 acceptă să abandoneze perfecțiunea și se pune în mișcare, fără să știe în ce direcție.
- 10, totalitate îndeplinită, simbolizează sfârșitul ciclului și permite manifestarea începutului noului ciclu.

Dinamica celor zece grade

Dacă privim schema numerologică, față cu față, se poate spune că ne întâlnim cu „patru perechi" de numere în patru niveluri succesive ale dreptunghiului. Iată ce putem spune despre ele, într-un mod schematic:

- 2 și 3 sunt obositori, nesuferiți, energici, adolescenți;
- 4 și 5 urmează în materie, dar sunt adulți;
- 6 și 7 sunt rafinați și activi, știu în ce direcție se îndreaptă;
- 8 și 9 se unesc pentru a face posibilă evoluția.

Fiecare grad al numerologiei are menirea de a evolua spre gradul următor. Perechile menționate pot reprezenta deci o evoluție (de la puțin la mai mult), un conflict (receptiv-activ) sau o stagnare (de la mult la puțin).

Aceste zece grade reprezintă, în mod esențial, dinamica diferitelor energii. Pentru a ne face o impresie concretă, haideți să o studiem comparând-o cu primele zece arcane majore și dând personajelor cărților roluri care să corespundă acestor energii.

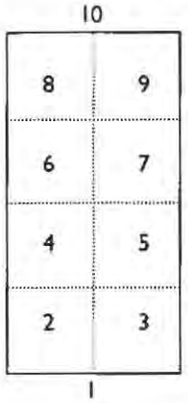

Gradul 1 poate fi reprezentat de Magician (I). Această arcană reprezintă un tânăr, un începător, o ființă plină de potențial (simbolizat de elementele prezente pe masa sa), dar șovăitor încă în legătură cu alegerile pe care trebuie să le facă. Rămânând în gradul 1, este o ființă într-un perpetuu început, incapabilă să facă o alegere decisivă, preferând o posibilitate inexistentă pentru o realizare determinată. Gradul 1 are nevoie să se facă cunoscut, să se lanseze, să facă un prim pas în realitate. Cum spune Tao Te Ching, „pentru a alerga un kilometru, întâi trebuie să faci un pas". Acest prim pas în careul Pământ corespunde gradului 2 al numerologiei.

Gradul 1

Gradul 2 îl reprezintă, în mod special, Papesa (II). Așezată, izolată, are o carte în mână și un ou lângă ea, simbol al gestației. Este un număr pasiv și receptiv, care poate simboliza o reținere, o promisiune, o virginitate. În acest grad, materia este încă inertă. Receptivității lui 2 îi corespunde activitatea lui 3: unul acumulează, celălalt acționează fără să știe unde merge, este un instinct de creație fanatică și pasională, cu riscul de a fi, curând, decepționat.

Gradul 2

Gradul 3

Gradul 3, reprezentat de Împărăteasă (III), sugerează o izbucnire, o explozie, o acțiune, o germinare. Este toată acțiune și mișcare. De fapt, Împărăteasa privește spre dreapta, spre acțiune și spre viitor, pe când Papesa privește spre stânga, spre receptivitate și trecut.

Dacă 2 îl creează pe 3, poate fi o sămânță care germinează, un ou care eclozează, un proiect în care se face primul pas. Actrița își învață rolul (Papesă) înainte de a-l interpreta pe scenă (Împărătească).

Dacă 2 este în conflict cu 3, reprezintă ezitarea între a face și a nu face, teama de a acționa, închisoarea, izolarea suferită și nu aleasă. Împărăteasa ar putea fi atunci o adolescentă ale cărei acțiuni sunt blocate de rigiditatea unei mame severe.

Dacă 3 se întoarce la 2, este o izbucnire necugetată, nechibzuită care cade din nou în inerție. Acțiunea, începută, eșuează: rănit și dezamăgit, sfârșește prin a se izola.

Pentru a se realiza, 3 trebuie să treacă la gradul următor, 4; o acțiune fără obiectiv și fără experiență se stabilește în siguranță. Creativitatea Împărătesei întâlnește o stabilitate materială în persoana Împăratului.

Dacă 4 cade din nou în 3, eșecul vârstei adulte și cultul adolescenței se vor perpetua.

Gradul 4

Gradul 5

Reprezentat aici de Împărat (IIII), gradul 4 este stabil, așezat în materie. Domnește pașnic, blând, calm, având o bază solidă. Poate fi o situație financiară, o casă, o persoană pe care se poate conta. Pătratul Pământ își găsește în acest grad perfecțiunea stabilă și imobilă.

Gradul 5, la rândul său, va tinde spre pătratul Cer, fără a ajunge să îi aparțină. ***Gradul 5, văzut aici sub caracteristicile Papei (V),*** stabilește un pod, o trecere, o tranziție între ambele lumi. Acțiunea sa constă în a fi mediator între careul Pământ și careul Cer.

Dacă 4 îl creează pe 5, stabilitatea se deschide spre un nou punct de vedere, spre o acțiune voluntară, în scopul extinderii orizontului. Un industriaș (Împăratul) decide să se deschidă spre tehnici care păstrează mediul înconjurător. Atitudinea sa devine atunci cea a Papei, preocupat de echilibrul ecologic, nu numai de propriile sale beneficii.

Dacă există conflict între 4 și 5, este antagonismul între materialism și spiritualitate, între

concret și ideal. Este, de exemplu, un șef de stat obtuz (Împăratul) care refuză să îl asculte pe cel mai înțelept dintre consilierii săi (Papa).

Dacă 5 cade din nou în 4, își pierde credința într-o lume nouă și se întoarce la siguranța celei dinainte. Nu va reuși să își depășească limitele.

Pentru a se realiza, 5 trebuie să își transforme idealul în realitate și să facă primul pas în pătratul Cer care corespunde lui 6. După ce a învățat o limbă străină mulți ani (Papa), merge să cunoască o cultură pe care a studiat-o timp îndelungat (Îndrăgostitul).

Dacă 6 cade din nou în 5, aceasta este deziluzia; este dur să te întorci pe Pământ când ai încercat hrana Cerului.

Gradul 6

Gradul 7

Gradul 6 simbolizează plăcerea, frumusețea, tot ce, fără a înceta să fie receptiv, depășește aspectele materiale. ***Reprezentat aici de Îndrăgostit, gradul 6 (VI)*** sugerează bogăția uniunii afective dintre ființele umane. Acolo unde 5 privea, 6 se instalează cu fermitate. Dar 6 este în pericol de a se abandona narcisismului: arta folclorică, o mentalitate orientată către autocomplacere, pierderea creativității și a spiritului critic... Trecerea la 7 este cea care face posibilă ruperea acestui narcisism: cel mai mare dintre numerele prime, indivizibile, simbolizează o activitate extremă în folosul umanității.

Gradul 7 (VII), aici Căruța, poate reprezenta orice formă de acțiune în lume: umanitară, artistică, cuceritoare... În orice caz, este bazată pe o îmbinare între spirit și materie.

Dacă 6 îl creează pe 7, se produce o acțiune în lume, fondată pe bucurie și pe plăcerea de a face.

Dacă 6 se opune lui 7, avem, pe de o parte, o plăcere egoistă și, pe de altă parte, o acțiune lipsită de fericire și bucurie, care riscă să degenereze în

violență. Atunci, Căruța ar putea fi un om politic intransigent, în conflict cu un sindicat care refuză dialogul.

Dacă 7 cade din nou în 6, acțiunea în lume se revarsă în narcisism și încetează să mai fie altruistă. Căruța ar putea fi atunci un prezentator TV egolatru și personajele Îndrăgostitului ar putea reprezenta membrii echipei sale care nu vor decât să îi fure postul.

Pentru a se realiza, 7 – acțiune pură – trebuie să treacă la gradul următor: 8, perfecțiunea receptivă. Dacă 8 cade în 7, perfecțiunea n-a fost decât iluzorie, a fost trăită doar ca un popas și revine nevoia de a acționa.

Gradul 8

Gradul 9

Gradul 8, divizibil cu 2 și cu 4 este, în întregime, receptiv. Simbolizează perfecțiunea careului Cer, precum luna reflectând soarele sau o femeie însărcinată care poartă în pântecele ei o nouă conștiință. Sub caracteristicile Dreptății care are sabie și balanță, s-ar putea spune că nu există nimic de luat și nici de adăugat lui 8.

Gradul 9 este singurul număr al seriei care este, în același timp, activ (impar) și receptiv (divizibil cu 3). Reprezintă deci, un faliment, o insolvabilitate, dar și o mare înțelepciune. Figura Eremitului sugerează un personaj capabil să interogheze, care abandonează ceva. Activ spre trecut și receptiv spre viitor, pășește spre înapoi.

Dacă 8 îl creează pe 9, perfecțiunea se realizează în singura biruință a sinelui: căderea în criză pentru a se crea o nouă lume. Este momentul aducerii pe lume, a noua lună sau inclusiv zorii noii zile care împresoară și restrâng aștrii nopții.

Dacă există conflict între 8 și 9, perfecțiunea se trăiește asupritor, opresiv, iar cedarea este considerată un semn de slăbiciune. De asemenea, este conflictul cuplului părintesc, în care mama devine cea care extirpă, castratoare și tatăl, absent.

Dacă 9 cade din nou în 8, apare teama de moarte: o persoană aspiră la perfecționism rigid, nu suportă interogarea. Frica îl poate imobiliza pe 9 care, în acest caz, se consumă. Gradul 9 indică o criză între viață și moarte: ori se rezolvă, ori dispare.

9 evoluează spre 10, care îl târăște în mișcarea ciclică, constantă impermanență. Umblând înapoi, Eremitul se întâlnește cu *10, Roata Norocului (X),* și acceptă să termine un ciclu de viață pentru ca, mai târziu, să înceapă altul nou. În gradul superior, noua construcție, Soarele (XVIIII), se realizează în chemarea irezistibilă a Conștiinței, în Judecata (XX).

Gradul 10

La rândul său, 10 se întoarce la originea ciclului următor, pentru a începe din nou evoluția în alt plan. Roata Norocului, cu manivela sa, manifestă acea nevoie de ajutor: roata se va învârti datorită primului grad al următorului ciclu (în acest caz, Forța, Arcana XI).

Dacă va cădea din nou în 9, va avea loc o atitudine de criză constantă, care se opune evoluției: se poate spune că animalul dotat cu sabie, din vârful roatei, reprezintă o enigmă emoțională. Dacă aceasta nu se rezolvă, Roata Norocului se întoarce neîncetat la starea de criză a Eremitului. Atunci se trăiește în trecut, în repetiție obsesivă și nostalgia a ceea ce ar fi putut fi.

Dacă cineva se blochează în 10, acest blocaj este fără ieșire și respinge inclusiv ajutorul care permite întoarcerea la mișcarea dinamică. Nicio forță nouă nu va veni să acționeze manivela.

Evoluția numerologică în careuri

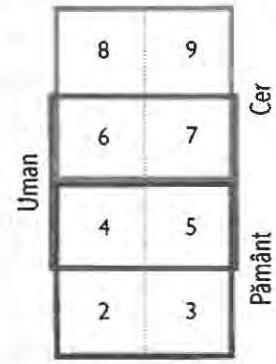

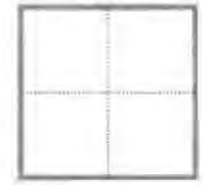

Am văzut că dreptunghiul care asigură structura Tarotului se poate subdiviza în două pătrate, Pământ și Cer, în a căror intersectare se situează pătratul uman. În această schemă, putem vizualiza cele trei pătrate cu patru numere în fiecare.

Deja am văzut că 1 și 10 se află în corespondență. Reprezintă două aspecte ale totalității: în putere și realizată.

De asemenea, putem stabili o corespondență între cele patru grade ale pătratelor Cer și Pământ, urmând un traseu care merge jos în sus și de la stânga la dreapta.

- **Gradele 2 și 6.** Primul pas în pătratul Pământ și Cer. Primul acumulează, se dezvoltă, se hrănește. În arcanele minore, este gradul în

Pământ

4	5
2	3

care simbolul este mai mare (monedele gigantice ale lui Doi de Monede, floarea mare a lui Doi de Spade)... În pătratul Cer calitatea susține cantitatea: elementul central devine plăcere și iubire, izvor al întregii activități spirituale.

- **Gradele 3 și 7.** Dacă 3, ca o primăvară sau ca o pubertate, reprezintă explozia oarbă a materiei, 7 unește materia cu spiritul, într-o acțiune conștientă, în deplină cunoștință a lumii și a sinelui.
- **Gradele 4 și 8.** Pătratul simplu al lui 4 reprezintă echilibrul terestru la care pătratul dublu al lui 8 adaugă perfecțiunea spirituală.
- **Gradele 5 și 9.** Aceste două etape reprezintă o trecere. Dar dacă 5, dispus să abandoneze pătratul Pământ, aspiră deja la dimensiunea superioară (sau mai profundă), 9, în infinita sa înțelepciune și singurătate, acceptă, la rândul său, să se îndrepte spre necunoscut, așa cum o demonstrează VIIII al arcanelor majore, Eremitul, care merge înapoi, fără să știe unde. Tot așa, gemenii Soarelui (XVIIII) se separă de trecut, cu ajutorul unui perete și înaintează spre o lume nouă.

Uman

6	7
4	5

În pătratul uman, prima trecere este gradul 4: omul adult, stabil, capabil să își furnizeze propriile nevoi. Prima acțiune este spirituală: tentația lui 5 este cea care deschide calea spre o lume nouă. Perfecțiunea careului uman se exprimă în 6 prin descoperirea principiului Iubirii. Cu acțiunea Căruței, în mișcare spre perfecțiune (care se află într-un anumit fel, dincolo de aspectul uman), se anunță o altă dimensiune, aceea a perenității și a acțiunii în lume.

Numerologia în seriile decimale ale arcanelor minore

Acum vom vedea modul în care această schemă numerologică se exprimă în seriile de la 1 la 10 ale arcanelor minore.

În fiecare Suită, separați cărțile de la 1 la 10 și aliniați-le în această ordine: Spade – Cupe – Monede – Bâte (vedeți ilustrația de la pagina 313).

În seria Spadelor se află indiciul cel mai flagrant care ne permite să consolidăm și să sprijinim numerologia Tarotului: observați cum cărțile se unesc între ele, două câte două, începând cu Doi de Spade, formând cercuri concentrice (unul, apoi două, trei, apoi două cercuri împletite în patru).

Haideți să punem acum seriile Spadelor și Bâtelor, de jos în sus, așa cum este arătat în pagina următoare. Vedem că, prin cercurile concentrice, ultimele trei grade ale numerologiei rămân unite: 8, 9 și 10 se construiesc una de la cealaltă, formând un fel de „braț" în partea superioară a dreptunghiului. Vedem mai jos cum unirea, îmbinare a acestor trei cărți, este pertinentă pentru înțelegerea arcanelor minore.

În seriile Bâtelor și a Spadelor, observăm același fenomen: coloana din stânga noastră în care figurează numerele pare (2, 4, 6, 8) are flori, simboluri „feminine" receptive, în timp ce în coloana din dreapta unde figurează numerele impare (3, 5, 7, 9), sunt, pe de o parte, o spadă în centrul ovalului și, pe de altă parte, o bâtă care constituie axul central, două simboluri „masculine" active. Aceste observații ne permit să confirmăm repartiția între stânga – pară – receptivă și dreapta – impară – activă.

Să plasăm acum cărțile din suita Cupe urmând aceeași diagramă (vezi pag. 78). Regăsim din nou subdiviziunea Pământ-Cer observată în cartea Lumii (vezi pag. 49).

Dacă se observă interiorul cupelor, în cărțile 2, 3, 4 și 5 se poate vedea că sunt liniate în interior cu raze negre pe fundal roșu și care coboară din stânga spre dreapta noastră. În schimb, în cupele 6, 7, 8, 9 și 10, razele urcă din stânga noastră spre dreapta. Careul Pământ se diferențiază astfel de careul Cer.

Pământ
(Doi de Cupe)

Cer
(Șase de Cupe)

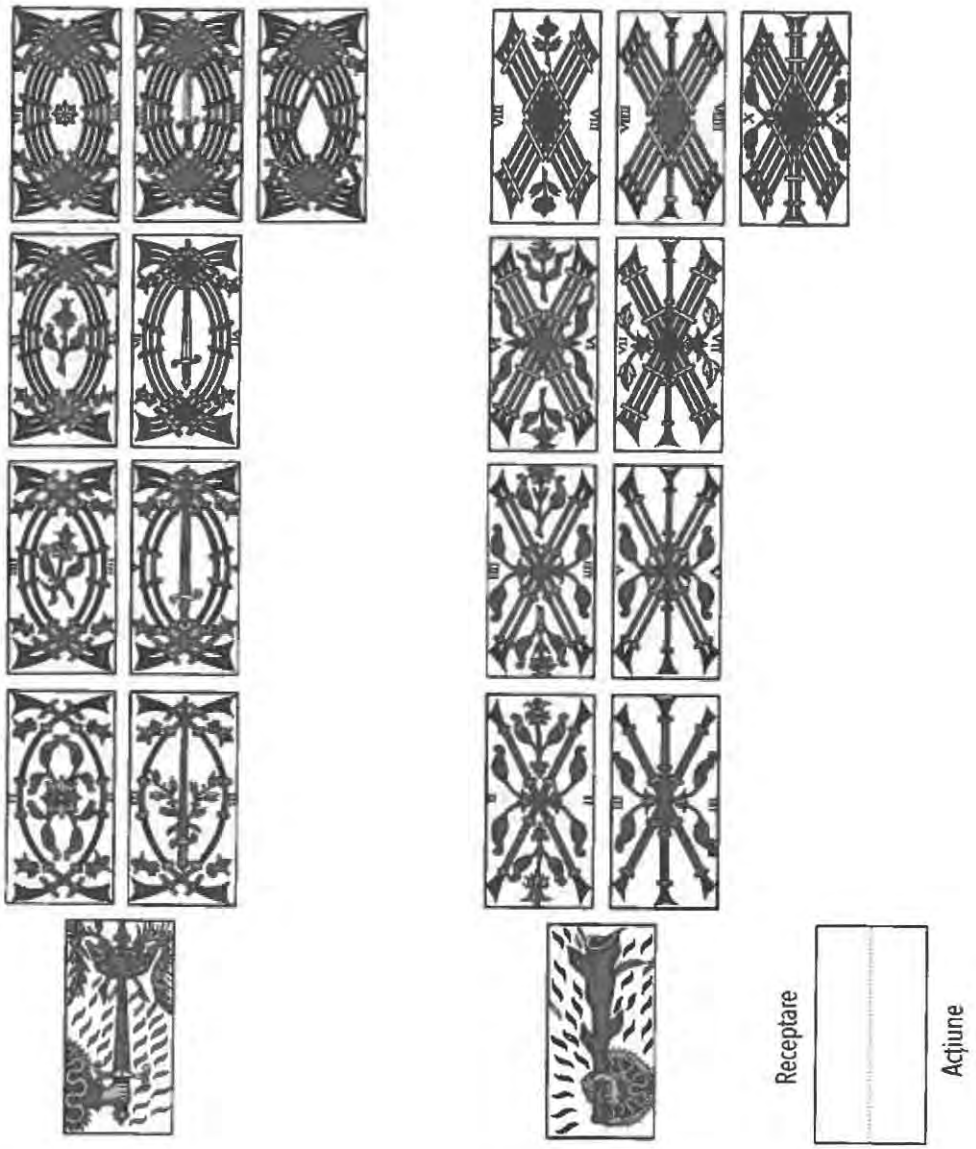

Serii decimale ale Spadelor și Bâtelor.
Prezența simbolurilor „feminine" în coloana din stânga, în seria decimală a celor patru Suite, și prezența simbolurilor „masculine" în cea din dreapta, întăresc axa receptare/acțiune exprimată în numerologie (pag. 63).

Așa cum spune înțelepciunea chineză, idealul este ca ființa să fie receptivă spre Cer și activă spre Pământ. Gradele pătratului Pământ primesc influența cosmosului, pe când cărțile pătratului Cer extrag energiile terestre pentru a le ridica spre iubirea spirituală.

Această diferență se consolidează în seria Spadelor: 3-ul și 5-ul sunt de aceeași culoare (roșu) și, într-un anumit fel, prezintă o asemănare de pereche. Din contră, 7 și 9, respectiv albastru deschis și galben, sunt diferite. Floarea lui Patru de Spade se diferențiază de cea a lui Șase de Spade prin faptul că una este tăiată dinspre dreapta spre stânga noastră și cealaltă, dinspre stânga spre dreapta noastră.

În seria Bâtelor, în cărțile 2, 3, 4 și 5 florile și frunzele care cresc dinspre centru spre margini sunt similare. În schimb, se observă o mare diferență între, pe de o parte, cărțile 6 și 7, de creștere exuberantă, și, pe de altă parte, cărțile 8 și 9, în care florile și frunzele lipsesc...

Vedem mai în profunzime, în studiul arcanelor minore, cum detaliile cărților ne ghidează spre semnificația lor numerologică. Dar putem comenta pe scurt aspectul cel mai evident al unor arcane, în fiecare grad.

- **Așii** fiecărei Suite reprezintă simbolul unic ce ocupă tot spațiul cărții, ca un imens potențial, pe punctul de a fi pus în practică.
- **Doiarii.** În cazul Monedelor, două monede enorme caută unirea, în vederea unui contract. În Doi de Cupe, de Bâte și de Spade, florile mari sugerează o amplă acumulare.
- **Treiarii.** În Cupe, Monede și Spade, explozia vitală se sugerează, printre alte moduri, prin exuberanța frunzelor.
- **Pătrarii.** În Monede, ca și în Cupe, stabilitatea este indicată de patru simboluri situate în colțul cărții, ca puncte cardinale care definesc o lume echilibrată.
- **Cinciarii.** Apariția unui nou punct de vedere, a unei noi perspective se manifestă cu elementul central prezent în Cupe și Monede și cu „orificiul" care se formează între bâtele încrucișate ale lui Cinci de Bâte. În Cinci de Spade se întrezărește lama spadei în partea superioară a ovalului, de asemenea, printr-un orificiu între unduirile albastre. Acest nou aspect simbolizează idealul lui Cinci.
- **Șesarii.** Intrarea în careul Cer se manifestă, în Cupe, cu apariția unei axe care, precum o oglindă, unește cele două coloane de cupe: este

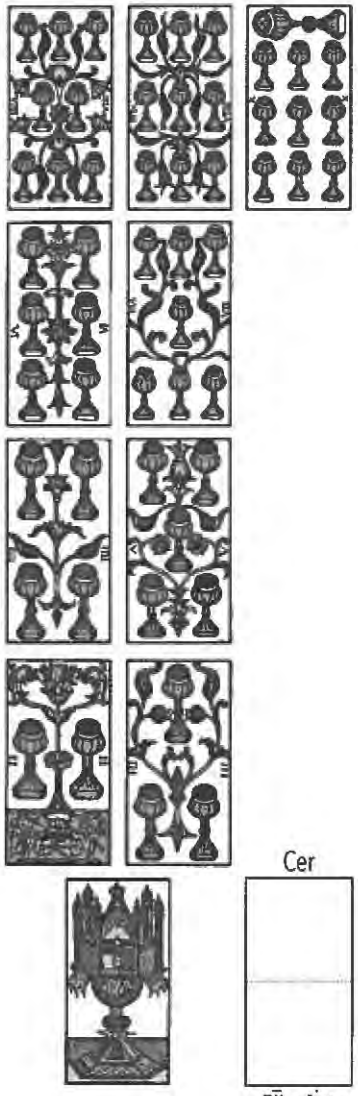

Cupele. Axa Pământ/Cer observată în numerologie se află în seriile decimale ale celor patru Suite.

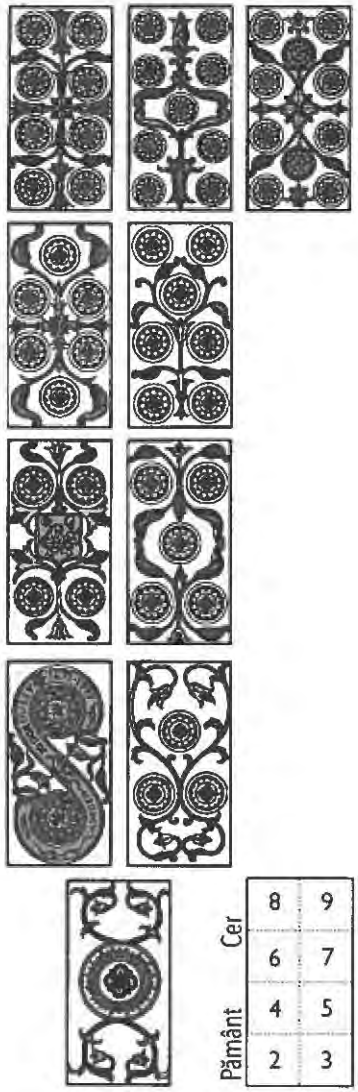

Monedele. Cărțile din această serie nu au numere. Se observă că, până la Cinci, monedele apar înconjurate de ramuri care le separă de marginile superioare și inferioare ale cărții. Acest lucru se schimbă începând cu pătratul cer: materia se spiritualizează.

întâlnirea cu sufletul geamăn. În Bâte, forma frunzelor exterioare se schimbă, par agitate de unde, de valuri de plăcere.

- **Șeptarii.** În Monede, se formează clar figura triunghiulară constituită din trei monede și încadrată de altele patru. Este simbolul minții în acțiune, în materie. În Spade, spada centrală este de culoare albastră, se spiritualizează și își extrage forța acțiunii dintr-o receptivitate externă.
- **Optarii.** Amintesc de patru aspecte ale perfecțiunii: concentrarea extremă în Bâte, plenitudine în Cupe, vacuitate meditativă în Spade și abundență echilibrată în Monede.
- **Nouarii.** Criza se manifestă cu simplitatea monahală a lui Nouă de Bâte, în care toate florile au dispărut, sau prin frunzele ofilite ale lui Nouă de Cupe. În Monede, asistăm la o naștere (moneda centrală este precum capul unui bebeluș care iese din pântece). În Nouă de Spade, lama galbenă a spadei prezintă o fisură.
- **Decarii.** Indică, fiecare în felul său, mutarea care se apropie de noul ciclu: în cupa superioară, închisă, a lui Zece de Cupe, este desenată o monedă care va deveni As de Monede. În Monede, o axă albă unește două monede portocalii, ceea ce arată asemănarea cu Bâtele.

Locul Figurilor

Am văzut deja că Figurile sunt în număr de patru: Valet, Regină, Rege, Cavaler. Cavalerul a dispărut în cărțile de joc englezești, s-a menținut doar în cărțile Tarotului, în care i se atribuie o valoare inferioară față de cea a Reginei, potrivit unei logici care, bazată pe ierarhia nobiliară, va transforma Cavalerul într-un fel de vasal al perechii regale.

Totuși, dacă observăm Tarotul de Marsilia restaurat, ordinea figurilor este impusă într-un mod diferit. Figurile simbolizează o dinamică de cunoaștere și biruire a Suitei sale, în care, prin intermediul indiciilor invizibile, se poate stabili ordinea, după cum urmează: Valet, Regină, Rege, Cavaler.

- Am văzut că atitudinea **Valeților** exprimă îndoială, o incertitudine între acțiune și inacțiune. În acest aspect, putem spune că Valetul se situează în dinamica primului nivel al dreptunghiului numerologic, în pătratul Pământ, între 2 și 3, între gestație/pregătire și prima

acțiune. Valetul de Monede va simboliza astfel dorința de a trăi, cel de Bâte, dorința de a crea, cel de Cupe, dorința de a iubi și cel de Spade, dorința de a fi.

- Reginele, în deplină îmbinare cu suita lor, fac parte și ele din același pătrat Pământ: se află între stabilitate și tentația unui nou ideal, între 4 și 5. Regina de Monede va simboliza deci dinamica economiei și a inversiunii, Regina de Bâte – dinamica între siguranță și noutate sexuală și creativă, Regina de Cupe se situează între o afecțiune stabilă și tentația unei iubiri superioare, iar Regina de Spade – între raționalismul și deschiderea spre o gândire metafizică.
- Regii, care domină deja elementul lor, se deschid spre o acțiune mai amplă în lume. Se află între plăcerea lui 6 și acțiunea irezistibilă a lui 7. Regele de Monede, comerciant înstărit, creează, poate, o multinațională; Regele de Bâte, creator puternic, își răspândește lucrarea în lumea întreagă; Regele de Cupe se poate simți atras spre sanctitate; Regele de Spade poate promulga decrete capabile să schimbe lumea.
- Nu în ultimul rând, Cavalerii se situează între 8 și 9: învinș perfecțiunea completă a Suitei lor și inițiază traseul spre o nouă dimensiune. Acțiunea lor anunță mutarea lui 10 dintr-un ciclu spre altul. Profeți sau emisari ai Suitei lor, se îndreaptă spre Suita următoare pentru a reiniția ciclul.

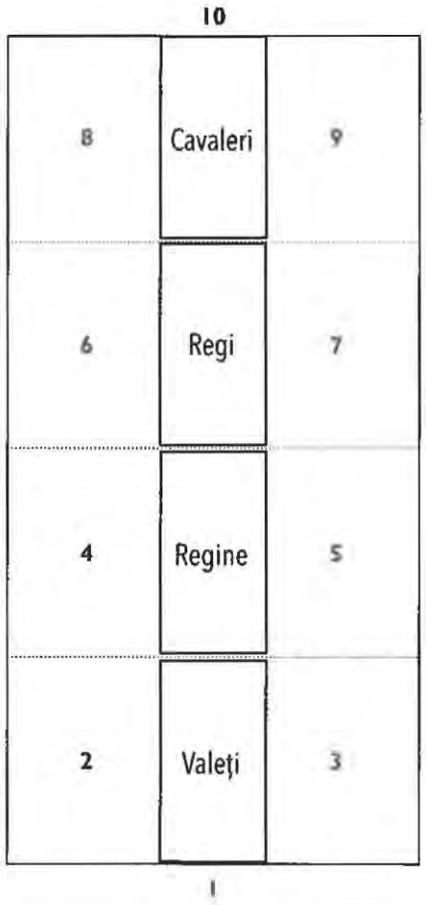

Cavaleri la sfârșit de ciclu: cum Zecele unei Suite devine Asul Suitei următoare

Numerologia ne învață că dinamica Tarotului este cea a unei zămisliri, a unei fecundări constante: finalului unui ciclu îi corespunde începutul ciclului următor. Astfel, Roata Norocului marchează sfârșitul primului ciclu al arcanelor majore și Forța, care o urmează, reprezintă primul nivel al ciclului următor.

De asemenea, Doiarii fiecărei Suite (și, dintre Figuri, Cavalerii) poartă „mugurii" Asului altei Suite. Haideți deci să studiem modul în care Suitele, prin acest proces ciclic, se creează una pe cealaltă.

Se poate observa o corespondență între Zece de Spade și As de Cupe: în Zece de Spade apare, pentru prima dată în această serie, o a doua spadă; s-ar putea spune că este apariția Celuilalt, adică începutul relației emoționale. La rândul său, Asul de Cupe are, pe apexul vârfului său central, un punct galben care amintește, într-un oarecare fel, de Nouă de Spade.

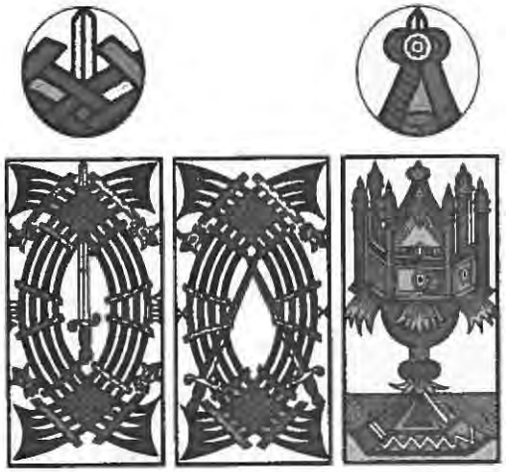

Nouă de Spade, Zece de Spade și As de Cupe

De la Spade la Cupe. În gradul 10, Celălalt apare sub forma unei a doua spade. În As de Cupe, simbol al iubirii în potență, se observă vârful unei spade.

Cartea care ne furnizează primul indiciu referitor la această situație a lui 10 este Zece de Cupe. În ea vedem, deasupra a nouă cupe aliniate în ordine, o cupă *culcată*, în care se formează o figură florală, în mijlocul unui cerc care amintește de Monede.

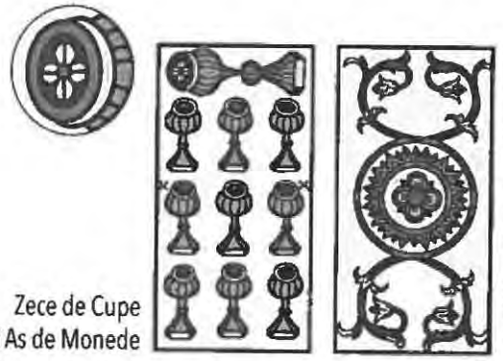

Zece de Cupe și As de Monede

De la Cupe la Monede. Discul înțepenit/calat cu o floare care închide a zecea cupă anunță schimbarea lui Zece de Cupe în As de Monede.

Indiciile celorlalte Suite ni le furnizează Cavalerii care, așa cum tocmai am văzut, corespund nivelului 8-9 și anunță acțiunea de sfârșit de ciclu a lui 10. Cavalerul de Monede are o bâtă care se va transforma în Asul seriei Bâtelor.

Cavaler de Monede și As de Bâte

De la Monede la Bâte. Cavalerul ne aduce un indiciu foarte clar: urmărește cu privirea moneda spiritualizată care plutește ca un astru și are o bâtă.

Nu în ultimul rând, trecerea Bâtelor la Spade este sugerată de faptul că, în Zece de Bâte, bâta centrală se dublează și apare un ax alb, sinonim cu sublimarea. De asemenea, Cavalerul de Bâte călărește un armăsar alb pe care, cu ajutorul unei mișcări a genunchiului, îl ghidează, putându-i schimba direcția. Observați că floarea care împodobește genunchiul amintește de decorația centrală a coroanei traversată de As de Spade.

Zece de Bâte, Cavaler de Bâte și As de Spade

De la Bâte la Spade. Un ax alb în Zece de Bâte și armăsarul alb al Cavalerului indică sublimarea finală a Bâtelor și schimbarea/mutarea lor spre Spade.

Asistăm, deci, la un fel de ciclu în care Suitele Tarotului se generează: ciclul îndeplinit de Spade este impulsionat de primul grad al Cupelor care, ajungând la final, însămânțează Monedele care, la rândul lor, dau naștere Bâtelor care ajung la Spade... și tot așa, succesiv.

Dată fiind semnificația pe care am atribuit-o fiecărei Suite, s-ar putea spune că:

- **Spadele**, intelectul, ajungând la ultimul grad al dezvoltării lor, vor descoperi existența Celuilalt și vor revendica energia emoțională, cea a Cupelor.
- **Cupele**, energia emoțională, ajungând la ultimul grad al dezvoltării lor, vor produce o nouă viață sau vor acționa în lumea concretă, pretinzând energia materiei vii, cea a Monedelor.
- **Monedele**, materia vie, ajungând la ultimul grad al dezvoltării lor, se vor metamorfoza și se vor confrunta cu nevoia de a se reproduce, cerând atunci energia creativă a Bâtelor.
- **Bâtele**, energia sexuală și creativă, ajungând la ultimul grad al dezvoltării lor, se vor duplica și vor descoperi androginia, care este esența rațiunii, pretinzând atunci energia intelectuală a Spadelor.

Această circulație s-ar putea schematiza astfel, transformând Arcana XXI (Lumea) în baza de orientare:

Primul element al acestei circulări, care înaintează în sens invers acelor de ceasornic, poate fi oricare dintre centri, deoarece, potrivit acestei logici, se reproduc la infinit.

Rezumat: dinamica celor zece grade în Arcanele majore și minore

- Nebunul. Aport mare de energie primordială.

Gradul 1

Totalitate, multă energie fără experiență

- Magicianul. Totul este în potență maximă. Trebuie să învățăm să alegem.
- XI. Forța. A trezi energia animală.
- As de Spade. Toate gândurile sunt posibile. Ce gândim, devine realitate.
- As de Cupe. Toată viața noastră emoțională este conținută în ea, cu posibilități infinite de a iubi sau de a urî.
- As de Monede. Potențialitate materială: sănătate, bani, casă, serviciu...
- As de Bâte. Energie sexuală și creativă, în putere.

Pericolul lui 1: stagnarea în virtual, a nu face primul pas în realitate.

Gradul 2

Acumulare. Gestație, inacțiune. Reprimarea energiei

- II Papesa. Claustrare/izolare, studiază, îngrijind un ou. Pregătește o acțiune, dar nu o duce la capăt (încă).
- XII Spânzuratul. Legat, cu mâinile la spate, nu alege. Meditație, introversiune sau pedeapsă. Reprezintă, de asemenea, harul de sine: „Veniți să mă luați!"
- Doi de Spade. Acumulare de rațiune. Reverii, fără acțiuni sau structură mentală.
- Doi de Cupe. Reverie amoroasă: nu știu ce este iubirea, dar mă pregătesc pentru ea.
- Doi de Monede. Un contract în pregătire, încă nesemnat. Promisiuni.
- Doi de Bâte. Pubertate. Acumulare de energie sexuală.

Pericolul lui 2: a putrezi, a nu intra în acțiune.

Gradul 3

Explozia întregii energii acumulate. Adolescența. Acțiune fără obiectiv

- III Împărăteasa. Violența creativă a primăverii, deșteptarea ciclică a naturii. Feminitate puternică și creatoare.
- XIII. Demolare, schimb, acțiune violență pentru distrugerea a ceea ce e vechi. Acțiune renovatoare, transformare, schimbare.
- Trei de Spade. Mugure, puternică activitate mentală. Risc de fanatism intelectual.
- Trei de Cupe. Prima iubire ideală și romantică... înainte de începerea vieții cotidiene!
- Trei de Monede. Nou loc de muncă, primii clienți, prima zi după o operație sau după renovarea unei case, prima menstruație....
- Trei de Bâte. Prima plăcere, prima creație. Prima experiență sexuală. De asemenea, poate fi o ejaculare precoce.

Pericolul lui 3: decepția – a izbucni/exploda și a face orice.

Gradul 4

Stabilizare și putere

- IIII Împăratul. Puterea legilor, figură paternă, rațională. Autoritate.
- XIIII Temperanță. Protecție spirituală, circulație internă armonioasă.
- Patru de Spade. Idei raționale. Sistem de raționament care permite înțelegerea lumii, minte „pătrată".
- Patru de Cupe. Stabilitate emoțională... cu risc de seducție neprevăzut.
- Patru de Monede. Sănătate bună, salariu suficient, companie stabilă.
- Patru de Bâte. Sexualitate constantă/regulată (rutină). Un sfânt care înfăptuiește întotdeauna aceleași miracole, un artist care repetă aceleași lucrări.

Pericolul lui 4: a stagna fără a evolua.

Gradul 5

Apariția unui nou ideal, punte spre altă dimensiune

- V Papa. Profesor. Maestru. Ghid. Comunicare și contopire. Servește drept legătură între două lumi, dar fără a abandona tărâmul terestru.
- XV Diavolul. Tentație. Inconștient profund: bogăție, pasiune, creativitate.

- Cinci de Spade. Apariția unei noi cunoașteri, a unui nou studiu.
- Cinci de Cupe. Iubire ideală, fanatism afectiv.
- Cinci de Monede. Introducerea unei noi conștiințe în materie: secție nouă a unei companii, cursuri de yoga...
- Cinci de Bâte. Apariția unei dorințe.

Pericolul lui 5: minciuna, trădarea, escrocheria. A vorbi și a nu practica.

Gradul 6

Plăcere, frumusețe, îmbinare. Descoperirea celuilalt. A face ceea ce ne place

- VI Îndrăgostitul. Trei personaje pe același nivel: unire sau conflict? Nuanțe diferite ale vieții emoționale. O persoană face ceea ce-i place, sub splendoarea iubirii universale.
- XVI Turnul. Ceea ce a fost închis, iese. Întoarcerea la pământ, iluminare, bucurie, schimbare... Dans în jurul templului.
- Șase de Spade. Bucuria de a gândi.
- Șase de Cupe. Întâlnirea sufletului geamăn, iubirea ca o oglindă.
- Șase de Monede. Plăcerea prosperității.
- Șase de Bâte. Plăcerea creativă și sexuală.

Pericolul lui 6: a repeta ceea ce ne place, a stabili sisteme, a deveni narcisist și a nu progresa; separarea de lume.

Gradul 7

Acțiune în lume

- VII Căruța. Cucerire, triumf. Călătorie, acțiune fermă. Contopirea spiritului și a materiei.
- XVII Steaua. Găsirea propriului loc și transformarea lumii într-un loc mai bun; a aduce lumii o operă, o lucrare, a se trăi pe sine în totalitate.
- Șapte de Spade. Rațiunea își ridică acțiunea mai sus, devenind receptivă.
- Șapte de Cupe. Iubirea acționează în lume: acțiune umanitară, de exemplu.
- Șapte de Monede. Materializarea spiritului și spiritualizarea materiei. Lucrare alchimică.
- Șapte de Bâte. Acțiune sexuală și creativă totale, orientate spre celălalt.

Pericolul lui 7: folosit necorespunzător, energia sa imensă devine distructivă.

Schema numerologică a Tarotului

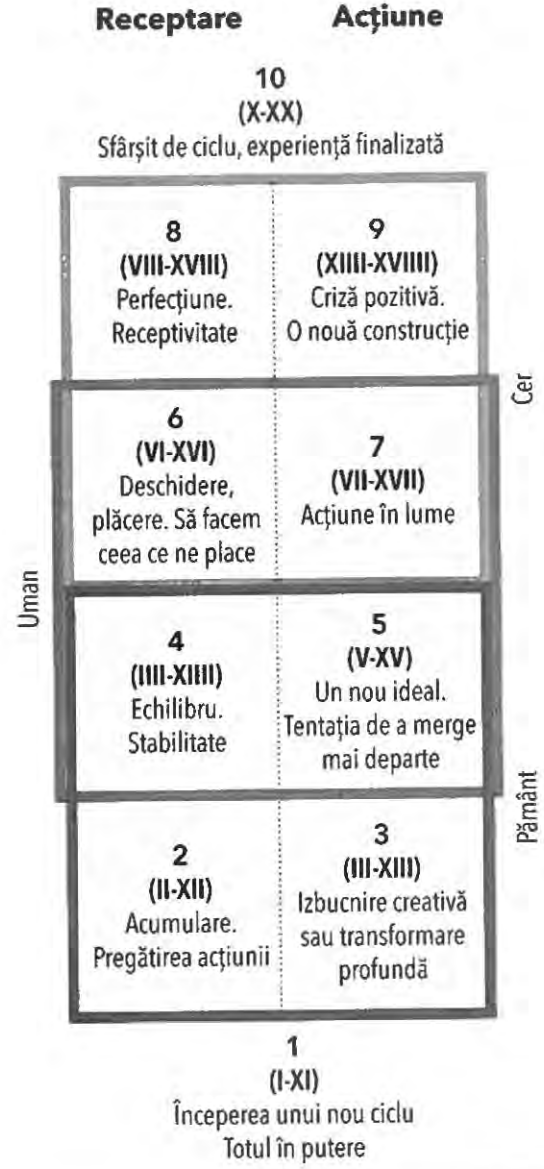

Gradul 8

Perfecțiune receptivă

- VIII Dreptatea. Cântărește ce este necesar și taie ce este superficial. Acceptă valorile utile (adevărul este util) și își face dreptate sieși.
- XVIII Luna. Capabilă să reflecte întreaga lumină a cosmosului, reprezintă perfecțiunea intuiției, artei. Mama cosmică, feminitate, mister.
- Opt de Spade. Realizarea golului mental în meditație.
- Opt de Cupe. Plenitudinea inimii.
- Opt de Monede. Prosperitate sănătoasă, sănătate.
- Opt de Bâte. Concentrarea energiei care permite apariția magiei, dorinței, creației.

Pericolul lui 8: perfecțiunea are un pericol – în ea nu se poate schimba nimic și atunci poate cădea în capcana rigidității sau în nebunie.

Gradul 9

Criză potrivită unei noi construcții. „Între viață și moarte"

- VIIII Eremitul. Înțelepciune, singurătate esențială, încredere în necunoscut.
- XVIIII Soarele. Construcție nouă, fraternitate, succes, căldură. Iubire adevărată.
- Nouă de Spade. Iluminare și criză (puseu) pozitivă. Noua lumină mentală.
- Nouă de Cupe. Abandonarea unei lumi afective pentru a întemeia alta.
- Nouă de Monede. Naștere, de asemenea, ca sfârșit al unei lumi.
- Nouă de Bâte. Alegere creativă fundamentală. A abandona un lucru pentru a face altul.

Pericolul lui 9: cufundarea într-o criză perpetuă; a trăi în singurătate și tristețe.

Gradul 10

Sfârșitul unui ciclu și începutul altuia

- X Roata Norocului. Totul este nemișcat, dar există o manivelă. Ciclu complet. Experiență mare și lipsă de energie. Nevoia de ajutor.
- XX Judecata. Nașterea unei noi conștiințe, în acceptarea ajutorului spiritual. Dorință irezistibilă care se manifestă și accede spre realizare.

- Zece de Spade. Intelectul, plin de iubire, descoperă ascultarea.
- Zece de Cupe. Viață amoroasă realizată, este momentul să se treacă la acțiune.
- Zece de Monede. Prosperitatea este sămânța creativității.
- Zece de Bâte. Creativitatea ajunge la spirit.

Pericolul lui 10: blocaj, refuzul de a trece la ceva nou, în care o persoană redevine începător.

- XXI Lumea. Amplă realizare totală.

Construirea unei mandale în zece faze

Exercițiul constând în construirea mandalei Tarotului este, fără îndoială, cea mai bună modalitate de a vă familiariza cu totalitatea jocului și de a-i absorbi structura globală. Pentru aceasta, este nevoie de o suprafață plană mare și liberă, de aproximativ 1,80 × 2 m; ideală ar fi o podea curată. O masă de mărime normală nu este suficientă.

Notă: mandala se construiește ca o oglindă, în același fel în care citim Tarotul. Dacă s-ar dori construirea unei mandale asemănătoare unui templu oriental (vezi Introducerea), ar trebui să se inverseze polaritățile dreapta/stânga.

1. Scoatem Nebunul și Lumea din arcanele majore. În centru, vom plasa Nebunul, în poziție orizontală, cu privirea îndreptată spre cer (în sus). Reprezintă energia primară, Dumnezeul interior, marele arhitect care va susține lumea manifestată. Privirea Nebunului trebuie să fie orientată în sus, pentru că dacă ar fi orientată în jos, s-ar întoarce spre profunzimile întunecate și spre densitatea materială. Privirea în sus impulsionează energia spre spiritualitate.

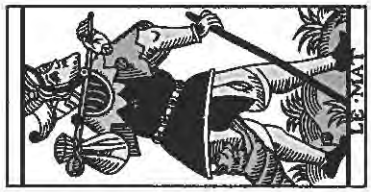

2. Peste Nebun, punem Arcana XXI, Lumea, care, așa cum am văzut, este rezumatul întregii structuri a Tarotului. În consecință, Nebunul nu va fi vizibil în rezultatul final, dar vom ști că el este cel care susține Lumea așezată în centrul figurii, la fel cum materia negândită a universului, invizibilă, susține lumea noastră vizibilă. Crucea ambelor cărți corespunde părții dreptunghiului în care am situat careul uman, care conține gradele 4, 5, 6 și 7 ale numerologiei decimale. Se poate spune că Nebunul se întâlnește cu Lumea la înălțimea orizontului său uman. În această configurație, femeia din Lumea și Nebunul pare că se privesc.

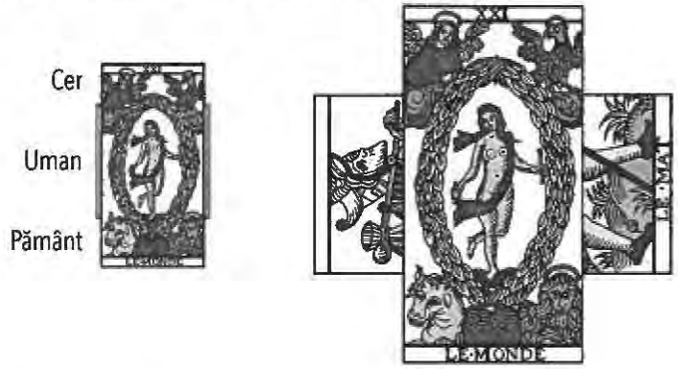

3. La fel cum templul care, pentru a deveni stabil, trebuie să se plaseze în legătură cu cele patru puncte cardinale și la fel cum alchimia, cu focul, aerul, apa și pământul, stabilește cele patru elemente primordiale, mandala, de asemenea, trebuie să fixeze patru colțuri. Personajul central al Lumii, așa cum am văzut, se situează între patru simboluri care corespund celor patru Suite ale arcanelor minore: vițelul sau calul (Monede), leul (Bâte), vulturul (Spade) și îngerul (Cupe). Haideți, deci, să plasăm Asul fiecărei Suite în poziție oblică față de simbolul corespondent, în cartea

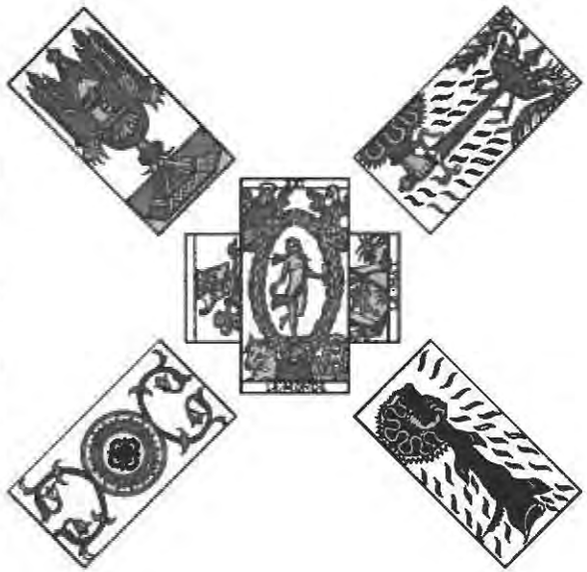

Lumii. (În primul rând, pentru a avea o lizibilitate mai bună, arătăm centrul mandalei liber, degajat; figura completă se poate vedea la pagina 99).

4. Apoi, deasupra fiecărui As, vom construi o structură cu numerele de la 2 la 10, ale Suitei corespunzătoare, care să reproducă dreptunghiul numerologic. În orice caz, nu punem cartea cu numărul 10 peste cărțile 8 și 9, ci lângă ele, în modul sugerat de seria Spadelor. Acum am așezat cele patru grupuri de zece corespunzătoare celor patru energii. Figura obținută este o cruce svastică, simbol al mișcării cosmice.

Dacă s-ar învârti, ar face-o în sens invers mișcării acelor de ceasornic, de la acțiune spre recepție, de la dreapta la stânga. Această mișcare, care este cea

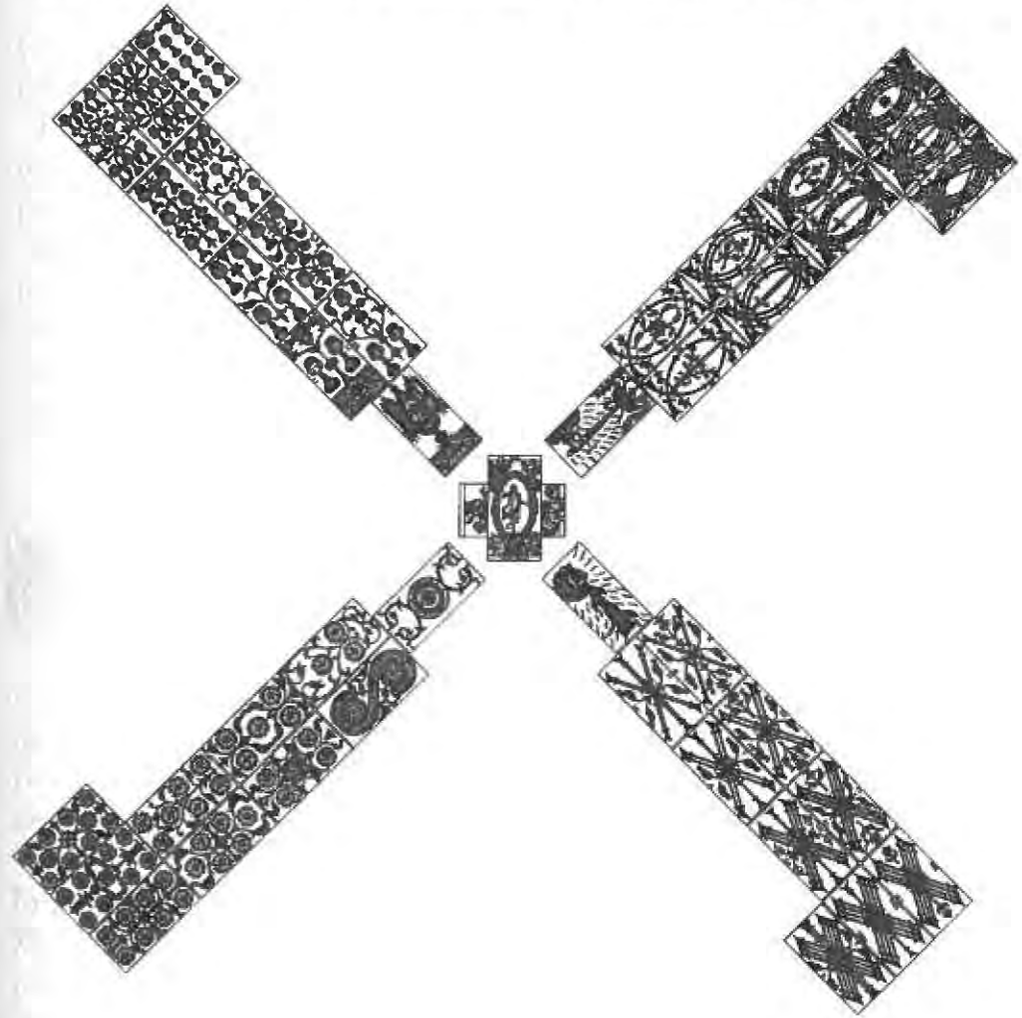

a sângelui în corpul uman, corespunde, așa cum am văzut, mișcării personajului central al Arcanei XXI, care privește dinspre dreapta noastră spre stânga. Corespunde, de asemenea, dinamicii mutării Suitelor de la una la cealaltă (Spade – Cupe – Monede – Bâte), pe care am identificat-o anterior. De asemenea, se poate spune că numerele active merg spre numerele receptive.

5. Pe axul orizontal al mandalei, care corespunde orizontului uman, vom dispune, în continuare, figurile. Se organizează lateral, în ordinea Valet, Regină, Rege, Cavaler, și de la interior spre exterior. Seria Cupelor se va găsi atunci sub brațul Cupelor svasticii, în stânga noastră, lângă seria Monedelor. Seria Spadelor se va afla sub brațul Spadelor svasticii, împreună cu seria figurilor Bâtelor. În acest fel, Valetul fiecărei Suite va fi în contact, prin unghiul cărții, cu cuplul 2-3 al Suitei sale corespondente. Regina va fi la nivelul cuplului 4-5, Regele, la nivelul cuplului 6-7 și Cavalerul, la nivelul trioului 8-9-10.

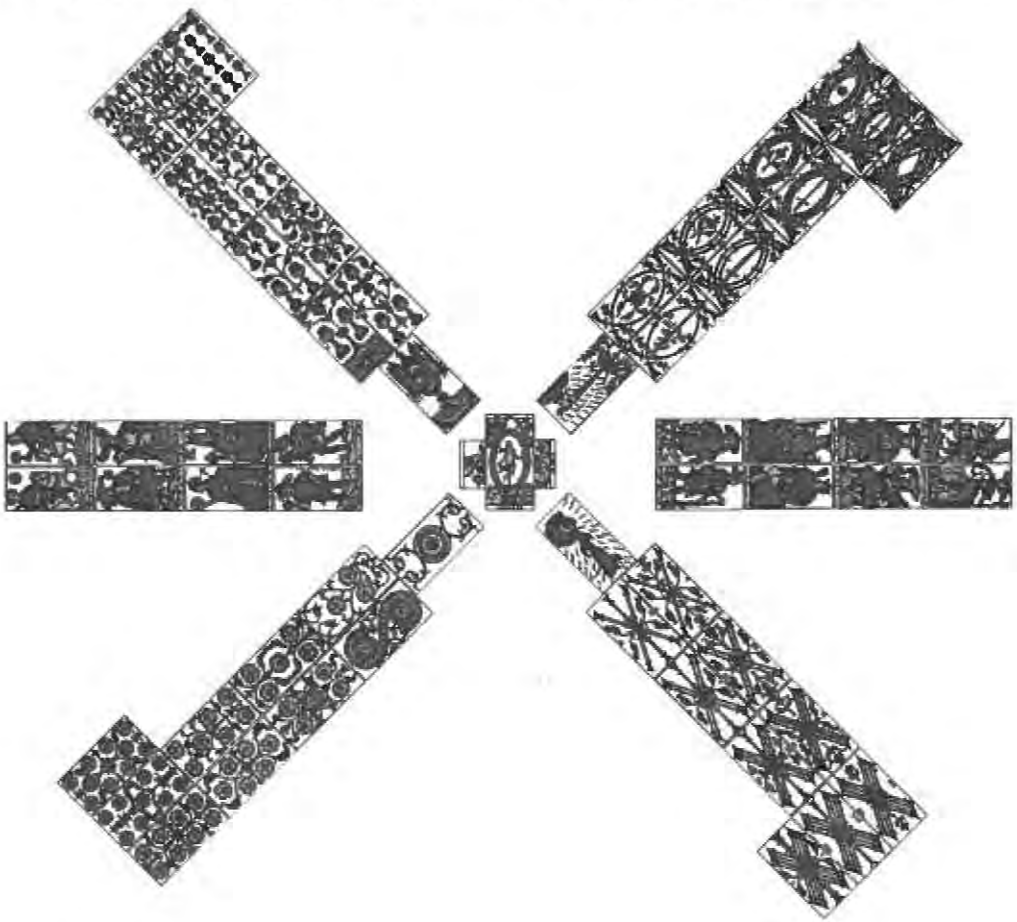

6. În ultimul rând, vom organiza cele 20 de arcane majore rămase în două serii de zece, ca în schema numerologiei.

Am văzut că, în prima serie, arcanele majore își realizează acțiunea în principal în sus. Cea pe care o începe Magicianul, în care vedem îndeosebi ființe umane, corespunde unei căutări a divinului, a luminii, a cerescului, a aerului și a apei, a Conștiinței supreme... Această serie se va plasa, deci, vertical, deasupra Lumii, manifestând strădania, munca de înălțare spre care ne incită arcanele.

Arcanele de la XI la XX, din contră, își realizează acțiunea în jos. Seria începută de Forță, compusă, în cea mai mare parte, din ființe mitice, supraomenești, ca și cum ar fi apărut dintr-un vis, corespunde unei căutări orientate spre diavolesc, infernal, întuneric, subteran, pământul și focul, inconștientul profund. Se va plasa astfel sub Lumea, în mod descendent: cu Arcana XI, Forța, atingând centrul și Arcana XX, Judecata, în extrema inferioară. Vor reprezenta în acest fel strădania de aprofundare pe care o sugerează simbolurile lor. Arcanele majore constituie axul vertical, spiritual al mandalei.

7. De această dată, gradul corespunzător lui 10 (Arcanele X și XX) se va afla în extremele dreptunghiului și nu lângă cuplul VIII-VIIII. Încă o dată, Tarotul este cel care ne furnizează indiciul pentru această organizare: în timp ce, în arcanele minore, ultimul grad indică o mutare, o schimbare spre altă Suită, cu arcanele majore ne aflăm în fața unei reveniri circulare. În partea superioară a mandalei, Roata Norocului îndeamnă, după traseul înălțării (animalul de culoare galbenă) să realizăm o întoarcere la profunzimi (animalul de culoarea pielii). În partea inferioară a mandalei ne întâlnim cu Arcana XX, în care, din profunzimile Pământului, iese la suprafață androginul spiritual de culoare albastru deschis,

chemat în mod irezistibil de trompeta angelică (simbol al Conştiinţei cosmice) să se înalţe din nou.

8. Vedem că în centrul acestei mandale este o figură geometrică cu opt laturi (octogon). Ea ne trimite cu gândul la geometria fundamentală a taoismului, în care trigramele lui I Ching se reprezintă înscrise într-un octogon regulat, în centrul căruia apare simbolizat principiul binar al creaţiei (yin şi yang). Fiecărei laturi a figurii îi corespunde o direcţie cardinală: nord, nord-est, est, sud-est, sud, sud-vest, vest, nord-vest. Pe de altă parte, fonturile baptismale arată că au o bază octogonală, deoarece această formă, în simbolismul creştin, trimite cu gândul la viaţă eternă şi la reînviere. Vedem aici şase cărţi situate în centrul acestui octogon; de asemenea, hexagonul se înscrie în octogon, ca simbol al îngropării egoului individual, în mormântul său, înainte de a renaşte în graţia Fiinţei esenţiale.

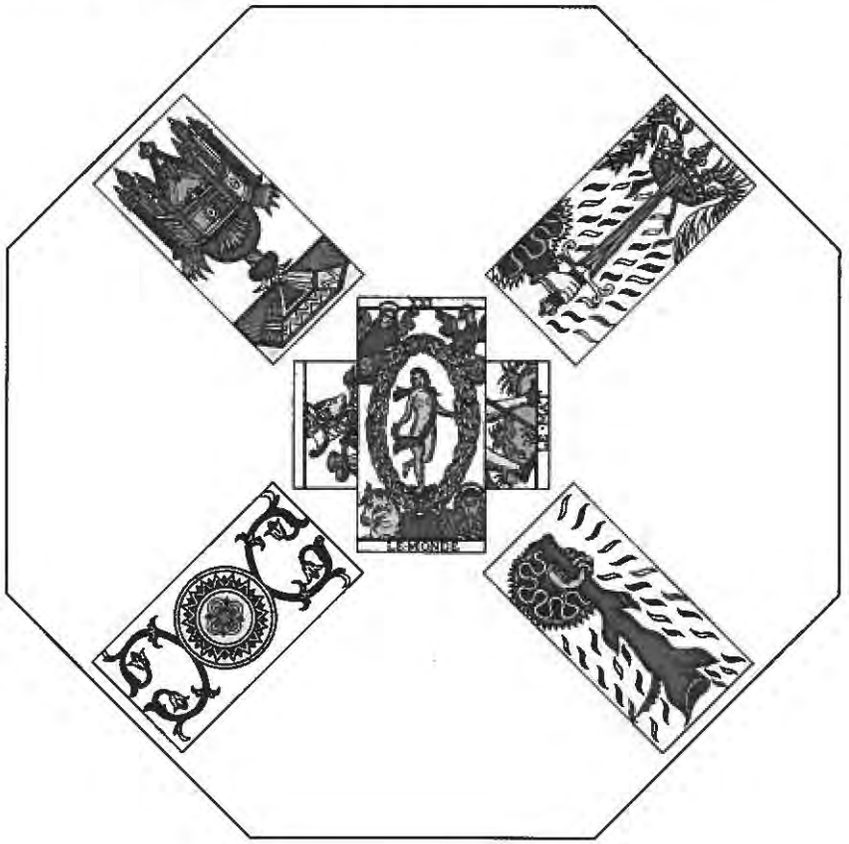

9. Dacă descriem cercuri concentrice luând Nebunul-Lumea ca centru, descoperim următorul aspect: cărţile aparţinând aceluiaşi nivel se află întotdeauna în acelaşi cerc, cu excepţia Decarilor arcanelor minore, care îşi continuă dinamica de reproducere circulară, în timp ce nivelurile 10 ale arcanelor majore continuă dinamica sus-jos.

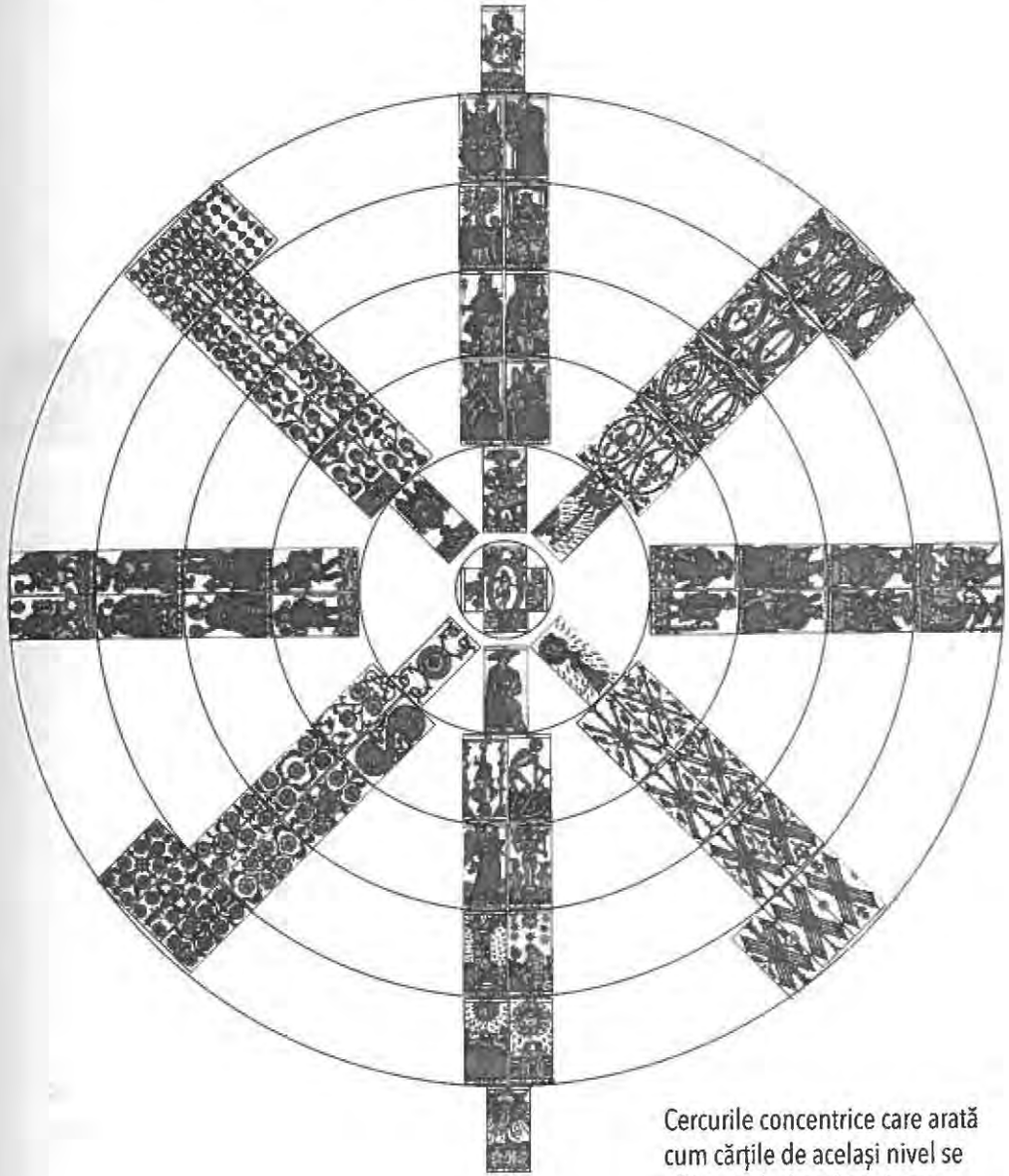

Cercurile concentrice care arată cum cărţile de acelaşi nivel se află în cadrul aceluiaşi cerc

10. Dacă mandala este vizualizată în trei dimensiuni, trebuie văzută ca o cruce cu șase brațe:

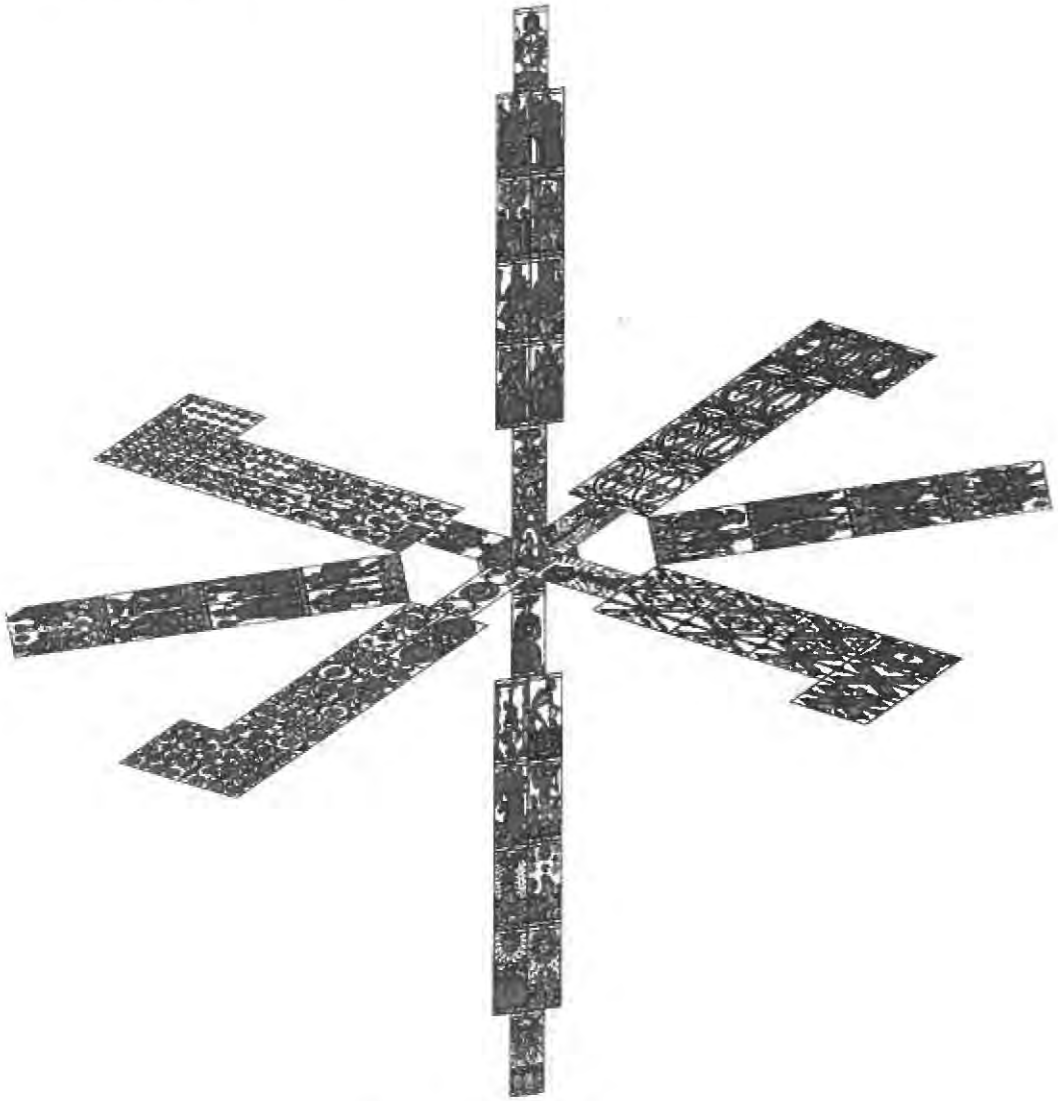

Mandala Tarotului în trei dimensiuni

Axul arcanelor majore va fi atunci axul vertical, iar arcanele minore se pot distribui în patru planuri, înainte-înapoi și dreapta-stânga, într-o mișcare giratorie.

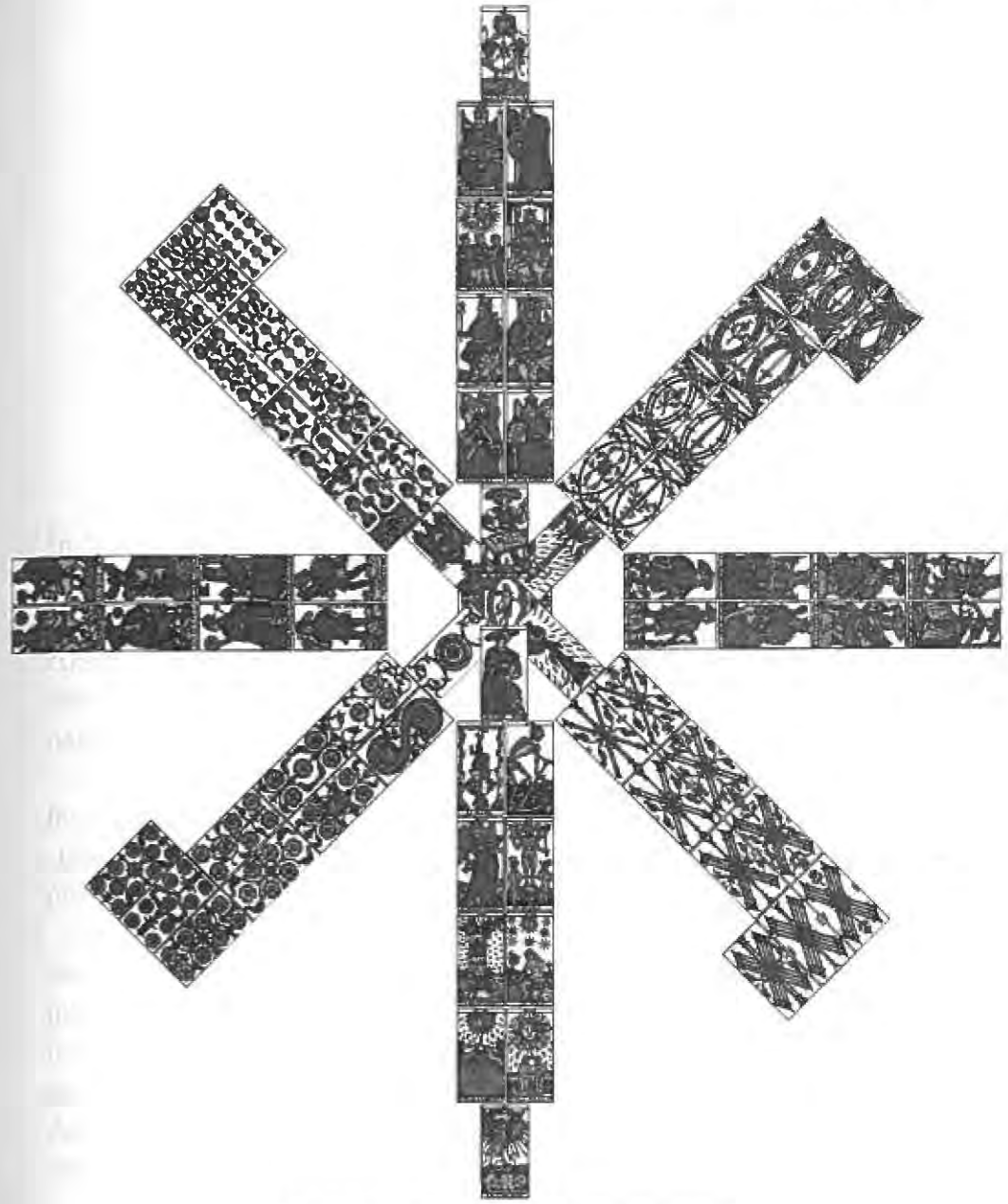

Mandala Tarotului

Arcanele majore formează axul vertical, spiritual, al mandalei. În forma sa finală, cea în care Asul fiecărei Suite este plasat peste simbolul care îi corespunde în cartea Lumea, mandala Tarotului își dobândește forța maximă.

Cele unsprezece culori ale Tarotului

În afară de Suite sau simboluri ale Tarotului, se dovedește a fi utilă studierea simbolismului celor unsprezece culori prezente în jocul restaurat.

Fiecare cultură, religie și tradiție dă propria sa versiune a simbolismului culorilor. Totuși, există un fond comun: lupta (sau dansul) dintre lumină și întuneric generează culoare. Gama culorilor apare în funcție de predominarea luminii sau a întunericului.

În momentul clasificării culorilor, trebuie să recunoaștem că Tarotul le arată în diversitatea lor, fără a sugera o ordine exactă, spre deosebire de structura cărților care, așa cum tocmai am văzut, ne furnizează indicii despre numerologia și orientarea Tarotului.

Orice clasificare a culorilor va trebui, deci, să fie relativă; putem adopta, dacă dorim, diferite structuri care să ne ajute în interpretare. Culorile sunt întotdeauna ambivalente: semnificația lor nu poate fi pur și simplu pozitivă sau negativă. Cât despre conotația lor simbolică, ea variază în funcție de culturi și, o dată în plus, nu putem insista să le reducem la un sistem de echivalențe stricte. Pistele sugerate aici sunt așadar propuneri deschise care nu pretind epuizarea studiului culorilor.

Simbolismul culorilor

Avem aici câteva indicații utile pentru a vă orienta în citirea Tarotului.

- NEGRU – Trimite la două noțiuni opuse și complementare. Pe de o parte ideea de gol, absența totală a luminii, nicio culoare. Călugării zen poartă haine negre. Tot așa, în *Noaptea întunecată,* San Juan de la Cruz (Sfântul Ioan al Crucii) spune că, pentru a ajunge la Dumnezeu, trebuie să te duci acolo unde nu este, „să treci prin noaptea întunecată a credinței". Te reduci la vid, dispari, îți oprești cugetul și pătrunzi (în) nimicul gol.
  Dar negrul reprezintă, de asemenea, magma creatoare care conține toți germenii vieții, materia prima: *nigredo* alchimic, masa amorfă de putrefacție care servește drept îngrășământ (mranița) purității. Haosul de la care pornește ordinea: orice formă de viață germinează întâi în întuneric.

- ALB – În mod invers, reprezintă unificarea luminoasă a tuturor culorilor, o realizare în care totul ajunge la o unitate perfectă, la purificare. Este antiteza dintre culoarea pielii și negru. Din punct de vedere negativ, albul face trimitere și la frigul mortal al zăpezii, al fricii. Este culoarea lui Dumnezeu și a morții.

Negrul și albul determină extremele între care se manifestă ceilalți. În centru ar putea fi plasată culoarea pielii.

- CULOAREA PIELII – Este culoarea specifică pielii umane în aria cultural-occidentală în care se desfășoară Tarotul. Culoarea pielii reprezentată aici este aceea a pielii vii, amintește de viața prezentă. Negrul poate vorbi despre trecut, așa cum albul poate vorbi despre viitor, dacă se dorește. Nu se poate spune despre această culoare că este pozitivă sau negativă: adoptă toate formele psihice ale ființei umane, binele și răul. Este ambiguă prin excelență. Toate opusurile se reunesc în culoarea pielii.

În perimetrul vieții materiale se află roșul și verdele.

- VERDE – Culoare vitală a exuberanței, amintește de Natura dominantă, nașterea eternă, de perpetua transformare. Profetul Mahomed l-a adoptat ca simbol al eternității. Verdele este ca o izbucnire a vieții: viața vegetală acționează doar acolo unde a prins rădăcini. Verdele poate semnifica, de asemenea, absorbția, adâncirea. În inconștient, verdele va simboliza dragostea față de mamă. Dacă mama Natură ne dă viață, tot ea ne poate lega, priva de libertate și prăbuși.

- ROȘU – Poate reprezenta partea activă a pământului, focul central, sângele, căldura. Este culoarea activității, prin excelență. Din punct de vedere negativ, roșul amintește de violența sângelui, de pericol, de prohibiție. Dacă sângele se află în exteriorul corpului, reprezintă moartea; dacă circulă în interiorul corpului, reprezintă viața.

Dintre culorile celeste, găsim albastrul și galbenul.

- ALBASTRU – Este culoarea recepției, prin excelență. Culoarea cerului și a oceanului evocă, de asemenea, dragostea față de tată. Dimensiunea sa negativă ar putea fi imobilitatea, asfixierea: când sângele nu mai este purificat de către oxigen, el devine albastru.

- GALBEN – Lumina intelectului și a conștiinței. A fost comparat cu aurul, simbol al bogăției spirituale. În alchimie, piatra filosofală transformă toate metalele în aur. Latura sa negativă ar putea avea sensul de secetă.

- VIOLET – Această culoare este amestecul roșului, cel mai activ, cu albastrul, cel mai receptiv. Unirea ambelor extreme reprezintă înțelepciunea supremă. Când Iisus începe să le vorbească discipolilor Săi, se îmbracă în roșu, dar este crucificat îmbrăcat în violet, în deplină înțelepciune. Cu toate acestea, violetul este culoarea sacrificiului: se identifică cu ritualurile mortuare. În realitate însă, este vorba despre moartea egoului. Violetul este foarte puțin întâlnit în Tarot fiindcă reprezintă cel mai mare dintre secrete: a domina eul pentru a atinge viața impersonală.

Pornind de la aceste considerente, s-ar putea stabili următorul tabel:

CULORILE TAROTULUI

Culoare	Sens pozitiv	Sens negativ
Violet	Impersonalul, înțelepciunea	Sacrificiu, moarte
Alb	Puritate, extaz, imortalitate	Frig mortal, egoism
Albastru deschis	Receptivitate față de forțele cerești	Atașament față de mamă, imobilizare
Albastru închis	Receptivitate față de forțele pământești	Despotism, tiranie
Galben deschis	Clarvedere, conștiință, inteligență activă	Secetă, cruzime, spirit gol, fără emoție
Galben închis	Conștiință, inteligență receptivă	Nebunie, distrugere
Culoarea pielii	Umanitate, viață, plăcere carnală	Materialism, represiune, dispreț față de corp
Roșu	Regn animal, activitate	Violență criminală
Verde deschis	Natura unită cu forțele cerești, regn vegetal	Atașament față de mamă, invidie
Verde închis	*Natura naturans* (vezi Baruch Spinoza), unită cu forțele pământești	Adâncire, absorbție
Negru	Magma creativă, lucrul cu profunzimile	Haos, regresie, pulsiunea morții

Câteva „mandale" ale culorilor

În Tarotul restaurat se întâlnesc unsprezece culori: negru, verde închis, verde deschis, roșu, culoarea pielii, portocaliu, galben deschis, albastru închis, albastru deschis (azur), alb și tușe rare de violet. Cum să le organizăm între ele?

În întreaga cultură umană, de la începutul inteligenței, există o concepție despre univers. În această concepție, omul trăiește între cer și pământ. În prezent, tradiția în care trăim ne spune că pământul este mama și cerul, tatăl. Dar a existat și concepția inversă în alte culturi, mai vechi, în Egipt și în Africa. Omul se situează între aceste două instanțe din care a rezultat, pentru a le separa sau pentru a le face să comunice.

În tradiția noastră, care este cea a Tarotului de Marsilia, Cerul este simbol al spiritualității și Pământul este cel al vieții materiale. Omul se află între ambele.

Dacă se acceptă că portocaliul este un galben mai închis, se poate spune că există trei culori care se declină într-un ton deschis și un ton închis: albastru, verde și galben.

Negrul, albul și violetul sunt culori fără matrice. În ceea ce privește roșul și culoarea pielii, asemănarea lor este interesantă: într-un anumit fel, culoarea pielii poate fi considerată o variantă mai luminoasă a roșului. Roșul reprezintă animalitatea, este exclusiv terestru și activ, se spiritualizează în culoarea pielii, care simbolizează ceea ce ține de omenesc, umanul. De asemenea, aceste culori pot fi considerate entități complete.

Atunci am distinge un grup de cinci culori „sincere", fără nuanțe, deschise și închise, care ar fi: negru, alb și roșu (cele mai cunoscute trei culori ale lucrării alchimice), culoarea pielii (umanul) și violetul (impersonalul, androginul).

În această organizare, culoarea pielii se află în centru, ca și orizontul uman al Tarotului. În Cer, în cel mai înalt punct, culoarea albă, care conține toate culorile, va reprezenta puritatea, euforia vieții, imortalitatea, perfecțiunea, la un nivel aproape inuman. În albul divin se naște albastrul ceresc și apoi galbenul, care amintește de vibrația soarelui.

Culoarea pielii formează orizontul, linia de separare sau de unire dintre cer și pământ. Simbolizează tărâmul uman, plăcerea și reprimarea sa.

În punctul cel mai de jos al pământului, la baza extremă, așezăm negrul, vibrație care nu conține nicio culoare, magma creativă a profunzimilor inconștientului. Deasupra se naște lumea vegetală, culoarea verde. În verdele deschis, natura se află în legătură cu forțele cerești și verdele închis reprezintă *natura naturans*, forțele pământești. Îl urmează roșul, puterea vitală, creativă și violentă, care deține harul vieții și al morții.

Violetul este cadrul dreptunghiului, la fel cum în mandala, Nebunul, acoperit de Lume, susține totalitatea construcției.

Culorile se organizează astfel conform schemei alăturate.

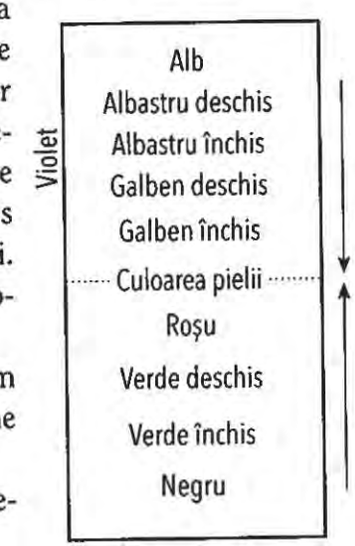

Culoarea pielii se poate interpreta, de asemenea, ca un portocaliu amestecat cu alb. Culoarea pielii ar reprezenta ființa umană, vitalitatea îmbibată cu Conștiință, pe când culoarea portocaliu ar fi creșterea vitală activă, fără Conștiință divină.

Galbenul se transformă atunci în culoarea luminii cerești și roșul în magma terestră a activității pure.

În această ipoteză, culorile „sincere" sunt: negru, roșu, galben, alb (cele patru culori ale operei alchimice) și violet, contopire mistică dintre acțiune și recepție.

Schema de organizare a culorilor va fi atunci cea din tabelul de mai jos.

ALB	Puritate
Albastru deschis	Receptivitate spirituală
Albastru închis	Receptivitate; intuitiv, terestru
GALBEN	Inteligență
Culoarea pielii	Sfera umanității, viața conștientă
VIOLET	Orizont, uniune; limitează acțiunea/receptarea și Cerul/Pământul
Portocaliu	Domeniul vital al materiei pure
ROȘU	Acțiune
Verde deschis	Natura celestă
Verde închis	Natura terestră
NEGRU	Ceea ce e adâncit, ascuns, inconștient

De asemenea, culorile se pot organiza după alte două scheme corespunzătoare numerologiei Tarotului. Una are la bază pătratul dublu și cealaltă se înscrie într-un cerc și se inspiră din schema simbolică a Arcanei XXI, Lumea.

Schema circulară

Schema circulară corespunde unei viziuni asupra lumii care constă în reprezentarea totalității nu ca un dreptunghi, ci ca un cerc, univers în expansiune constantă, născut dintr-un punct central. Cercul este traversat de un orizont care, ca în Geneza, separă Cerul de Pământ (Fig. 1).

Subdiviziunea verticală stânga/dreapta separă apoi „femininul" receptiv de „masculinul" activ: este Eva născută din visul lui Adam și din coasta lui.

Vedem atunci că apar patru camere de cerc cărora, potrivit schemei propuse de Arcana XXI (Lumea), le vom putea atribui cele patru elemente corespunzătoare Suitelor arcanelor minore: Monede sau centru corporal, Bâte sau centru sexual creativ, Cupe sau centru emoțional și Spade sau centru intelectual. Fiecare culoare își va găsi locul, în funcție de Suita care se decide să îi fie atribuită (Fig. 2).

Se poate decide asocierea Monedelor cu galbenul aurului; a Bâtelor, cu verdele activității naturale; a Cupelor, cu roșul iubirii divine; a Spadelor, cu albastrul etern și ceresc. Negrul rămâne la baza pământului și albul în zenitul cerului, în timp ce violetul, culoarea androginului (personajul central al Arcanei XXI), se situează în centrul cercului. Este evident atunci că nuanțele cele mai deschise vor fi cel mai aproape de cer, iar cele mai închise cel mai aproape de pământ. În această schemă, se va asocia culoarea pielii cu roșul deschis (Fig. 3).

Vedem, deci, următoarele corespondențe: Pământ/Activ: roșu și culoarea pielii; Pământ/Receptiv: galben și portocaliu; Cer/Activ: albastru deschis și albastru închis; Cer/Receptiv: verde deschis și verde închis; Centru: violet; Zenit: alb; Nadir: negru.

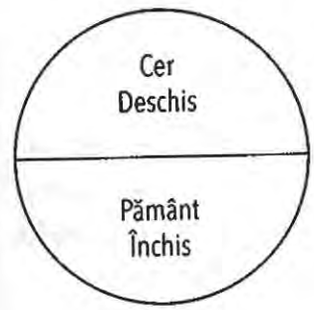

Fig. 1

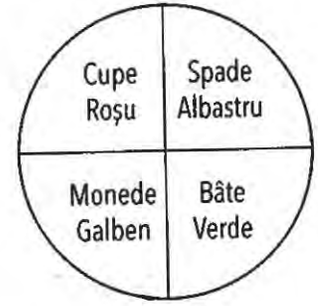

Fig. 2

Fig. 3

Schema dreptunghiulară

Schema dreptunghiulară, pe care o cunoaștem, include o parte stângă receptivă și o parte dreaptă activă. Dacă se acceptă că aceste culori numite „reci" sunt receptive și culorile numite „calde" sunt active, se pot repartiza într-un pătrat dublu, respectând legile de orientare ale Tarotului:

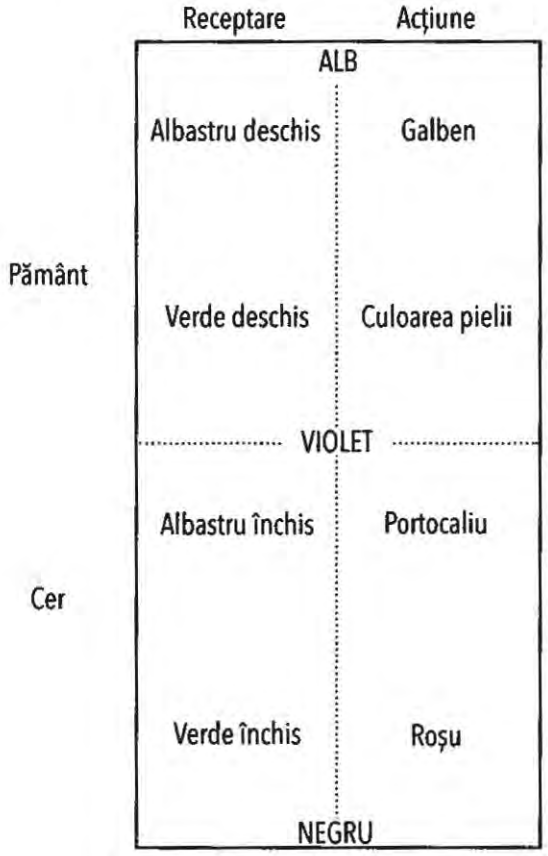

Vedem, deci, că nu există o modalitate unică și exclusivă de a organiza culorile. Conform lecturii, aceste diferite structuri ne pot ajuta să interpretăm simbolurile, dar ar fi greșit să pretindem că se pot organiza culorile într-o singură schemă care să le limiteze semnificațiile.

Partea a doua

Arcanele majore

Introducere

O arhitectură a sufletului

Dând uitării pe toți acei „inițiați" cu tot cu versiunile lor „ezoterice", am hotărât că adevăratul Maestru era Tarotul însuși... A fost o muncă metodică, de durată, care a solicitat o răbdare solidă din partea mea. Cu ajutorul unei lanterne magice, am proiectat arcanele pe cartoane și le-am copiat, în cele mai mici detalii. M-am identificat cu fiecare personaj, vorbind în numele lui și, de asemenea, în numele detaliilor sale: mi-am imaginat ce spunea bastonul roșu al Nebunului, sau vulturul fetal pe care îl mângâia Împărăteasa, sau coroana care se deschidea și se închidea în înaltul Turnului, sau flautul de os care zace pe jos în Arcana XIII. Observând piciorul stâng al femeii goale din Steaua, am putut vedea fesele unui copil. Sau între flacăra (sau pana, sau coada unei entități) și coroana Turnului, am putut vedea capul unei fantome etc. Deoarece de multe ori desenele par să se completeze în afara cadrului dreptunghiular, mi s-au înfățișat multe întrebări. Are masa Magicianului un al patrulea picior, în afara cărții? Ce ascunde în mâinile sale Spânzuratul? Ce are Nebunul în bocceluța sa? Ce se află în spatele valului Papesei? Prințul Căruței este un pitic urcat pe un soclu? Roșul de pe felinarul Eremitului este sânge? Etc. Mii de întrebări cărora nu am încercat să le dau un răspuns exact – nu îl aveam fiindcă imaginația este infinită – ci să le găsesc unul care, pe moment, să mă mulțumească, să îmi fie util, deși, după un timp, mi s-ar fi impus altă soluție.

M-am așezat și m-am tot gândit, timp de ore întregi, în imaginația mea, la fiecare dintre cărți. Încet-încet, mi-am dat seama că fiecare dintre ele acționa ca un talisman. Nu erau simple imagini, într-un anumit fel, ci ființe, fiecare cu personalitate diferită, imposibil de definit în cuvinte.

Gravându-mi în memorie aceste desene, ținând cărțile în mâini, existând, totodată, în lumea exterioară și în spiritul meu, mi-am dat seama de infinita lor complexitate. Când voiam să interpretez frazele optice pe care mi le dădeau unirea a două sau mai multe arcane, mă vedeam obligat să le traduc în cuvinte, ceea ce însemnă să le limitez. Cine poate spune ce este o culoare, exceptând faptul de a o numi? Orice poetă care încearcă va reuși să se apropie de esența culorii, dar întotdeauna într-o formă subiectivă și inexactă... Acestei dificultăți greu de depășit i s-a atașat alta: mi-am dat seama că aceste cărți nu numai că „vorbeau" când erau unele lângă celelalte ci, de asemenea, când erau unele peste celelalte. Amestecând în minte desenele, mi le-am putut imagina transparente. Suprapunându-le, mi-au semnalat corespondența, supunându-se unor complexe unități de măsură.

Faptul că Tarotul a fost creat folosindu-se transparența mi-a fost confirmat de cartea *El templo del hombre* („Templul omului") a egiptologului R.A. Schwaller din Lubicz, cunoscut ca Aor, în care, referitor la Templul din Luxor, afirma același lucru: „În transparență, dacă peretele era de cristal, se putea vedea pe verso, de exemplu, un semn sau o figură care veneau să umple un gol al aversului". Câteva exemple: sceptrul Împăratului se poate face ax al Arcanei XVIIII. Sceptrul Împărătesei are lărgimea bâtei Papei... Asul de Monede completează semicercul central al Asului de Cupe... Combinațiile sunt infinite. Cum se traduc aceste mesaje în cuvinte? Tot ce se spune, s-a spus și s-ar spune despre semnificația arcanelor putea fi doar o explicație subiectivă, nicidecum o definiție exactă. Cei care au afirmat „Aceasta este semnificația tradițională a arcanei" erau fie învățăcei naivi care studiau magia, fie șarlatani.

O lungă perioadă de timp, cu multă tristețe, mi-am păstrat într-o cutie Tarotul, considerând că era imposibil să ajung să îl utilizez într-un mod obiectiv. Într-o noapte am avut un vis care mi-a arătat ce cale să urmez.

M-am văzut umblând gol într-un deșert cu nisip alb. Un iepure de câmp de culoare albastră, cu urechile tăiate, s-a rostogolit de pe o dună și s-a prăbușit la picioarele mele. Când m-a atins, și-a schimbat forma capului, adoptând-o pe cea a capului meu. Corpurile noastre s-au integrat, formând unul singur. Eram, în același timp, un martor uman și un ghid animal. Am ajuns la orizont, care era de culoare violet. Făcând echilibristică pe linia aceasta, a apărut Nebunul, gigantic. M-a privit complice, deschizându-și bocceluța spre cer. Stelele s-au desprins de sus și, transformate în licurici, au coborât

pentru a intra în sac. Nebunul l-a întors spre pământ, unde au căzut aceste insecte luminoase, transformate în semințe. Producând cu clopoțeii săi niște sunete de o delicatețe angelică, și-a deschis jacheta și, arătându-mi pieptul său verde, m-a invitat să intru în el... Ca o broască ce se arunca într-un lac milenar, m-am cufundat în gigant... Am avut senzația că explodez, transformându-mă într-un nor de energie. Neîncetat, mii de imagini mi-au apărut într-o vâltoare, am fost nenumărate ființe în același timp... și toate acestea s-au rezumat într-un hohot de râs cataclismic, expirat de o gură imaterială... Îmi amintesc că, transformat în acest haos, numit Nebunul, am sărit spre bolta cerească, traversând cosmosul cu o viteză extraordinară. Dintr-odată, mă aflam pe un cer fără aștri, în centrul căruia străluceau două piramide, una neagră și una albă, care, împreună, formau un volum de șase puncte... Acest corp pe care l-am simțit dotat cu o conștiință fără limite m-a atras, așa cum un magnet atrage o bucată de metal. M-am lăsat absorbit. Am explodat, transformat în lumină. M-am trezit plin de energie, cu senzația că am cunoscut fericirea.

Această experiență onirică – care m-a inspirat pentru a crea, cu Moebius, personajul meu comic El Incal – mi-a dezvăluit cum să studiez Tarotul. Am înțeles că fiecare arcană, având caracteristici diferite de restul, acționa în inconștient ca un arhetip. „Arhetipul este o forță. Este autonom și ne poate stăpâni într-un mod neașteptat. (...) Este organizarea biologică a funcționării noastre psihice, în același fel în care funcțiile noastre biologice și fiziologice răspund unui model. (...) Omul are un model, o formă care îl face, în mod special, om; nimeni nu se naște fără această formă. Suntem profund inconștienți de aceste fapte, deoarece, datorită simțurilor noastre, trăim în exterior, nu în noi înșine. Dacă omul ar putea privi înăuntrul său, ar descoperi-o. (...) Acest aspect al personalității umane, inhibat, în majoritatea cazurilor, de incompatibilitatea sa cu imaginea pe care o persoană o are despre ea însăși, nu este alcătuit doar din fărâme de caracter negative, ci reprezintă, în același mod, totalitatea inconștientului: aproape ca o regulă generală, este prima figură cu care inconștientul se prezintă conștiinței. (...) Ignorăm ceea ce este un arhetip (adică, din ce este format), pentru că natura psihicului nu ne este accesibilă, dar știm că există arhetipuri și că ele provoacă o serie de efecte. Cu cât înțelegem mai bine arhetipurile, cu atât vom participa mai mult la ele și cu atât le vom reține mai bine eternitatea și atemporalitatea." (C.G. Jung, *Viața simbolică*). Pentru a ajunge să

cunosc arcanele, trebuia să pătrund în ele, dezbrăcat de cuvinte. Mai bine spus, trebuia să mă las posedat de ele. Am avut norocul, în acea perioadă, să intru în contact cu un grup de adepți voodoo care lucrau cu divinități ce îmi aminteau de arcanele majore. Fiecare dintre ele aveau un ritm muzical, un costum, obiecte personale, un fel de a se mișca și de a acționa. Era Legba, un bătrân șchiop, mergând sprijinindu-se într-o cârjă, acoperit de petice, cu o înfățișare debilă, dar pe fondul unei forțe nemaipomenite; Atogue, îmbrăcat în ofițer de marină, cu mănuși albe, suflând din răsputeri pentru a imita vuietul unei furtuni pe mare; Zaka, un țăran cu pălărie de paie și bluză albastră, neîncrezător, anxios, temându-se să nu fie prăduit de oamenii de la oraș; colericul războinic Ogou, cu chipiul său franțuzesc și dolmanul roșu, fluturând o sabie sau o macetă; seducătoarea Ezili, cu bijuteriile și fustele rozalii și celeste, fardându-se neîncetat; baronul Samedi, emisarul morții, cu pălăria sa de cupă, mai multe perechi de ochelari și cu buzunarele pline de găuri ale fracului său: tot ce bagă în ele cade pe pământ etc.

Prin intermediul ritualurilor, adepții cădeau în transă, transformându-se în „animale" care erau „călărite" de diferite divinități... Mi-am spus: „Este minunat să lucrezi Tarotul în acest fel. Trebuie să simt fiecare carte, să o las să mă absoarbă, să mă pun la dispoziția expresiei sale." Și așa am făcut: când am „fost" Magicianul, am simțit energia cordonului, a șnurului galben care îmi înconjura pălăria, unindu-mă cu universuri îndepărtate pentru a-mi aduce Conștiința cosmică care exploda din cei opt sori puternici care se cuibăriseră în părul meu. Am ținut într-o mână bastonul de Magician, capabil să captez energiile divine, pentru a le injecta în materie și pentru a produce astfel miracole. În cealaltă mână am ținut sfera de aur, capabilă să vindece toate bolile umanității... Am simțit mișcările agile ale personajului, inteligența sa, viclenia, atenția, rapiditatea sa. Cu abilitatea mea imensă, eram un hoț metafizic care putea fura secretul imortalității zeilor... Cu răbdare, zi după zi, am realizat acest exercițiu, lăsându-mă posedat de una câte una dintre cele 77 de arcane rămase. Când au intrat în inconștientul meu, înregistrându-se, ca și cum ar fi făcut dintotdeauna parte din visele mele, am încercat să le fac să vorbească. Ce ar spune Turnul, sau Arcana XIII, sau Valetul de Cupe, sau Nouă de Bâte etc.?

Am întâmpinat însă un alt obstacol. Chiar dacă, punându-mă în transă, arcanele aveau să vorbească, uneori sub forma unor poezii, nimic nu putea dovedi că ceea ce spuneau era obiectiv și că venea dintr-o lume exterioară

mie. Foarte probabil, aceste discursuri erau manifestări ale subiectivității mele, pure autoportrete...

Am vizualizat încă o dată cele 22 de arcane majore pentru a vedea în ce fel mă proiectam în ele. Bineînțeles că Soarele, XVIIII, îmi amintea de satul meu natal, Tocopilla. Acest Soare conținea, pentru mine, amenințări mortale de secetă. Pe de altă parte, unindu-i discul în flăcări cu sceptrul Împăratului, nu aveam cum să nu îl văd pe severul meu tată, atât de zgârcit în mângâieri, atât de „secat" emoțional. Am constatat că trei cărți mă terorizau: Dreptatea, Spânzuratul și Arcana XIII. La prima vedere, îmi dădeau senzația unei pedepse impuse de lege. Judecătoarea implacabilă condamna la tortură pe cineva că a comis o faptă ilegală. Moartea nu elimină doar această persoană, ci toată umanitatea, planeta, stelele, universul. Această teroare mi s-a părut infantilă: totuși, simțind-o încrustată în măduva oaselor, am înțeles că Dreptatea era mama mea însărcinată, că Spânzuratul eram eu, în stadiu fetal, și că Arcana XIII era dorința ei de a mă elimina și pe care o revărsa asupra organismului meu.

În perioada în care am fost conceput, fără a fi dorit, părinții mei se urau. Sosirea mea pe lume a stabilit între ei o legătură copleșitoare. Cele nouă luni de sarcină s-au transformat, pentru mine, într-o luptă pentru a supraviețui. Din cauza acestor împrejurări, m-am născut îmbibat cu o teroare viscerală. În fiecare clipă simțeam comanda: „Îți este interzis să trăiești. Ești vinovat că ne-ai invadat lumea. Nu trebuia să reziști acelui cordon ombilical care te strangula. Pentru noi, ești un venin." Am înțeles că acesta era motivul pentru care, mulți ani mai târziu, deși am trăit relativ fericit, din când în când, poate din nouă în nouă luni, îmi doream să mor... Mă termina lipsa de iubire a mamei mele care, fluturând o spadă imaginară, ca Dreptatea, decreta: „Nu ai dreptul să te naști, ascultă-mi ordinul: dispari." Ce puteam face? Studiul Tarotului s-a transformat într-o terapie.

Am început să lucrez asupra proiecțiilor mele... Unui vis i se pot da infinite interpretări, superstițioase, psihoanalitice, mitice etc. Mi-am spus: „Dacă imaginile apărute din inconștient au nenumărate semnificații și dacă toate îmi aparțin, trebuie să le resping pe acelea care sunt produsul neliniștii și al fricii și să le aleg pe cele care mă apropie mai mult de Conștiința divină. „În ciuda faptului că am fost educat de un tată ateu, care râdea de toate cărțile sacre, mi-am permis să vorbesc despre Dumnezeu, pentru că în Arcana XVI (în franceză, *Maison Diev – Casa Dumnezeu*) apare cuvântul

Dumnezeu și cel puțin jumătate dintre arcanele majore au legătură cu raționamentul religios.

Nebunul care înaintează privind spre cer poate fi foarte bine un călugăr iluminat; Arcana XIII are marcate pe craniu cele patru litere sacre, Yod-He-Vav-He, care formează numele lui Dumnezeu, în ebraică; Papesa și Papa studiază și răspândesc un text sacru; în Îndrăgostitul, Temperanță, Judecata și Lumea sunt îngeri, iar în Arcana XV apare Diavolul, înger căzut. Spânzuratul l-ar putea reprezenta foarte bine pe Iisus Hristos, dăruindu-se sacrificiului. Atârnă între doi copaci pe care se pot vedea douăsprezece picături roșii care i-ar reprezenta pe apostoli.

Și dacă aceasta ar fi considerată o interpretare eronată, nu se va putea nega că personajul poartă pe pieptul său cei zece sefiroți ai Arborelui vieții cabaliste... Neputând respinge vocația mistică ce face Tarotul loial învățăturilor atee ale tatălui meu, am încercat să elucidez subiectul „Dumnezeu", interpretând Nebunul ca energie vitală, Papesa și Papa ca *anima* și *animus* ale lui Jung, îngerul Arcanei VI, ca forță libidinală, Spânzuratul, ca Egoul care se dăruiește Esenței, Arcana fără nume (XIII), ca voință de transformare, prin eliminarea superficialului, Temperanță, ca pe o comunicare interioară, Diavolul, ca instincte ale inconștientului colectiv, îngerul Judecății, ca o dimensiune superioară a Conștiinței și Lumea, ca sufletul universal. Totuși, oricât am încercat, nu am putut să șterg cuvântul Dumnezeu din Arcana XVI... În pofida înrădăcinatei mele educații atee, m-am văzut obligat să înfrunt această întrebare exigentă a Tarotului: „Ce reprezintă Dumnezeu pentru tine?"

Pentru mine, „personajul" Dumnezeu, actor principal al întregii lucrări sacre, nu putea avea un nume, nici formă umană, nici sex, nici vârstă. Nu putea fi proprietate exclusivă a niciunei religii. Orice denumire sau calitate care i s-ar fi dat ar fi fost o aproximare superstițioasă. Imposibil de definit în concepte sau imagini, de neatins sau de urmărit; fiind Totul, este absurd să se încerce să i se dea ceva. Singura posibilitate: să îl primim în noi. Dar cum, dacă este de neconceput, intangibil, impalpabil? Este primit doar prin schimbările și mutările pe care le aduce în viața noastră, sub forma clarității mentale, a fericirii, a capacității creative, a sănătății și prosperității. Dacă este imaginat etern, infinit și atotputernic este doar în contrast cu ceea ce credem că suntem noi, finiți, efemeri și neputincioși, înaintea acestei transformări pe care am numit-o moarte. Dacă totul este Dumnezeu

și Dumnezeu nu moare, nimic nu moare. Dacă totul este Dumnezeu și Dumnezeu este infinit, nimic nu are limite. Dacă totul este Dumnezeu și Dumnezeu este etern, nimic nu începe și nimic nu se termină. Dacă totul este Dumnezeu și Dumnezeu este atotputernic, nimic nu este imposibil... Fiind incapabil să Îl numesc și să cred în El, pot, în mod intuitiv, să Îl simt, în ceea ce este mai profund în mine; pot să Îi accept voia, acea voință care creează universul și legile sale și să Îl imaginez ca pe un aliat, indiferent ce mi s-ar întâmpla. „Sunt din tine... Am încredere în tine." Asta este tot, nu trebuie să spun mai mult, cuvintele nu reprezintă calea directă... o arată, dar nu o parcurg. Accept să aparțin acestui incomensurabil mister, entitate fără ființă sau neființă, fără dimensiune, fără timp. Accept să mă dăruiesc scopurilor sale, să am încredere că existența mea nu este un capriciu, nici o glumă, nici o iluzie sau un joc, ci o necesitate inexplicabilă a lucrării Sale. Să știu că această permanentă impermanență face parte din ceea ce mintea mea concepe ca proiect cosmic. Să cred că, fiind un angrenaj infim al incomensurabilei mașinării, particip la eternitatea sa, că această schimbare pe care corpul meu o numește moarte este ușa prin care trebuie să trec pentru a mă cufunda în ceea ce inima mea simte că este iubirea totală, pe care centrul meu sexual îl concepe ca pe un orgasm infinit, pe care mintea mea o numește vid iluminat.

Cum ni-l prezintă Tarotul pe Dumnezeu? Îl prezintă ca fiind Turnul (*La Maison Diev*), cămin misterios în care locuiește universul, care, în condițiile în care suntem uniți, este corpul nostru. Suntem chiriașii unui Stăpân care ne hrănește, ne susține și ne menține în viață, în perioada de timp în care voința sa decide. Din această casă, refugiu concret, putem face o grădină sau o groapă de gunoi, un loc în care să înflorească creativitatea noastră sau un colț în care să domnească prostul gust și duhoarea; între aceste ziduri impasibile, putem procrea sau ne putem sinucide. Casa nu are comportament, ea se află acolo, calitatea sa depinde de utilitatea pe care i-o dăm. O putem transforma într-un templu sau într-o închisoare. Acest Turn pe care ni-l arată Tarotul aduce comoara imortalității, nu ca un cadou. Umanitatea trebuie să își câștige acest premiu. Dacă nu reușește, dintr-o greșită sau nepotrivită folosire a harului, este condamnată la dispariție.

În Arcana XVI, vedem un turn născând ființe umane. O formă nedefinită – rază, pană, cometă, energie – micșorează puterea coroanei, voința

umană rațională, pentru ca, sub dansul euforic al astrelor, ființele iluminate să realizeze că Dumnezeu nu se afla „dincolo", ci în însăși materia. Ambii menestreli mângâie plantele; unul dintre ei se unește, cu ajutorul unei prelungiri albastre care îi iese din piept, cu locul împădurit, de asemenea îmbibat de culoarea celestială. Atât forma nedefinită, cât și coroana, astrele, turnul, plantele și regiunea pădurosă formează parte din conștiința acestor două ființe.

Înțelegând astfel unitatea divină, origine a creației, ne aflăm în fața unei neputințe a limbajului rațional, cu sistemul său conceptual care este mereu la vânătoare de diferențe și limite, pentru a înțelege, defini și explica o realitate în care absolut totul este contopit, unit și formează un singur corp. Dacă acceptăm că fiecare concept nu reprezintă realitatea, ci un portret limitat al ei, vom învăța să utilizăm cuvintele nu ca definiții ale lumii, ci ca simboluri ale acesteia. Un simbol permite o nenumărată varietate de semnificații, tot atâtea ca și indivizii care o percep. O „cruce" poate atinge un număr foarte mare de niveluri interpretative, de la un instrument de tortură, trecând prin răscrucea spațiului și a timpului, până la punctul divin central, generator al celor patru elemente care constituie universul său, Hristos, format de cele patru Evanghelii... Fiecare arcană a Tarotului, având ca fundament prezența nedefinită a Nebunului, nu prezintă o singură definiție, deja stabilită în secolele care ne-au precedat, ci sunt Turnuri deschise spre infinite interpretări. Desigur că, pentru o minte care funcționează exclusiv cu o logică aristotelică, acest lucru este ceva inacceptabil. Anumite persoane vor cere să li se dea semnificații precise, „simboluri stagnate". „O arcană este asta și nu altceva! Nu se poate să fie lumină și întuneric în același timp! Nu poate avea interpretări infinite!" Simbolurilor „stagnate", dacă se ascultă Tarotul, li se opun „simbolurile fluide". Visele sunt alcătuite din imagini ambigue. Obiectele inconștientului au aspecte infinite. Vrăjitorii și psihanaliștii le aleg semnificațiile, întesându-le cu superstiții sau teorii ale maeștrilor lor. Pacienții terapeuților freudieni nu visează în același fel ca pacienții terapeuților jungieni sau lacanieni. Unii văd falusuri și vagine, alții semne cosmice, iar ultimii, jocuri de cuvinte. Cum să gândești atunci cu simboluri fluide?

Dacă sunt observate cu ochi naivi, arcanele Tarotului conțin mesaje simple. Nebunul este un biet vagabond; Magicianul, un vânzător în căutare

de clienți; Papesa și Papa, reprezentanți ai puterii religioase; Împărăteasa și Împăratul, reprezentanți ai puterii statale. Îndrăgostitul descrie relațiile emoționale; Căruța, puterea războiului; Dreptatea, puterea Legii. Eremitul este un înțelept solitar în căutare de discipoli; Roata Norocului arată suișurile și coborâșurile destinului; Forța este o femeie dominantă; Spânzuratul, un răufăcător pedepsit; Arcana fără nume, moartea; Temperanță, îngerul nostru păzitor; Diavolul, tentantul spirit al răului; Turnul, pedepsirea orgoliului; Steaua, norocul nostru. Luna indică nebunia; Soarele, o reușită mare; Judecata, învierea morților; și Lumea, extazul realizării... Este posibil ca cel sau cei care au creat Tarotul să fi vrut să îi dea un conținut care să fie la înălțimea omului simplu care îl folosea ca pe un joc. Dar, în prezent, această lectură naivă nu ne folosește. Dacă vrem să îl folosim ca instrument terapeutic, trebuie să depunem în el subiectivitatea noastră profundă. Drept pentru care îl putem folosi tot la fel cum se folosește un telefon mobil. Când este descărcat, nu funcționează, așa că trebuie să îl încărcăm.

Ceva asemănător se întâmplă și cu cărțile Tarotului. Sunt simboluri care nu spun nimic exact și pe care trebuie să le îmbogățim cu tot felul de semnificații, să le conferim conținuturi care să le depășească. O sămânță este un cufăr care poartă o pădure, așa cum pântecele unei femei poartă întreaga umanitate. Inconștientul individual poartă, în inconștientul colectiv, trecutul rasei umane, al planetei și al cosmosului. Vorbind în sens inițiatic, ceea ce este conținut este întotdeauna mai mic decât conținutul său, deoarece fiecare atom îl conține pe Dumnezeu... Dacă nu se umplu cărțile Tarotului cu nenumărate interpretări, lectura nu poate rezulta. Valoarea Tarotului este cea pe care noi i-o dăm. Dacă suntem mediocri, îl încărcăm cu semnificații superficiale și vom vorbi doar despre iubiri, despre problemele economice, despre vreme, sănătate, accidente, decese, eșecuri și reușite sociale, vulnerabilizând și afectând astfel citirea cărților. Pentru a „încărca" bine arcanele, trebuie să ne obișnuim să le privim global, dar, simultan, în cele mai mici detalii ale lor. Niciun simbol nu are o explicație stagnată... Nu este vorba despre găsirea „definiției sale secrete", ci despre a-i da definiția cea mai sublimă pe care i-o putem oferi.

De exemplu, aproape toți autorii declară că Eremitul înalță un felinar, o lampă. Alții, dându-i personalitatea lui Cronos, spun că expune o clepsidră. Cei care adjudecă identitatea lui Saturn afirmă că pata roșie a felinarului este sângele copiilor pe care îi devorează. Un alcoolic m-a asigurat că a

văzut în mâna personajului un ulcior plin cu vin. Un poet a zărit un licurici enorm. Un preot a susținut că această lampă simbolizează inima unui sfânt, în care ardea sângele lui Iisus Hristos, iluminând umanitatea. Cineva a văzut un tată avar ascunzându-și pușculița plină... Nicio versiune nu este de neglijat, atâta vreme cât respectă formele, numărul, culoarea și numele simbolului. (Dacă se pleacă de la ipoteza că Tarotul este de origine franceză, se pot găsi mesaje ascunse în numele cărților, atunci când sunt pronunțate). Le Bateleur (Magicianul) ar spune: „Le bas te leurre" („Ce este jos te atrage"), Papesa: „L`appât pèse" („Momeala cântărește"), L`Empereur (Împăratul): „Lampe erreur" („Eroarea lămpii"), Le Pendu (Spânzuratul): „Le pain dû" („Pâinea dobândită"), Temperance (Temperanţă): „Temps-errance" („Timp-rătăcire"), Le Jugement (Judecata): „Le juge ment" („Judecătorul minte"), La Maison Diev (Turnul): „L`âme et son Dieu" („Sufletul și Dumnezeul său"). Această utilizare de simboluri fluide ne permite adoptarea unei atitudini noi față de viață. Ființele vii, lucrurile, evenimentele pot fi, de asemenea, considerate arcane fluide și nu stagnate. Absolut tot se schimbă neîncetat, o persoană nu este, ci este în curs de a fi. Mare parte din relațiile pe care le avem cu realitatea depind de conținutul pe care li l-am dat. Judecăm acțiunile persoanelor care ne înconjoară în raport cu conținutul cu care le-am încărcat. În mod continuu ne surprind sau ne dezamăgesc. Noi înșine, fiind spectatori ai performanței noastre, ne încărcăm cu conținuturi limitate. Și așa cum ne vedem, ne văd și ceilalți. Doar un Maestru spiritual, atunci când ne devalorizăm supunându-ne perspectivei sau privirii negative a familiei sau a societății, ne poate dezvălui comoara noastră interioară, adică ne poate încărca cu valori sublime. Unii spun că lumea actuală este violentă și trăiesc înfricoșați, alții cred că lumea, în realitate, este un paradis în care există multă violență, dar această violență este doar un accident, nu o caracteristică esențială.

În acest fel, Tarotul poate fi un element nefast în mâinile unui lector pervers sau ale unui maestru sublim. Este o oglindă a adevărului nostru subiectiv, dar nu adevărul absolut. Suntem uniți cu divinitatea printr-o Conștiință infinită, eternă, impersonală, întotdeauna în expansiune, la fel ca universul. Cu acest ochi interior, martor pur, ne vedem trăind. Dar incarnarea face ca această Conștiință să imite forma noastră, rămânând blocată din cauza diferitelor traume: trăirea unor experiențe de adult în copilărie sau netrăirea a ceea ce trebuia să fie trăit, supuși de niște părinți toxici la

diferite abuzuri intelectuale, emoționale, sexuale sau materiale... Punctul de vedere din care ne observăm este cel de la vârsta în care am suferit experiențele negative. Când observăm lumea, o facem plecând de la gânduri, sentimente și dorințe blocate, obținând răspunsuri limitate la acțiunile noastre limitate. O lege magică spune: „O lume este ceea ce credem noi că este." Procesul inițiatic este acela care ne permite să ne schimbăm perspectiva și să observăm evenimentele interioare și exterioare, dintr-un punct de vedere cosmic, infinit și etern.

Când mă întâlnesc cu un consultant, prima întrebare pe care mi-o pun este: „Ce vârstă are și din ce punct de vedere se observă?" La rândul meu, din postura de tarolog, mă întreb: „Câți ani am, din ce punct de vedere mă contemplu?" Un Tarot citit de un adult cu minte de copil imoral (pervers) este periculos pentru viața consultantului. Lectorul, ca și arcanele, înainte de a-și începe munca, trebuie să se încarce, la fel cum face un șaman sau un adept al voodoo.

Niciodată un terapeut nu acționează în nume propriu și, de asemenea, nici un vindecător. Ambii solicită ajutorul diferitelor divinități. Dacă Magicianul mă posedă, voi face o clasă de lectură; dacă este Steaua, alta. Dezvoltând această deprindere, după mulți ani, mi-am propus să mă las posedat nu numai de o singură arcană, ci de întreaga mandală și să imit sanctitatea. Înainte, citeam ca un artist, ceea ce îmi oferea beneficii narcisiste foarte plăcute. Când am decis să intru în viața terapeutică, nu am putut face altceva decât să concep lectura ca pe o predare (dăruire) completă și impersonală pusă la dispoziția consultantului, dezvoltând o bunătate fără limite, o ascultare totală. „Bunătatea este frumusețea morală. Pentru a fi bun, este necesar să fii corect. Pentru a fi just, trebuie să acționezi cu rațiune. Pentru a acționa cu rațiune, trebuie să deții știința realității. Pentru a deține știința realității, trebuie să ai conștiința adevărului. Pentru a poseda știința adevărului, trebuie să înveți un concept exact al ființei." (Éliphas Lèvi – *Cheia marilor mistere*).

O acțiune inițiatică cu Tarotul este aceea de a ne schimba punctul de vedere, de a-l face să iasă la suprafață din închisoarea vârstei, pentru a începe să ne observăm cu o privire cosmică, eternă și infinită. În funcție de loviturile vieții, în cei patru centri ai noștri avem vârste diferite: din punct de vedere metal, o persoană poate avea patruzeci de ani, din punct de vedere

emoțional – opt ani; sexual – cincisprezece și din punct de vedere corporal – șaizeci. Totuși, ochiul martor, Dumnezeul interior, chintesența, Ființa esențială are vârsta universului. Putem extinde la nesfârșit aceste patru puncte de vedere. Boala, suferința, depresia, sunt puncte de vedere înguste, limitate, o carență de Conștiință. Cu cât Conștiința funcționează mai mult cu concepte, sentimente, dorințe și nevoi stagnate, cu atât daunele sunt mai mari. Dar dacă ne vedem dintr-un punct de vedere universal, problemele încetează.

Pentru a începe

Următoarea prezentare a arcanelor majore nu și-a propus să epuizeze semnificațiile și energiile niciunei cărți în parte și nici a simbolurilor lor, ci mai degrabă să ghideze privirea cititorului în imensitatea interpretărilor posibile. Este motivul pentru care am optat pentru o prezentare cvadruplă: cu cea dintâi privire se pot cuprinde, sub formă de cuvânt-cheie, unele semnificații tradiționale, atribuite fiecărei arcane în special. Pentru o consultare rapidă a Tarotului, au fost rezumate aici o serie de interpretări. Nu în ultimul rând, am decis să facem să vorbească fiecare arcană, știind cu atât mai mult că textul pe care îl propunem este doar una dintre vocile infinite pe care studiul Tarotului ne permite să o scoatem la suprafață din inconștient, odată cu trecerea timpului.

Această prezentare multiformă răspunde unui criteriu care ni se pare important: în majoritatea lucrărilor despre Tarot, arcanele majore sunt studiate ca o serie de ilustrații cu semnificații determinate definitiv. După ce a „tras" un anume număr de cărți, cititorul se referă la textul care explică arcanele alese, pentru a-și elucida „aruncarea" și adună semnificațiile care îi sunt propuse, după o strategie de lectură determinată. Această concepție mecanică despre Tarot, care poate fi utilă într-un moment concret al învățării pentru a nu vă pierde în vâltoarea semnificațiilor și interrelațiilor pe care cărțile ni le prezintă, s-a dovedit a fi totuși limitativă și contrară naturii profunde a Tarotului.

Prezentând unele lângă celelalte abordări și concepții foarte diferite, uneori complementare și alteori contradictorii, pentru a înțelege arcanele majore sperăm să permitem cititorului să renunțe la iluzia unui sens prefabricat și să pășească în studiul contemplativ, proiectiv, dinamic și fără

limite al Tarotului, înlesnind totuși cititorului consultarea instantanee a arcanelor în cartea de față.

În plus, referitor la modul în care am decis să notăm aici numele arcanelor majore, specificăm că scrierea arcanelor în cauză pare intenționat ambiguă și se poate preta diferitelor interpretări.

Cuvintele pot fi separate printr-un punct:

LE•MAT – NEBUNUL
LE•BATELEUR (I) – MAGICIANUL
LA•PAPESSE (II) – PAPESA
LE•PAPE (V) – PAPA
L'A•ROVE•DE•FORTVNE (X) – ROATA NOROCULUI
LA•FORCE (XI) – FORȚA
LE•PENDU (XII) – SPÂNZURATUL
LE•DIABLE (XV) – DIAVOLUL
LA•MAISON•DIEV (XVI) – TURNUL
LA•LUNE (XVIII) – LUNA
LE•IUGEMENT (XX) – JUDECATA
LE•MONDE (XXI) – LUMEA

De asemenea, pot fi despărțite de un simplu spațiu:
LE CHARIOT• (VII) – CĂRUȚA, care are un punct și la final
LA JUSTICE (VIII) – DREPTATEA
LE TOILLE (XVII) – STEAUA
LE SOLEIL (XVIIII) – SOARELE

Același lucru se întâmplă cu apostroful: dacă L'EMPEREUR (IIII) și L'HERMITE (VIIII) sunt scrise într-un fel în care, în franceză, rezultă a fi familiar, LIMPERATRICE (III) și LAMOVREVX (VI) par să nu aibă apostrof, pe când, în L'A•ROVE•DE•FORTVNE, prezența lui ne face să ne întrebăm: este vorba despre un articol sau despre verbul „a avea" (avoir) conjugat la persoana a treia, numărul singular? Și, dacă trebuie să citim „l'a", care este subiectul acestui verb?

De asemenea, în unele cărți, fuziunea literelor sau atașarea unei linii verticale se pretează mai multor lecturi: trebuie să citim LE TOILLE sau LE TOULE? LE SOLEIL sau LE SOLEU?

De ce LA JUSTICE se scrie cu „J" și LE IUGEMENT cu „I"? De ce „U" este înlocuit uneori cu „V" (în Arcanele VI, X și XVI)? De ce L'HERMITE are un „H"?

Nu vorbim aici de contestarea acestor întrebări, care ar putea deschide multe posibilități de interpretare în timpul citirii cărților. Dar, pentru mai multă simplitate, am adoptat următoarea convenție:

LE•MAT va fi desemnat ca Nebunul.
LE•BATELEUR, ca Magicianul.
LA•PAPESSE va fi indicată ca Papesa.
LIMPERATRICE va fi desemnată ca Împărăteasa.
L'EMPEREUR va fi Împăratul.
LE•PAPE va fi indicat ca Papa.
LAMOVREVX va fi Îndrăgostitul.
LE CHARIOT• va fi Căruța.
LA JUSTICE va fi indicată ca Dreptatea.
L'HERMITE va fi desemnat ca Eremitul.
L'A•ROVE•DE•FORTVNE va fi Roata Norocului.
LA•FORCE va fi Forța.
LE•PENDU va fi indicat ca Spânzuratul.
XIII va fi desemnată ca Arcana fără nume sau Arcana XIII.
TEMPERANCE va fi desemnată ca Temperanță.
LE•DIABLE va fi Diavolul.
LA•MAISON•DIEV va fi indicată ca Turnul.
LE TOILLE va fi Steaua.
LA•LUNE va fi desemnată ca Luna.
LE SOLEIL va fi Soarele.
LE•IUGEMENT va fi Judecata.
LE•MONDE va fi desemnată ca Lumea.

Nebunul

Libertate și un aport mare de energie

Nebunul are un nume, dar nu și un număr. Este singura Arcană Majoră care nu este definită din punct de vedere al numerelor. Reprezintă energia originală, fără limite, libertatea totală, nebunia, dezordinea, haosul sau, de asemenea, impulsul creator fundamental. În suitele tradiționale a cedat locul personajelor precum *Clovnul* sau *Jokerul,* care pot reprezenta toate celelalte cărți, fără să se identifice cu vreuna. Fraza-cheie pentru Nebun ar putea fi: „Toate drumurile sunt drumul meu."

Această carte dă impresia de energie: în ea, personajul merge cu pas hotărât, încălțat în roșu, înfigând în sol un baston roșu. Dar încotro se duce? Merge drept înainte? Tot ce se poate, dar ne-am putea imagina că își învârte și își întoarce la nesfârșit bastonul. Nebunul reprezintă eternul călător care cutreieră lumea fără vreo apartenență sau naționalitate. Poate să fie un pelerin care se îndreaptă către un loc sfânt. Sau, de asemenea, în sensul restrâns pe care-l dau mulți comentatori, un nebun care merge fără niciun scop spre propria distrugere. Dacă se alege o interpretare mai puternică, Nebunul va fi văzut ca o ființă detașată de orice fel de nevoie, de orice fel de complex, de orice judecată, la marginea oricărei prohibiții, o ființă care a renunțat la orice fel de cerere: un iluminat, un zeu, un Atotputernic, o forță eliberatoare incomensurabilă.

Cuvinte-cheie

Libertate • Energie • Călătorie • Căutare • Origine • Esență • Forță eliberatoare • Irațional • Haos • Fugă • Evadare • Nebunie...

Bocceluța sa de culoarea pielii este luminată din interior de o lumină galbenă. Bățul care o poartă este albastru deschis și capătul său are forma unei linguriţe: este un ax receptiv care poartă lumina Conștiinței, esențialul, substratul util al experienței. În mâna care ține strâns acest băț, se ascunde o mică frunză verde, semnul eternității.

Nebunul este, de asemenea, un personaj muzical, fiindcă hainele sale sunt decorate cu clopoței. Ne-am putea imagina că redă muzica sferelor, armonia cosmică. În câteva elemente ale costumului său, se întâlnesc simboluri ale trinității creatoare: bastonul său are un triunghi mic alcătuit din trei puncte, unul din clopoței – cel alb, este un cerc împărțit de trei linii... Se poate distinge în el voința trinității creștine, sau primii trei sefiroți ai Arborelui Vieții din Cabbala, sau cele trei procese fundamentale ale existenței: creație, conservare și dizolvare. Mișcarea Nebunului este deci ghidată de principiul divin sau creator. Drumul devine albastru deschis pe măsură ce avansează pe el: păşeşte pe un pământ pur și receptiv, sacralizându-l cu pașii săi.

Pe cureaua Nebunului se găsesc alți patru clopoței galbeni care ar putea corespunde celor patru centri ai ființei umane simbolizați de Suitele arcanelor minore ale Tarotului: Spade (intelectual), Cupe (emoțional), Monede (corporal) și Bâte (sexual și creativ). Nebunul produce un aport de energie luminoasă în acei patru centri care, de asemenea, sunt simbolizați în cele patru lumi Cabbala: *Atziloth* – lumea divină, *Briah* – lumea creației, *Yetzirah* – lumea formării; *Asiah* – lumea materiei și a acțiunii.

Animalul care-l urmează, posibil un câine sau o cățea, își sprijină lăbuțele pe baza coloanei sale vertebrale, la înălțimea perineului, în locul în care, în tradiția hindusă, este situat centrul nervos care concentrează influențele Pământului (chakra Muladhara). Dacă Nebunul ar fi un orb, ar fi ghidat de animalul său, dar aici este el cel care merge înainte, precum Eul vizionar care ghidează egoul. Eul infantil este îmblânzit: nu este nevoie să fie sedus pentru a-i domina agresivitatea. A atins un grad suficient de maturitate pentru a înțelege că trebuie să urmeze ființa esențială și nu să îi impună capriciile sale. Este motivul pentru care animalul, care a devenit receptiv, este reprezentat în albastru deschis. Prieten al Nebunului, colaborează cu el și îl împinge înainte. Jumătatea corpului său se găsește în afara cadrului cărții: faptul că merge în urma Nebunului ne permite, de asemenea, să ne gândim că reprezintă trecutul. Un trecut care nu înfrânează avansul energiei spre viitor.

Costumul Nebunului este roșu și verde: în mod esențial, poartă în el viață animală și viață vegetală. Dar mânecile albastru deschis arată că acțiunea sa, simbolizată de brațe, este spiritualizată și scufia sa galbenă poartă în ea lumina inteligenței. În această bonetă se observă prezența a două semiluni. Una dintre ele, de culoare galben deschis, inserată într-un cerc portocaliu, este întoarsă spre cer. Cealaltă, situată în bila roșie de la capătul din spate al bonetei, este întoarsă în jos. Luna roșie reprezintă darul total al acțiunii, iar luna galbenă, recepția totală a Conștiinței.

Interpretare

Nebunul amintește de un impuls enorm de energie. Oriunde s-ar duce, poartă cu sine acest impuls vital. Dacă se îndreaptă spre o carte, o încarcă cu energia sa creatoare. Dacă se separă de cartea care îl precede, abandonează o situație pentru a-și aduce forțele într-un proiect nou, un loc nou, o relație nouă. Reprezintă atunci, o eliberare, o evadare (materială, emoțională, intelectuală sau sexuală). Cu alte cuvinte, această carte ne face să ne întrebăm cum este energia consultantului, în ce direcție își folosește el forțele.

Nebunul reprezintă uneori nebunia sau inconsecvența, când se identifică cu un personaj. Și, normal, un pelerinaj, o călătorie, o forță care funcționează, merge, rulează. Problema este să știi unde, spre ce se îndreaptă: Nebunul nu are, în sine, nicio preferință.

Această carte, care insuflă energie, va exacerba, va hrăni sau deposeda cărțile care o înconjoară. Oglindă a Arcanei fără nume, care ar putea fi scheletul său, Nebunul ne dezvăluie că, în general, capacitatea de a acționa se dobândește prin călătoria inițiatică a nebuniei și a morții...

O mică frunză verde, la încheietura mâinii

Cele trei puncte ale bastonului

Clopoțelul alb, împărțit în patru prin trei linii

Luna în creștere, receptivă spre cer

Semiluna îndreptată spre pământ, de la capătul bonetei

Dacă Nebunul ar vorbi...

„Știi că în fiecare moment se poate produce o mutație a conștiinței, că, subit, poți să îți schimbi percepția pe care o ai despre tine? Îți imaginezi că a acționa înseamnă a câștiga respectul celuilalt. Ce greșeală! Dacă vrei să evoluezi în lume, trebuie să faci în așa fel încât să te debarasezi de această percepție a eului impus, încrustat încă din copilărie, care refuză să se schimbe. Amplifică-ți limitele fără sfârșit, neobosit. Intră în transă.

Lasă-te posedat de un spirit mai puternic decât al tău, de o energie impersonală. Nu este vorba despre pierderea conștiinței, ci despre a lăsa să vorbească nebunia originală, sacră, care este în tine.

Încetează să-ți mai fii propriul martor, încetează să te mai observi, fii actor în stare pură, o entitate în acțiune. Memoria ta va înceta să mai înregistreze faptele, cuvintele și acțiunile realizate. Vei pierde noțiunea timpului. Până aici ai trăit pe insula rațiunii, neglijând celelalte forțe vii, celelalte energii. Peisajul se lărgește. Unește-te cu oceanul inconștientului.

Experimentezi atunci o stare de supraconștiință, în care nu există eșec și nici accident. Nu ai concepția spațiului, *devii* spațiu. Nu ai concepția timpului: *ești* fenomenul care se petrece. În această stare de prezență extremă, fiecare gest, fiecare acțiune sunt perfecte. Nu te poți înșela, nu există nici plan, nici intenție. Există doar acțiunea pură, în eternul prezent.

Nu te teme să eliberezi instinctul, oricât de primitiv ar fi. Învingerea raționalului nu înseamnă negarea forței mentale: fii deschis față de poezia intuiției, la sclipirile telepatiei, la vocile care nu-ți aparțin, la un cuvânt venit din alte dimensiuni. Vezi cum se unesc cu extensia infinită a sentimentelor tale, cu nesecata forță creatoare care îți conferă energia sexuală. Trăiește-ți corpul nu ca pe un concept al trecutului, ci ca pe o realitate subiectivă și vibrantă a prezentului. Vei vedea că propriul corp nu va mai fi dominat de concepții raționale și se lasă mișcat de forțe care aparțin altor dimensiuni pentru totalitatea realității. Un animal închis în cușcă are mișcări comparabile percepției raționale. Mișcarea liberă a unui animal în pădure este comparabilă cu transa. Animalul care e ținut în cușcă trebuie hrănit la ore fixe. Pentru a acționa, raționalul trebuie să primească diferite cuvinte. Animalul sălbatic se hrănește singur și niciodată nu greșește în legătură cu hrana sa. Ființa care este în transă nu acționează mișcată de ceea ce a învățat, ci de ceea ce este."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Călătorie mare, importantă • Nebunie • Vagabondaj • Instabilitate • Imaginație debordantă • Fără domiciliu fix • Bucuria de a trăi • Eliberare • Pelerinaj • Cerșetor sacru • Bufon • Nomad, emigrant • Delir • Necesitate de a acționa • Evoluție • Vizionar • Energie divină • Aport de energie (dacă Nebunul se îndreaptă spre o carte) • Eliberare sau evadare (dacă se separă de o carte)

I
Magicianul

A începe și a alege

Magicianul poartă numărul I. Acest număr conține plenitudinea totalității, este precum punctul din care se naște universul (vezi pag. 66). Pentru Magician totul este posibil: pe masa sa se află o serie de elemente pe care le poate utiliza după cum dorește, dar și o geantă pe care ne-am putea-o imagina inepuizabilă, ca un corn al abundenței.

Acest personaj acționează de la masa sa spre cosmos, spre viața spirituală. Deși este reprezentat de o figură masculină, Magicianul este un androgin care lucrează cu lumina și umbra făcând jonglerii inconștiente subconștientului. Mâna lui stângă ține strâns o baghetă activă, iar mâna dreaptă, o monedă receptivă. Această monedă galbenă, un soare în miniatură, simbolizează perfecțiunea, adevărul, dar în același timp ne atrage atenția că Magicianul nu uită de nevoile cotidiene. În cealaltă mână, bagheta sa albastră încearcă să capteze forța cosmică. Tot în această mână se distinge o excrescență de culoarea pielii, ca un al șaselea deget al cărui ecou va răsuna în a doua serie decimală, în al șaselea deget de la picior al Forței. Acest al șaselea deget poate fi un indiciu despre dexteritatea sa, despre abilitatea de a organiza realitatea în funcție de inteligența cu care e înzestrat, deși nu înseamnă că este mai puțin misterios... Poate fi un prestidigitator (scamator) care ascunde ceva sub masă sau, din contră, un inițiat.

Cuvinte-cheie

Şiretenie • Iniţiere • Început • Nevoia de ajutor • Abilitate • Tinereţe • Potenţialităţi • Concretizare • Discipol • Maliţiozitate • Talent • Înşelător...

Masa sa are trei picioare. Se poate crede că al patrulea picior se află în afara cărţii: depăşind faza posibilităţilor şi intrând în realitatea acţiunii, a alegerii, este ca şi cum Magicianul şi-ar concretiza situaţia. Dar putem vedea, de asemenea, că trei este numărul spiritului, iar culoarea albastră, simbolul receptivităţii spirituale. Tot aşa, pantofii galbeni ai Magicianului indică faptul că inteligenţa sa atinge pământul, un pământ îmbibat de roşu sângeriu, de umanitate, primind în acelaşi timp chemarea forţei divine. Este o minte care caută să se localizeze în lumea umană, să găsească soluţii pentru viaţa materială. Este, în consecinţă, şi o carte care va evoca probleme legate de slujbă, de profesie.

Arbustul mic şi galben care apare între picioarele sale ar putea fi sexul mamei natură care l-a născut: Magicianul coboară din altă dimensiune şi vine să îşi caute lumea, publicul, câmpul de acţiune, arta sa, ideile sale, iubirile, dorinţele sale. Va începe să îşi satisfacă necesităţile, va întinde capcane, se va iniţia şi va începe să trăiască...

Pe masă descoperim trei zaruri care îşi arată fiecare trei laturi: 1, 2 şi 4. Fiecare zar dă, în consecinţă, o sumă de 7 – şi, însumându-le, obţinem 21, care este cea mai înaltă valoare numerică a arcanelor majore. Prin urmare, se poate spune că Magicianul are la dispoziţia sa tot Tarotul, până la realizarea totală a Lumii. De asemenea, are în mâinile sale şi pe masă cele patru Suite ale arcanelor minore (o monedă, o bâtă, un cuţit care simbolizează spada şi o cupă, ascunse printre elementele de scamatorie). Acestea ne indică faptul că se poate ajunge la adevăr prin intermediul unei iluzii. La nivelul sexului său se află o formă portocalie care aminteşte de un şarpe: şi-a localizat în faţa lui forţa sexuală (sau kundalini) şi este capabil să o controleze.

Pălăria Magicianului descrie principiul unei spirale. Vine din lumea invizibilă, din moment ce reprezintă primul punct, survine din nimic pentru a face primii săi paşi în lume. În această pălărie, un cordon de lumină (galbenă), o parte a părului, a mentalului se deschide pentru a se uni cu cerul, în uniune cu universul. Obiectivul său este, poate, acela de a imortaliza conştiinţa

individuală. În părul său galben, simbolul inteligenţei sale luminoase, opt cerculeţe portocalii ne arată că are conştiinţa perfecţiunii şi că şi-o impune ca scop. Într-un plan psihologic, s-ar putea vedea, de asemenea, ca un tânăr care încă are capul plin de ideile mamei sale (8 reprezentând Dreptatea, figura maternă).

Centura Magicianului este dublă. Dacă este considerată ca simbol al voinţei, se deduce că este capabil să îşi exercite voinţa asupra intelectului (partea superioară), dar şi asupra părţii sale animalice, carnea sa. Pe de altă parte, această dualitate indică faptul că încă nu a dus la bun sfârşit realizarea sinelui: deşi există dialog interior, iluminarea, adevărul nu sunt acolo.

Interpretare

Magicianul indică un început. Raţionamentul este rapid, nu lipsesc nici talentul şi nici isteţimea, trebuie doar să se acţioneze. Această carte arată şi dificultatea de a face o alegere, de a lua o hotărâre, de a te dispensa de acel „totul este posibil", atât de des întâlnit în tinereţe.

În familie sau universul psihologic, este băieţelul: acela care încă este un copil, deşi a trecut de 40 de ani, băiatul care a fost crescut şi pe care este greu să îl laşi să zboare cu propriile aripi...

Magicianul demonstrează că ceva este posibil, că se poate începe, că nimic nu se opune iniţierii unei noi acţiuni. Bagheţica sa ar putea reprezenta o petiţie de ajutor sau de inspiraţie, în aşteptarea de a fi purtată de o forţă mai matură sau chiar de propriul traseu al maturităţii.

Ca primă arcană majoră, şi oricât de iniţiat ar fi, Magicianul mai are încă un drum lung de parcurs. Este cartea unităţii, care trebuie să aleagă o modalitate de a acţiona.

Al şaselea deget

Forma vegetală, micul arbust sau sexul feminin?

Cele trei zaruri şi „coada de şarpe"

Opt cerculeţe galbene în păr

Centura dublă

Dacă Magicianul ar vorbi...

„Sunt în prezent. Oricare ar fi acțiunea pe care doresc să o întreprind, a sosit timpul să o inițiez. Tot ce îmi va fi să vină este în formare, în deciziile pe care le iau în această secundă. Faceți ca mine: vedeți toate momentele în care nu sunteți voi înșivă, în care nu trăiți în «aici și acum», care este momentul eternității și căminul infinitului. Ce așteptări aveți? Debarasați-vă de acești baloți inutili care sunt resturile trecutului și teama de viitor. Întrupez energia pe care o numim conștiință. Sunt absolut prezent aici, în acest corp, între alte corpuri, într-un spațiu și un timp, date.

Nu sunt separat de ceea ce mă înconjoară. Sunt conștient de multiplicitatea uimitoare a tot ceea ce este. Vă invit să trăiți cu mine acest inventar. Fiți conștienți de toate spațiile, de toată materia: arbori, planete, galaxie, atomi, celule. Dacă sunt conștient, nu sunt doar un spirit limitat într-o formă determinată, ci mă transform în totalitatea creației divine.

Cum să fii conștient? Este simplu: prin voi nu trebuie să treacă decât un singur moment – momentul cosmic. Trebuie sistate, odată pentru totdeauna, deviațiile egoului, vechile răni. Trebuie să vă desprindeți de orice plan, de orice suferință, de orice programare. În acel moment se ajunge la lumina conștiinței. Dacă sunteți vii, pentru voi moartea nu există. Ați suferit pierderi în trecut și e posibil să le mai experimentați și în viitor, dar, aici și acum, nu există nicio pierdere. Aspirați spre perfecțiune, spre îmbunătățirea vieților voastre, dar la momentul acesta, nu există aspirații. Sunteți acolo, cu tot potențialul de care dispuneți.

Eu, Magicianul, mă situez în această cruce a eternității și a infinitului pe care o numim prezent. Sunt loial față de tot ceea ce sunt: corpul meu, inteligența mea, inima mea, forța mea creativă. Masa mea de culoarea pielii are cele trei picioare sprijinite pe podea, mă înrădăcinez cumva în diversitate și, din acel punct, acționez. Dintre infinitatea lucrurilor posibile, aleg unul, moneda mea de aur, punctul de tracțiune care mă va duce spre totalitate."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Început • Prestidigitator • Escroc • Jucător • Există ceva ascuns sub masă • Studii noi • Reînnoire profesională • Puști sau puștoaică masculinizată • Începător • Șiretenie • Abilitate • Arta persuasiunii • Talente multiple • Se dispune de tot ce este necesar pentru acțiune • Nevoie de ajutor, de ghidare • A vrea, a îndrăzni, a putea, a tăcea • Alegerea a ceea ce e de făcut • Multiplicitatea potențialelor • *Animusul* consultantului, bărbat sau femeie • Începutul căutării înțelepciunii • Inițiat • Magician • Spiritualizarea materiei

II
Papesa

Gestație, acumulare, pregătire

Papesa are numărul II, care în numerologie este asociat cu dualitatea. Dar, în Tarot, doi nu este 1+1, este o valoare pură el însuși, care semnifică acumularea. Papesa clocește, urzește, unelteşte. Prima femeie a arcanelor majore apare izolată, așezată lângă un ou la fel de alb precum fața sa ovală. Este în gestație de două ori: a oului și a ei însăși.

Simbol al purității totale, Papesa dezvăluie în noi acea parte intactă care n-a fost niciodată rănită sau atinsă, acea dovadă feciorească pe care o purtăm înăuntrul nostru, un puț de purificare și încredere, o pădure virgină de exploatat, o fântână de potențialitate.

Retragerea, izolarea în templu, în mănăstire, este simbolizată prin cortina atârnată din cer și care se răsucește spre interior. Papesa a fost văzută ca o inițiatoare banală, o vrăjitoare. Poate trimite cu gândul la două figuri principale: Fecioara Maria, concepție imaculată destinată să-L poarte la sânul ei pe Iisus Hristos, și zeița Isis, fântână magică a fecundității și a tuturor transformărilor.

Referitor la tichia sa, cele patru puncte indică nordul, sudul, estul și vestul; situată în centrul punctelor cardinale, conștiința sa este legată de materie: conștientizarea se face prin intermediul corpului. Mitra (tichia) sa iese puțin din cadru, concentrându-se într-un punct portocaliu. Papesa vine în întâmpinarea noastră pentru a ne vorbi, pe rând, despre viața materială și despre spiritul pur.

Cuvinte-cheie

Credință • Cunoaștere • Răbdare • Sanctuar • Fidelitate • Puritate • Solitudine • Tăcere • Severitate • Matriarhat • Rigoare • Gestație • Virginitate • Răceală • Resemnare

Dintr-un punct de vedere negativ, paloarea, fața sa albă pot fi văzute ca frigiditate, rigiditate normativă, obsesie pentru virginitate care poate conduce la castrare și interzicerea dreptului la viață. Ca femeie, poate fi o mamă nefastă, care nu permite niciodată oului să eclozeze și care-l clocește cu o autoritate de gheață.

Cartea pe care o ține în mână o hărăzește studiului și cunoașterii. De culoarea pielii, ne arată că Papesa studiază legile incarnării umane. De asemenea, se poate crede că, deși nu îl citește, acest volum deschis nu este altceva decât ea însăși așteptând să fie descifrată și trezită. Trimite, de asemenea, cu gândul la Sfintele Scripturi. Papesa acumulează limbajul Dumnezeului Tată, limbajul viu. În ultimul rând, cele 17 linii semnalează relația sa cu Steaua: acumularea Papesei are la orizont activarea Arcanei XVII. În sensul pozitiv și inițiatic, Papesa pregătește o deschidere, o eclozare. Așteaptă ca Dumnezeu să vină să o însămânțeze.

Cele trei cruci care îi împodobesc pieptul reprezintă faptul că, deși e foarte dificil să fie blocată în materie, ea aparține spiritualului. Mai reprezintă spiritul care sălășluiește în fiecare din noi și care ne cheamă să comunicăm cu această forță divină, incoruptibilă. În afara acțiunii, în plină receptare acumulativă, curățată cu intransigență tot ce ar putea împiedica trecerea la energia divină.

Interpretare

De multe ori, Papesa se referă la un personaj feminin, mama sau bunica, care a transmis un ideal de puritate sau o răceală autoritară. De obicei se întâmplă să o întruchipeze pe mama rece, femeia fără sexualitate care-și găsește justificarea într-o morală sau un ideal religios, care nu știe să fie tandră. Dar exigența sa în ceea ce privește puritatea ne poate indica, de asemenea, o femeie de o spiritualitate elevată, o preoteasă, un terapeut,

un ghid, indiferent de vârsta sa. În dragoste, Papesa este dispusă să formeze un cuplu bazat pe uniunea sufletelor.

Cartea pe care o ține în mâinile sale ne poate orienta, de asemenea, spre preocupări ale consultantului care au legătură cu studiul sau scrisul: Papesa devine atunci un scriitor, un proiect de carte sau de oricare altă lucrare, gestația necesară unei acțiuni, inclusiv o actriță care trebuie să studieze un rol, o contabilă, o cititoare asiduă... Sau inclusiv Fecioara Maria în persoană.

Inclaustrată, Papesa sugerează izolarea, așteptarea aleasă sau suferită. Culoarea sa albă poate indica dorința de a da căldură unei pasiuni amoroase, spiritual sau creativ. Sexual, în cel mai bun caz, trăiește în sublimare; în cel mai rău caz, în frustrare.

Misterul Papesei își găsește poate răspunsul în acțiunea sa față de oul care o însoțește: dacă îl clocește cu mare exigență și într-o mare singurătate, din el poate ieși un zeu viu. Nu este oul de struț, în tradiția catolică, un simbol al nașterii lui Hristos?

Punctul portocaliu din vârful tiarei atinge marginea cărții

Cele 17 rânduri ale cărții

Crucile de pe piept

Oval și alb, simbolul gestației, oul în curs de eclozare

Dacă Papesa ar vorbi...

„Am încheiat o alianță cu misterul pe care îl numesc Dumnezeu. De atunci, în lumea materială nu văd decât manifestarea Lui. Când îmi contemplu propria carne, sau lemnul, sau piatra, descopăr în ea prezența Creatorului. Fiecare nuanță, fiecare țesut, fiecare variație a realității este una dintre aparițiile Sale, manifestându-se în infinita Sa varietate. Trăiesc în lumea energiei divine. Sub picioarele mele, toată planeta se cutremură: la fel, este o Manifestare a Sa, dar mai amplă. Vibrez cu busola Universului, cu focul, oceanele, furtunile, stelele... Energia întregii creații vine la mine.

Cu toate acestea, sunt o ființă virgină. Nu cunosc impuritatea, în mine nu a intrat decât negânditul Dumnezeu.

Pot doar să intru în contact cu voi în această dimensiune intactă și sacră a ființei voastre, în esența voastră virgină. Dacă îmi vorbiți despre pasiune, despre sexualitate, emoții, nu vă voi înțelege. Sunt mult deasupra tuturor acestor lucruri, mult peste neliniște, inclusiv moarte. Deci dacă Dumnezeu este în materie, este nemuritor și nu mai am nicio teamă și nici vreo dorință.

Vă invit să vă reuniți cu mine în ceea ce este divin în voi. Dacă deveniți ca mine, mă puteți pătrunde. Suferința voastră este impură, nu veniți la mine cu ce este poluat, ieșiți din starea aceea. Pentru că impuritatea este o iluzie, așa cum este și vinovăția. Acceptați splendoarea virgină a ființei voastre! Există în fiecare din voi, ființele umane, o stare care este dată doar de Dumnezeu, care poate fi deținută doar de El și care este într-o constantă relație cu El. La fel se întâmplă în tot ce este viu: în fiecare plantă există un centru intact. În fiecare limbă, ceea ce vi se spune este inefabilul din cuvinte.

Înțelegeți că nimic nu este al vostru, că nu dețineți acest corp, aceste dorințe, emoții, gânduri. Toate acestea sunt ale Lui, ale necunoscutului etern și infinit care vă locuiește. Dați-i-le Lui! Primiți-l!

Sunt nemiloasă, vă cer să faceți munca asta și să abandonați, pentru a vă uni cu mine, tot ce nu este demn să devină potirul în care divinitatea se poate cuibări. Sunt precum acele temple în care se practică exorcismul, în care trebuie să te descalți ca să intri, în care se purifică aerul cu tămâie, în care credincioșii se spală cu apă sfințită.

Împreună cu puterea pe care o percep în toate, slăbiciunile și îndoielile mele se estompează. Îmi locuiesc corpul ca pe un loc sacru, în fiecare clipă pot să îi ofer locul care mi se cuvine. Sunt implicată în munca mea și nimeni nu mă poate devia de la ea. Nimeni nu mă poate constrânge cu sentimentele, dorințele sau proiecțiile sale mentale. Nu pot fi distrasă. Nimeni nu mă poate abate din calea a ceea ce-mi doresc. Eu însămi nu vreau nimic, mă supun Voinței divine.

Nu sunt indulgentă, sunt inflexibilă. Nu dețin niciun secret, deci sunt pustie. Mă dăruiesc lui Dumnezeu, care este unicul secret."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Acumulare • Pregătire • Studiu • Virginitate • Scrierea unei cărți • Contabilitate • Așteptare • Constanță • Retragere • Femeie rece • Iertare • Actrița care-și învață rolul • Călugăriță • Mama severă • Obstinație • Izolare • Frigiditate • Persoană de o moralitate înaltă • Educație strictă • Gestație • Nevoia de căldură • Singurătate • Liniște • Meditație • Figură feminină carismatică • Fecioara Maria • Lectura textelor sacre

III
Împărăteasa

Explozie creativă, exprimare

Împărăteasa, ca toate gradele trei ale Tarotului, semnifică o izbucnire fără experiență. Tot ce a fost acumulat în gradul 2 explodează în mod fulminant, fără direcție. Este trecerea de la virginitate la creație, este oul care se deschide vieții lăsând să iasă puiul. În acest sens, Împărăteasa face trimitere la energia adolescenței, cu forța sa vitală, seducția și lipsa sa de experiență. De asemenea, este o perioadă din viață în care ne aflăm în plină creștere, în care corpul are un potențial de regenerare excepțional. Este, de asemenea, vârsta pubertății, a descoperirii dorinței și a puterii sexuale.

Împărăteasa își susține sceptrul, element al puterii, sprijinit în zona sexului. Sub mână se vede crescând o mică frunză verde: este *natura naturans* (puterea hrănitoare a naturii), o primăvară perpetuă. Mica pată galbenă care finisează mânerul sceptrului sugerează că puterea sa creativă se exercită cu mare inteligență. Având picioarele deschise, foarte confortabilă în pielea ei, ar putea fi văzută în poziție de naștere, ca și cum, în urma unui proces de gestație, s-ar naște pe ea însăși. Împreună cu ea, în partea dreaptă a cărții, descoperim o cristelniță: este dispusă să boteze sau să fie ea însăși botezată, celebrând neîncetat viața, ca o naștere perpetuă. Semiluna care este desenată pe rochia sa roșie face trimitere la receptivitatea Papesei. Ne amintește, astfel, că forța noastră sexuală și creativă nu își are originea în noi, ci că este o energie cosmică, divină, primită.

Cuvinte-cheie

Fecunditate • Creativitate • Seducție • Dorință • Putere • Sentimente • Idealism • Recoltă • Frumusețe • Eclozare • Adolescență

Ochii săi verzi sunt cei ai naturii eterne în relație cu forțele cerești. Deține un blazon pe care se poate recunoaște un vultur încă în formare (o aripă nu este terminată complet). Studiind Arcana IIII, vedem că vulturul Împărătesei este un vultur mascul, pe când cel al Împăratului este un vultur femelă. Împărăteasa are în sine un element de masculinitate. De asemenea, în zona gâtului său se remarcă un nodul foarte viril (mărul lui Adam), ceea ce ne arată că, în sânul celei mai profunde feminități, există un nucleu masculin. Este punctul yang al lui yin din Tao, așa cum în miezul celei mai viguroase masculinități se găsește un nucleu feminin.

În pieptul său strălucește o piramidă de culoare galbenă cu un fel de poartă. Ne oferă o intrare: dacă pătrundem în lumina inteligentă a inimii Împărătesei, ne putem exersa puterea creatoare. În coroana sa, bijuterie autentică ce simbolizează frumusețea creativității mentale, se poate vedea o bogată inteligență (bandă roșie), care curge spre galbenul părului.

La picioarele Împărătesei se află un șarpe alb care simbolizează energia sexuală dominată și canalizată, pe punctul de a se ridica spre desăvârșire sau realizare. Podeaua pavată în culori sugerează un palat, dar în ea crește o plantă exuberantă: nu este un mediu inert, ci îmbogățit constant cu noi aporturi.

Împărăteasa poartă un costum roșu, activ în centru, dar albastru la extremități. Este exact invers față de Papesă, cu costumul ei rece și albastru în centru și roșu la exterior. Papesa ne cheamă, dar când intrăm în ea, ne putem trezi înghețați și anihilați dacă nu știm cum să o tratăm. Împărăteasa, pe de altă parte, arde pe interior, dar pe afară se reacoperă cu răceală. Pentru a o pătrunde, va trebui sedusă, ceea ce nu este ușor. Dar odată depășite barierele și sistemele de apărare, suntem primiți în focul creativ.

Interpretare

Mica frunză verde de la baza sceptrului

Mărul lui Adam

Piramida de pe piept

Aripa de vultur încă în formare

Împărăteasa va sugera creativitatea feminină, o femeie plină de foc și energie, însuflețită de o pasiune care clocotește, dispusă să depășească limitele, să manifeste o mare bucurie, indiferent de vârsta sa. Este o reprezentare a adolescenței, cu fanatismul său vesel, necunoașterea consecințelor faptelor sale, credința sa în acțiune pentru acțiune. Pentru un bărbat, este creativitatea lui feminină sau, pur și simplu, o femeie atractivă care îi apare în cale.

În splendoarea sa, Împărăteasa este, de asemenea, o femeie puternică, afectuoasă, caldă, dar capabilă de instincte dominante. Îi place să conceapă, să procreeze, să plămădească și să domnească. Când expune o problemă, Împărăteasa arată o lipsă de acțiune, o sterilitate, o imagine negativă a femeii sau o energie a femininului (sexuală, creativă, intelectuală, afectivă) care a fost blocată în adolescență. Mâna pozată peste scut este ambiguă: în ea se poate vedea un element exterior care a luat în posesie această femeie și care a vrut să o închidă sau să o încetinească. Frustrată, înșelată, limitată în exprimarea ei, Împărăteasa este, în acest caz, capabilă de răutate, amărăciune, venalitate...

Împărăteasa, în apogeul puterii sale productive, ne învață că tot ce este viu poate fi văzut în frumusețea sa.

Dacă Împărăteasa ar vorbi...

„Sunt creativitatea fără scop exact. Izbucnesc în forme infinite. Sunt eu, cea care, după iarnă, pictează în verde tot Pământul. Eu sunt cea care umple cerul de păsări și oceanul de pești. Când spun «a crea», mă refer la «a transforma»: eu sunt cea care face sămânța

să se deschidă și să încolțească germenul. Dacă încep să plămădesc copii, pot să aduc pe lume o întreagă umanitate. Mintea mea nu rămâne în urmă: un cuvânt, un strigăt și aprind o lume... Sunt mintea creativă. Ascultați-mă și lăsați-mă să acționez în voi fiindcă vă aduc vindecarea: orice problemă, orice suferință vin dintr-un Eu blocat de incapacitatea de a crea.

Sunt activitatea, seducția, plăcerea. Nu există nimic în mine care să nu fie frumos. Nu există devalorizare: sunt ceea ce sunt, întotdeauna deplină și vie. De îndată ce mă incarnez într-un corp, acesta devine sublim. Nimic și nimeni nu-mi poate rezista, reprezint seducția spirituală, carnală, totală. În mine nu există nimic respingător, nici ridicol, nici urât. Lăsați-mă să îmi manifest imensa bucurie în voi: sunt plăcerea de a fi ceea ce sunteți, fără prejudecăți și morală. Vă învăț că toate ideile voastre sunt frumoase. Inclusiv gândurile cele mai atroce, criminale, abjecte le puteți trata în splendoarea lor. Abundența gândurilor este permisă. Lăsați-le să strălucească precum stelele în bolta cerească a minții voastre. Nimic nu vă obligă să le puneți în practică. Recunoașteți-le frumusețea.

Nu rămâneți închiși în fortăreața voastră! Convertiți-o în templu, cu toate ușile și ferestrele deschise: toate emoțiile voastre sunt un deliciu. Ce invidie frumoasă! Ce furie puternică! Ce tristețe minunată! Tot evantaiul de sentimente se află la dispoziția voastră, precum un curcubeu.

Toate dorințele voastre sunt respectabile. Totul, în corpul vostru, este armonios. Dacă îmi adoptați ideile, vă voi transforma în niște ființe luminoase. Dacă credeți în sentimentele mele, veți atinge grația. Fiecare senzație pe care o aveți despre voi este o cale spre frumusețe. Fiți siguri de puterea voastră de seducție. Când Fecioara l-a sedus pe Creatorul său, eu eram acolo. Dacă ea nu m-ar fi cunoscut, nu ar fi putut să îl atragă. Seducția este o stare mistică, este dialogul amoros al creaturii cu creatorul său."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Femeie frumoasă • Mama afectuoasă • Seducătoare • Creativitate • Adolescență • Incarnare • Fecunditate • Femeie de afaceri • Prostituată • Amantă • Artistă • Frumusețe • Abundență • Acțiune creatoare nemotivată, care nu știe încotro se îndreaptă

IIII
Împăratul

Stabilitate și dominarea lumii materiale

Împăratul poartă numărul patru, asociat stabilității, ca și pătratul, simbol al siguranței materiale. Cele patru picioare ale mesei, altarul bisericii sunt relaționate cu 4. Un 4 nu poate cădea, cu excepția cazului unei mari revoluții. De asemenea, 4 este și Tetragrama, cele patru litere care compun numele divin pentru evrei: Yod, He, Vav, He (Domn/Dumnezeu, în limba ebraică). În pieptul Împăratului, vedem o cruce cu patru brațe. Cu el, legile universului sunt bine stabilite.

Restaurarea Tarotului a permis redescoperirea faptului că, în această carte, acvila clocește un ou. Detaliul, care a fost șters timp de secole este fundamental pentru a înțelege Arcana IIII: la fel ca Împărăteasa care are un sâmbure masculin în feminitatea sa, Împăratul este însoțit de o acvilă, femela receptivă, în plină incubație, ca Papesa. Absoarbe puterea păsării sau se sprijină pe ea? Interpretarea va varia conform citirii.

Personajul poate fi văzut așezat, stabil sau, din contră, în picioare și sprijinit de tron, dispus să acționeze dacă dorește: este forța în repaus. Nu simte nicio nevoie să se agite, odată ce este stabilită consolidarea autorității sale. Nu este nevoie să facă niciun efort. Picioarele sale încrucișate desenează un pătrat alb, ceea ce confirmă înrădăcinarea sa în materie.

Cuvinte-cheie

Stabilitate • Dominare • Putere • Responsabilitate • Rațiune • Sprijin • Guvernare • Materie • Soliditate • Șef • Echilibru • Ordine • Putere • Tată

De asemenea, se observă că mâna sa stângă este mai mică decât cealaltă. Pasivă și receptivă, îi fixează cureaua, care este dublă, ca cea a Magicianului. Dar Împăratul a dus până la capăt uniunea contrariilor, acționând asupra voinței lui. Realiatea sa i se supune, este stăpânul teritoriului său, corpului său, intelectului și pasiunilor sale. În mâna dreaptă, mare și activă, susține cu fermitate un sceptru care amintește, prin forma sa, de Împărătească: dar ea, cu sceptrul său portocaliu, acționează în umbră, în timp ce Împăratul acționează sau lucrează în plină zi, când e lumina mai puternică. Nu își exercită puterea din pântece, ci se sprijină pe legile cosmice și îi face pe ceilalți să le respecte. Nu necesită sprijin pentru sceptrul său, ci își extrage forța din axa universală. La fel ca Reginele în triumfurile arcanelor minore, privește fix obiectul puterii sale.

Picioarele sale încălțate în roșu amintesc de cele ale Nebunului. Acum sunt în pauză, dar, de asemenea, ar merge pe un drum spiritual (podeaua albastră ca cerul). Tronul său, foarte elaborat, indică rafinamentul minții sale. În el se recunoaște, deasupra umărului stâng, simbolul caroului (tobă), al cunoașterii. Capul său este încoronat cu inteligență (galbenul coifului, în care se distinge un compas portocaliu) și iradiază ca un soare cu punctele sale roșii. Barba și părul albastru reprezintă experiența sa spirituală: puterea pe care o exercită nu este numai materială; de fapt, pe braț și pe corp se distinge o figură triunghiulară, simbol al spiritului, deasupra pătratului material pe care îl desenează picioarele.

Ridurile gâtului său formează litera E, care se poate citi ca un M vertical. Centrul alb care apare între gât și barbă ar putea fi un O. Conform acestei interpretări, dacă se dorește, grumazul Împăratului ar fi plin de silaba sfântă OM, din sanscrită. Împăratul are un colier galben care formează spice precum ale grâului, semnal al intențiilor sale purificate; de colier atârnă un medalion cu o cruce verde, care reprezintă uniunea dintre spațiul orizontal și timpul vertical. Este complet centrat aici, în prezent. Este felul său de a fi activ.

Interpretare

Împăratul va reprezenta adesea figura tatălui, ca element central al constituirii personalității. Direcția privirii sale ne poate orienta către centrele de interes ale tatălui: spre casă/cămin sau exterior? Spre fiica, soția sau

fiul său? Spre propriii părinți? Bine localizat, Împăratul sugerează un companion stabil și protector, un cămin echilibrat. Pentru un tânăr, poate expune, de asemenea, o chestiune de masculinitate: cum aceasta i-a fost transmisă de tată, care sunt mijloacele prin care se poate realiza ca bărbat în realitate? Problemele legate de bani și stabilitate economică sunt, de asemenea, asociate cu această carte. Face trimitere la posibilitatea de a prelua controlul asupra propriei vieți materiale și a lua frâiele asupra a tot ceea ce permite garantarea propriei siguranțe.

Când apare într-o aruncare orientată spre chestiuni spirituale, Împăratul poate face trimitere la figura patriarhală a lui Dumnezeu, conceput ca tată, dar și la relațiile pe care le păstrează mintea „pătrată", rațională, cu dimensiunile care o separă.

Figură a potenței pământene, Împăratul este înfățișat din profil. Poate privirea sa este atât de intensă încât ne poate dezintegra...

Femela de vultur acoperă un ou

Picioarele formează un pătrat

Aurul alchimic decorează tronul

În coif descoperim un compas

Pe gât, litera E sau silaba OM

Dacă Împăratul ar vorbi...

„Sunt siguranță. Sunt forța însăși. Când vă vorbesc, vă dau de înțeles că nu există slăbiciune. Câtă vreme nu m-ați văzut, ați cunoscut doar nesiguranță. Nu aveți puterea să faceți, să vă exprimați, să vă opuneți, sunteți o victimă. Dar cu mine, teama voastră încetează. Încetați să vă mai îndoiți și să vă devalorizați. Nimeni nu vă poate obliga să faceți ce nu doriți să faceți.

Legile mele sunt legile universului în acțiune. Când nu vă opuneți lor, sunt nemărginit de pacifiste. Dar dacă le nesocotiți, sunt teribile. Sunt capabil să dezlănțui boală, infarct, tumori, ciroză. Dacă nu vă supuneți legilor pe care le ordon, pot distruge. Am dreptul de a ucide. Dar dacă sunteți bolnavi și eu

sălășluiesc în voi, vă voi face să depășiți durerea și dificultățile și voi dizolva toate obstacolele. Sunt sănătatea ascunsă într-un corp îndurerat.

Sunt invincibil. Nu prelungesc conflictul: cuceresc. Nu renunț niciodată. Reprezint certitudinea. Nimeni nu mă poate detrona.

Sunt o axă, ordon tot în jurul legilor mele. Fac să domnească ordinea în toate modurile, de la cel mai subtil, la cel mai feroce. Când vă locuiesc și găsiți un alt Împărat, să ne unim forțele. Nu este nicio competiție posibilă, nu există luptă între regi. Sunt un arhetip unic care își are reședința în fiecare dintre voi.

Când mă manifest în corpul vostru, sunteți în echilibru deplin, incapabili să vă împiedicați, să vă poticniți. Cu mine, corpul este centrul universului, este susținut de o forță imensă și poate înfrunta absolut orice. Sunt extrem de liniștit. Când mă situez în gura voastră, în musculatura voastră, cuvintele pe care le rostiți sunt exacte și nu tremurați. Totul în voi se calmează: viața organică, gândurile, dorințele, inima, memoria, timpul și spațiul.

Localizați-mă în centrul vostru precum o fântână nesecată, precum rădăcina zborului vostru viitor. Atunci spaima nu vă va opri să trăiți și să vă realizați, incapacitatea și lenea nu vă vor domina acțiunea. Teama de sărăcie nu se va opune muncii voastre, veți fi capabili să vă construiți prosperitatea. Frământările emoționale nu vă vor distrage nici ele, durerea și boala nu vă vor împiedica să vă simțiți forța, nimic nu vă va putea întrerupe concentrarea.

Nici reticențele voastre emoționale, nici timiditatea voastră, nici identificarea cu rolul de victimă, nici suferințele din trecut, nici proasta imagine pe care o aveți despre voi înșivă nu vă vor opri să mă găsiți pe mine, Împăratul vostru. Dacă o educație toxică sau un sistem de valori nefast au imprimat în voi legi false și reguli inutile, îndepărtați-le! Stabiliți regulile voastre, sistemul vostru de lucru, felul în care acționați, pornind de la regulile pe care eu vi le dezvălui. Sunt aici, apar... și în spatele meu este o armată, soarele, stelele, galaxiile. Vă protejez și vă îndemn la forță. Sunt războinicul vostru interior, cel care vă vede slăbiciunile și nu dă înapoi."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Om al puterii • Capacitate de a împăca, de a domni, de a proteja • Stabilitate • Echilibru economic • Bani • Administrație • Succes în afaceri • Aliat financiar • Autoritate • Exercitarea legii • Pace • Soț • Bărbat sincer • Siguranță • Corectitudine • Spirit rațional • Potență • Cămin stabil • Casă • Tată puternic sau dominant • Protector • Probleme legate de potența sexuală • Masculinitate • Patriarhat • Tiranie • Dictator • Abuz de putere • Înrădăcinare în materie • Respectarea legilor universului • Echilibrul energiilor • Dumnezeu Tatăl

V
Papa
Mediator, punte, ideal

Papa are numărul V. Acest număr evoluează dintr-o așezare completă în realitate (4) pentru a-și fixa un obiectiv dincolo de situația sa. Papa merge cu un pas mai departe decât Împăratul, stabilește un pod care-i permite să avanseze spre acel ideal. În calitate de maestru sau de pontif, este receptiv spre înălțimi, spre cer, și activ spre ce este jos, pe pământ. Ceea ce primește de sus transmite la ceea ce este jos, discipolilor săi, în dreapta și în stânga. De asemenea, transmite divinității rugăciunile elevilor săi, unind astfel cerul cu pământul. S-ar putea spune că reprezintă punctul de întâlnire al contrariilor, centrul crucii, între sus și jos, dreapta și stânga. Este, prin urmare, un loc de circulație între acești poli diferiți, care pot comunica prin intermediul lui.

Văzut dintr-un unghi pozitiv, Papa este un mare maestru, un inițiator, un ghid care ne indică un obiectiv în viață. Spătarul tronului său este format din bare, ca o scară; se poate spune că unește, treaptă cu treaptă, corpul cu spiritul. Cârja sa (de prelat) cu trei niveluri ne arată că a dominat lumea materială, cea a sexului, cea a emoțiilor și intelectul, pentru a le transforma într-o unitate. De asemenea, mitra sa cu patru niveluri reprezintă cele patru instanțe ale ființei (corp, sex, inimă și creier) care culminează într-un punct unic în apex, un mic cerc portocaliu care atinge cadrul cărții: unitatea interioară.

Cuvinte-cheie

Înțelepciune • Ideal • Comunicare • Învățare • Verticalitate • Proiect • Mediator • Credință • Ghid • Exemplu • A se căsători • Putere spirituală • Sanctitate

Ca și Papesa, Papa are vocația de a întruchipa unitatea divină și de a o preda în măsura în care este posibil. Sub barbă, în zona gâtului, închizătoarea verde a mantiei sale reprezintă un punct într-un cerc, simbol al ființei individuale care închide în centrul său viu o ființă esențială. Pornind de la acest principiu impersonal, primește și își transmite învățăturile.

În fiecare din cele două mâini, are două cruci, semn al modului său de acțiune, sacru și dezinteresat. Mâna care susține toiagul are culoarea albastrului cerului, la fel ca mâna Eremitului. Putem vedea aici un semn al unei extreme receptivități spirituale de acțiune și, dacă această culoare este interpretată ca o mănușă, e o referință la tradiția religioasă creștină, în care mâna înmănușată a cardinalului își coboară apartenența pentru a se transforma într-un simplu instrument al voinței divine. Cealaltă mână, de culoarea pielii (a cărnii), amintește de rolul de conciliator al Papei, mediator al contrariilor. Unind degetul arătător și mijlociu (intelectul și inima), binecuvântează lumea incarnării.

Părul său alb este impregnat cu puritate, dar cele două panglici roșii ne semnalează că este vorba despre o puritate activă. O parte a bărbii este și ea albă, dar în jurul gurii dobândește culoarea albastru deschis, ca un indiciu că vorbele Papei sunt primite (albastrul este o culoare receptivă). S-ar putea vedea și semnul unui secret inexorabil: maestru sau profesor, preot sau profet, Papa nu poate transmite totul, păstrează o parte a secretului, ceva indicibil, în ceea ce învață (predă).

Îl însoțesc cei doi discipoli sau acoliți ai săi. Observați că este prima carte din seria decimală în care se întâlnește mai mult de o singură ființă umană. Până aici, personajele erau singure sau însoțite de animale, simbol al forțelor lor instinctive sau spirituale. Dar Papa nu ar exista fără discipolii săi, care au încredere în învățăturile sale. Acești doi acoliți reprezintă două poziții diferite. Se poate observa că alura capetelor lor monahale se învârte de la unul la altul: discipolul din stânga, care ține o mână ridicată, ca și cum ar vrea să întrebe, și cealaltă mână coborâtă, are

părul orientat în sensul acelor de ceasornic. Papa nu privește în direcția lui. Poate din cauză că discipolul greșește: mișcarea tunsorii sale ar indica atunci involuția, regresul (spre înapoi, trecut), în contrast cu evoluția discipolului din dreapta. Poate și din cauză că reprezintă ceea ce a fost numit, în tradiția alchimică, „Calea seacă", a studiului și a efortului. Discipolul din dreapta, din contră, primește în mod direct învățăturile Papei prin intermediul toiagului care-i atinge capul; întruparea „Căii apoase/umede", aceea a recepției imediate, a iluminării și a revelației. Tunsoarea sa e orientată în sens invers acelor de ceasornic; el are în mână un obiect ciudat, pumnal sau „boliche" (o jucărie care constă în prinderea cu un băț a unei mingi de lemn găurite), a cărei interpretare poate varia la infinit. Are o atitudine ludică? S-a dispus asasinarea maestrului? Este un fiu care, condus de complexul lui Oedip, se pregătește să-și castreze tatăl? (Goliciunea este sugerată de pata de culoarea pielii, pe care o are în față).

Această interpretare ne aduce la studiul aspectelor negative ale Papei: de la tartuf (fățarnic, ipocrit) la guru avid de bogăție, trecând prin tatăl abuziv, maestru nedrept, ipocrit, pervers... Papa, ca toate arcanele majore, are latura sa obscură. Apar astfel întrebări legate de formele misterioase și vagi care se afișează sub talia sa, punându-i la îndoială sexualitatea, nesațul său, dorința sa arzătoare de putere.

Dar, de asemenea, putem spune că transmite umanității credința pe care a primit-o. Spre deosebire de Papesă, Papa acționează în lume, se sprijină în templul a cărei ușă este închisă, pentru a se prezenta în public și pentru a comunica mulțimii experiența sa cu Dumnezeu.

Tiara atinge marginea cărții

Închizătoarea simbolică a capei

Gestul binecuvântării

Panglicile roșii din păr

Cercul bicolor, joc infantil sau secret pontifical?

Interpretare

Papa poate reprezenta figura unui maestru, a unui ghid, a unui profesor, dar și figura paternă idealizată (în acest caz, acoliții săi i-ar fi copii) a unui bărbat căsătorit, a unui sfânt. Simbolizează, de asemenea, un act de comunicare, o uniune, o nuntă și toate mijloacele prin care se poate comunica. Ca punte sau pontif, Papa amintește de o comunicare ordonată, care știe spre ce se îndreaptă.

După acumularea Papesei, care pregătește nașterea, izbucnirea fără scop a Împărătesei și stabilitatea Împăratului, Papa aduce în scenă un ideal. Rămânând încă în materie, ne arată cu certitudine o cale spre o dimensiune ideală.

Dacă Papa ar vorbi...

„Înainte de toate, sunt un mediator al propriei persoane. Între natura mea spirituală sublimă și umanitatea mea mai instinctivă, am ales să fiu locul în care se produce relația. Sunt în slujba acestei comunicări între sus și jos, misiunea mea fiind de a uni contrariile aparente. O punte nu este o patrie, este doar un loc de trecere. Permite circularea energiilor creatoare ale fenomenului magnific iluzoriu pe care îl numim existență. Nu mă izolez, ci pornesc pe toate căile, deoarece comunic vestea cea bună.

Întrupez binecuvântarea: în fața mea, te afli în prezența unui mister. Locuit de harul divin, cel mai mic gest al meu dobândește demnitatea celor sacre. Pentru a mă transforma în locul tranzitat de voința divină, am învățat să mă eliberez de orice obstacol, inclusiv de cel al propriilor mele urme, de traseele mele de comunicare. Mă ghidez spre neant pentru ca Ființa Supremă să mă poată ocupa complet. Mă conduc spre mutenie pentru ca doar El să vorbească. Îndepărtez din gura mea orice cuvânt care îmi aparține, îmi cufund inima în pace și în lipsa dorințelor pentru a face loc doar Iubirii Sale și elimin din voința mea însăși voința de a elimina voința.

Există în mine aceeași ordine ca în univers. Sunt o navă goală, fără formă, care transportă lumină acolo unde o duce vântul. Mă aflu între cer și pământ, îndemn locuitorii speranței să se ridice până acolo unde nu există limite. În legătură cu această înrădăcinare în materie sau în spirit, comunic puterea superioară dătătoare de viață în tot ce este neînsufletit. Pentru

mine, carnea/corpul urcă spre spirit pentru a exploda într-un sublim foc de artificii. Pentru mine, turma de energii angelice coboară până la frigul materiei pentru a se dizolva în valuri iubitoare de căldură.

Resping orice formă de blestem. Binecuvântez tot ce aud, tot ce văd, tot ce simt. Ce fac cu certurile voastre familiale, cu durerile voastre, cu rănile voastre? Le pun în genunchi să se roage. Lăsați-mă să vin la voi și voi binecuvânta întreaga voastră lume, chiar și problemele voastre.

Investiți-vă acțiunile cu misiunea mea, treziți-vă înaintea forței sacrului; cel mai mic gest al vostru, cea mai simplă acțiune vor deveni sacre la vederea acesteia. Veți cunoaște extazul celui ce nu vorbește în numele său.

Toiagul pe care-l vedeți în mâna mea nu este un instrument pentru a da ordine. Este simbolul anihilării mele vesele. Mi-am liniștit dorințele, transformând această haită de lupi flămânzi într-un zbor de rândunele care celebrează zorii cu trilurile lor. Oceanul tumultos care îmi agită inima l-am transformat într-un lac de lapte, lin și dulce precum cel care izvora din sânul Fecioarei. Cui îi este sete, poate veni să bea din spiritul meu. Nu neg nimic nimănui. Sunt poarta care poate fi deschisă cu orice cheie.

Cine intră în sufletul meu poate înainta până la limita extremă a universului, până la sfârșitul timpurilor: sunt ultima frontieră între cuvinte și tot ce este de neconceput."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Maestru • Profesor • Bărbat însurat • Bărbat spiritual • Nuntă, uniune • Preot • Guru, sincer sau fals • Tartuf • Dogmă religioasă • Uniune între cer și pământ • Arată calea • Stăpânire de sine • Urgența unui nou ideal • Toate mijloacele de comunicare • Intermediar • Dorința de comunicare • Comunicare nouă • Revelarea secretelor • Tatăl în fața copiilor săi • Ghid spiritual • Binecuvântare

---

VI
Îndrăgostitul

Uniune, viață emoțională

Numele acestei cărți nu este Îndrăgostiții, cum s-a spus uneori, ci Îndrăgostitul, la singular. Totuși, vedem în această carte mai multe personaje, patru, de formă umană (cele trei persoane și îngerul) și, dacă se dorește, două entități, care sunt pământul și soarele. Dintre ele, care este Îndrăgostitul? Personajul central, de multe ori interpretat ca un tânăr? Personajul din stânga, în care unii cititori văd un travestit? Sau îngerul, acel mic Cupidon care ține cu săgeata sa din cer? Aceste îndoieli se manifestă deoarece Arcana VI este probabil, împreună cu Turnul, una dintre cărțile cele mai ambigue din Tarot și una din cele care au fost înțelese cel mai prost. VI reprezintă, în numerologia Tarotului, primul pas în „careul cer" (vezi dinamica celor zece grade). Este momentul în care încetăm să ne imaginăm ce ne-ar plăcea și începem să facem ce ne place.

Tonalitatea predominantă în această carte are legătură cu plăcerea: viața emoțională. Este și motivul pentru care este atât de complexă, atât de bogată în semnificații contradictorii. Deschide câmpul nenumăratelor proiecții, i se pot atribui mii de interpretări și toate ar fi potrivite și corecte, la un moment dat. Ce se întâmplă în sânul acestui trio? Este o ceartă? O negociere? O alegere? O uniune? Cele două personaje din stânga se privesc, pe când cel din dreapta privește în gol. Întreaga umanitate poate fi înțeleasă prin intermediul acestei cărți. Relațiile protagoniștilor săi sunt extrem de ambivalente.

Cuvinte-cheie

Eros • Inimă • Uniune • Alegere • Graniță emoțională • Conflict • Ambiguitate • Triunghi amoros • Viață socială • Comunitate • Frați • A face ceea ce ne place

Este deosebit de interesant să se observe poziția mâinilor personajelor. Cinci mâini în diverse poziții simbolizează complexitatea relațiilor implicate. Primul personaj, din stânga cărții, își pune mâna stânga pe umărul celui de-al doilea, într-un gest de protecție sau de dominare, pentru a-l împinge sau pentru a-l opri. Mâna sa dreaptă atinge marginea rochiei tânărului. Mișcarea indicelui său întins se poate interpreta ca o dorință de a se apropia de sex sau, din contră, ca o interdicție de a o face. Tânărul are mâna dreaptă sprijinită în curea. Să fim totuși atenți că aceasta, galbenă și cu trei benzi, este aceeași ca cea a femeii din stânga. Dacă ne gândim la curea ca la un simbol al voinței, acest detaliu unește cele două personaje. Dar cui aparține mâna care atinge pântecele tânărului? Tânărul și ea însăși poartă o vestimentație cu mâneci albastru închis, deși mișcarea brațului este ambiguă. Într-un oarecare fel, au un braț „comun". Dacă tânărul atinge pântecele fetei în dreptul sexului, privirea sa se îndreaptă, totuși, spre dreapta. Cartea va dobândi o semnificație foarte diferită dacă se ia în calcul că brațul ei este cel care protejează sau arată pântecele, în timp ce tânărul își ține mâna la spate...

Femeia din dreapta poartă o bonetă formată din patru flori cu cinci petale. Ar putea reprezenta o frumoasă conștiință, poetică și, totuși, solidă. Mijlocul violet al florilor concentrează înțelepciunea iubirii, inclusiv capacitatea de sacrificiu. Femeia din stânga poartă o coroană din frunze verzi, activă (bandă roșie) și, dacă luăm în calcul că este vorba despre frunzele de dafin, putem spune că are o mentalitate triumfătoare sau dominantă. Se poate specula la infinit în legătură cu relațiile dintre cele trei personaje: un tânăr care își prezintă iubita mamei sale... O femeie care își descoperă soțul cu o amantă... Un bărbat care trebuie să aleagă între două femei sau, conform interpretării tradiționale, între un viciu și virtute... Un tânăr care cere permisiunea mamei pentru a se căsători cu tânăra aleasă... O mamă îndrăgostită de iubitul fiicei sale... O mamă preferă pe unul dintre cei doi copii, în detrimentul celuilalt...

După cum se poate vedea, interpretările sunt inepuizabile. Ele ne fac să spunem că Îndrăgostitul este o carte relațională, care prezintă începutul vieții sociale. Este prima arcană în care apar câteva personaje de același nivel (discipolii Papei sunt mai mici decât el și stau cu spatele). Este o carte de unire și dezbinare, de alegeri sociale și emoționale. Unele indicii prezente în carte ne orientează spre noțiunea de uniune. Pe de o parte, numărul 6, în alfabetul ebraic, se asociază literei „vav", „pironul", care înseamnă unire. Pe de altă parte, se observă, între picioarele personajelor, niște pete de culoare (albastru deschis și roșu), care reprezintă, de asemenea, o continuitate, o uniune între ele. În plan simbolic, s-ar putea spune că cele trei personaje reprezintă cele trei stări ale ființei umane: intelectul, centrul emoțional și centrul sexual, care se unesc pentru a forma unul singur. Pământul este lucrat (arat) sub picioarele personajelor. Asta înseamnă că, pentru a ajunge la VI, trebuie să fi urmat în prealabil un travaliu, psihologic, cultural, spiritual. Astfel, ajungem să descoperim ce îi place cuiva sau ce nu vrea. Pantofii roșii ai personajului central sunt aceiași cu cei ai Nebunului și ai Împăratului: toți trei pot fi considerați ca trei grade ale aceleiași ființe. Observați, de asemenea, că între personajul cu pricina și vecina sa din dreapta, pământul se termină, existând doar o pată roșie. În acest caz, se poate vedea în ei o reprezentare a lui *animus* și *anima,* două aspecte, masculin și feminin, ale aceleiași persoane.

În limba franceză, ortografia „AMOVREVX", cu „V" în loc de „U", creează o legătură vizuală și sonoră cu cuvântul „Dumnezeu", în Arcana XVI, Turnul (LA MAISON•DIEV). S-ar putea spune că soarele care își revarsă razele peste această scenă reprezintă marele Îndrăgostit cosmic, divinitatea ca izvor de iubire universală care ne conduce la iubirea conștientă și

Micul cupidon și soarele alb și mare

Mâna pe umărul băiatului: protecție, incitare sau interdicție?

Dintr-un braț comun, o mână atinge pântecul tinerei fete

Pantofii roșii, activi, ai personajului central stau pe un sol arat, rezultatul unui travaliu psihologic, cultural și spiritual

necondiționată. Micul Eros are rol de mesager și ne sugerează, fiind reprezentat cu trăsături de copil, că acea iubire se reînnoiește constant.

Interpretare

Această carte ambiguă ne îndeamnă să ne punem întrebări referitoare la viața noastră emoțională: cum ne simțim la nivel afectiv? Suntem în pace sau în conflict? Facem ceea ce ne place? Ce loc ocupă iubirea în viața noastră? Situația care ne stăpânește are rădăcini în trecut? Care? Ne putem întreba care ne-a fost locul atribuit în familie și să facem un efort pentru a identifica proiecțiile pe care le facem în mediul nostru actual.

Îndrăgostitul va fi unul dintre personajele cărții, la alegere, ale cărui relații ar putea fi comentate de către consultant.

Indiferent care este întrebarea, indicat e să ne amintim că Îndrăgostitul central continuă să fie soarele alb care iradiază și care luminează toate ființele vii, fără discriminare.

Dacă Îndrăgostitul ar vorbi...

„Sunt soarele Arcanei, soarele alb, aproape invizibil, dar care luminează toate personajele. Sunt acel astru: bucuria de a exista și cea a celuilalt de a exista. Trăiesc în extaz. Totul mă face fericit: Natura, întreg universul, existența celuilalt, sub toate formele sale, acel celălalt care nu este altul decât eu.

Sunt conștiința care strălucește precum o stea de lumină în mijlocul inimilor voastre. Mă reînnoiesc în fiecare secundă, mă nasc în fiecare moment. Cu fiecare bătaie a inimii voastre, vă unesc cu universul întreg. De la mine pleacă legăturile infinite care vă unesc cu toată creația. Ah, plăcerea de a iubi! Ah, plăcerea de a mă uni! Ah, plăcerea de a face ce îmi place! Mesager al permanentei impermanențe, renasc în fiecare clipă. Sunt ca un arcaș nou-născut care aruncă săgeți spre tot ceea ce simțurile sale pot colecta, atrage sau intercepta.

Nu reprezint amabilitatea și nici ambiția bunăstării și a triumfului. Sunt iubirea necondiționată. Vă voi învăța să trăiți în uimire, recunoștință, bucurie.

Când pătrund în voi, ca în personajele Arcanei, comunic iubirea divină tuturor celulelor voastre. Suflu în mintea voastră precum un uragan afectuos care elimină din limbaj critica, agresivitatea, comparația, disprețul și tot spectrul de mândrie care separă spectatorul de actor. Mă strecor în energia voastră sexuală pentru a îmblânzi orice fel de brutalitate, orice formă de spirit de cucerire și de posesie. Confer plăcerii delicatețea sublimă a unui înger care se dezlănțuie. Când mă dizolv în corpul vostru, o fac pentru a-l desprinde de dictatura oglinzilor și modelelor, de privirea celorlalți, de durere, de comparații. Vă permit să vă trăiți propria viață, să vă asumați frumusețea și lumina ei. În inima în care locuiesc, alung iluziile copilului nedorit. Precum clopotul catedralei, vărs în sânge pătrunzătoarea vibrație a iubirii, liberă de orice fel de ranchiună, cerință emoțională deghizată în ură și de orice tip de invidie care nu este altceva decât umbra abandonului. Vă învăț ce înseamnă dorința de a nu obține nimic care să nu fie, de asemenea, în folosul celorlalți.

Insula «Eu» se transformă în arhipelag.

Totul contribuie la creșterea bucuriei mele, inclusiv ceea ce interpretați ca circumstanțe negative: doliul, dificultatea, micimea, obstacolele... Iubesc lucrurile și ființele, așa cum sunt, cu infinitele posibilități de a se dezvolta. Vă văd în fiecare clipă și sunt dispus să particip la dezvoltarea voastră, dar și să accept că sunteți în continuare așa cum sunteți."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Viață socială • Bucurie • Alegere care trebuie făcută • Plăcere • Frumusețe • Prietenie • Triunghi amoros • Îndrăgostire • Conflict emoțional • Separare • Ceartă • Teren incestuos • Frați • Ideal și realitate • Primul pas în bucuria de a trăi • Iubire conștientă • Calea frumuseții

---

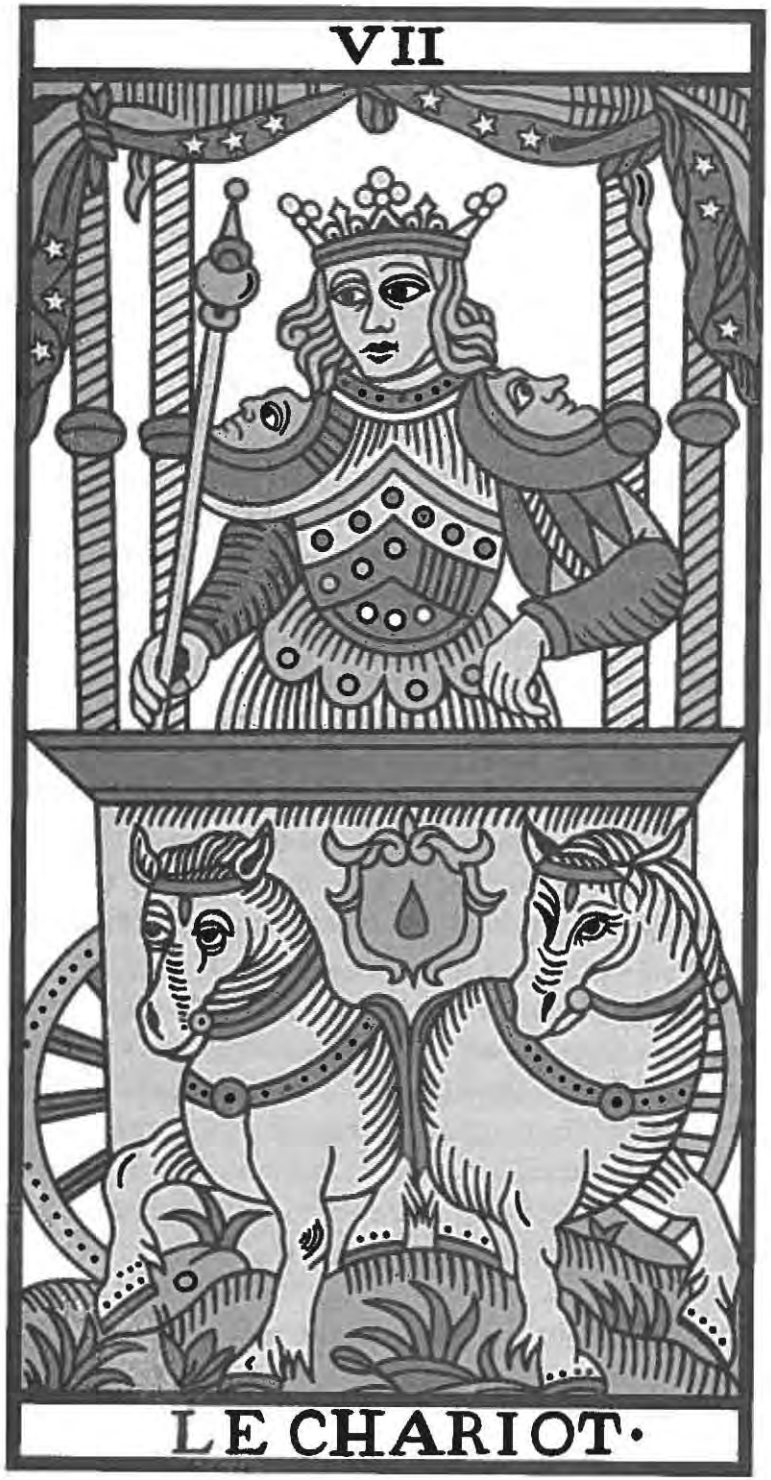

VII
Căruța

Acțiune în lume

Căruța, în prima serie a arcanelor majore, este numărul VII. Număr prim, divizibil doar cu el însuși, este cel mai activ dintre numerele impare. Căruța reprezintă deci acțiunea prin excelență, în toate planurile, cu referire la sine și în lume – spre deosebire de Împărăteasă, care ocupă locul corespunzător în pătratul Pământ și care indică o izbucnire, o explozie fără un obiectiv determinat.

Căruța știe perfect încotro se îndreaptă. Cartea este alcătuită din trei planuri principale: doi cai, un vehicul și conducătorul său, care s-ar putea identifica cu un prinț, deoarece poartă coroană. Din acel prinț se vede doar jumătate, deasupra brâului. Unii cititori, conform proiecției lor, ar putea vedea în el un pitic cu picioare atrofiate sau o tânără deghizată. Dar chipul cu care se prezintă este viril și nobil. Vehiculul, un pătrat de culoarea pielii, este cufundat în pământ; s-ar putea spune că nu înaintează. În realitate, se aliniază mișcării planetei, mișcarea prin excelență. Fiind unită cu Pământul, Căruța nu are nevoie să avanseze: este o oglindă a rotației planetare. Carul său ar putea fi Osia Mare, Carul solar al lui Apolo sau al cavalerului în căutarea Graalului.

Cuvinte-cheie

Acțiune • Iubit • Prinț • Triumf • Facilitate • A cuceri • A fecunda • A coloniza • A călători • Războinic • Eternitate...

Cei doi cai care trag vehiculul său sunt reprezentați similar câinelui Nebunului, cu o piele/blană albastră ca cerul. Încă o dată, animalitatea este

spiritualizată. Pe de altă parte, calul din dreapta, cu ochiul închis și genele sale mari, poate fi identificat cu un element feminin, iar celălalt cal, cu unul masculin. Cele două energii complementare, mascul și femelă, realizează aici unitatea. Deși e adevărat că picioarele lor se îndreaptă aparent în direcții opuse, mișcarea capului și privirea sunt comune: unirea contrariilor care are loc în plan energetic. Caii au în piept simbolul aurului alchimic: forța animală instinctivă acționează aici în deplină conștiință.

În căruța de culoarea pielii se poate observa o picătură verde în centrul blazonului galben și portocaliu, în miezul corpului perisabil, o picătură de eternitate, montată în minte, își afirmă statornicia. Unele legende spun că, dintre toate celulele corpului uman, care sunt muritoare, există una singură capabilă să supraviețuiască morții noastre fizice. Căruța deține, în această picătură verde, marea noastră speranță de imortalitate, conștiința impersonală încrustată în inima materiei.

Dacă se observă poziția personajului, se descoperă că trupul său, capul și brațele, formează o figură triunghiulară în pătratul vehiculului. Un triunghi în pătrat: spiritul în materie. Vedem din nou această geometrie simbolică în Șaptele de Monede. Căruța sugerează deci căutarea alchimică: materializarea spiritului și spiritualizarea materiei. Din această optică, s-ar putea spune că vehiculul reprezintă corpul, caii – energia și personajul – spiritul. Sceptrul de culoarea pielii din mâna stângă a prințului poate semnifica faptul că domină viața materială sau că își extrage puterea din întruchiparea sa. În orice caz, acțiunea sa se desfășoară fără efort. De asemenea, nu are nevoie de frâie pentru a ghida caii. Cele douăsprezece stele care îl copleșesc (tronează deasupra lui) ne arată că lucrează cu o forță cosmică. Coroana sa împodobește un cap retezat, parcă deschis influențelor galaxiei. Dar există un voal deasupra lui, închizând orizontul cerului. Steaua (Arcana XVII) este cea care va ridica acest voal.

Pe umerii săi, măștile reprezintă, dacă se dorește, trecutul și viitorul, sau negativul și pozitivul, sau timpul și spațiul, cărora el le este punct de întâlnire și de unificare. Acționând în prezentul deplin, este deschis spre trecut și viitor, spre bucurie și tristețe, spre lumină și întuneric. Este un personaj complet, care acționează în trei planuri deodată. În mâna sa dreaptă se distinge curba unei bile sau a unui ou alb pe care l-am văzut deja sub axila Nebunului. Păstrează un secret, o sferă de o perfecțiune secretă.

Interpretare

Aurul alchimic pe frâiele calului

Căruța este văzută de multe ori ca un cuceritor cu o acțiune viguroasă, un pământ al sexualității triumfătoare. Uneori anunță o călătorie. Sunt persoane care văd în această carte vestea unui succes în cinematografie sau în televiziune, deoarece personajul apare evidențiat ca o marionetă într-un teatru. În orice caz, este o carte care înaintează spre reușită, succes. Singurele sale pericole sunt imprudența și inflexibilitatea cuceritorului, care nu se îndoiește de justețea ceririi sale. Carte virilă și extrem de activă, sugerează uneori, pentru o femeie, că a fost un copil dorit. Căruța ne îndeamnă să ne punem întrebări referitoare la mijloacele de acțiune care se folosesc asupra lumii și modul în care cineva își conduce viața.

Picătura verde

La piciorul Căruței cresc plante roșii, pline de activitate care, de asemenea, dau tonalitatea cărții.

Mâna prințului ascunde o bilă albă

Dacă ar vorbi Căruța...

Plantele roșii cresc în solul portocaliu

„Sunt plin, complet plin de forță. Nimic nu se irosește: cu rădăcini în planetă, iubitor al tuturor energiilor sale, cu ele înaintez. Asemenea unui cavaler de foc, nu mă mișc din locul meu. Nu alunec pe pământ. Văd de sus. Călătoresc împreună cu timpul, fără să ies din momentul prezent. Fără trecut, fără viitor, singurul timp posibil: prezentul, ca o bijuterie incomensurabilă. Ceea ce nu este aici, nu este în niciun alt loc.

Sunt originea tuturor războinicilor, campionilor, eroilor, a întregii capacități de rezistență și a întregului curaj. Nimic nu mă sperie, niciun fel de lucrare sau muncă. Pot să merg la război sau să hrănesc toți locuitorii Terrei. Sunt complet centrat în mijlocul universului, traversat de toate energiile materiei și ale spiritului. Dacă sunt o săgeată rănindu-mi propria

inimă, această rană profundă, această conștiință mă transformă. Pentru cel care este treaz, suferința devine binecuvântare. Dizolv suferințele ascunse în oasele mele, unesc starea de veghe cu cea de somn.

Străbat noaptea îndoielii peste propriul meu abis. Tai nodul enigmelor. Depășesc teama de a fi, disprețuiesc aparențele, eliberez sentimentele din strânsoarea rațiunii, distrug tot ce mi se opune, sunt ceea ce sunt. Vreau să trăiesc tot atât cât universul.

Centru al unei sfere în creștere, invadez dimensiunea în care gândul nu se manifestă încă, în care, în întuneric, se naște acțiunea pură. Prefac în praf roiurile de cuvinte. Nicio oglindă nu mă sperie, nici măcar sufletul care se desprinde de cei morți ca un fruct uscat.

Mi-am transformat nenorocirea în diamante, fiecare prăpastie, într-o fântână de energie. Toți sorii pot muri, eu voi continua să strălucesc. Forța de netăgăduit care susține universul mă susține și pe mine. Sunt triumful existenței în pustiu. Nici morțile, nici persecuțiile nu mă pot detrona, nici secolele istoriei, nici decadența succesivă a civilizațiilor: sunt conștiința și forța vitală a umanității.

Când mă întruchipez în voi, eșecurile devin puncte noi de plecare și zece mii de motive pentru a renunța nu valorează nimic în fața singurului motiv de a continua. Cunosc frica, cunosc moartea, nu mă pot opri. Știu să creez, să distrug, să păstrez... și toate acestea cu aceeași energie irezistibilă. Sunt activitatea însăși a universului.

Înaintez spre toate dimensiunile spațiului, rupând orizonturile până ajung la obiectiv, care este masca începutului. Cedând, de asemenea, din gol în gol, în dreapta, în stânga și în sus, dând la o parte galaxii până când mă dizolv în absența perturbatoare, mama primului strigăt care susține tot.

Sunt triumful unității în inflexiunea verbului, sunt triumful infinitului în arderea limitelor, sunt triumful eternității: în inima mea, zeii dispar."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Victorie • Acțiune asupra lumii • Treabă dusă la bun sfârșit • Călătorie • Dinamism • Iubit • Războinic • Mesager • Cuceritor • Prinț • Pitic • Acțiune intensă • Succes mediatic • Sinteză • A avea în vedere argumentele pro și contra • Armonie (suflet, respirație/rațiune, gândire - *animus/anima*) • A dirija propriile energii • Spiritul în materie • Conștiință nemuritoare

VIII
Dreptatea

Echilibru, perfecțiune

Dreptatea, numărul VIII, simbolizează perfecțiunea. Este vârful seriei numerelor pare: după acumularea lui 2, așezarea lui 4 și descoperirea plăcerii a lui 6, 8 atinge starea în care nu există nimic de adăugat, nici de scăzut. În numerele arabe, 8 este format din două cercuri suprapuse: perfecțiunea în cer și pe pământ. În numerologia Tarotului este, de asemenea, dublul lui 4, adică un pătrat dublu: stabilitate în lumea materială și în lumea spirituală.

Simbol al întregirii, Dreptatea, cu balanța sa, ne echilibrează viața. Dar echilibrul și perfecțiunea nu sunt sinonime ale simetriei. La fel cum arta sacră a construcțiilor catedralelor refuză simetria, considerând-o diabolică, cartea Dreptății este structurată în mod asimetric: pilonul drept din jurul său este mai înalt decât celălalt și este finisat cu o sferă galben închis, care nu apare în partea stângă: colierul său urcă mai mult în partea dreaptă, farfurioarele balanței nu sunt în același plan orizontal, spada sa nu este paralelă cu coloana tronului său...

Dacă se observă mișcarea balanței sale, se va vedea că Dreptatea o influențează cu cotul spre dreapta și cu genunchiul, spre stânga. Această „capcană" poate fi interpretată în diverse moduri. Desigur, i se poate da sensul negativ de nedreptate, de falsă perfecțiune și de truc care se va justifica în diferite citiri/lecturi. De asemenea, se poate crede că, prin acest gest, Dreptatea ne invită să nu cădem în perfecționism: exigența perfecțiunii este inumană, deoarece perfectul rămâne imobil, insurmontabil și, drept urmare, mort. Ne va invita atunci să o înlocuim prin viclenia sacră, noțiunea de excelență care permite acțiunii să fie dinamică și perfectibilă.

Cuvinte-cheie

Femeie • Maternitate • Suverană • Balanță • Început • A decide • Valoare • A judeca • Perfecțiune • Prezență • A autoriza • A interzice • A echilibra...

Nu în ultimul rând, se poate crede că inegalitatea farfurioarelor manifestă instabilitatea proprie a naturii și că îi aduce un suport inspirat de mila divină. În acest sens, Dreptatea este profund umană: părul său de culoarea pielii și rochia care i se cufundă în pământ o leagă de planul terestru. Dar are și un punct de întâlnire între divin și uman: peste fruntea ei, marginea albă a veșmântului sugerează un contact cu puritatea divină și, pe coroana sa, un cerc galben înconjurat de roșu, ca un al treilea ochi, ne indică faptul că acționează în funcție de un aspect superior, o inteligență primită din partea Universului.

Bine așezată pe tronul său, Dreptatea, cu însușirile sale, activă (spadă) și receptivă (balanță), este, de asemenea, prima figură care privește drept în față, la fel cum, așa cum vom vedea, Soarele și îngerul Judecății vor privi consultantul. Această Arcană debifează astfel reprezentările tradiționale ale Dreptății cu ochii închiși; privirea sa o întâlnește pe a noastră ca o oglindă, ca o chemare la conștientizare. Înainte de toate, este vorba despre a face dreptate propriei persoane, de a-i da ceea ce merită.

Sub cotul său, la dreapta, se vede o pată violet, cea mai mare din tot Tarotul. Această culoare este minunată, misterioasă, un simbol al înțelepciunii. Dreptatea este mânată de înțelepciune. Lumina albastru deschis care emană din farfurioare ne sugerează că în ele atârnă greutatea noastră spirituală. Tot așa, lama sabiei este scăldată în acel albastru esențial, fiindcă rolul său este de a tăia ceea ce este de prisos, de a separa ce este inutil. Cu mâna care ține balanța, Dreptatea face un gest sacru, o *mudra* în care cele patru degete ale mâinii, care reprezintă cele patru stări ale ființei umane (gânduri, emoții, dorințe, necesități trupești), se reunesc în police. Arcana VIII transmite aici un mesaj de unitate.

În costumul său, nouă triunghiuri cu vârfurile orientate în sus, în formă de labă de pasăre pe fond albastru, amintesc de hermină, semn al regalității. În acest caz, noblețea aparține spiritului sublim și acțiunii fără defect. Dreptatea poate fi văzută ca dovadă a Dumnezeului nostru interior care ne

îndeamnă la o evaluare sinceră: ne facem dreptate? Avem compasiune față de noi și față de ceilalți?

Interpretare

Dreptatea este întruchiparea cea mai accesibilă a marelui arhetip feminin matern al Lunii (XVIII), care reprezintă de multe ori pe mama sau o femeie însărcinată. De asemenea, această carte deschide calea spre interpretări proiective puternice: poate face trimitere la o figură maternă exigentă, castratoare și la toate elementele distructive. Denotă atunci o exigență de perfecțiune atât de puternică încât îl blochează pe consultant, împiedicându-l dinainte să facă orice greșeală. În tot la fel de multe cazuri, Dreptatea trimite cu gândul la instituții ale Statului (justiție, administrație...) ale căror decizii sunt definitive și irevocabile și care trezesc în consultant amenințarea pedepsei, a vinovăției.

Văzută dintr-un unghi pozitiv, calitățile sale de echilibru, spiritualitatea sa (ocupă un dublu pătrat material și spiritual), ideile clare față de realitate ar putea fi aliați valoroși. Lecția Dreptății, cu sabia și cu balanța sa, este aceea de a ne da ceea ce merităm, eliminând, în mod implacabil, ceea ce nu ne dorim. Ne învață să spunem „da" și să spunem „nu", să diferențiem judecățile subiective de cele obiective.

Sfera portocalie de pe stâlpul din dreapta al tronului

Spada nu este paralelă cu axa tronului

Coafura și al treilea ochi

Gestul mâinii care ține balanța

Cele nouă triunghiuri de pe blană

Dacă Dreptatea ar vorbi...

„Acolo unde spiritul are aceeași dimensiune ca materia, acolo unde nu se știe dacă densitatea este rădăcina eterului, unde eterul generează densitatea; acolo este un echilibru etern și infinit, acolo sunt eu. Desăvârșirea universului este justiția mea; să dea fiecărei galaxii, fiecărui soare, fiecărei planete, fiecărui

atom locul pe care îl merită. Datorită mie, cosmosul este un dans. Fiecare naștere, fiecare spirală, fiecare stea care se stinge are locul său în univers. Permit fiecărei ființe să fie ceea ce este; fiecare particulă de praf, fiecare cometă, fiecare orfan merită să îndeplinească sarcina pe care legea supremă i-a dat-o. La cea mai mică deviere de la acest decret, pronunț pedeapsa supremă: cel care se abate va fi expulzat din prezent.

Binele pe care îl faci celorlalți ți-l dau ție. Ceea ce nu dai, îți iau. Atunci când distrugi, te elimin. Nu dizolv doar materia, ci șterg orice urmă a ta în memoria lumii.

Când apar în corpul unei femei, aceasta devine o adevărată mamă. A da naștere înseamnă a acorda un loc, în «aici» și «acum», Conștiinței infinite. Eu, mama universală, mă aflu pe crucea radioasă și monumentală în care oceanul materiei intră în contact cu sufletul impalpabil care se dezintegrează ca o ploaie pentru a pune viață în fiecare fragment dens.

Sunt acea perfecțiune care nu cere nicio adăugare și nici nu tolerează vreun fel de scădere: când mi se dă, deja am avut: când mi se ia, nu a existat în mine. Fiecare secundă este dreaptă, corectă, perfectă. Elimin, din acțiune, orice intenție subiectivă. Permit ca lucrurile să fie exclusiv ceea ce sunt. Dau fiecăruia în parte ceea ce merită: intelectului – golul, spațiul; inimii – plenitudinea iubirii; sexului – plăcerea creației; corpului – prosperitatea, care nu este altceva decât sănătatea; celei de-a cincea părți esențiale, Conștiința, îi dau centrul ei, care este Dumnezeul interior."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Echilibru • Stabilitate • A face față • Perfecțiune feminină • A judeca • Claritate • A interzice • A autoriza • A-(și) da ceea ce merită • Gândire limpede • Lege • Dorință de perfecțiune • Perfecționism • Spirit critic • Mamă critică, care „castrează" • Capcană • Exactitate • Legi cosmice • Armonie • Moment prezent

VIIII
Eremitul

Criză, tranzit, înțelepciune

Numărul VIIII se distinge în prima serie a numerelor impare prin faptul că este primul care este divizibil cu altul. Nouă, de trei ori trei, este deci, ambivalent, pe rând activ (impar) și receptiv (divizibil). Pentru a-l înțelege mai bine, trebuie doar să îi fie vizualizată mișcarea între cartea Dreptății (VIII) și Arcana X. Vedem atunci Eremitul (Pustnicul) abandonând Arcana VIII, dând înapoi pentru a avansa cu spatele spre finalul primului ciclu decimal și începutul unui nou ciclu. Îndepărtându-se de VIII, iese dintr-o stare de perfecțiune insurmontabilă care, în cazul în care zăbovește în el, l-ar putea conduce la moarte. Nu o depășește, o abandonează și intră în criză. Poate fi comparat cu fetusul care, în luna a opta, atinge stadiul deplin de dezvoltare în uter: toate organele sale sunt formate, nu îi mai lipsește nimic. În timpul celei de-a noua luni, se pregătește pentru a abandona pântecul mamei, singurul ambient pe care-l cunoaște, pentru a intra într-o lume nouă.

Într-o ordine de idei similară, Evangheliile ne învață că Iisus a fost crucificat la ora trei, a început să agonizeze la ora șase și și-a dat ultima suflare la ora nouă. Numărul 9 anunță, totodată, un sfârșit și un început. Eremitul termină în mod activ relația sa cu vechea lume și devine receptiv în fața unui viitor pe care nici nu îl domină, nici nu îl cunoaște. Spre deosebire de Papă, care a construit un pod spre un ideal știind încotro se îndreaptă, Eremitul reprezintă un pas spre necunoscut. În acest sens, reprezintă atât înțelepciunea maximă, cât și starea de criză profundă.

Cuvinte-cheie

Singurătate • Înțelepciune • Desprindere • Terapie • Criză • Experiență • Sărăcie • A ilumina • Bătrânețe • Frig • Receptiv • Vechi • Liniște...

Felinarul pe care îl are poate fi considerat un simbol al Cunoașterii. Ridicarea iluminează trecutul, precum un bărbat cu experiență, un înțelept sau un terapeut. Această lumină ar putea fi o cunoaștere secretă, rezervată inițiaților sau, din contră, o fântână de înțelepciune oferită discipolilor care o caută. Eremitul luminează drumul sau, poate, cu lanterna sa face semn divinității, ca și cum ar spune: „Mi-am dus la bun sfârșit munca, sarcina, aici sunt, mă poți vedea!" În același fel în care cartea conține o ambivalență între acțiune și recepție, această lumină poate fi activă, ca un apel la deșteptare a conștiinței celuilalt sau receptivă precum un semafor.

La fel ca Papesa, Eremitul este un personaj foarte acoperit. Straturile de haine sugerează frigul, iarna, caracteristici saturniene care îi sunt de obicei atribuite și care, de asemenea, fac trimitere la o anumită răceală a înțelepciunii, la singurătatea interioară a inițiatului. De asemenea, se pot vedea în el „straturile" a ceea ce a trăit, tot așa cum numeroasele raze care formează niște umbre pe hainele sale pot fi interpretate ca semn al experienței sale. Spatele său încovoiat conține, concentrată, toată memoria trecutului său. Două luni portocalii, una la ceafă și cealaltă pe dosul mantiei sale, arată că este o ființă care a dezvoltat în sine calități receptive. La îndoitură, în faldul mâinii care susține felinarul, se pot vedea niște șolduri și un pubis de femeie în miniatură: semn al feminității sale sau, dacă se vrea, semn că în el au rămas unele dorințe carnale.

Pe fruntea sa, în schimb, trei riduri reînnoiesc mesajul de activitate mentală. Privirea sa se pierde în depărtare. Părul și barba sa albastre îl aseamănă cu Împăratul care aici și-ar fi pierdut sau abandonat tronul, adică atașamentul față de materie. Mănușa sa albastră, asemănătoare cu cea a Papei, conferă deciziilor sale, acțiunilor și mersului său o profundă spiritualitate. Bastonul roșu și gluga sa, în care se găsesc inversate roșul și galbenul glugii Nebunului, îl aseamănă și ele cu Arcana fără nume. Dar aici bastonul este străbătut de un val, a căpătat viață, drumul a fost parcurs și sarcina a fost finalizată, așa cum o demonstrează pământul lucrat. Mantia sa albastru

închis este semn al modestiei sale, al conștiinței sale lunatice și receptive. Partea interioară, de culoarea pielii, amintește de toată experiența trăită, nu teoretică, ci organică, a unei ființe care a învățat lecțiile propriei căi. Dar dedesubt, în centru, culoarea verde este cea care îl înfășoară. Am văzut că în tradiția sufi și cabalistă, verdele este culoarea eternității. Eremitul, cu acel „H" la început („L'Heremite"), care îl aseamănă cu Hermes, alchimistul, a descoperit, poate, elixirul vieții îndelungate: ca un evreu pribeag, a atins eternitatea. Bogat și sărac în același timp, cunoscând deja moartea și renașterea, face un apel la partea din noi care poate fi eternă și ne îndeamnă să trăim criza cu îndrăzneală, înaintând fără să știm unde.

Două luni receptive, la ceafă și în pliul mantiei

Mâna care susține felinarul invocă niște forme feminine

Fruntea ridată, semn al înțelepciunii și al speranței

Mâna albastră a Eremitului

Interpretare

Această carte simbolizează de multe ori o criză căreia este nevoie să i te predai, o schimbare profundă căreia trebuie să îi faci față. Sugerează ajutorul unui maestru, al unui terapeut sau al unui ghid. Dar, în criză, Eremitul se poate în același timp reînnoi sau muri. Trimite cu gândul la singurătate, inclusiv la decadență: poate fi o ființă „fără domiciliu fix" sau un alcoolic care ascunde o sticlă de vin în felinarul său...

Arcana VIIII este echivalentul cel mai uman și cel mai rece al arhetipului patern și solar ilustrat de Arcana XVIIII. Reprezintă, astfel, un tată absent, taciturn, distant și dispărut. Pentru consultant, face trimitere și la singurătatea interioară, la locul secret și sumbru în care se pregătește mutarea spirituală.

Dacă Eremitul ar vorbi...

„Am ajuns la capătul drumului, acolo unde negânditul se prezintă ca un abis. Înaintea acestui nimic,

nu pot să avansez. Pot să umblu doar înapoi, contemplând ceea ce deja am parcurs. Cu fiecare retragere, formez înaintea mea o realitate.

Între viață și moarte, într-o criză continuă, îmi mențin aprins felinarul, conștiința mea. Îmi servește, desigur, pentru a ghida pașii cui mă urmează pe calea pe care am deschis-o. Dar strălucește și pentru a-mi arăta mie însumi: mi-am terminat toată treaba spirituală pe care trebuia să o fac. Acum, o, mister infinit, vino și ajută-mă!

Puțin câte puțin, mi-am desfăcut legăturile. Nu mai aparțin gândurilor mele. Cuvintele pe care le rostesc nu mă mai definesc. Mi-am învins pasiunile: desprins de dorință, trăiesc în inima mea ca într-un copac scobit pe dinăuntru. Corpul meu este un vehicul pe care-l văd îmbătrânind, trecându-se, dispărând ca un râu cu un curs năvalnic. Nu mai știu cine sunt, trăiesc în propria-mi ignoranță totală. Pentru a ajunge la lumină, mă avânt în întuneric. Pentru a ajunge la extaz, cultiv indiferența. Pentru a ajunge la iubirea pentru tot, mă retrag în singurătate. Acolo, în ultimul colț al universului, acolo îmi deschid sufletul ca o floare de lumină pură. Recunoștință fără cerință, esența cunoașterii mele este cunoașterea Esenței.

Pe calea voinței, am atins cel mai înalt vârf. Sunt flacără, mai târziu căldură, apoi lumină rece. Mi-am cunoscut pe deplin singurătatea. Această rugăciune merge direct de la mine spre Dumnezeul meu interior: am eternitatea în fața spatelui meu. Între două prăpăstii, am așteptat și voi continua să aștept. Nu mai pot înainta și nici da înapoi de unul singur: am nevoie să vii. Răbdarea mea este infinită, ca și eternitatea ta. Dacă nu vii, te voi aștepta chiar aici, fiindcă a te aștepta a devenit singurul meu motiv de a trăi. Nu mă mai mișc! Voi străluci până mă voi stinge. Sunt uleiul propriei mele lămpi, acest ulei este sângele meu, sângele meu este un strigăt care te cheamă. Sunt flacăra și chemarea.

Mi-am îndeplinit sarcina. Acum, doar tu o poți continua. Sunt femela spirituală, activitatea infinită a pasivității. Precum un pahar, îmi ofer golul pentru a-mi fi umplut. Pentru că m-am ajutat pe mine însumi, acum ajută-mă Tu."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Criză pozitivă • Ghid • Singurătate • Om bătrân • Bătrânețe • Prudență • Retragere • Terapeut • Maestru masculin • Pelerinaj • Castitate • Alcoolism • Iarnă • A lumina trecutul • A merge spre viitor fără a ști încotro • A merge înapoi • Tată absent sau distant • Bunic • Umilință/modestie • Saturn • Viziune clară a lumii • Înțelepciune • Iubire necondiționată • Abnegație • Altruism • Maestru secret

X
Roata Norocului

Început, jumătate sau sfârșit al unui ciclu

Roata Norocului, numărul X, încheie primul ciclu decimal al arcanelor majore. Forma sa circulară și manivela ne indică primul său sens: finalul unui ciclu, dar și așteptarea forței care va pune în mișcare ciclul următor. În continuitatea Tarotului, Arcana XI, intitulată chiar Forța, este cea care urmează Roatei Norocului și începe ciclul decimal următor. Mai mult decât oricare altă arcană, Roata Norocului este în mod clar orientată spre închiderea trecutului și așteptarea viitorului. Din acest punct de vedere, locul pe care cartea îl ocupă într-o lectură/citire va permite să se afirme dacă un aspect al vieții cere să fie închis pentru a face loc unui alt aspect sau dacă o nouă perioadă este pe cale să înceapă. Dacă se decide analizarea acestei cărți ca un eșec, atunci descoperim că eșecul nu reprezintă sfârșitul lucrurilor, ci o posibilitate de reconversie: o schimbare a căii.

Cuvinte-cheie

Bogăție • Blocaj • Renovare • Enigmă • Soluție • Ciclu • Impermanență • Mutare • Întoarcere eternă • Început și sfârșit • Corp/inimă/minte • Destin • A întoarce...

La prima vedere, această arcană dă impresia de inerție, nemișcare umbrită de mișcarea valurilor podelei de un albastru deschis. Mesajul ar putea fi că realitatea, sub un aspect solid, este într-o perpetuă schimbare, precum valurile mării. Totul este condamnat la pieire, realul este un vis efemer și Pământul, o iluzie a oceanului cosmic. Aici, un singur element poate aspira la eternitate: centrul roatei, punctul de fixare al manivelei care, după cum

se poate observa, este situat fix în centrul dreptunghiului care formează cartea. Totul se învârte în jurul acestui nucleu, unde se poate vedea un simbol al misterului divin. În timp ce elementele externe care acționează în roată (cele trei animale) ajung, cu ajutorul manevrelor lor, la inerție, centrul este punctul din care se poate produce schimbarea. Mesajul cărții este clar: principalul factor de schimbare, de viață, este această acțiune cosmică care se mai numește și Providență divină. Se poate observa că roata este dublă: un cerc roșu și unul galben care reprezintă dubla natură, animală și mentală, a omului. Mintea umană va fi întotdeauna autoare și martoră a tuturor acțiunilor lui. Totuși, odată uniți în divinitate, autorul și martorul sunt unul singur. Scopul omului, așa cum îl sugerează Roata Norocului, este să ajungă la acea unitate prin intermediul dualității.

Dacă se observă cele trei animale, se constată că unul tinde să coboare, altul să urce și al treilea să rămână nemișcat.

Animalul de culoarea pielii, îmbrăcat doar în partea inferioară a corpului, coboară spre incarnare. În culoarea acestui element și în faptul că părțile sale sexuale sunt acoperite, se vede un simbol orientat spre materie. Referitor la animalul galben, el este îmbrăcat de la brâu în sus și o curea care îi înconjoară urechile pare că le acoperă și le scoate în relief. Se poate vedea în el o versiune a intelectului care aspiră la ascensiune, cu tendința pe care o are de a se învârti în jurul său și dificultatea de a asculta. Nu în ultimul rând, animalul albastru, cu aspect de sfinx și o pelerină roșie în formă de inimă și care strânge aproape de inima sa o sabie de exact aceeași dimensiune ca bagheta Magicianului, semnifică viața emoțională care se prezintă deopotrivă ca o enigmă și ca o cale spre înțelepciune. Observați, de asemenea, că acest animal are două pete violet, culoare care, așa cum am văzut, simbolizează înțelepciunea.

Inima se reprezintă deci ca un element care poate uni sau imobiliza celelalte stări, viața spirituală și viața animală. De multe ori, este o enigmă emoțională, un nucleu afectiv care nu rezolvă ceea ce blochează acțiunea vitală a consultantului. Cele cinci puncte ale coroanei sfinxului ne trimit la chintesența ființei esențiale, Conștiința capabilă să unească stările disparate ale ființei umane, așa cum policele unește degetele mâinii. Podeaua albastră și în mișcare pare că cheamă animalele spre profunzimi, spre căutarea de sine în apele matriciale. Coborând în profunzimile sinelui nostru, în acceptarea inconștientului, ne putem întâlni cu Dumnezeul interior,

ca să ieșim apoi la suprafață ca ființe iluminate. În acest sens, centrul roatei reprezintă totodată locul opririi, nucleul problemei și cel al posibilei mișcări, apelul la deșteptare în fața comorii interioare. Încă o dată, animalul albastru pare a fi, ca reprezentant al inimii, acela prin intermediul căruia poate ajunge conștiința. Observați în fruntea sa un oval indigo care se aseamănă cu chakra celui de-al treilea ochi, *ajna*, cea a clarvederii. Această clarvedere are puterea de a uni efortul material descendent cu efortul intelectual ascendent.

Labele animalelor, înlănțuite în spițele roatei, par că o opresc și că îi împiedică mișcarea, dar, în egală măsură, se poate crede că o țin strâns între ele ca să nu se scufunde. Activitatea materială, emoțională și intelectuală susține ciclul vital, căci pentru a genera un ciclu nou, are nevoie de intervenția unei a patra energii, reprezentată de Forța care acționează manivela: energia sexuală creativă.

Centrul roatei

Sfinxul și cel de-al treilea ochi al său

Animalul galben este unul dintre puținele personaje din cărțile de Tarot care are urechi

Solul brăzdat seamănă cu un ocean

Interpretare

Roata Norocului este o carte cu ample interpretări, care vor depinde în mare măsură de circumstanțele evocate de consultant. Arată în ce moment se află el în viața sa. Dacă se prezintă la începutul unei aruncări, sugerează încheierea unui episod trecut și începutul unui nou ciclu. La finalul unui șablon, poate anunța că ceea ce se întâmplă se închide circular, reprezentând atunci o pagină trecută, un ciclu complet. De multe ori, situată în mijlocul aruncării sau la final, arată un blocaj care trebuie depășit. Este bine atunci să se scoată o carte pentru a se vedea ce anume face manivela să se învârtă sau pentru a elucida enigma emoțională (reprezentată de animalul albastru) pe care o sugerează.

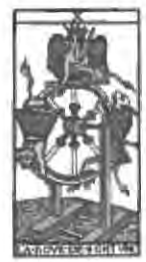

În viziunea populară, datorită cuvântului „noroc", anunță un câștig de bani. Uneori, face trimitere la un centru de interes sau un sistem care se află în formă circulară: roata karmei, astrologia, inclusiv marea roată a loteriei... Se pot vedea în ea ciclul morții și renașterea, în sensul extins sau al curgerii vieții.

Roata Norocului ne invită să cugetăm asupra inevitabilelor alternanțe de urcare și cădere, de prosperitate și austeritate, de bucurie și de tristețe. Ne ghidează spre schimbare, fie ea pozitivă sau negativă și spre acceptarea constantei mutări a realului.

Dacă Roata Norocului ar vorbi...

„Am cunoscut toate experiențele. La început, aveam în față un ocean de posibilități. Ghidată succesiv de voință, Providență sau hazard, mi-am ales acțiunile, am acumulat cunoaștere pentru ca mai târziu să izbucnesc fără niciun scop preconceput. Am găsit stabilitatea de nenumărate ori. Am vrut să-i păstrez fructele pe masa mea, dar le-am văzut putrezind. Am înțeles că ar trebui să mă deschid spre ceilalți, să împart. Că ar trebui să îl caut pe marele Celălalt în mine însumi, sursă divină. Centrul nenumăratelor mele revoluții în jurul acestei axe. M-am pierdut căutând tot ce îmi semăna. Am cunoscut plăcerea de a mă reflecta în ochii celuilalt ca în niște infinite oglinzi. Până în ziua în care, cu o forță nestăpânită, am acționat în lume și am încercat să o schimb, ca să îmi dau seama că puteam doar să o transform. Căutarea mea spirituală s-a amplificat până în punctul în care a impregnat toată materia și am ajuns la înfricoșătoarea perfecțiune, acea stare în care nimic nu mă putea completa și nimic nu mi se putea lua. Nu am vrut să rămân așa, pietrificată. Atunci, cu înțelepciunea mea, am abandonat totul. Am ajuns la limita extremă a sinelui, completă, dar reținută, așteptând ca energia universală, capriciul divin, vântul misterios care suflă dinspre neconceput să mă facă să mă întorc și în centrul meu să eclozeze primul impuls al unui nou ciclu.

Am învățat că tot ce începe se termină și că tot ce se termină, începe. Am învățat că tot ce urcă va coborî și că tot ce coboară, urcă. Am învățat că tot ce circulă sfârșește stagnând și că tot ce stagnează ajunge să circule. Sărăcia devine bogăție și invers. De la o schimbare la alta, vă invit să vă uniți cu roata vieții, acceptând schimbările cu răbdare, docilitate, umilință, până

în clipa în care se naște Conștiința. Atunci, tot ce este uman, orice crisalidă care se transformă în fluture atinge gradul angelic în care realitatea încetează să se mai întoarcă pe sine, în care se ridică la spiritul Creatorului."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Sfârșit al unui ciclu • Început al unui ciclu • Necesitatea unui ajutor exterior • Schimbarea norocului • Etapă nouă • Circumstanțe străine de voința consultantului • Ocazie care nu trebuie ratată • Ciclu hormonal • Enigmă emoțională de rezolvat • Blocaj • Oprire • Roata karmei, reincarnări succesive • Legi ale naturii • Providență • Ciclu complet • Câștig de bani

---

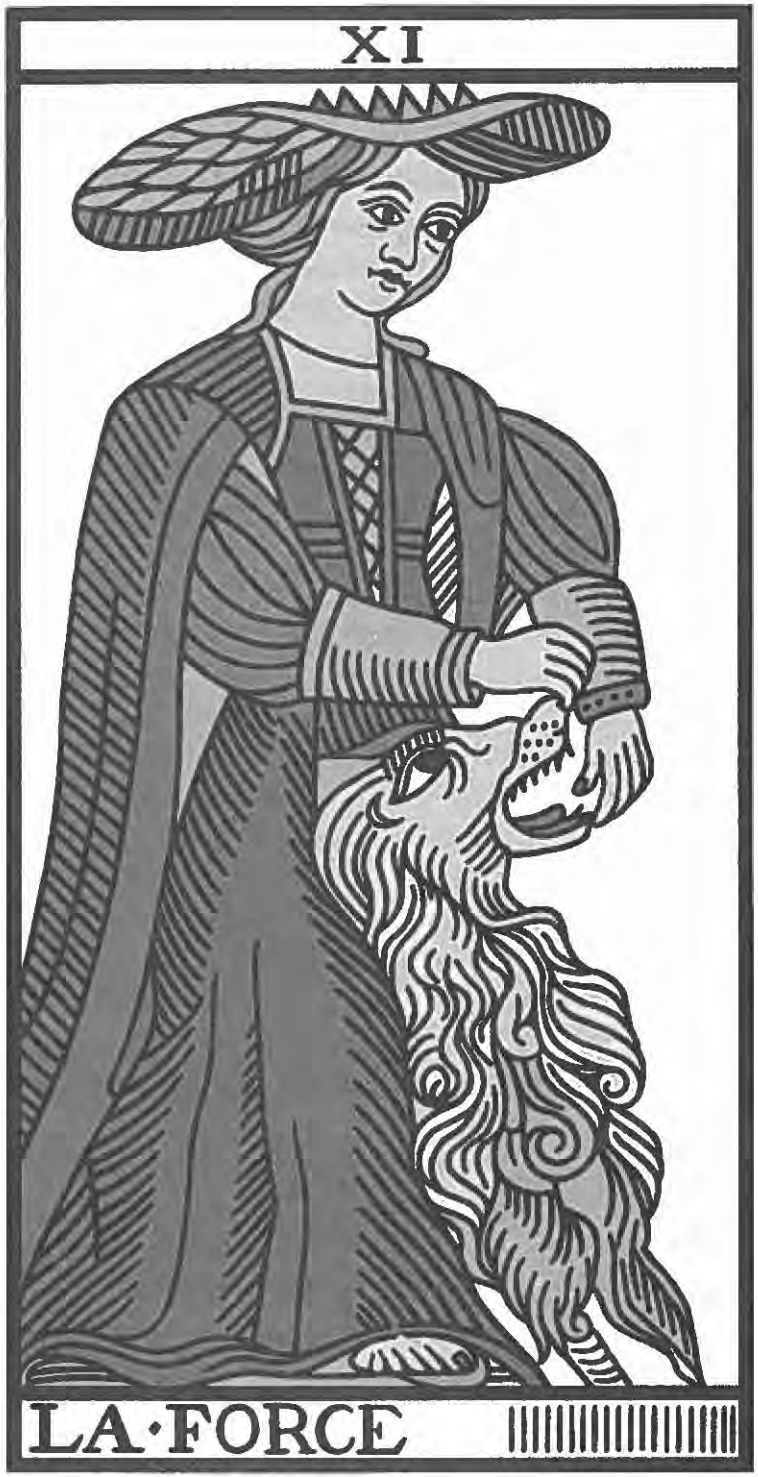

XI
Forța

Început, creație, energie nouă

Forța, numărul XI, este prima carte din a doua serie decimală. Este cea care deschide drumul energiilor inconștiente. Observați că e singura din arcanele majore al cărei nume se înscrie în stânga cărții, în timp ce în dreapta sunt adunate douăzeci de linii care apar ca un arc ce împinge noua energie. Numărul XX corespunde Judecății, care termină ciclul decimal. Încă o dată, vedem că prima și a zecea carte sunt intim legate; Forța deține în potențialitate tot ceea ce Judecata va realiza, adică apariția noii Conștiințe.

Mesajul Forței este foarte clar: acea muncă de conștiință trece, în primul rând, prin relația cu forțele instinctive. Magicianul, omologul său din prima serie, lucrează de la brâu în jos, permițând învățăturilor profunzimilor să comunice cu instanțele spirituale ale ființei sale. Mai multe detalii se leagă de Arcana I: pălăria sa în formă de opt sau de infinit este receptivă ca cea a Magicianului, dar se deschide în sus și pare înaripată, cu un desen care amintește de penajul vulturilor în Arcanele III, IIII și XXI: inteligența Forței este dispusă să întreprindă zborul către cosmos. Are ca sprijin singurul său picior vizibil, ale cărui șase degete corespund, pe rând, celor șase puncte roșii ale pălăriei, celor șase dinți negri ai bestiei și celor șase degete ale mâinii Magicianului. Se poate vedea în el semnul unei forțe excepționale care îi permite un sprijin solid în pământ. De asemenea, se poate deduce că își are originea în frumusețe, cea mai sublimă dintre plăceri. Unghia policelui mâinii, ca și cea a degetului mare al piciorului, este pictată cu roșu. Să ne amintim că unghia, în corpul uman, simbolizează eternitatea, deoarece continuă să crească inclusiv după moarte. Această vitalitate excepțională a Forței se manifestă în culoarea roșie a unghiilor ei.

Forța este conștientă din cap până în picioare. Se poate spune că este însăși puterea Conștiinței, sub aspectul său de punct de uniune între sus și jos, între energia spirituală și energia instinctivă. Niciun peisaj definit nu se desenează în jurul ei, doar se sprijină pe o podea galbenă și arată, putând fi și un teren pe care a luat sfârșit o sarcină de conștientizare. Nu se situează în timp și nici în spațiu, ci se odihnește în prezent, ca expresie a unei energii pure.

Cuvinte-cheie

Animalitate • Fiară • Creativitate • Profunzime • Voce • Pubertate • A spune • A tăcea • Renaștere • Putere • Început • A comunica • A simți...

Întreaga sa activitate se concentrează în relația sa cu animalul a cărei coamă, forță inteligentă, galbenă sau de aur, pătrunde în partea de culoarea pielii. Mintea se întrupează în animalitate, care la rândul ei devine disponibilă comunicării cu mintea. Forța lucrează cu mâinile goale cu animalitatea, cu manifestările inconștientului și cu propria sexualitate: capul bestiei se situează la nivelul pelvisului ei. Relația sa cu aceste forțe, care se exprimă în mișcările mâinilor, respectiv în beregata animalului, deschide o portiță spre numeroase interpretări. Mâna care este în stânga noastră se sprijină pe botul bestiei, dar fără să pară că îl ține strâns sau că îl forțează. Cele opt puncte desenate pe buză arată că energia animală nu poate fi modificată, că este perfectă așa cum este.

Dar în acordul sau dezacordul său cu mintea pot apărea atât creativitatea și iluminarea, cât și blocajele sau repercusiunile. Forța ne învață că printr-o asemenea relație cu animalitatea atingem probleme esențiale și că această parte din noi înșine nu poate fi neglijată. De altfel, este și motivul pentru care cei șase dinți negri și ascuțiți ai bestiei sunt reproduși în cele șase puncte roșii ale pălăriei. Naturalețea intelectuală ascultă vocea animalului și animalul ascultă influența mentalului: este idealul Forței, o dinamică în care mâinile dansează cu botul într-o comunicare în formă de 8, de infinit, perfect echilibrată.

Dacă se interpretează mișcarea mâinilor și a beregatei ca un conflict, o luptă de putere, se pot vedea în ea toate tipurile de greutăți: roșul policelui și cel al limbii devin sângele unei lupte, energia sexuală este reprimată și,

la rândul său, animalul mutilează psihicul (se vede atunci pe gâtul femeii un semn, precum cel al unei decapitări). Legătura corsetului său se convertește într-o închidere a inimii provocată de represiune. Corpul este perceput ca fragmentat, suferă consecințele unui abuz sexual, ale unei traume sau ale unei educații toxice, rigide, castratoare.

Totuși, detaliile pe care tocmai le-am văzut au, de asemenea, interpretarea lor pozitivă: zăbrelele sau grătarul de pe piept sunt formate din întâlnirea celor patru urme materiale, care reprezintă naturaletea animală cu cinci urme spirituale ale ființei esențiale. Aceste nouă linii și culoarea galben fac trimitere la al nouălea grad al numerologiei Tarotului, Soarele, unde vedem doi gemeni (unul spiritual și altul animal) ducând amândoi la sfârșit, într-o iubire perfectă, o nouă construcție. Linia pe de gâtul femeii ar putea fi un colier care o împodobește sau loc al expresiei și al cuvântului adevărat care nu vine singur din intelect, ci și din profunzimile ființei: un cuvânt în care Conștientul și Inconștientul se armonizează.

Pălăria Forței este acoperită cu un penaj de vultur

Unghia degetului mare și a arătătorului sunt roșii, active

Cei șase dinți ai fiarei seamănă cu cei șase colți de pe pălărie

Interpretare

Forța face trimitere la începutul unei activități sau a unei perioade din viață influențată de instinct, de creativitate. De asemenea, poate sugera mai multe preocupări de ordin sexual sau apariția unei stări a ființei până atunci ascunsă și care să se exprime pentru prima dată. Va trebui să se pună întrebarea dacă tânăra Forță va lăsa animalul să se exprime sau va încerca să îl struneasscă. După o boală sau final al unui ciclu, Forța reprezintă întoarcerea energiei vitale.

Dintre toate animalele prezente în Tarot, leul care se găsește în cartea Forței și în cea a Lumii (XXI) este singurul capabil să devoreze ființa umană. Femeia

care se armonizează cu el reprezintă cea mai înaltă dimensiune a sufletului, prin care trec forțele miracolului.

Dacă Forța ar vorbi...

„Vă aşteptam. Sunt începutul noului ciclu şi, după tot ce aţi dus la bun sfârşit, nu aţi mai putea trăi fără să mă fi cunoscut. Vă voi învăța să învingeți frica: cu mine veți fi dispuși să vedeți tot, să auziți, să încercați, să atingeți tot. Simțurile nu au limite, dar morala este făcută din frici. Vă voi face să vedeți imensa mlaștină a instinctelor voastre, cele sublime şi cele tenebroase. Sunt forța întunecată care se ridică din voi, spre lumină.

Din mijlocul profunzimilor, din subteranul ființei mele, încolțește energia mea creatoare. A făcut rădăcini în mocirlă, în cea mai densă, mai terifiantă şi mai nechibzuită. Precum un cuptor încins, sexul meu expiră dorințe care, la prima vedere, par de natură bestială, dar care nu sunt altceva decât cântecul ascuns în materie de la originea universului.

Intelectul meu, lumina provenind din stele, rece ca infinitul, acționează asupra căldurii eterne a magmei pentru a produce răcnetul creator: Cer şi Pământ se unesc în acest strigăt, trezind lumea. Pot face ca fiecare piatră umilă, nesemnificativă, să devină o operă de artă. Pot transforma linia orizontului într-o tăietură purpurie, vie, ca un mare şi infinit rubin. Pot face ca în arborii prăpădiți, rahitici să crească fructe zemoase. Fiecare dintre urmele picioarelor mele puternice lăsate în noroi se transformă într-un stup din care curge miere.

Las să circule în corpul meu, de jos în sus, precum valurile unui ocean, impulsul sublim şi feroce de care lumea are nevoie. Numiți-l cum doriți: putere sexuală, energia materiei, dragon, *kundalini*... Este un haos incomensurabil care capătă formă înăuntrul meu. În pântecele meu se unesc un diavol şi un înger, formând un vârtej. Ca un arbore, îmi întind ramurile spre cer, întărindu-mi, în acelaşi timp, rădăcinile în pământ. Sunt o scară pe care energia urcă şi coboară simultan. Nimic nu mă sperie. Sunt începutul creației."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Putere creativă • Curaj • Noblețea inimii • Începutul unei activități • Aport de energie nouă • Energie instinctivă • Autodisciplină • Animalitate • Forță • Furie • Eroism • Mânie • Relație între minte şi instinct • Chemarea sexualității • Dificultate de exprimare • Orgasm • Tantra • Deschidere sau represiune

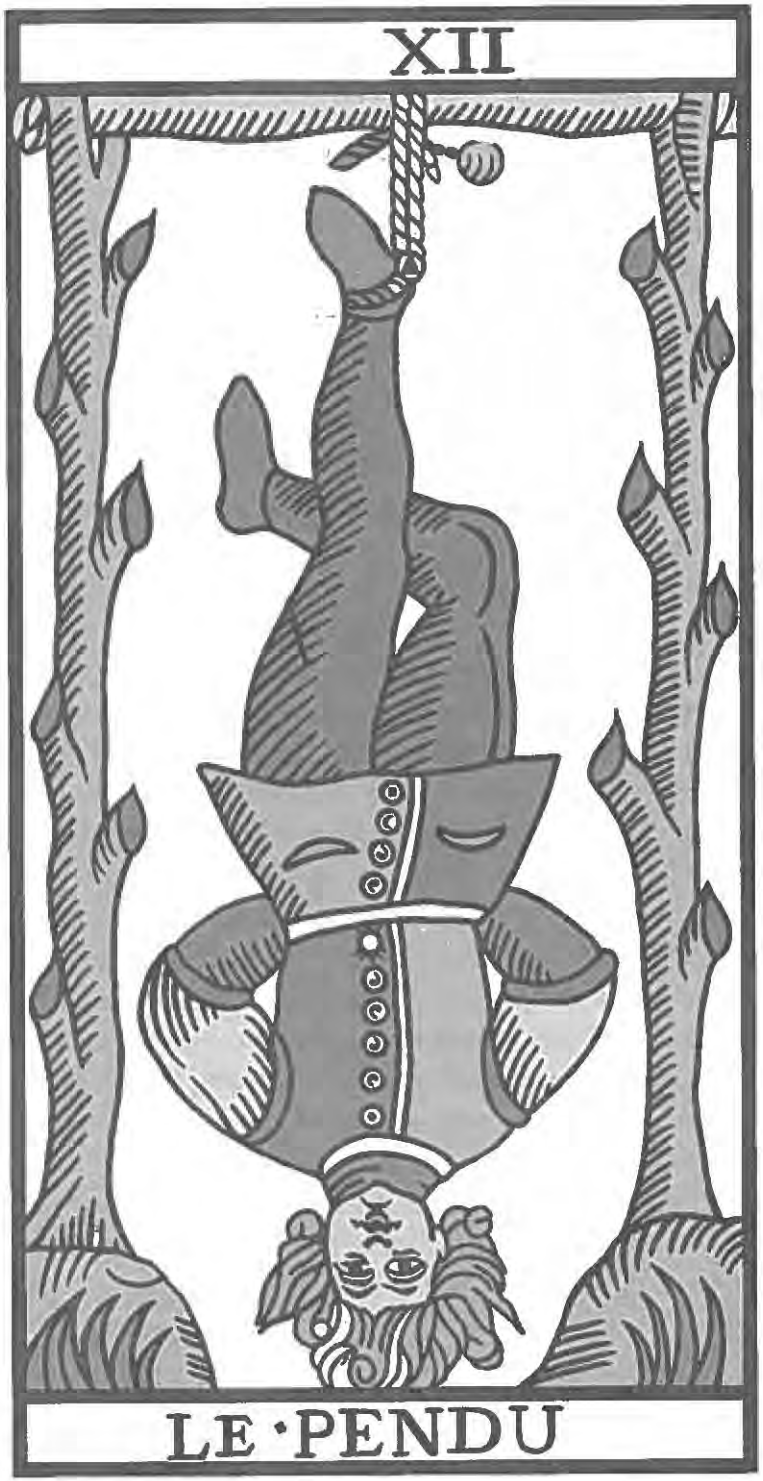

XII
Spânzuratul

Oprire, meditație, harul de sine

Spânzuratul, Arcana XII, corespunde gradului al doilea din a doua serie decimală, echivalentul Papesei din prima serie. Ca și ea, indică o stare de acumulare, de poposire, de izolare, recluziune. La fel ca Papesa, s-a îndepărtat de lumea oamenilor, de care acum îl unește doar frânghia care-l leagă, între cei doi pomi care-l susțin, la un jug de culoarea pielii. Am văzut că, începând cu Arcana a XI-a, toate numerele vor realiza o coborâre spre izvorul forței originale, spre abisurile inconștientului. Spânzuratul se supune acestei atracții spre jos și, prin natura sa acumulativă (gradul 2), exprimă o oprire totală, atârnat cu capul în jos, cu părul căzând spre profunzimi, ca și cum ar vrea să prindă rădăcini în ele.

Cuvinte-cheie

Sacrificiu • Imobilitate • A nu alege • Gestație • Făt • Meditație • Harul de sine • Profunzime • A aștepta • Suspendare • Poposire/Pauză

Dacă Papesa clocește, Spânzuratul este clocit: intră în gestație pentru a face posibilă nașterea unei noi ființe. Vedem încă o dată simbolismul oului prezent în Arcana II. Dacă Papesa este mamă, Spânzuratul este fiu. Am putea să ne imaginăm Spânzuratul în gestație în oul Arcanei II. Suspendat între cer și pământ, nădăjduiește să se nască. Poziția picioarelor amintește puțin de Împărat: unul drept și celălalt îndoit. Dar încrucișarea picioarelor Împăratului este dinamică, cu un picior în față, dispus să treacă la acțiune. Din contră, Spânzuratul îndoaie un picior în spatele celuilalt pentru a se

imobiliza mai bine. De asemenea, mâinile sale, simbol al capacității de a acționa, sunt încrucișate la spate: nu face, nu alege.

De ambele părți ale personajului observăm crengi tăiate, sacrificate. Pentru această naștere materială sau spirituală care se pregătește, este necesar un popas, este necesară o oprire. Poate fi oprirea provocată de o boală sau o poposire liber consimțită în meditație. Într-un plan spiritual, Spânzuratul încetează să se mai identifice cu comedia lumii și cu teatrul propriu nevrotic; oferă muncii sale interioare, în semn de sacrificiu, neliniștile egoului său. În acest sens, căderea sa este, de fapt, o urcare, o ascensiune.

De asemenea, se poate vedea în această carte, dar și în întoarcerea corpului său fizic, o inversare a privirii și a perspectivelor sale; intelectul este abolit, raționalul nu mai domină conduita și mintea devine receptivă – așa cum o demonstrează galbenul închis al părului – spre înțelepciunea interioară profundă. Percepția despre viață se schimbă. Te poți desprinde de o viziune asupra lumii moștenită din copilărie, cu cortegiul său de iluzii și proiecții, pentru a intra în propriul adevăr esențial. Din acest unghi, ne va trimite de multe ori, în lectură/citire, la conștientizarea legăturilor consultantului cu arborele lui genealogic. Poziția personajului, cu capul în jos, amintește de cea a fătului în burta mamei și poate incita tarologul să-l întrebe pe consultant detalii referitoare la sarcina și nașterea sa, sau despre sarcini traumatizante pe care le-a trăit de-a lungul poveștii sale. Cei doi arbori cu ramuri tăiate pot fi interpretați ca doi „stâlpi, arbori" sau filiații din neam, materni și paterni, de unde și situația nevrotică și abuzurile care ne lasă suspendați, neputincioși, sacrificați, ascunzând la spate, precum Spânzuratul, cu mâinile sale invizibile, secrete rușinoase. Această carte va exprima uneori vină, crimele imaginare simbolizate de cele douăsprezece răni sângerânde ale arborilor, pedeapsa care se impune și sacrificiul pe care ne simțim condamnați să-l facem. Interpretarea populară tradițională crede că din buzunarele Spânzuratului cad bani, că el își pierde bogățiile, agoniseala. O lectură mai simbolică va vedea în el sacrificiul „bogățiilor" iluzorii ale egoului.

Spânzuratul poate evoca, de asemenea, figura lui Hristos și, prin intermediul ei, subiectul harului de sine. În acest caz, cele douăsprezece ramuri tăiate reprezintă cei doisprezece apostoli care uneori s-au confruntat cu devieri ale egoului în preajma lui Iisus, care reprezintă Eul universal și

androgin. Semnele androginiei sunt numeroase: buzunarele Spânzuratului au formă de semilună, dar una primește și cealaltă dă, una este activă și cealaltă receptivă. Frânghia care îl fixează și îl susține este dublă: într-o parte, în stânga noastră, se termină cu un simbol falic și, în cealaltă parte, în dreapta noastră, cu o formă care amintește de un simbol feminin. Pe de altă parte, chiar această frânghie are în nod, în călcâiul Spânzuratului, un triunghi înscris într-un cerc, pentru a ne sugera că este legat de spirit, de androgenia spirituală. Și așa este, de la picioare până la cap, de vreme ce în capul său descoperim galbenul deschis printre șuvițele de galben închis, un simbol solar rotund și o lună mică.

Ramurile tăiate din jurul personajului trimit la ideea de sacrificiu, la căutarea esențialului

În punctul unde se atașează piciorul de frânghie, un triunghi simbolizează spiritul

În păr, o lună și un soare

Nasturii ar putea simboliza sefirotii din tradiția cabalică

Cu toate acestea, știind că Tarotul este impregnat cu cele trei mari religii monoteiste, se poate vedea în cei zece nasturi ai Spânzuratului și o aluzie la tradiția cabalistă și la cei zece *sefiroți ai Arborelui Vieții* (vezi Arborele sefirot). Primul nasture, plecând de la gât, are un punct, originea întregii creații. În următoarele patru, se alternează un element receptiv și unul activ. Al șaselea nasture, care ar corespunde *sefirei Tiferet,* are forma unui soare cu 8 raze, perfecțiunea frumuseții care unește toate celelalte elemente. Apoi încă un element receptiv și unul activ, urmate de un al nouălea nasture care are o lună și un al zecelea în care este înscris un pătrat, simbol al pământului. Meditația Spânzuratului îi oferă acces la înțelepciunea universală care zace în el.

Interpretare

Această carte indică un moment de staționare de care se poate profita pentru a aprofunda proiecte, cunoștințe despre sine, despre lucrul cu interiorul nostru. Dar se poate referi și la o blocadă, la o incapacitate

de a acționa. De multe ori, va semnala că nu este momentul pentru a face o alegere, că situația sau propria noastră privire trebuie să se maturizeze. Spânzuratul poate fi văzut literalmente ca reflecția sau oglinda Arcanei XXI, Lumea, în care poziția picioarelor este similară. Dar femeia care este în centrul migdalei din cartea Lumea dansează, pe când Spânzuratul este imobil: reprezintă imobilitatea complementară mișcării, fătul în burta mamei sau contactul profund cu sine însuși, de unde se naște orice realizare în lume.

Dacă Spânzuratul ar vorbi...

„Sunt în această poziție fiindcă așa vreau. Eu am tăiat ramurile. Mi-am eliberat mâinile de dorința de a apuca, de a-mi apropria lucrurile, de a reține. Fără a abandona lumea, m-am retras din ea. Cu mine, veți putea găsi voința de a intra în starea în care deja nu mai este voință. În care cuvintele, emoțiile, relațiile, dorințele, nevoile, deja nu ne mai leagă. Pentru a mă dezlega, am tăiat toate legăturile, cu excepția celei care mă unește de Conștiință.

Am senzația că sunt într-o eternă cădere spre mine însumi. Prin labirintului cuvintelor mă caut, sunt cel care gândește și nu cel care este gândit. Nu sunt sentimentele, le observ dintr-o sferă intangibilă în care nu există decât pace. La o distanță infinită de râul dorințelor, mi-e cunoscută doar indiferența. Nu sunt un corp, ci cine îl locuiește. Pentru a ajunge la mine însămi, sunt un vânător care își sacrifică prada.

Traversez durerea pentru a găsi puterea sacrificiului. Puțin câte puțin mă dezleg de ceea ce am putea numi «eu». Pătrund în mine însumi fără încetare ca într-o pădure fermecată. Nu posed nimic, nu cunosc nimic, nu știu nimic, nu vreau nimic, nu pot nimic.

Totuși, universuri întregi mă iau la pas, mă umplu de vâltoarea lor și pleacă. Sunt cerul infinit care lasă norii să treacă. Ce îmi rămâne? O singură privire, conștientă de ea însăși, făcând din sine ultima și cea mai înaltă realitate. Atunci erup în lumina pură. Atunci mă transform în axa unui dans total, în apă binecuvântată pe care vin să o bea cei însetați.

Începând cu acel moment, sunt aerul curat care țâșnește din atmosferele viciate. Începând din acel moment, corpul meu legat se transformă în fântână cataclismică a vieții eterne.

Sunt doar o inimă care bate, care propulsează frumusețea până la limitele creației. Mă transform în dulceața blândă din orice durere, în gratitudine neîncetată, în ușa care conduce victimele spre extaz. În calea care se află în așteptare pentru cel care țintește în sus. În lumina vie care circulă în întunericul sângelui."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Oprire • Așteptare • Imobilitate • Încă nu a sosit momentul pentru a acționa • A ascunde ceva • Autopedepsire • Făt în gestație • Secret • Inversarea perspectivelor • A vedea din alt punct de vedere • A nu alege • Boală • Sarcină • Condiții ale sarcinii consultantului • Legătură cu arborele genealogic • Sacrificiu • Harul de sine • Meditație profundă • A nu face • Forțe interioare primite prin intermediul rugăciunii

---

XIII
Arcana fără nume

Transformare profundă, revoluție

Cea mai răspândită greșeală vizavi de această arcană este aceea a interpretării superficiale care îi dă semnificația și, uneori, numele de „Moartea". Greutatea unei asemenea inexactități a influențat mult interpretarea Arcanei XIII. Cu siguranță, figura centrală este acel schelet cu seceră, care, în tradiția populară, reprezintă moartea. Totuși, numeroase elemente ne permit să ne îndepărtăm de o interpretare atât de simplistă. Pe de o parte, Arcana XIII nu are nume. După munca de golire și de aprofundare pe care a realizat-o Spânzuratul, această carte invită la o curățenie radicală a trecutului, la o revoluție care se situează în profunzimile nonverbale ale ființei, în umbra acestui teren negru, a acestui necunoscut pentru noi înșine, de unde apare, ca dintr-o matrice, umanitatea noastră.

Pe de altă parte, se poate observa că 13 nu este ultimul număr din seria arcanelor majore, ci că se situează puțin mai departe de jumătatea seriei. Dacă această carte va reprezenta finalul, ar avea, probabil, numărul 22. Situarea sa în inima Tarotului ne sugerează să o vedem ca pe o muncă de curățenie, o revoluție necesară renovării și ascensiunii care conduce treptat spre realizarea totală a Lumii. Pe de altă parte, această carte numerotată, dar nu și intitulată, răspunde ca un ecou Nebunului, care are nume, dar nu are număr. Similitudinea posturilor ambelor personaje este evidentă: scheletul Arcanei XIII mai că ar putea fi al Nebunului văzut cu raze X. De la el putem deduce că aceste două arcane reprezintă două aspecte ale aceleiași energii fundamentale. Dar dacă Nebunul este, înainte de toate, mișcare, aport de energie, eliberare, Arcana XIII amintește de o amplă muncă de curățare și purificare, precum aratul cu plugul sau cosirea, care pregătesc

terenul pentru o nouă viață. Încă o dată, un indiciu evident ne îndepărtează de interpretarea simplistă: acest schelet are culoarea pielii, culoarea vieții organice prin excelență. Este vorba despre scheletul pe care-l avem toți în noi înșine, osul, esența vie și structura oricărei mișcări, nu scheletul pe care-l lăsăm în urmă atunci când părăsim această lume.

Cuvinte-cheie

Schimbare • Mutare • Revoluție • Furie • Transformare • Recoltare • Schelet • A tăia • A avansa • A elimina • A distruge • Rapiditate

Un os alb pe pământ sugerează osatura seacă (originea termenului „schelet" este un cuvânt grecesc care înseamnă „sec", gol), dar inclusiv acel os mort se mută spre o altă viață, deoarece, având cele șapte găuri, se prezintă ca un flaut, un instrument care așteaptă un suflu pentru a-și produce muzica; acest suflu ar putea fi divin. Pentru toate aceste motive, este de neconceput să reducem Arcana XIII la sensul de „moarte". În schimb, se poate vedea în el o mare transformare, o revoluție, o schimbare radicală.

Personajul Arcanei XIII, cu coasa sa vitală (roșie) și spirituală (albastru deschis) lucrează natura, propria sa natură profundă. Susține coasa de mânerul galben, culoarea inteligenței: munca a fost una dorită, gândită și acum a ajuns la final. În mod natural, această muncă poate fi trăită ca un doliu. De asemenea, în procesul Arcanei XIII, se va vedea încolțind frecvent furia sau agresivitatea, înghițită sau exprimată. Dar este posibil ca această muncă să se efectueze ca o izbucnire, ca o explozie eliberatoare și rapidă. Arcana XIII corespunde Împărătesei în prima serie decimală, este mânată de aceeași energie explozivă, vitală și fără nuanțe, dar necesară înaintea consolidării pe care a adus-o gradul patru. Trecerea prin Arcana a XIII-a este un proces de eliminare care lucrează egoul și îl îmblânzește. Nu se mai tolerează niciun element inutil, sistemele de valori și convingerile limitative care ne țin închiși sunt abolite și, împreună cu ele, complicitatea, pe care până acum am păstrat-o împreună cu nonrealizarea sau nevroza noastră. Toate legăturile de dependență sunt tăiate pentru a ne permite să ne recuperăm libertatea pierdută, aceeași al cărei simbol primordial este Nebunul.

Pământul negru în care muncește Arcana XIII amintește de *nigredo (negru, putrefacție, descompunere)* al alchimiei sau nămolul din care apare

lotusul, în tradiția budistă. Este culoarea inconștientului, a vacuității, a misterului profund. Găsim pe jos două capete, care nu se știe dacă sunt tăiate sau dacă au apărut din întuneric; în orice caz, scheletul se sprijină pe ele pentru a avansa. Tatăl și mama au fost detronați, în prima fază, pentru ca noblețea profundă a masculinului și femininului să apară sub forma a două arhetipuri purificate. Două ființe umane se nasc, deci, aici, în același mod în care cresc două forme de plante: una de un albastru închis, culoarea receptivității spirituale intuitive, și cealaltă galbenă, culoarea inteligenței active și solare. Observăm, de asemenea, că ies în evidență pe pământ niște picioare și niște mâini, unele foarte bine formate, altele imperfecte. Sunt tăiate? Cresc? În acest caz, s-ar putea spune că noua ființă iese la suprafață. Dacă studiem mai cu atenție personajul scheletic, vedem că chipul său nu este așa, ci o umbră de profil, ca și cum negrul de pe jos ar fi urcat până în capul său, ca și cum mentalul s-ar fi golit. Ochiul personajului amintește de un dragon care-și mușcă coada, simbol al universului infinit. Capul său are o formă de lună, semn al receptivității și, în partea din spate a craniului, între raze, se pot descoperi cele patru litere ebraice: Yod, He, Vav, He, care alcătuiesc numele divin. Suma acestor patru litere, în alfabetul ebraic, este numărul 26, cel al divinității, a cărei jumătate exactă este 13.

Această ființă poartă în ea divinitatea, dar nu este în întregime divină, lucrează în planul incarnării. Se poate vedea legătura cu mitologia creștină: figura lui Iisus Hristos are această dublă apartenență umană (Iisus) și divină (Hristos). Pelvisul și coloana vertebrală ale personajului redau culorile coasei: albastru deschis și roșu, ca și cum aceste două culori (acțiune vitală și receptivitate spirituală) ar constitui baza creșterii care se dezvoltă de-a lungul coloanei, în formă de

Flautul din os, ce reamintește de un instrument din tradiția tibetană

Pe pământ, două capete tăiate ar putea reprezenta ceea ce am moștenit de la părinți

În spatele craniului, cele patru litere ale numelui divin

În partea de sus a coloanei vertebrale, receptivă, o floare cu un nod roșu, activ

O inimă ascunsă

spic de grâu, până la floarea roșie cu patru petale care susține capul. Unul dintre genunchii săi și unul dintre coate au o floare cu trei petale, un trifoi roșu care arată, încă o dată, activitatea în punctele strategice ale ființei: genunchiul și cotul sunt locurile carismei și ale comunicării cu mulțimea. În corpul de culoarea pielii, un picior și un braț sunt scăldate într-un albastru deschis. Este vorba despre o ființă activă și comunicativă, în carne și oase și, în același timp, spirituală, umană și divină, muritoare și nemuritoare. Masca sa este înspăimântătoare. Chiar dacă am văzut că are înăuntrul său acțiunea divină, putem să fim terorizați de apariția sa și să vedem în acest personaj un șchiop cu capul gol care coseste la întâmplare, fără respect față de frumusețea vieții. O amenințare terifiantă și de neînchipuit, precum moartea nedreaptă și nemiloasă. Dar acțiunea sa ne arată calea transformării și ne duce de la mortalitate la imortalitatea conștiinței individuale.

Interpretare

Când este interpretată această carte, este nevoie de o delicatețe specială. Predicțiile negative sunt toxice și inutile: nu este necesar să vezi în ea moartea, mutilarea, boala. Unii consultanți se sperie la vederea acestei cărți. Este bine să descoperiți împreună ce mare transformare evocă, ce schimbări sunt dorite sau deja se produc și ce amenințări ne permite să evităm. Uneori este vorba despre ceva de care trebuie să ne dispensăm, uneori de o furie mare neexprimată care trebuie să iasă la suprafață. În unele ocazii, Arcana XIII exprimă o agresivitate inconștientă sau o necesitate de a exprima o energie care, pe moment, nu știe cum să se exteriorizeze într-o manieră pozitivă. În acest caz, este bine de văzut dacă energia Nebunului (care merge în aceeași direcție, cu aceeași mișcare, dar cu conotație mai puțin negativă) nu ar fi mai adecvată.

Totuși, când o revoluție este dorită, Arcana XIII o aduce cu o rapiditate radicală, care poate produce o mare consolare.

Dacă Arcana fără nume ar vorbi...

„Dacă te grăbești, mă ajungi. Dacă frânezi, te voi ajunge. Dacă te plimbi liniștit, te voi însoți. Dacă vei vira, voi dansa cu tine. Dacă întâlnirea noastră tot este inevitabilă, fă-mi față chiar acum! Sunt umbra ta interioară, cea

care râde în spatele iluziei pe care o numești realitate. Răbdătoare ca un păianjen, montată ca o bijuterie în fiecare din clipele tale, împarți viața cu mine; dacă mă negi, nu trăiești în adevăr. Poți fugi în celălalt capăt al lumii, eu voi fi întotdeauna alături de tine. De când te-ai născut, sunt mama care nu încetează să te nască. Bucură-te, deci! Doar când îmi concepi viața are sens. Nechibzuitul care nu mă recunoaște se ține strâns de lucruri fără să vadă că toate îmi aparțin. Nu există nici unul care să nu-mi poarte sigiliul. Acceptarea permanentei impermanențe este secretul înțelepților. Ei știu că pot avansa doar mergând pe calea mea.

Cei care mă asimilează devin puternici. Cei care mă neagă, încercând în van să fugă de mine, pierd deliciile efemerului: ei sunt, fără să știe să fie. Agonizează fără să știe să trăiască.

Copiii nu mă pot imagina. Dacă ar putea să o facă, ar înceta să mai fie copii, fiindcă sunt sfârșitul copilăriei. Cine mă întâlnește în drumul său devine adult: știe că îmi aparține. Îi devorez dificultățile, victoriile, eșecurile, iubirile, decepțiile, plăcerile, durerile, părinții, copiii, orgoliul, iluziile, bogăția, devorez tot. Voracitatea mea nu are limite, devorez chiar și zeii. Dar cu ultimul, cu autenticul, odată dizolvate măștile în măruntaiele mele, îmi rup dinții. În misterul său indescriptibil, în prezenta sa absență, în absența sa prezentă, mă omor pe mine însămi... Când întreaga materie va trece prin gâtul meu fără fund și lucrurile nu mai apar, mă văd obligată să dispar.

Mulțumită mie, totul se transformă în praf și se scufundă. Dar nu cred să fie o tragedie. Transform distrugerea într-un proces de o splendoare extremă. Sper ca viața să se manifeste până la atingerea celui mai înalt grad de frumusețe... și atunci apar pentru a o elimina cu aceeași frumusețe. Când ajunge la limita creșterii sale, încep să o distrug cu aceeași iubire care s-a folosit pentru a o construi. Ce bucurie! Ce bucurie nemărginită! Distrugerea mea permanentă deschide calea constantei creații. Dacă nu există sfârșit, nu există nici început. Mă aflu în serviciul eternității. Pentru a o obține, trebuie să mă accepți și trebuie să mă combați în același timp, pentru că, în fond, nu exist, există doar viață, adică schimbarea. Dacă te dăruiești schimbării, devii stăpânul momentului efemer, pentru că îl trăiești în intensitatea lui infinită. Pentru mine se naște dorința în abdomen, în organe. Menirea coitului este de a cuceri eternitatea.

Dacă nu ai avea corp material, eu nu aș exista. Când te transformi în spirit pur, dispar. Fără materie, încetez să mai fiu. Îndrăznește, deci să-ți

depozitezi oasele și carnea în gâtlejul meu! Pentru a triumfa, trebuie să îmi dai din tine tot ceea ce, în realitate, a fost al meu. Ideile tale, sentimentele, dorințele și necesitățile, toate acestea îmi aparțin. Dacă vrei să păstrezi ceva, oricât de mic ar fi, tu, care nu ești nimic și nici nu posezi nimic, îl vei pierde. Vei pierde eternitatea.

Fii puternic! Trăiești alături de mine! Cine merge alături de mine, își transformă copiii, prietenii, patria, lumea. Identificându-te cu conștiința ta, te vei teme de mine. Sacrificându-ți conștiința, cedându-mi cea din urmă iluzie a ta – acea privire care vrea totul și crede că vede fără să fie nimic – mă vei învinge. Înțelege: în ticăloșia mea extremă, sunt ochiul acelui negândit pe care l-ai putea numi Dumnezeu. De asemenea, sunt voința Lui. Datorită mie, te întorci la El. Sunt ușa divină: cine pătrunde pe teritoriul meu este un înțelept și cine nu-mi poate trece pragul conștient este un copil temător, închis în carapacea propriilor rămășițe. În mine trebuie să intri pur: scapă de tot, scapă inclusiv de nepăsare, anihilează-te. Când vei dispărea, va apărea Dumnezeu.

Vrei putere? Acceptându-mă, vei fi cel mai puternic. Vrei înțelepciune? Acceptându-mă, vei fi cel mai înțelept. Vrei curaj? Cu mine vei fi cel mai curajos. Spune-mi ce vrei! Dacă te vei converti în ibovnicul meu, îți voi da! Când simți că fac parte din corpul tău, transform concepția pe care o ai despre tine însăți, te fac un mort viu și îți confer privirea pură a morților: două orificii fără fixare prin care privește doar Dumnezeu. Atunci momentul este teribil, totul se transformă în oglindă și te vezi în fiecare formă, ființă, proces. Ceea ce numești «viață» devine un dans al iluziilor. Nu este diferența între materie și vis.

Nu tremura, nu te teme, bucură-te! Viața, deși ireală și efemeră, își dezvăluie cea mai mare frumusețe. Dăruindu-mi privirea ta, vei înțelege în sfârșit că a fi viu este un miracol. Ființa ta divină și impersonală n-o pot devora. Înfulec doar egouri. Toate au arome diferite, fiecare în parte mai fatid și mai amar. Când omniprezența mea este captată, se poate spune că începe munca numită inițiere. Este dură până când înțelegi că nu sunt din tine și sunt tu.

Nu-mi place să fiu găsită înainte de termen. Doresc să fiu chemată în momentul precis în care se înțelege cine sunt eu. Dacă sunt grăbită, prin sinucidere, n-aduc niciun fel de înțelepciune, fiindcă mă deghizez în distrugere vulgară. Nu sunt o nenorocire absurdă, am un sens profund, sunt

marea Inițiatoare, Maestra neînduplecată ascunsă sub materie. Când mi se pun întrebări într-un mod nechibzuit, mă înfurii, acționez împotriva voinței mele. Doar cei care ajung la mine în plină conștiință îmi aduc bucuria supremă. Dar majoritatea oamenilor ignoranți vin spre mine prin intermediul războiului, crimei, viciului, bolii, catastrofelor. Rari sunt cei care ating acel stadiu de conștiință pură în care mă convertesc în apogeul realizării. Aceia mereu mă recunosc, în timp ce pe ceilalți îi surprind. Cel ce se resemnează înțelege și acceptă să-mi fie pradă, trăiește cu ușurință, libertate și bucurie, încrezător înaintea agresiunilor, fără coșmaruri, realizându-și dorințele: pierzând speranța, se pierde și teama.

Nu-mi întinde mâna, fiindcă aș putrezi-o imediat. Oferă-mi conștiința ta! Dispari în mine pentru a fi, în sfârșit, totalitate!"

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Transformare profundă • Revoluție • A elimina ceea ce ne împiedică să avansăm • Sfârșitul unei iluzii • Furie • Agresivitate • Recoltare • Muncă de ruptură relativă față de o persoană sau o situație • Ură • Violență • Curățire • Purificare radicală • Esența schimbării • Munca inconștientului • Chipul distrugător al divinității • Moartea ca mască a lui Dumnezeu • Transformare • Eradicarea vechiului pentru a face loc noului • Lucrul legat de scheletul uman • Mișcare esențială • Raze X • Psihanalist sau persoană care însoțește schimbarea

---

XIIII
Temperanță

Protecție, circulație, vindecare

Temperanță, numărul XIIII, reprezintă un înger. Această carte vine după munca de aprofundare a Arcanei XIII, care a eliminat inutilul și a creat golul necesar restabilirii circulației interioare. A sosit momentul păcii și al sănătății. Observați că Temperanță nu are articol hotărât, nici masculin, nici feminin. I se pot aplica cele două genuri: „l" ca în „îngerul" și „a" ca în „temperanța". La fel ca Împăratul din prima serie decimală, Temperanță este un 4, numărul stabilității. Vedem că acest înger este înrădăcinat bine în pământ și nu zboară, deși aripile sale albastru deschis îi permit. Temperanță a depășit ceea ce este carnal, poate zbura spre regiuni subtile. Pupilele sale galbene, iluminate cu conștiința pură, amintesc de versul lui Rilke: „Orice înger este teribil". Acea privire supraomenească ar putea fi a unicului înger care l-a văzut pe Dumnezeu: îngerul Gabriel. Privirea și părul Temperanței sunt pline de lumina divină și floarea roșie cu cinci petale care se deschide deasupra capului său ne arată că reprezintă chintesența. Gândurile sale se manifestă sub forma unui parfum minunat, dincolo de cuvinte.

Dar am văzut că acest înger este înrădăcinat în pământ. La picioarele sale se împletesc și se mângâie doi șerpi. Temperanță și-a asumat toate energiile telurice și și-a dominat libidoul. Cei doi șerpi reprezintă polii sexuali, masculinul și femininul tantrei, sau cele două *nadisuri,* Ida și Pingala, care se împletesc pornind de la baza coloanei vertebrale, pentru a deveni unul singur, ridicându-se până la aripile cerești ale îngerului. Acest simbol amintește atât de sceptrul lui Hermes, cât și de Quetzalcoatl, șarpele cu pene din regiunile precolumbiene. Șarpele crește peste puterea sexualității sale; forța animală sublimată se vede din nou în energia celestă și spirituală a părului său galben.

Cuvinte-cheie

Înger păzitor • Mijlocire • Amestec • Circulație • Armonie • A vindeca • A proteja • Bunăvoință • Prudență • A pondera • Sănătate

Cele patru triunghiuri mici, galbene din pieptul său amintesc de cei patru centri ai ființei umane: cel intelectual, cel emoțional, cel sexual și cel corporal. Acești centri nu comunică între ei, sunt juxtapuși, fiecare cu legea sa. Dar deasupra apare un cerc galben, simbol al perfecțiunii în care este înscris în gol un triunghi care permite fiecărui element să se potrivească perfect în el. Este chintesența, ființa esențială care există în noi, care comunică cu fiecare din cei patru centri și face posibilă armonia ființei umane. Tot astfel, se distinge în pieptul îngerului o mână, simbol al norocului și păcii: inima sa iradiază caritate.

Temperanță face posibil ca energiile, fluidele să comunice între ele. S-ar putea spune că atenuează pasiunile. Prin acțiunea sa, nu există energii opuse, nu mai există contrarii, doar complementări: este secretul echilibrului. Temperanță indică restabilirea sănătății, a echilibrului mental și emoțional, controlul pasiunilor, nu prin reprimare, ci prin intermediul sublimării. Când se trage această carte, se primește un mesaj de pace: „Găsește centrul, pendulul tău vital trebuie să se îndepărteze de extreme și să treacă prin calea de mijloc."

De sub costumul său se ivește vârful pantofului, una din puținele pete violet ale Tarotului. Acest picior angelic este, de asemenea, temperat: este amestecul de roșu activ și albastru receptiv care împart corpul Temperanței. Se înțelege atunci că, pe dinăuntru, pe sub veșmintele sale, îngerul este violet: a realizat uniunea pozitivului și a negativului, a activului și a receptivului... Acesta este secretul pe care acel picior ni-l sugerează discret.

Interpretare

Această carte apare ca un semn de vindecare, de reconciliere. Este protejată. Îndeamnă la a căuta echilibrul între opusurile aparente. Frecvent, se trăiește ca o excizie internă, de exemplu între intelect și restul ființei sau între corp și restul personalității; între o concepție spirituală foarte elevată

și dorințe sexuale imperioase... În toate cazurile, Temperanță ne cheamă pe calea de mijloc, să sigilăm unirea cu noi înșine și, prin urmare, cu restul lumii. Această arcană dă, de asemenea, un avertisment persoanelor alcoolice sau toxicomane, tuturor celor care știu că sunt în dezechilibru din proprie răspundere.

Munca Temperanței nu constă, deci, în a tăia, ci în a adăuga o valoare care temperează pasiunile ce ne fac rău, ne dăunează: încrederea, celor geloși; cumpătarea, celor lacomi.

Pe fruntea îngerului, o floare roșie îi parfumează gândurile

Patru vârfuri și un cerc: cele patru elemente ale Esenței

Fluxul între vase

Pantoful violet al îngerului, punctul de contact cu solul

Dacă Temperanță ar vorbi...

„Nu trece nici măcar o clipă fără să fiu cu voi, fiindcă adevărata mea esență este să fiu paznic, strajă. Nici nu vă imaginați de câte pericole și de câte boli vă salvez. Sunt acolo, vă veghez. Când visați, vă veghez visele, vă îndepărtez coșmarurile.

Vă iubesc infinit. Încredeți-vă în mine, când veți înceta să mai credeți în bunăvoința mea, cu fiecare clipă devin tot mai mică și mai invizibilă, îmi pierd o parte din putere. Dar, de îndată ce mă veți vedea din nou, acționez din ce în ce mai bine; înăuntrul vostru, precum și în lumea exterioară. Așa cum o mamă își lasă copilul în grija unei persoane de încredere, puteți avea încredere în mine: vă voi proteja. Câți dintre voi ați fost, în mod subit, conștienți de prezența mea în clipa în care o mașină era pe punctul de a vă lovi și eu v-am tras înapoi? Sau când v-am dat jos dintr-un avion care urma să explodeze în zbor? Sau când v-am oprit la câțiva centimetri de o prăpastie?

Sunt echilibrul și prosperitatea. Sunt vocea interioară care exclamă: «Ai grijă!» și care vă ferește de o greșeală fatală, accident sau gest ireversibil.

Pentru voi, sunt în continuă stare de alertă. Sunt Bunăvoința universului. Comunic cu natura și cu

toate entitățile care guvernează lumea, pentru ca toate să vă fie favorabile. Interceptez pericolele. Sunt prezența în nord, în sud, în est și în vest, în cele patru colțuri ale lumii, pentru ca voi să trăiți în totală siguranță și încredere.

Am fost numită «Înger Păzitor», așa m-a visat Biserica, cu un aspect infantil. Sunt asta și mult mai mult de-atât. Sunt o parte a inconștientului vostru, partea sa voluntară, cea care vă ajută și care vă veghează chiar și în vis. Sunt aici ca să vă împing să acționați când o acțiune este bună pentru voi. Dați-mi încrederea voastră: exist pentru a vă echilibra. Cei care suferă și se chinuie nu mă cunosc și, cu toate acestea, exist și pentru ei. Sper doar să mă vadă, să mă cheme.

Nu vă cer decât un lucru: să mă cunoașteți. Dacă mă recunoașteți, nu sunteți singuri. Dar atunci, îmi veți spune, ce trebuie făcut ca să ajungeți la mine? Și vă voi răspunde: trebuie să începeți prin a mă imagina. În primul rând, îmi puteți invoca imaginea copilărească de Înger Păzitor, este începutul meu. Jucați-vă cu mine precum copilul care vorbește cu îngerul său. Comportați-vă ca și când aș exista. Imaginați-vă că sunt acolo, împreună cu voi, mereu, și că singura mea sarcină este de a vă ajuta. Și, mai presus de toate, ca un copil încrezător, acceptați ajutorul meu.

Abandonați-vă opreliștile. Când aveți nevoie de ceva, cereți cu voce tare: «Înger Păzitor, ajută-mă, mijlocește pentru mine în această problemă...». Vă voi răspunde la toate cererile, fie practice, fie spirituale. Cereți-mi să vă protejez, îmi place să fac asta. Spuneți-mi: «Protectorul meu, ai grijă de sănătatea mea, ajută-mă să găsesc un serviciu care să îmi placă cu adevărat, în care să mă realizez ca ființă umană și să nu lipsească nimic familiei mele.»

Sau spuneți-mi: «Protectorul meu, ajută-mă să îmi păstrez calmul în aceste circumstanțe dificile, ajută-mă să progresez și să îmi dezvolt conștiința, dă-mi forță, îmbunătățește sănătatea mea și fă ca în fiecare zi să fiu util celor din jurul meu. Cred în tine!»

Chiar dacă nu credeți în mine, imitați această credință și, încetul cu încetul, mă voi arăta. Timpul este aliatul meu, fiindcă de fiecare dată vă aduc înțelepciune. Sunt cu voi începând din momentul nașterii până în momentul pe care-l numim moarte, care este altă naștere."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Vindecare • Sănătate • Protecție • Echilibru dinamic • Schimbări • Reconciliere • Circulația fluidelor (sânge, apă...) • Flux al energiilor • Trecerea unei frontiere • Călătorii • Vise premonitorii • A amesteca • A pondera • A atenua pasiunile • Echilibrul forțelor vitale • Angelism (îngerul nu are sex) • Tendința excesivă de a modera • Avariție • Comunicare cu sine • Mesagerul gratitudinii • Vindecare spirituală • Amintirea unui mort (sculptură funerară) • Șarpe înaripat

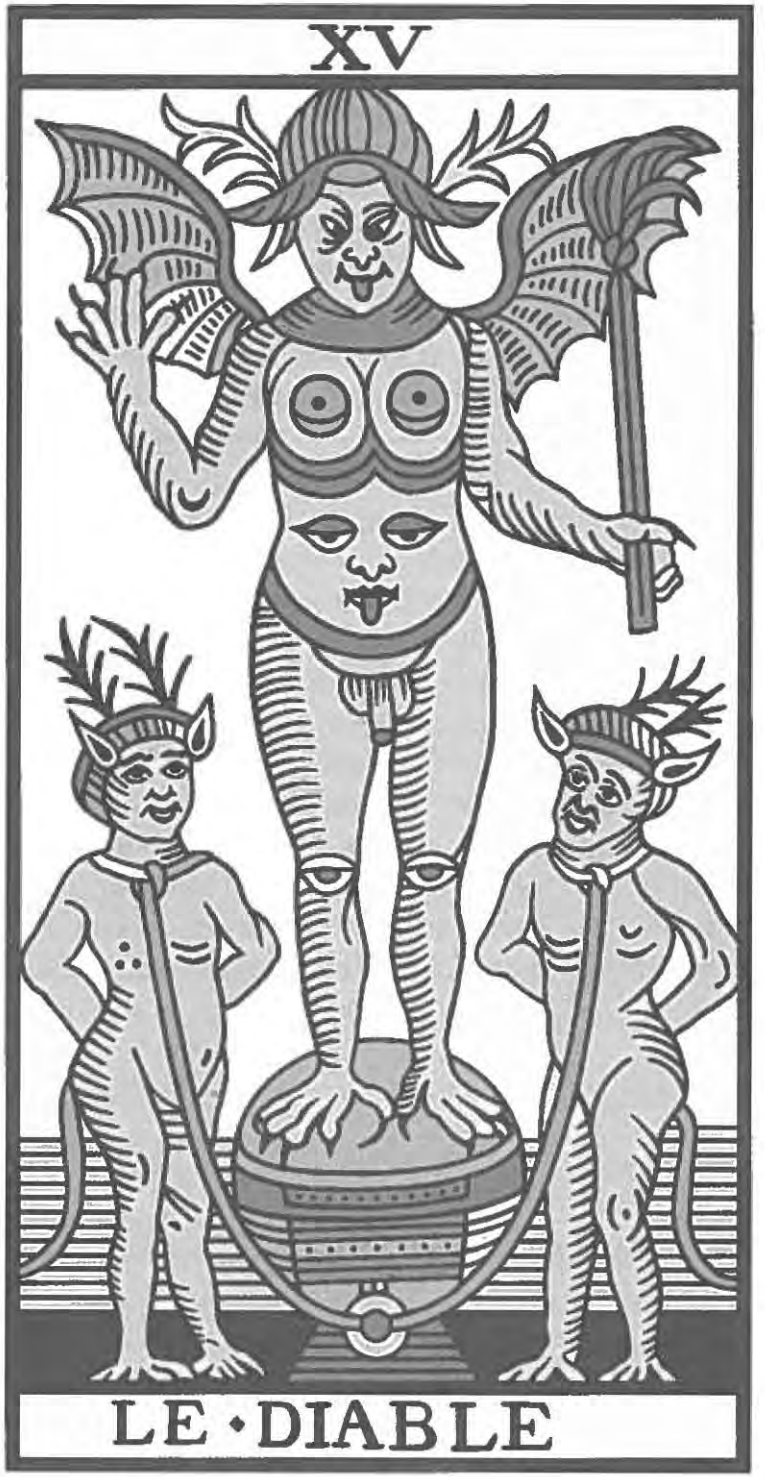

XV
Diavolul

Forțele inconștientului, pasiune, creativitate

În ordine numerologică, Diavolul corespunde Papei, Arcana V, gradul 5 al seriei decimale ale Arcanelor Majore. Această carte reprezintă și o punte, un tranzit. Însă dacă Papa indică un drum, o cale spre înălțimile spirituale, Diavolul apare ca un ademenitor care arată calea spre profunzimile ființei. Această carte se sprijină pe pata mare neagră pe care am văzut-o prezentă în Arcana XIII. Personajul Diavolului ține o torță și are două aripi de liliac: toate aceste elemente arată că locuiește în întuneric, în noaptea inconștientului profund. S-ar putea spune că este reversul Papei, lumina cufundată în materie. Personajele cărții reprezintă un amestec de om și animal, referire la instinctele noastre primare, la amintirile noastre preistorice îngropate în adâncimile cele mai profunde ale sistemului nervos. Acest aspect ne amintește, prin diferite semne ezoterice care împodobesc personajele, că inițiatul, pentru a ajunge la iluminare, nu trebuie să respingă latura sa animalică, ci să o accepte, să o onoreze și să o ghideze spre lumina angelică.

Cuvinte-cheie

Tentație • Dorință • Atașament • Întemnițare • Bani • Contract • Profunditate • Întuneric • Teamă • Prohibiție • Inconștient • Sexualitate • Creativitate

---

Diavolul, pentru că a fost un înger, manifestă cu torța sa o dorință profundă de a se ridica din nou din caverna sa spre cosmos. Tot la fel, sufletul uman cufundat în corpul carnal simte o dorință arzătoare de a zbura până la originea sa, divinitatea creatoare. Are o pălărie a cărei margine – sau mai bine spus a cărei aripă roșie – sugerează activitatea dorinței, iar volumul portocaliu, inteligență intuitivă și receptivă, care se prelungește peste frunte precum un al treilea ochi. Șașiu, privește fix într-un punct de pe nasul său, în meditație intensă. Expresia sa facială este ambiguă: pe de o parte, sugerează o profundă concentrare și, pe de altă parte, o grimasă infantilă. S-ar putea spune că, traversând stratul fricii populare pe care o inspiră, ne amintește în acest fel că nu este decât o creație inocentă, un personaj comic. De asemenea, se poate spune că, scoțând limba de două ori, cea a feței sale și limba albastru închis a feței pe care o are în abdomen, Diavolul nu ascunde nimic: se arată complet lipsit de ipocrizie.

Este dotat cu mai mulți ochi pe chip, în abdomen și genunchi, tocmai pentru a-și vedea mai bine fricile din față. Este o ființă cu patru fețe. Chipului său, masca care-i acoperă intelectul capabil, i se adaugă privirea celor doi sâni ale căror baze în formă de semilună indică un caracter emoțional neînfrânat. Fața abdomenului, și ea cu limba scoasă, arată ampla extensie a dorințelor sale sexuale și creative. Aspectul genunchilor sugerează o carne asumată, impregnată cu un spirit care nu disprețuiește nimic din viața sa materială. Sexul său este precum o a treia limbă care atârnă. Dar corpul de culoare albastru deschis semnalează că, înainte de toate, este o entitate spirituală, o dimensiune a spiritului, sub aspectul său luciferic. În mână are o torță de mango verde, culoarea eternității, în care strălucește o flacără roșie care iese dintr-un cerc. Această torță arde cu o mare activitate, însemnată cu acel semn al perfecțiunii, al principiului creator.

Cele trei personaje au coarne, ceea ce diferențiază această arcană înainte de toate, ca fiind cea a pasiunii: pasiune amoroasă, pasiune creatoare. Cartea conține toate puterile ascunse ale inconștientului uman, atât negative, cât și pozitive. Totodată, este cartea tentației: o chemare spre căutarea comorii ascunse, a imortalității și a energiei potente, care conține psihismul, necesar oricărei lucrări umane. Desigur, această arcană poate reprezenta un contract fraudulos, în transmiterea mitului lui Faust, degenerările sexualității, infantilismul, capcana, delirul mental, rapacitatea economică, lăcomia și toate legăturile autodistructive.

Diavolul este în picioare, pe un fel de piedestal de care doi diavoli mici sunt legați cu o sfoară portocalie care trece prin inelul central albastru deschis. S-ar putea spune că drăcușorul din stânga este o femeie și cel din dreapta, un bărbat; având în vedere că seamănă, la fel de posibil este să nu fie vorba despre niciun caracter sexual. Femeia are un semn mic pe piept, trei puncte dispuse în forma unui triunghi, pentru a arăta astfel că este sacră. Aceste două personaje au picioarele precum niște rădăcini care se afundă în negrul podelei. Picioarele femeii au cinci degete, pe când cele ale drăcușorului din dreapta noastră au doar patru. În această carte se descoperă dimensiunea activă a femininului și dimensiunea pasivă a masculinului, ambele energii unindu-se în centru pentru a crea diavolul hermafrodit care deține în corpul său doi sâni și un penis. Piciorul și mâna sa drepte au cinci degete, iar mâna și piciorul stâng, patru. Cei doi drăcușori au coarne în cap, amintind de legendele medievale în care unele animale sunt întemnițate de coronament în pădurea pasiunii. Se poate vedea în ei ființe legate de dorințele lor, dar totodată împământate în originea profundă și convertite în servitori ai creației androgine a Diavolului, liber de prejudecăți.

În mentalitatea populară, Diavolul sugerează banii, tentează oamenii cu un contract promițător, o bogăție subită și ușoară. I se asociază, de asemenea, vestea unei mari pasiuni, a unei tentații, a unei aventuri amoroase. Aceste semnificații populare îmbrățișează aceeași realitate spirituală: o parte din noi înșine ne tentează cu posibilități necunoscute, tot așa cum Hristos a fost tentat de diavolul său interior. În tradiția ezoterică, se spune că atunci când Hristos moare, coboară în mormânt ca să își caute fratele mai mare, Diavolul, pentru a se uni cu el și a forma o singură ființă.

Torța Diavolului poate incendia lumea

Pe capetele celor doi diavoli mai mici, coarne sau ramuri

... picioarele lor sunt înrădăcinate în pământul negru

Pe corpul femeii, în stânga, trei puncte spirituale

Pe podeaua „cavernei", peste matrița întunericului, găsim un teren albastru deschis, striat cu linii regulate. În partea neagră, aceleași striații, ca dovadă a muncii spirituale, au format acțiunea (trapezul roșu) care conduce la perfecțiunea cercului albastru prin care trece sfoara care-i unește pe cei doi drăcușori. Toată activitatea inconștientă și instinctivă devine conștientă (galben deschis) și spirituală (albastru deschis). Diavolul arată ca fiind sexual, rădăcina acestei activități. Extremitatea roșie a sexului său este un simbol de viață, ca și cureaua dublă care susține sânii și cea care înconjoară pelvisul. Cu aceste tușe de roșu, pare că arată că libidoul este, înainte de toate, o flacără vitală, ca aceea a torței sale, cu care se poate incendia lumea printr-un foc creator. Din acest punct de vedere, Diavolul este chipul lui Dumnezeu.

Interpretare

Diavolul poate sugera o intrare de bani sau tot ce are legătură cu tranzacții financiare, uneori tulburi sau secrete. Este marele ispititor care, în planul material, se referă la dorința de bogăție. Totodată, un contract promițător, dar care este recomandat să fie studiat cu atenție, pentru a nu fi păcăliți. Într-adevăr, Diavolul poate conduce, în egală măsură, spre avere sau spre ruină.

În schimb, întotdeauna este de bun augur în întrebările care au legătură cu creativitatea. Sugerează profunzimea talentului, bogăția inspirației, dispoziția unui adevărat artist și o intensă energie creativă.

Ca și Arcana XIII, Diavolul poate speria consultantul. Este împovărat cu toate interdicțiile morale și religioase și face trimitere la imaginea răului. Tarologul va orienta atunci interpretarea, citirea, pentru a permite consultantului să depășească barierele sexuale sau creative care i s-au impus și să se întoarcă la puterea profunzimilor în care este înrădăcinat inconștientul nostru. Totodată, este locul în care iau naștere pasiunile. Diavolul ne amintește frecvent dimensiunea sexuală a unei relații: o pasiune puternică. De asemenea, poate evoca dorința de a cunoaște această formă de uniune.

Uneori face referire la dependențe fiziologice sau psihice ale căror rădăcini inconștiente trebuie identificate. Probleme legate de droguri sau alcool, dependență sexuală, comportamente de autoflagelare, scheme

repetitive în viață emoțională etc.; toate acestea pot fi rezolvate dacă acceptăm să întreprindem un travaliu în profunzime.

În orice caz, această carte ne orientează spre natura noastră profundă, ideal fiind să nu o ascundem sub o mască. Realizarea constă în a fi ceea ce ești. Acest lucru presupune recunoașterea și dirijarea propriilor dorințe.

Chiar și genunchii Diavolului au ochi: el vede la toate nivelurile

Cele două fețe ale Diavolului scot limba: iau în derâdere discursul rațional

Dacă Diavolul ar vorbi...

„Sunt Lucifer, purtătorul torței. Sublimul cadou pe care îl fac umanității este absența absolută a moralității. Nimic nu mă limitează. Transcend toate legile, ard Constituțiile și cărțile sfinte. Nicio religie nu poate să mă conțină. Distrug toate teoriile, arunc în aer toate dogmele.

În adâncul adâncului, nimeni nu deține sau locuiește mai profund decât mine. Sunt originea tuturor abisurilor. Sunt cel care dă viață grotelor întunecate, cel ce cunoaște centrul în jurul căruia se învârt toate densitățile. Sunt vâscozitatea din toate, oricât de mult aș încerca să fiu formal. Forța supremă a magmei. Molima care denunță ipocrizia parfumurilor. Mama putregaiului din fiecare floare. Corupătorul celor vanitoși, care se tăvălesc în perfecțiune.

Sunt conștiința criminală a eternului efemer. Eu sunt cel care, închis în subteranul lumii, fac să se clatine catedrala idioată a credinței. Eu sunt cel care, în genunchi, mușcă și însângerează picioarele crucificaților. Care prezintă lumii, fără pudoare, rănile sale deschise precum vaginele flămânde. Violez oul putred al sanctității. Scufund erecția gândului meu în visul morbid al hierofanților, pentru a le scuipa în plină spoială sperma rece a disprețului meu.

Un penis și doi sâni: Diavolul este un hermafrodit și unește cele două polarități

Cu mine nu există pace. Nu există un cămin confortabil stabilit. Nici Evanghelii mieroase. Nici fecioara de zahăr pentru limbile umede ale călugărițelor apatice. Nu am nicio reținere să îmi imaginez un profet călărit de un măgar în călduri. Sunt cântărețul extaziat al incestului, campionul tuturor formelor de depravare și deschid cu încântare, cu unghia degetului meu mic, măruntaiele unui inocent, pentru a-mi umezi în ele pâinea.

Totuși, din profunzimile cavernei umane, aprind torța care organizează întunericul. Pe o scară de obsidian ajung la picioarele Creatorului pentru a-i aduce ofrandă puterea transformării. Da: înaintea efemerității divine lupt pentru a-mi păstra instinctul, pentru a-l fixa ca pe o sculptură fluorescentă. Îl iluminez cu conștiința mea și îl reține până când explodează într-o nouă lucrare divină, universul infinit, labirint incomensurabil care alunecă între ghearele mele, pradă care îmi scapă printre dinți, urme care dispar ca un parfum subtil...

Și rămân acolo, încercând să unesc toate secundele unele cu altele, să rețin fluxul timpului. Acela este infernul: iubirea totală pentru lucrarea divină care dispare. Torța care arde etern, cu un foc imobil. Eu sunt cel care vrea să înghită această eternitate, această glorie imponderabilă, să o pironesc în centrul pântecului meu și să o nasc ca pe o mlaștină care sfâșie, pentru a expulza tulpina din ale cărei extremități se va deschide lotusul în care strălucește diamantul. Astfel, eu, sfâșiindu-mi mațele, vreau să fiu Fecioara supremă care-l oprește pe Dumnezeu și îl imobilizează pe o cruce pentru a rămâne acolo pentru eternitate, cu mine, pentru veșnicie, în permanentă permanenţă."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Pasiune • Legare • Dependență • Caracter posesiv • Adorare • Creativitate mare • Interzisul • Tentație • Bestialitate • Droguri • Contract promițător care trebuie studiat cu atenție • Intrare de bani • Puteri ascunse ale inconștientului uman (negative sau pozitive) • Fermentație • Prostituție • Cruzime • Lucrul cu profunzimile • Psihiatrie • Latura întunecată a ființei • Sexualitate • Lucifer, înger căzut, purtător al luminii • Mândrie • Posesie • Obsesie • Magie neagră • Negarea îmbătrânirii • Mare vigoare sexuală • Fantezii • Comoară ascunsă • Energie ascunsă în psihic • Tentație

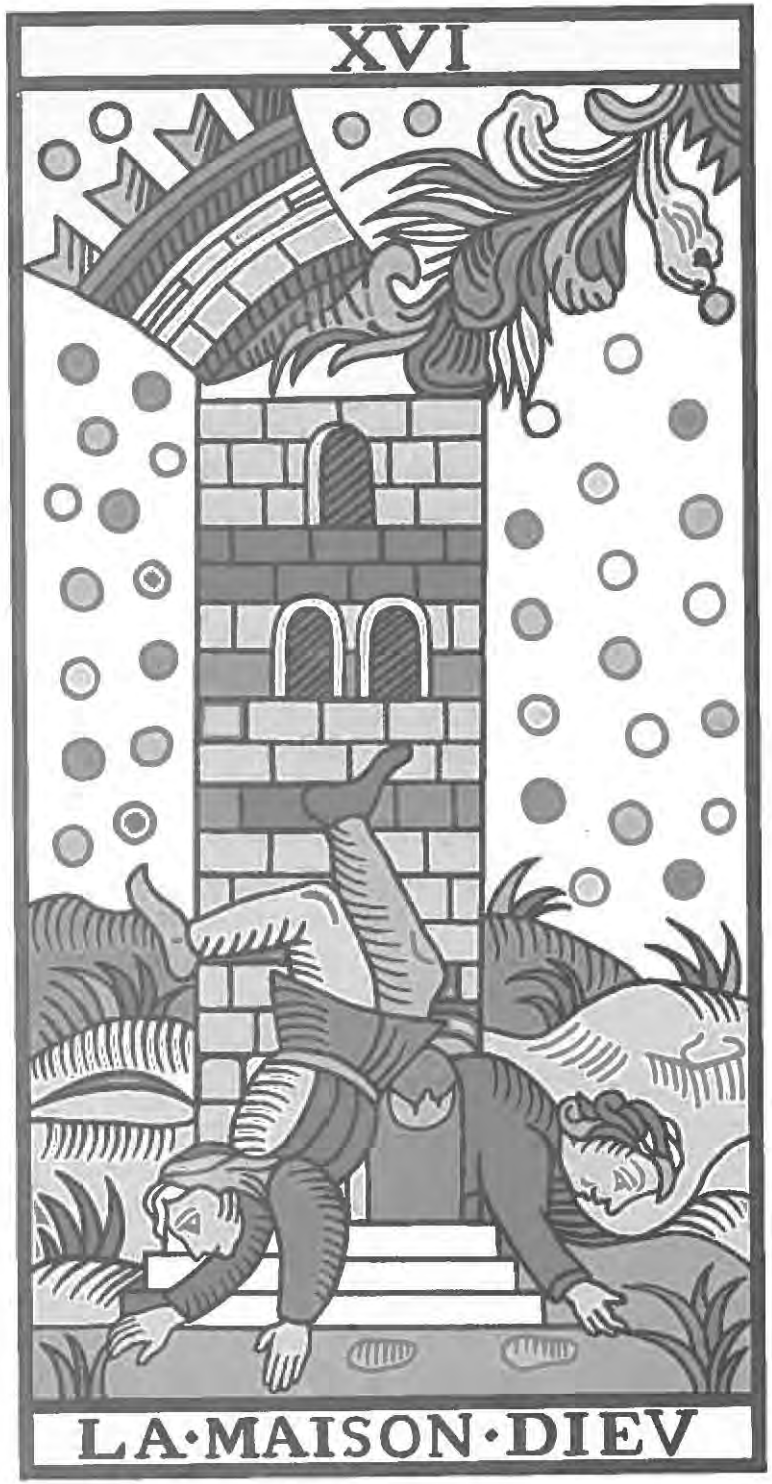

XVI
Turnul

Deschidere, apariția a ceea ce a fost închis

Mesajul cărții este cel al unei mari alinări spirituale. Cu toate acestea, până la restaurarea Tarotului de Marsilia, în general, se vedea în cartea XVI o referire la Turnul Babel. Interpretările cele mai comune vorbesc despre pedeapsa orgoliului, de catastrofă, de divorț, de castrare, de cutremur și ruină. Oswald Wirth, creatorul Tarotului Imaginariilor (Magicienilor) din Evul Mediu, a conceput un rege și o regină căzând dintr-un turn și a adăugat o cărămidă care spărgea capul femeii.

Dacă ne uităm în Biblie și citim cu atenție pasajul care vorbește despre Turnul Babel, ne putem da seama că semnificația sa se îndepărtează mult de cea a unei catastrofe. Dincolo de conotația de pedeapsă, distrugerea Turnului este soluția unei probleme: potopul ia sfârșit, iar întreaga planetă, abundent irigată, devine fertilă. Au rămas puțini oameni. În loc să se împrăștie ca să cultive câmpurile, se adună pentru a construi un turn care, ridicându-se spre cer, ajunge până la Dumnezeu. În principiu, această construcție pare a fi un gest de iubire, o dorință de a cunoaște regatul Creatorului. În orice caz, știind că acest proiect este irealizabil, nu îl trăsnește, nu face să cadă niciunul din locuitorii săi. Doar creează diversitatea limbilor pentru a-i separa. Vorbim, mai degrabă, despre o binecuvântare decât despre o pedeapsă. Bărbații pleacă din nou să cucerească pământul și se întorc să îl muncească.

Cuvinte-cheie

Templu • Construcție • Bucurie • Șoc • Expresie • Celebrare • Dans • Deschidere • Mutare • A exploda...

În diferitele versiuni ale Tarotului, turnul nu avea ușă. Munca de restaurare a permis găsirea nu doar a ușii turnului, ci și a celor trei trepte inițiatice care duc până la el. În gravuri alchimice vechi și în documente masonice, se văd acest turn cu o ușă și niște trepte pentru a urca în el – uneori, șapte, alteori trei. Inițiatul trebuie să accepte în primul rând noua cunoaștere, simbol al creației divine, apoi să știe să o păstreze și, într-un final, să o elibereze. Este momentul în care ușa verde, simbol al eternității, împodobită cu o lună care simbolizează receptivitatea totală, se deschide, dezvăluind astfel interiorul turnului. Uneori, acest lucru a fost comparat cu *atanorul alchimic,* cuptorul în care materia primă devine piatra filosofală.

Turnul (*La Maison Diev*, în franceză), nu este „casa lui Dumnezeu", ci „Casa Dumnezeu". Tarotul ne arată foarte clar, prin cărămizile de culoarea pielii, că acest turn este corpul nostru și că acest corp al nostru conține divinitatea. Canatul întredeschis lasă să licăre o lumină galbenă: corpul este plin de lumina Conștiinței. Personajele nu cad, dimpotrivă. Părul lor este galben, simbol al iluminării, și cu mâna ating plantele verzi care cresc pe jos. În realitate, onorează puterea Pământului. Au capul în jos precum Spânzuratul Arcanei XII, fiindcă văd lumea într-o manieră nouă. Intelectul, mintea privesc direct spre natură. Unul dintre personaje are picioarele orientate spre cer: pașii săi îl conduc spre spirit.

Cei doi drăcușori ai Arcanei XV s-au umanizat și și-au realizat ascensiunea. Pe jos, pe podea, petele galbene pot fi interpretate ca ofrande oferite templului, pepite de aur. Personajele au ieșit la suprafață din caverna inconștientului pentru a onora Pământul cu ofrandele lor și pentru a ajuta natura. Aduc Conștiință lumii, impregnează cu ea pământul. Prin acțiunea sa, peisajul este pictat în albastru deschis, în portocaliu și verde închis. Entitatea strălucitoare care țâșnește din turn sau care pătrunde în el, semnal luminos, pasăre de foc sau fulger, este unită de coroana crenelată: nu este distrugere, ci transformarea puterii materiale în fulguranție spirituală. Androginul diabolic al Arcanei XV a devenit o flacără care a urcat pe coloana vertebrală și a deschis centrul nervos coronarian pentru a sări spre cosmos. Această entitate are toate culorile pământului (galben, roșu, verde, culoarea pielii, albastru). Este o înălțare spirituală. În ea se distinge o formă fetală care sugerează germenul unei conștiințe noi, contribuția rasei umane la dezvoltarea universului. Se vestește crearea unei ființe noi, care se va concretiza în Steaua (XVII). Podeaua îmbogățită cu diferite culori se unește

cu personajele care ies din Turn, în același fel în care „semnalul luminos" se unește cu coroana.

Turnul, Arcana XVI, sugerează același subiect ca și Îndrăgostitul, Arcana VI: unirea, îmbinarea, împreunarea. Aici, dacă se acceptă omofonia, sugerează și unirea sufletului și a Dumnezeului său („l'âme et son Dieu"). Această alianță produce picături de culoare precum concentrațiile de energie. În textele indiene sacre se spune că această cunoaștere este precum laptele, pe care, bătându-l, rezultă niște picături de grăsime la suprafață. Tot așa, aceste picături galbene, roșii, albastre și verzi care plutesc în aer exprimă dansul bucuriei cosmice, ca și cum ne-ar spune că stelele sunt aliatele noastre și că așteaptă să ne trezim pentru a ne aduce energia lor. Această izbucnire cosmică ar reprezenta, poate, desenele constelațiilor existente. La fel cum Turnul seamănă, prin iluminarea lui, cu un far, aceste desene ale constelațiilor îl transformă, dacă se dorește, într-un instrument de navigare.

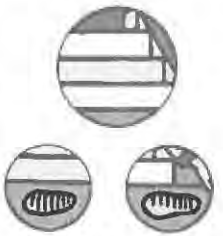

Cele trei trepte care duc la Turn și plantele verzi de pe sol

Semiluna verde de pe ușă

Mâna personajului din dreapta atinge planta

O formă fetală apare în explozia de culori

Interpretare

Turnul arată că ceva ce era închis iese la suprafață. Poate fi vorba despre o schimbare, o mutare, o nestatornicie, o separare, un moment important de exprimare, dorința de a merge la țară sau în altă țară, un secret dezvăluit... Sau inclusiv o dragoste fulgerătoare care se termină „catastrofal".

Face trimitere, așa cum s-a văzut, la un dans vesel de celebrare, inclusiv la acrobați care evoluează într-un decor teatral. Ar putea fi nașterea a ceva ce este de multă vreme în gestație și care aici dobândește un aspect dublu, gemelitatea lui *animus* și *anima* colaborând într-o lucrare îndelung cugetată.

Uneori, când cineva vede doar un aspect al problemei, Turnul dezvăluie existența unui al doilea aspect,

unei a doua posibilități, mai puțin flagrantă, reprezentată de personajul care este ieșit în afară, doar pe jumătate. Conotația falică a Turnului îl transformă, de asemenea, în simbol al sexului masculin și al tuturor problemelor sau întrebărilor referitoare la ejaculare. Când capătă un aspect mai dur de separare brutală sau de expulzare, Turnul poate face trimitere la o expropriere, la o ruptură, la o naștere care nu a decurs bine sau la faptul că, dintre frați, unul a fost dorit (personajul care iese complet, întreg) și celălalt nu (cel care iese pe jumătate). În această carte se mai poate citi și o referință la o mare mișcare telurică, un seism, o catastrofă naturală.

Mesajul principal al Arcanei XVI ar putea fi: să încetăm să Îl căutăm pe Dumnezeu în Cer și să îl găsim pe pământ.

Dacă Turnul ar vorbi...

„Sunt Templul: lumea întreagă este un altar pe care îl sacralizez. Existența mea, ca și a voastră, demonstrează, cu fiecare bătaie a inimii, că lumea este divină, corpul este o sărbătoare vie, iar viața – o construcție fără sfârșit.

Cu mine cunoașteți bucuria, care este cheia a ceea ce este sacru. Sunt viața însăși, transformarea și reconstrucția, chemarea și energia a tot ce-i viu, a întregii materii și a întregului spirit. Dacă vreți să vă găsiți în mine, trebuie să vă bucurați, să aruncați în foc capriciile infantile ale tristeții și fricii și să vă întrebați, în fiecare dimineață, când vă treziți: «Ce sărbătoare este?» Sunt fericirea cataclismică a tot ce-i viu, permanentul neprevăzut, minunata catastrofă.

O coroană defensivă mă ținea departe de lume. Un dop învechit îmi acoperea mintea și nori de sentimente cristalizați și mumificați împiedicau ieșirea la suprafață a luminii bătăilor inimii mele. O mantie groasă de dorințe care au transformat formidabila mea poftă de a trăi în temnicer. Era corp fără Dumnezeu, consumându-se în chemările propriei existențe, Eul meu devenit închisoare.

Disprețuindu-mă, izolându-mă, crezând că apăr un teritoriu interior care îmi aparținea doar mie, ce eram eu în întunericul acestui Turn? Stăpânul cui? A cărei false identități? Era doar aerul rarefiat al unui întuneric egoist.

Și, dintr-odată, din centru și din afară, a apărut forța nenumită, iubirea care susține materia. Capul mi s-a deschis, la fel și tălpile. Energia cerului și a materiei, unindu-se, m-au traversat, ca un uragan. Am cunoscut focul

centrului pământului, lumina centrului universului. Am primit axa universală, vibrantă, am încetat să mai fiu Turn, am fost canal.

În consecință, fac să izbucnească bucuria îmbinării. Cerul a devenit pământ și pământul a devenit cer. Precum o furnică-regină, am început să procreez ființe bucuroase. Dumnezeu era în mine și eu, fără să fiu Dumnezeu, eram materia în adorație. Știam că pot izbucni, că fiecare dintre cărămizile mele ar putea traversa infinitul precum o pasăre. Știam că tot ce fusese închis în materie ar încolți, cu ajutorul meu. Eu eram pilonul central al unui dans cosmic, eram pur și simplu corpul uman în plină receptare a energiei sale originale."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Eliberare • Deschidere • Ruptură • Mutare • A descoperi • Dragoste fulgerătoare • Secret dezvăluit • Explozie de bucurie • Prosperitate • Decor de teatru • Ejaculare (uneori, precoce) • Distrugere • Divorț • Ceartă • Castrare • Explozie de energie sexuală • Corpul, templul divinității • Mare explozie de energie • Revelație • Înălțare • Iluminare

---

XVII
Steaua

A acționa în lume, a-ți găsi locul în lume

În partea inferioară a cărții, ortografia ambiguă dă curs multor interpretări: „Le Toille", „Le Toule" (care ar fi un derivat al cuvântului „fântână", în occitană), „Le Toi île" („Insula Tu"). Această Arcană va fi pentru noi Steaua („L'Etoile"). În carte se vede o femeie goală îngenuncheată, sub un cer înstelat. Sub stele, o stea: ființa umană, în adevărul său.

Arcana XVII reprezintă prima ființă umană goală din Tarot, înaintea Arcanelor XVIIII, XX și XI. Cu ea începe aventura finită care a ajuns la puritate, la detașare. Dincolo de înfățișare, Steaua nu are nimic de ascuns, trebuie doar să își găsească locul pe pământ. Atitudinea Stelei sugerează mila (bunăvoința) și supunerea: cineva îngenunchează într-un templu sau în fața unui rege ori a unei regine. Se poate spune, deci, că onorează locul în care se stabilește. Dar genunchiul său sprijinit în podea poate fi un semn de înrădăcinare: și-a găsit locul pe Pământ și este în comunicare cu cosmosul.

Cuvinte-cheie

Noroc • A hrăni • A sacraliza • Fecunditate • Sine • Inspirație • Feminitate • Cântec • Stelar • Cosmic • Ecologie • A iriga • A găsi un loc...

În numerologia Tarotului, 7 este gradul cel mai înalt al acțiunii în lume. Există numeroase puncte în comun între Steaua și Căruța: ambele se afundă în pământ; în baldachinul Căruței strălucesc 12 stele care indică relația sa cu universul. Dar Căruța pătrunde în lume ca un cuceritor; un călător sau un prinț, Steaua acționează în lume irigând-o, hrănind-o. Sânii săi goi

sugerează lactația și, în stele, s-ar putea vedea o aluzie la Calea Lactee. Aceste stele, care sunt în număr de opt, ne arată că aici se atinge o perfecțiune: perfecțiunea sinelui.

Steaua este o ființă total unită cu lumea. Unul dintre ulcioarele sale pare sudat de corpul său, sigilat în pelvisul ei și celălalt se prelungește în peisaj. În el se poate vedea imaginea apei spirituale (galbenă) și a apei sexuale sau instinctive (albastru închis) care hrănesc împreună întreg mediul înconjurător. Este posibil ca unul dintre acele ulcioare să fie receptiv și să capteze energia râului albastru, iar celălalt să toarne o lumină stelară. Pe fruntea femeii, o lună portocalie sugerează inteligența devenită înțelepciune receptivă, care îi permite să transmită forța universală care o străbate, simbolizată de cerul înstelat. De asemenea, este o ființă care face parte din natură. În pântecele ei rotund, semnul pe care îl are în dreptul buricului sugerează un germen de viață. Varsă fertilitate, în jurul ei încolțesc arbori cu frunza portocalie, iar unul din ei are fructe galbene. Ceea ce primește de sus, Steaua, canal de o generozitate universală, varsă în pământ pentru a-l fertiliza. Aici, marșul călător al Nebunului, al energiei primare, se oprește pentru a face loc unei comunicări cu umanitatea. Ființa generoasă se transformă în izvor nesecat, dând și primind în aceeași mișcare de purificare.

Din punctul de vedere al muncii psihologice, s-ar putea spune că Steaua, purificându-și trecutul, își curăță și viitorul și mediul în care trăiește. Își oferă ei înșiși și mediului ce o înconjoară, fără să ceară nimic în schimb. Pe măsură ce acțiunea sa se dezvoltă, fertilizează și curăță peisajul, pământul, nisipul, copacii, apa. Marea pată neagră care apare în Arcana XV își găsește aici expresia sublimă în forma unei păsări care, din vârful unui copac, își pregătește zborul spre punctul negru al stelelor. Forța născută din centrul universului (simbolizată de stele) coboară spre ființa umană, purifică pământul și se întoarce spre univers într-o mișcare de eternă revenire. Aspectul păsării poate sugera, de asemenea, phoenixul, care renaște întotdeauna din propria cenușă (această figură se întâlnește și în Doi de Cupă și Patru de Monede). În acest sens, Steaua este atât canal al infinitului, cât și al eternității.

Dacă se dorește să i se vadă acțiunea din punct de vedere negativ, vom spune că Steaua irosește sau cere, în loc să dea. Uneori, este reprezentată risipindu-și energia în trecut, acaparată de nevroze, fără rezolvare a copilului interior. Atunci, este o ființă vampirică, veșnic nemulțumită, care în

permanență se simte neiubită, invadată sau abandonată și care, fără să aibă vreodată intenția de a da, rămâne în constanta revendicare afectivă, sexuală și energetică. Atunci Steaua devine o fântână fără fund sau se vede, din contră, posedată de o pasiune a excesului, fără discernământ. Se poate metamorfoza într-o nerușinată lipsită de pudoare, care contaminează râurile și otrăvește viața spirituală sau materială a apropiaților săi.

În mod simbolic, Steaua reprezintă ghidul spiritual pe care-l avem înăuntru și care este în legătură cu cele mai profunde forțe ale universului, cu divinitatea. Este partea necunoscută a sinelui nostru și în care putem avea încredere: „Steaua noastră bună".

Genunchiul așezat pe sol este puțin deformat, putând semăna și cu fesele unui bebeluș

Pe fruntea femeii, o lună portocalie

Simbolul de pe pântecul ei, un germen de viață

Pasărea neagră, simbol al profunzimilor, cântă pe un copac portocaliu

Interpretare

Reprezintă o etapă în care o persoană își găsește locul în lume, înfrumusețând-o și hrănind-o dintr-un loc pe care și l-a făcut al său. Uneori, ne îndeamnă să nu alegem între două opțiuni, aparent incompatibile, ci să le reconciliem. În mod tradițional, este văzută ca un semn de noroc, de prosperitate, de fertilitate. Simbolizează acțiunea generoasă. De asemenea, este asociată iubirii divine, speranței, adevărului (care iese gol din fântână). Reprezintă o realizare creativă, care presupune găsirea propriului loc.

Pentru un bărbat, este amantă prin excelență – sau frumusețea feminității lui interioare, începând cu care poate acționa. Pentru o femeie, reprezintă realizarea prezenței ei în lume, o acțiune conformă cu dorințele ei și cu natura ei profundă. Relația conștientă și generoasă cu natura ne orientează spre ecologie, șamanism, spre toate credințele și disciplinele care văd planeta ca pe ceva viu. Dacă Steaua varsă conținutul ulcioarelor sale în trecut sau în gol, va

trebui să se pună întrebarea: de ce își risipește energia, spre ce problemă fără rezolvare?

Această carte, prin goliciunea și natura ei stelară, amintește, de asemenea, de Venus, steaua păstorului, cel mai strălucitor astru care permite orientarea pe timp de noapte.

Dacă Steaua ar vorbi...

„Mă aflu în lume, sunt a lumii, acționez în lume. Mă aflu în mine, sunt din mine, acționez în mine. Separată și unită în același timp, infim angrenaj al unei mașini cosmice, colaborez, primesc și dau, absorb și distribui. Goliciunea mea este completă: nu mă ghidează niciun principiu, nicio lege în afară de firesc și natural.

Dacă spun «sunt» este pentru că, în infinita multiplicitate a ființelor și lucrurilor, mi-am găsit locul, în lume și în mine însămi. Nu mai este nevoie să caut, nici nu am o imagine despre mine însămi, sunt în locul meu. Aici, și în orice altă parte, de bunăvoie.

Sunt în fiecare fir de praf, în fiecare teritoriu, în fiecare curs de apă, în fiecare stea, în fiecare parte a corpului meu. Cum să nu respect lumea, oasele și propria mea carne? Toată această materie nu îmi aparține, mi-a fost împrumutată doar pentru o bucată de timp. Și o respect pentru că este templul meu, templul în care locuiește Dumnezeul neconceput. Spiritul este materie și materia este spirit, universul naște și explodează constant și, în centrul său, acolo unde am îngenunchiat, acolo sunt.

Dacă spun «sunt acolo», vreau să spun în «cel» care susține orice formă de viață, în această fântână nesecată de energie pe care o distribui prin mintea, inima și sexul meu. Energii de o puritate sublimă care, țâșnind din mine, curăță lumea. Redau parfumul atmosferei, dulceața sa, apelor râului, fertilitatea sa, pământului și viața sa, tuturor oceanelor. Nu există un singur loc în cosmos în care eu să nu fiu prezentă.

Indiferent de clipă, niciodată nu abandonez prezentul. Nici trecutul și nici viitorul nu mă pot încătușa. Nici regretele, nici proiectele. Constantă, loială locului meu, primesc și dau. Și când spun: «Sunt a lumii și a mea însămi», înseamnă că mă dăruiesc fără reținere, eliminând până și cea mai întunecată rădăcină a criticilor. Nu judec. Iubesc și servesc (slujesc). Nu mă separ, aparțin, adică venerez, mă supun. De aceea sunt dezbrăcată, goală ca

un copac, o pasăre, un nor. Sunt a corpului meu, a cărnii și a sângelui meu; fiind, îmi este imposibil să abandonez sau să mă abandonez pe mine însămi. Cum să nu iubesc ceea ce mă deține cu iubire?

Așa cum mă dăruiesc pământului, mă dăruiesc cărnii și oaselor mele. Așa cum mă încredințez oceanelor, mă încredințez sângelui meu. Așa cum mă ofer aerului, mă ofer pielii mele; așa cum mă refer la stele, mă refer la părul meu. Și, plină de această iubire de sclavă, radiantă, acționez asupra lumii și mie însămi. Acționez, adică elimin obstacolele, transmit energia care vine de dincolo de stele. Mă limitez să îmbogățesc și să purific, să hrănesc, să înțeleg și, din nou, să purific. De asemenea, acționez asupra mea: mă deschid tuturor infinitelor, las ca suflarea zeilor să circule prin toți porii. Permit tuturor misterelor să mă traverseze. Și, în centrul pântecului meu, deja infinit, primesc și las să se nască totalitatea luminii."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Succes • Noroc • Adevăr • Generozitate • Acțiune altruistă • A pune față în față două acțiuni sau două relații • A găsi propriul loc • A alăpta • Femeie însărcinată • Rană în genunchi • Amantă ideală • Nostalgie (dacă privește spre trecut) • Purificarea lumii • Fântână • Irigare • Ecologie • Recepția energiei cosmice • Sacralizarea unui loc • Armonie cu forțele naturii • Paradis • Acvariu • Șaman • Vrăjitoare frumoasă

XVIII
Luna

Putere feminină receptivă

Luna este unul din simbolurile cele mai vechi ale umanității și reprezintă arhetipul feminin matern prin excelență, Mama cosmică. Calitatea sa esențială este receptivitatea: luna, planeta-satelit, reflectă lumina soarelui. Ne aflăm în inima nopții, iluminată de această receptivitate modestă. Este, de asemenea, o lume a visurilor, a lucrurilor imaginare și a inconștientului, în mod tradițional asociate nopții. Tarotul reprezintă luna, ca și soarele, printr-un chip. Dar nu ne privește din față. Este o semilună care se prezintă din profil. Este în creștere, în formare. O parte a ei rămâne invizibilă. În acest aspect, simbolizează misterul sufletului, procesul secret al gestației, tot ceea ce este ascuns. Chipul său nu este cel al unei tinere, ci are trăsăturile unei înțelepciuni străvechi emanate prin razele sale portocalii. Razele roșii care alternează cu acestea în planul secund ne arată o mare capacitate vitală, o fertilitate dusă la extrem, parcă ferecată, ascunsă. În primul plan predomină albastrul deschis, simbol al spiritualității și intuiției. Luna este legată de ritmurile biologice, de apă, de maree, de ciclurile feminine, de trecerea dintre viață și moarte.

Cuvinte-cheie

Noapte • Intuiție • Feminitate • Mama cosmică • Vis • Receptivitate • A oglindi, a exprima • Magnetism • Gestație • Nebunie • Poezie • Incertitudine • Faze...

Sub astru, în adevăratul sens al cuvântului, se află două animale care stau față în față, într-un peisaj în care se văd două turnuri. Aparent, sunt

câini, poate lupi sau un câine și un lup. Urlă la Lună și se hrănesc din ea, din picăturile de culoare pe care le eliberează. Se poate vedea în ei un simbol al fraternității, doi frați care își cer mâncarea (emoțională, materială sau intelectuală) mamei, doi frați care se iubesc sau care se dușmănesc. Animalul albastru deschis reprezintă o ființă mai spirituală. Limba sa verde este receptivă. Are coada ridicată și, în spatele lui, crenelul turnului este deschis, și el receptiv. Câinele, de culoarea pielii, care ar putea reprezenta materia, are coada lăsată în jos și o limbă roșie activă. Se află în fața unui turn închis, aparent fără poartă. La baza turnului, vedem trei trepte albe care amintesc de pragurile, treptele inițiatice ale Turnului, dar chiar și așa, acest turn închis, inclusiv crenelurile sale, sunt acoperite cu altele complementare, precum niște fălci încleștate. S-ar putea deduce de aici că acest corp material, concret și dens, s-a întors spre acțiune și că nu are capacitatea de a primi, ci numai prin intermediul spiritului, simbolizat de câinele albastru deschis.

Totuși, observați că fiecare dintre urechile celor doi câini are culoarea complementară; la fel ca simbolul yin și yang, fiecare pol are în formare polul opus.

Labele din față ale câinilor delimitează o porțiune din peisaj care amintește de un blazon cu trei benzi: una superioară, verde închis, care reprezintă spațiul în care strălucește Luna și corespunde spiritului receptiv cufundat într-o meditație profundă. Banda din mijloc corespunde nivelului în care se află câinii. În cadrul delimitat de ea cresc două plante care reprezintă o viață emoțională bogată. Banda inferioară, care se află în apropierea apei de la baza cărții, corespunde gestației, pregătirii profunde a dimensiunii sexuale și corporale. În spațiul ei se găsesc trei picături roșii care fac trimitere la comportamentul animal, la animalitate.

Extensia apei din partea inferioară a cărții este delimitată ca o piscină, dar agitată de niște unde, bucle care amintesc de valuri și maree. De asemenea, ar putea fi un port. Prima sa ieșire la mal, în partea inferioară a cărții, este compusă din pietre și o vegetație naturală, sălbatică. Dar, în cealaltă extremă, este mărginită de linii drepte, trei linii negre care închid două linii albastre, ca și cum ar sugera că inconștientul se vede limitat de dualitatea rațională. În centrul acestor ape matriciale se află un crab în care se poate observa un simbol al eului care aspiră la contactul cu Luna. Acel contact există deja, deoarece crustaceul și astrul au aceleași culori. Crabul dorește

unirea cu Luna, fără să știe că, asemenea celorlalte elemente ale cărții, deja comunică cu ea.

Se poate vedea scufundat în profunzimile apei sau, din contră, plutind la suprafața ei. În ambele cazuri, ne îndeamnă să intrăm în contact cu intuiția, acea comoară ascunsă pe care toți o purtăm înăuntru. De asemenea, observați că ține strâns cu cleștii săi, ca pe două ofrande, două bilute. Egoul are ceva de oferit în lucrarea spirituală.

În funcție de felul în care ne concentrăm pe această carte, ea va reprezenta comunicarea intuitivă profundă sau, din contră, cartea singurătății, a separării. Ne putem imagina chiar că acest crab a ieșit ca să fure bilele pe care le ține cu cleștii, că acești câini se ceartă sau se luptă, că toți se simt abandonați de Lună și de forța sa spirituală. Picăturile care urcă spre satelit pot reprezenta capacitatea sa receptivă, o nesățioasă absorbție de energie. Cartea trimite, în acest caz, la ideea de haos mental, de nebunie.

Dacă se numără liniile care se află de fiecare parte a inscripției LA•LUNE (Luna), în marginea inferioară a cărții, vor rezulta 10 la stânga și 7+4 la dreapta, cu un spațiu între ele, care, adunat și el, dă 12. 10 face referire la Roata Norocului și, la fel ca în arcana amintită, și aici avem trei animale. Dar animalele Roatei Norocului încă nu au găsit forța care să le pună în mișcare; în schimb, se poate spune că crabul și câinii sunt conduși de forța magnetică a Lunii. În ceea ce privește Arcana XII, Spânzuratul, aceasta are o legătură foarte strânsă cu Luna, deoarece reprezintă o oprire, un popas, o pregătire spirituală, o stare de recepție. Dar în cazul Lunii, starea de recepție este universală: pe podea se găsesc picături roșii și albastre care încolțesc pentru a urca spre astru. Această circulație este semnul unui schimb energetic între pământ și lună.

Turnul din stânga, cu creneluri deschise (receptive), și turnul închis

Porțiunea de peisaj dintre cei doi câini formează un blazon cu trei benzi

Malul sălbatic

Crabul are între clești o bilă albastră, ofrandă a profunzimilor

Interpretare

În general, această carte face trimitere la lumea mamei, la toate aspectele inconștientului, intuiției, ale misterului intim al ființei. Citirea ar putea fi orientată atunci spre relația consultantului cu propria mamă sau cu concepția sa despre ceea ce este feminin. Pentru o femeie, această carte poate fi un semn al unei realizări profunde. Pentru un bărbat, îndeamnă la cultivarea de calități tradițional feminine, precum sensibilitatea, intuiția... Luna este de bun augur pentru oricine dorește să se dedice poeziei, lecturii Tarotului sau oricărei discipline cu baza în receptivitate. În Lună răsună, de asemenea, teama de întuneric, coșmarurile și orice fel de neliniști referitoare la necunoscut și uneori, la abandon. Poate simboliza spaime nedefinite, dar și o călătorie peste mare sau sosirea într-un port. Înclină spre visare și spre toate stările sufletești, în general asociate caracterului „lunar" sau „lunatic".

Potențialul său receptiv infinit reprezintă cea mai mare bogăție a sa.

Dacă Luna ar vorbi...

„Îmi ceri să mă explic, dar sunt atât de departe de cuvinte, de logică, de gândirea discursivă, de intelect... Mă aflu într-o stare secretă și inefabilă, sunt misterul în care începe toată cunoașterea profundă, când vă cufundați în apele mele liniștite, fără să cereți ceva, fără să încercați să definiți ceva, fără niciun fel de lumină. Pe măsură ce înaintați în mine, vă atrag tot mai mult. Nimic nu este limpede la mine. Sunt fără fund, sunt numai nuanțe, mă extind pe tărâmul umbrei. Sunt o mlaștină de o bogăție incomensurabilă, conțin toate totemurile, zeii preistorici, comorile timpurilor trecute și ale celor care vor veni. Sunt matricea. Dincolo de inconștient, sunt însăși creația. Mă sustrag oricărei definiții.

Știu că am fost adorată. De când ființele umane au început să dezvolte o scânteie de conștiință, m-au identificat cu aceasta. Ca o inimă perfectă de argint, străluceam în tenebrele nopții. Eram lumina pe care, într-un mod incert, o bănuiau că domnește în profunzimile sufletelor lor oarbe. M-am cufundat în tot întunericul Universului. Acolo unde entitățile avide pândesc și cea mai mică licărire de conștiință, dimensiuni ale nebuniei, singurătatea absolută, delirul înghețat, acea liniște dureroasă care se numește Poezie, am recunoscut că, pentru a fi, trebuia să merg acolo unde nu eram.

Am căzut în mine însămi, de fiecare dată mai adânc. Mă pierdeam coborând spre niciun loc, până când, în sfârșit, «EU», cea întunecată, am încetat să mai fiu. Sau mai bine: eram o concavitate infinită, o gură deschisă care conținea întreaga sete a lumii. O pâlnie fără limite, devenită aspirare totală. Atunci, în acest gol, în această absență a contururilor poate, în sfârșit, să se oglindească, pe deplin lumina.

Nu fertilizez, doar sugerez. Cine primește lumina mea, cunoaște ceea ce este, nimic mai mult. E mai mult decât suficient. Pentru a mă transforma în receptacul total, a trebuit să refuz să dau. Noaptea, orice formă rigidă este anihilată de lumina mea, începând cu rațiunea. În claritatea, limpezimea mea, îngerul este înger, fiara este fiară, nebunul este nebun, sfântul este sfânt. Sunt oglinda universală, fiecare se poate vedea în mine."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Intuiție • Noapte • Vis • Poezie • Prezicerea viitorului • Imaginație • Inconștient profund • Sensibilitate • Adevăr ascuns (de descoperit) • Nebunie • Singurătate • Frica nocturnă • Cerere fără limite • „Vampir" de energie • Copil în căutarea iubirii materne • Iubire care unește • Depresie • Secret • Traversarea mării • Ocean • Receptivitate • Viață întunecată a materiei • Ideal care se dorește a fi atins • Feminitate • Arhetip matern cosmic

XVIIII
Soarele

Arhetip patern, construcție nouă

Soarele, Arcana XVIIII, ne privește în ochi precum Dreptatea și îngerul Judecății. Există numeroase puncte comune cu Diavolul (XV), începând cu faptul că privește puțin cruciș. S-ar putea crede că Diavolul și-a aprins torța în focul Soarelui, lumina și căldura primordială a divinității. Aceasta este, de fapt, prima interpretare a Soarelui, simbolul vieții, iubirii, arhetip al Tatălui universal. Stăpân al cerurilor, fântâna căldurii și a luminii, dă viață tuturor creaturilor.

Aici, Soarele este văzut la zenit, la amiază, radiant, eliminând orice formă de umbră, în plin centru al cerului. Lumina portocalie intuitivă lasă loc modelului esențial pe care îl oglindea: limpezimea, puritatea galbenă a Soarelui. Sub căldura atotputernică a Tatălui ceresc, două personaje sunt unite de-a curmezișul unui râu albastru deschis.

Două detalii semnificative îi aseamănă cu drăcușorii Arcanei XV: cel din stânga are o coadă ca drăcușorul băiat al Diavolului și cel din dreapta are trei puncte în regiunea coastelor, ca drăcușorul femelă. S-ar putea spune că energia care se găsea în întunericul Arcanei XV a ieșit acum în plină lumină și că, în locul legăturii pasionale inconștiente, cele două personaje au o relație de ajutor mutual, de iubire umană în stadiu pur. O prietenie liberă și profundă, sub înalta bunăvoință a Soarelui. De asemenea, se observă că personajul care se află la dreapta noastră, în partea activă, este cel care are acum semnul Conștiinței active, pe când personajul care se află în partea stângă înaintează bâjbâind, lăsându-se condus.

Cuvinte-cheie

Căldură • Iubire • Viață nouă • Construcție • Tranzit • Conștiință • Tată cosmic • Gemelitate • A traversa • Copilărie • Succes • Evoluție...

Din lanțurile celor doi drăcușori, le-au rămas doar câte un colier fiecăruia, de un roșu activ, la nivelul gâtului, loc de trecere și o linie de delimitare la nivelul pieptului, între stânga și dreapta, delimitare și îmbinare a activului și receptivului. Personajul din dreapta se află mai sus față de celălalt, stând pe o porțiune mai ridicată de teren de culoare albă, purificată parcă; sub picioarele sale, peisajul se vede înlocuit de un spațiu de un albastru deschis pur. Pare să fi trecut într-o altă dimensiune, mai spirituală, de cealaltă parte a râului, în ale cărui ape pășește al doilea personaj pentru a se uni cu el, ajutat de o mișcare a mâinii.

În acești gemeni s-ar putea vedea o metaforă a lucrării interioare: partea conștientă a ființei ajută partea animală, mai primitivă, să acceseze o realitate diferită. Adultul ghidează copilul interior spre bucurie.

În această Arcană, trei culori se repetă pe cer, pe pământ și la oameni. Galbenul central al Soarelui și al razelor răsucite se reflectă în cărămizile zidului și în părul protagoniștilor ca și cum ar sugera mintea care se unește cu lumina. Roșul razelor drepte se potrivește cu rândul superior și inferior al cărămizilor și cu colierul protagoniștilor. Ochii astrului sunt albi și au pupile negre, ca ale personajelor care domină și ca pământul purificat din partea dreaptă. Această privire conștientă transformă dualitatea roșu-galben (inteligență și acțiune vitală) în unitate divină. Nu în ultimul rând, albastrul râului agitat pare că se înfășoară în jurul taliei personajelor, a slipului lor. Poate însemna, totodată, că și-au acceptat corpul strâns cu acest val în continuă schimbare, ca o formă efemeră. Apoi se ridică spre soare, sub forma a cinci picături albastru deschis, conștiința eternă prezentă în fiecare dintre noi. Uniunea dintre planurile ceresc, terestru și uman este totală. O singură bandă verde, dovadă a îmbinării roditoare dintre căldura soarelui și acțiunea râului, amintește de dezvoltarea vegetală. Numărul de linii al acestei benzi de creștere se poate citi, potrivit numerologiei Tarotului, ca și cum s-ar citi o serie a arcanelor majore. Sunt paisprezece în partea stângă a personajului din stânga, anunțând parcă începerea procesului

de vindecare; încă două linii între picioare, gestația, pregătirea lumii viitoare; și șapte linii între ambele personaje, acțiunea unuia asupra celuilalt; în ultimă fază, nouă linii în partea dreaptă a cărții care amintesc de valoarea numerologică a lui 9, de criza de sfârșit de ciclu și de detașare. (Despre numerologie, vezi în capitolele următoare). Dar aici nu este vorba despre o traversare inițiatică. Micul perete galben și roșu din al doilea plan ne sugerează că, în mijlocul acestei crize, se înalță o nouă construcție. Cele două personaje, separându-se de trecut, încep o nouă viață.

Interpretare

Soarele este semn bun pentru orice construcție nouă, arată că o iubire necondiționată acționează și prevestește un succes bazat pe multă căldură și iluminare. Este cristalizarea unei perechi de îndrăgostiți, obținerea unei reușite, o realizare în oricare aspect al vieții umane: intelectual, emoțional, creativ sau material. De asemenea, este începutul unei vieți noi, lăsând în urmă dificultățile trecutului; întâlnirea sufletului pereche, semnarea unui contract avantajos.

Soarele reprezintă și valorile ideale ale arhetipului patern, inclusiv trezirea mentalității masculine și a inteligenței înăuntrul feminității. Totodată, poate semnala o dominare importantă a imaginii tatălui în întrebarea consultantului, fie că tatăl s-a remarcat prin prezența sa (un tată de neegalat), fie prin absența sa, lucru care l-ar fi făcut pe consultant să își constituie o imagine ideală a tatălui, poate prea legendară pentru a putea corespunde realității.

Căldura Soarelui este disponibilă tuturor, în orice moment. În orice caz, să nu uităm că excesul de soare produce moartea, seceta și poate transforma peisajul în deșert.

Personajul din stânga are o coadă mică, rămășiță a naturii sale animale

Trei puncte spiritualizează personajul din dreapta

Pământul alb al lumii noi

Soarele ne privește în față

Dacă Soarele ar vorbi...

„Fără încetare mă reînnoiesc. În timp ce mă consum, dau căldură fiecărui fir de iarbă, fiecărui animal, fiecărei ființe vii, fără excepție: accept că asta se numește Iubire. Dispar și reapar ciclic. Totodată, pentru a intra în splendoarea mea, aștept din partea oamenilor să poată să își îngroape trecutul și să înceapă o viață nouă. Îi voi ajuta să o facă. Acolo unde strălucesc, dizolv îndoiala, pătrund în cele mai întunecate colțuri ale sufletului și le inund cu lumina mea. Conduși de suflul meu, veți traversa râul instinctelor nebune și, purificați, veți ajunge în locul în care totul crește fără efort.

Strălucesc în inima materiei, reprezint splendoarea ei secretă; fără mine, nimic nu e. Dar când materia îmi opune rezistență, când nu sunt perceput ca forța voastră vitală, ea este un cadavru. Neîncetat, o îmbib cu picăturile mele de imortalitate. Pentru voi, copiii mei, generez la nesfârșit bucuria și euforia vitală. Nu fiți de nepătruns luminii mele eterne. Vedeți cât de jos este zidul care vă separă de mine. L-am conceput așa pentru ca toți să îl puteți sări, este un joc de copii. Sub razele mele, veți cunoaște afecțiunea vitală, goală, sinceră. Sunt soluția tuturor greutăților.

Sunt ochiul pur și, în același timp, rezonanța primului strigăt. Ceea ce numiți întuneric este doar uitarea luminii mele, iubirii mele mereu prezente. Anunț, fără încetare, sfârșitul nopții. Tot ce nu este clar, nu sunt eu. Sunt reînnoirea continuă și regeneratoare, tot ce așteaptă cineva toată viața. Mi se spune Soare, dar nu am nume, sunt splendoarea radiantă a existenței.

Dar ce sunt dacă nimeni nu mă reflectă? Cum pot să fiu nelimitat dacă nimeni nu îmi pune limite? Ce este imortalitatea mea fără calea morții? Ce este eternul meu prezent fără capcana timpului care trece? Ce sunt semințele mele de aur fără brazdele de pământ în care să se adâncească? Ce este hrana mea dacă nimeni nu o devorează? Cu siguranță, iubirea mea este, în mare parte, nevoia pentru celălalt....

Din acest motiv, mă reproduc neîncetat. Îmi multiplic energia în oglinzi infinite, devin iubitul propriilor mei copii. În sufletele lor mă caut și vorbesc cu mine însumi. Sunt propriul meu tată universal. Toate mamele din lume, cele pe care le-am fertilizat, nu fac altceva decât să mă zămislească. Copilul Soare are toate drepturile. Cedez aceste drepturi umanității conștiente."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Iubire reciprocă • Fraternitate • Ajutor reciproc • Uniune fericită • Viață nouă • Asociere • Succes, recoltă abundentă • Fericire • Lumină • Vară • Inteligență • Bogăție • Secetă din cauza excesului de căldură • Copii sau copilărie • Gemelitate • Rivalitate • Arhetip patern cosmic • Tată ideal • Tată absent • Tăierea legăturilor cu trecutul pentru a construi mai departe • Construcție • Solidaritate...

XX
Judecata

Conștiință nouă, dorință irezistibilă

Toate energiile Tarotului se concentrează în cartea Judecății. După receptivitatea Lunii și a noii construcții întreprinse de Soare, asistăm aici la nașterea unei conștiințe încadrate de un principiu feminin în partea stângă și un principiu masculin, în dreapta. Această apariție chemată de înger cu trompeta sa se prezintă înaintea noastră ca o dorință irezistibilă. Sarcina a fost realizată. *Anima* și *animus* ajung la pace prin intermediul rugăciunii. Împreună au creat androginul divin care ascultă chemarea Conștiinței supreme, reprezentată de înger.

Toate aceste semne grafice ne sugerează o relație de evoluție între ambele arcane. După trecerea prin profunzimile inconștientului, printr-o muncă ce a putut fi terminată cu durere – sau, în orice caz, în umbră – o viață nouă se trezește, ca o naștere sau ca o înviere. Ne gândim la Judecata de Apoi, când morții se ridică din mormintele lor. Tot ce este mort renaște. Tot ce este ascuns sau în stadiu de pregătire urcă la suprafață și aspiră la o lume superioară celei din care a ieșit. Această puternică dorință de a evolua răsună ca o muzică divină. Ceea ce sugerează această arcană este că o forță care sfidează moartea acționează în însăși existența noastră: conștiință imaterială și imortală.

Cuvinte-cheie

Vocație • Chemare • Naștere • Renaștere • Conștiință • Lucrare • Uniune • Familie • Transcendență • A apărea • Muzică • A îndemna...

Se manifestă sub forma unei chemări imperioase în care fiecare trăieşte într-o nouă dimensiune. Îngerul priveşte înainte şi trompeta din mână simbolizează vestea acestei deşteptări. Norul rotund albastru deschis, care îl înconjoară, ar putea reprezenta deschiderea minţii. Însăşi această deschidere se anunţă în capul fiinţei care iese la suprafaţă din profunzimile pământului: golul mental pe care l-a realizat este simbolizat de cerculeţul central, albastru, care se învârte singur, în vârtejul albastru deschis care îl înconjoară, pentru a urca mai târziu pe cele 22 de trepte ale trompetei îngerului până la oul de aur care îl reprezintă pe Dumnezeu în acţiune. Observaţi că pavilionul prin care iese muzica este ca o repetiţie a acestui oval galben: sunetul reproduce natura divinului. Frumosul este reprezentat de strălucirea Adevărului.

Steagul pe care îl prezintă îngerul este format dintr-o cruce de culoarea pielii pe un fond portocaliu împărţit în patru pătrate, cele patru elemente ale naturii sau cele patru energii simbolizate, mai târziu, de cele patru animale ale Lumii (XXI). S-ar putea crede că crucea de culoarea pielii sugerează vocaţia fiinţei umane de a trăi, totodată, pe orizontal, în lume – cu îmbinarea androginului esenţial între stânga şi dreapta – şi vertical, de la pământ la cer. Această realizare supremă a conştiinţei în care individul îşi termină ascensiunea, de la stadiul de animal la cel de înger, găseşte rezultatul acţiunii sale în cartea Lumii.

Când se trage această carte înseamnă că cineva este chemat. Vor apărea greutăţi dacă, dintr-un anumit motiv, nu se va răspunde acestei chemări.

Interpretare

Adesea, Judecata aminteşte circumstanţele modului în care consultantul şi-a trăit naşterea. Toate variantele posibile ale unei naşteri cu probleme, ale unei sarcini agitate, ale unei situaţii dificile care amprentează venirea pe lume, toate este posibil să fi constituit un obstacol. Persoana care cercetează va trăi atunci, într-o măsură mai mare sau mai mică, conştient sau nu, ca o fiinţă care nu a fost dorită, a cărei naştere nu a fost, de asemenea, dorită. Nevroza eşecului, disperarea, greutăţile neînţelese o trag în jos, în fundul mormântului din care este chemată să iasă.

Sensul acestei Arcane constă în a descoperi, prin munca terapeutică sau prin alte mijloace, că fiecare fiinţă care se naşte este dorită de divinitate

(sau de univers), care a permis să fie procreată. Greutăţile pe care consultantul le simte, cu privire la pofta sa de viaţă, vocaţia artistică sau profesională, reprezintă rezistenţe la natura lui profundă, la gradul de conştiinţă pe care ni-l oferă îngerul.

Această carte poate să apară, de asemenea, pentru a reliefa o problemă referitoare la acţiunea de a judeca sau de a fi judecat. Dacă chemarea este de natură divină, oricine se erijează în judecător minte: nu există judecată umană validă.

Pentru o pereche, această carte îndeamnă la a face o lucrare comună, un copil real sau simbolic, sugerează că sensul unirii masculinului cu femininul este de a produce un al treilea element scăldat în iubire şi conştiinţă. Jocul de priviri este interesant: femeia priveşte bărbatul sau fiul, aceasta reprezintă iubirea umană şi iubirea pentru creaţie, pe când bărbatul, cu ochii îndreptaţi spre cer, întruchipează iubirea pentru divin, iubirea cosmică. Îngerul ne priveşte în faţă, acţiunea sa este orientată spre noi. Ne aminteşte că, dacă nu ne recunoaştem dorinţa profundă sau dorinţa divină care provoacă în noi conştientizarea, suntem nişte morţi vii.

În ultima instanţă, Judecata face trimitere la apariţia unei dorinţe, a unei vocaţii, a unei chemări de orice fel.

Este o carte a extazului, a renaşterii profunde şi a rugăciunii imediat îndeplinite în care energiile urcă dinspre pământ spre cer şi, simultan, coboară din cer spre pământ. Este indicat să o recunoaştem: reprezintă ultimul pas, înainte de realizarea totală a Lumii.

Tonsura personajului albastru formează o spirală

Crucea portocalie, punct de întâlnire între pământ şi cer

Femeia atinge cotul personajului din mijloc. Privirea îi este îndreptată spre bărbat

Bărbatul priveşte spre înger

Dacă Judecata ar vorbi...

„Ai curs cu râul negru al Arcanei XIII. Ţi-ai adâncit rădăcinile în întunericul Diavolului. Ai fost demonul

care și-a ridicat torța precum o nostalgie a luminii. Când ai rătăcit pe fundul prăpastiei, eu nu te-am uitat. Acum pot intra în legătură cu tine, dar încetul cu încetul, cu o răbdare și o finețe infinite, fiindcă sunt prea puternică. Te poți uni cu mine, dacă te-ai pregătit, dacă ai făcut călătoria în profunzimile ființei tale, dacă ai cunoscut toate fețele masculinității și feminității tale și le-ai împăcat și echilibrat.

Îți aduc lumina tuturor universurilor. Vigurozitatea mea cere să fi făcut pace cu tine însuți, ca din străfundurile inconștientului tău să fi început să crească Arborele nou. Ca întreaga ta ființă să se fi supus unei infinite rugi, ca fiecare dintre celulele tale să fie în pace, armonie. Ca tu să fii precum personajele, gol, în deplină siguranță, încredere și acceptare a tot ce există mai înalt. Fără divinitate nu pot exista. Când ființa devine un adevărat copil încrezător, liniștit, doar atunci apar, precum certitudinea totală, chemarea care răsună de la începutul timpurilor.

Muzica mea, esență divină a cuvântului, îți inspiră o dorință urgentă de a te ridica. Trezește tot ce a fost adormit, resuscitează tot ce a fost mort, deschide toate lespezile sigilate. Arunc în aer toate cuvintele pentru ca, prin intermediul rugăciunilor tale, să poți ajunge în sfera neconceputului, unde domnește miracolul vacuității. Eu știu. L-am văzut pe Creator. Atunci, pur și simplu, îl anunț. Transport chemarea nestăpânită a Conștiinței. Sunt deșteptarea, miracolul care se produce în interiorul ființei tale.

Sunt certitudinea irezistibilă. Când răspunzi chemării mele, fiecare dintre acțiunile tale este ca un ordin pe care ți-l dau. Nu mai este nicio îndoială. Începi să faci, să gândești, să iubești, să trăiești, să dorești, în deplin acord cu voința divină. Viața merită să fie trăită, totul se realizează în liniște, meditație, bunăvoință și bucurie.

Vin dintr-un ou de aur de neimaginat în care «a fi» și «a nu fi» reprezintă doar lumina nediferențiată. Sunt cea mai înaltă realizare a psihicului tău, a gândirii transformate, în sfârșit, în androgin. Vin să te eliberez de limitele bărbatului și ale femeii. Cercul de nori cerești care mă înconjoară nu reprezintă altceva decât creierul tău albastru dezlănțuit. Șterg pentru totdeauna limitele tale. Din incarnare în incarnare, cu bucurie constantă, îți permit să fii ceea ce ai fost dintotdeauna, un emisar al lui Dumnezeu."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

Chemare • Dorință irezistibilă • Trezirea sexualității • Conștientizare • Anunț • Veste bună • Vocație • Triumf • Renumire • Proiect de viitor • Vindecare • Muzică • Deschidere • Eclozare • Nașterea unui copil • Celula tată/mamă/copil • Opera părinților • Condițiile nașterii consultantului • Refuzul de a acționa ca un adult • Apariția a ceea ce a fost ascuns • Harul • Trezirea conștiinței • Diavol supus...

XXI
Lumea
Realizare totală

Această Arcană poartă numărul XXI, valoarea numerică cea mai înaltă a Tarotului. Reprezintă realizarea supremă. În ea descoperim o femeie care pare că dansează în mijlocul unei coroane de frunze de culoare albastru deschis, având în mâna dreaptă o sticluță, principiu receptiv, și în stânga, o nuia, un băț – principiu activ. La fel ca și simbolul Tao, yang îl susține pe yin și viceversa. Un epitrahil de culoare albastră (sus, în spatele ei) trece peste corpul ei, în față, devenind roșu. Deși personajul este indubitabil feminin, ceea ce sugerează această figură este împreunarea, îmbinarea, unirea principiilor, androginul realizat.

Ultimul grad al drumului arcanelor majore, Lumea cheamă la recunoașterea în realitatea sa profundă, la acceptarea plenitudinii realizării sale. Este, de asemenea, momentul în care, eliberată de autodistrugere, o persoană începe să vadă suferința celuilalt și se pune în slujba umanității. În tradiția creștină, Hristos, Fecioara Maria sau sfinții sunt reprezentați, uneori, în interiorul unei figuri ovale. Migdala (care vine de la cuvântul „almendra" – sâmbure de migdală) este, în același timp, simbol al eternității și o formă care amintește de sexul feminin. Această Arcană poate fi asimilată unității redobândite a lumii, în totalitatea sa.

De asemenea, amintește de oul filosofic menționat, printre altele, de *Turba philosoforum*: „Arta alchimiei este comparabilă cu oul în care se găsesc patru lucruri: coaja este pământul; albușul, apa; membrana fină care se găsește sub coajă este aerul. Gălbenușul este focul."

Cuvinte-cheie

Realizare • Suflet • Lume • Plenitudine • Succes • Eroism • Geniu • Sanctitate • A dansa • Extaz • Realizare • Totalitate...

Am văzut în prima parte a cărții că această Arcană este o oglindă a structurii Tarotului. Patru figuri încadrează femeia în migdala ei, precum patru energii de bază unite în armonie, în slujba aceluiași centru. În tradiția creștină, îngerul, vițelul, vulturul și leul îi reprezintă pe cei patru evangheliști. Aici, aceste patru elemente ne sunt utile ca bază pentru a înțelege cele patru Suite ale arcanelor minore.

Animalul, de culoarea pielii, nu poate fi conturat clar: cal sau viței, este, în orice caz, un animal care simbolizează ofranda, ajutorul, sacrificiul. De asemenea, putem considera extremitatea care se ridică deasupra ochiului său, în stânga noastră, cornul unui inorog care în Evul Mediu era simbolul conceperii lui Hristos de către Fecioara Maria. Încă o dată, animalul va simboliza materia virgină, Monedele. Spre deosebire de celelalte trei elemente, acest animal nu are aureolă, pentru că nu participă la eternitate. De asemenea, Monedele, spre deosebire de celelalte Suite, nu au număr. În această carte, energia corporală și materială își atinge plenitudinea. Corpul este efemer, dar este purificat de orice pată. Realizarea vieții materiale s-ar putea întruchipa în figura campionului care realizează o faptă memorabilă, sportivă sau de viață.

Celelalte trei figuri sunt elemente cosmice: îngerul reprezintă perfecțiunea emoțională, sanctitatea, inima plină de iubire care este dedicată dăruirii (Cupe). Vulturul cu aura sa simbolizează realizarea aspectului mental: caracterul, firea, dar și golul care nu se identifică în cuvinte (Spade). Leul, și el învăluit în energie spirituală, reprezintă întregirea energiei creatoare, o sublimare care duce efortul sălbatic până în stadiul de creație conștientă, este figura eroului care nu ezită să își sacrifice viața (Bâte).

Cele patru energii iradiază în jurul centrului, complet realizate. Și, în oul său albastru, radiind iubire și conștiință spre tot universul, personajul central dansează privind spre stânga: receptivitatea. Piciorul său este sprijinit pe o podea roșie, lucrată, muncită, cu șase caneluri: activitatea vitală a fost desfășurată cu plăcere, lumea a fost acceptată așa cum este, în

plină conștiință. Sub această podea vie, mascat de un lanț galben, se observă un ou alb. S-ar putea spune că este oul Papesei, care a eclozat în tot potențialul său. Când oul cosmic se va deschide în lucrarea noastră spirituală, atunci venim pe lume. Această carte ar putea reprezenta *anima mundi*, agentul universal care este în toate lucrurile și care ne unește cu toate lucrurile.

Interpretare

Cu condiția să se găsească la sfârșitul unei fraze (șablon) în poziție de întregire, Lumea indică o realizare. Este o femeie realizată, un suflet în deplină bucurie, o lume perfectă, o căsnicie fericită, un succes mondial. Această carte poate să îndemne și la călătorii: la descoperirea lumii, în sensul literal.

La fel cum Arcana XVI, Turnul, putea sugera un organ sexual masculin în plină ejaculare, Arcana XXI sugerează un organ sexual feminin locuit (ocupat) de o exaltare (orgasmul) sau de o ființă (femeie însărcinată).

În schimb, dacă această carte se află la începutul seriei, va reprezenta un început cu greutăți: se cere realizarea înaintea acțiunii, nu este în locul său, se transformă într-o formă de închidere, o carceră.

Atunci s-ar putea căuta traseul vieții intrauterine sau al nașterii consultantului, ca primă experiență traumatizantă care provoacă un blocaj în dezvoltarea ulterioară. Dacă nu se dorește abordarea acestui tip de argumente, în orice caz ar trebui luată în calcul închiderea pe care o sugerează Arcana XXI situată la începutul seriei și întrebat în ce sau de ce această persoană este în continuare prinsă, închisă „în coaja sa".

La stânga noastră, femeia Lumii ține o sticluță receptivă

... iar în dreapta o nuia, un băț activ

Piciorul său stă pe o bază energică (roșie), muncită

Un ou se întrevede la întretăierea de la baza ovalului

Dacă Lumea ar vorbi...

„Aici sunt, în fața voastră, în jurul vostru și în voi, cu imensă plăcere. Sunt o ființă completă. În mine nu există nimic care să mi se opună. Totul este unitate. Fiecare lucru este la locul său, sunt o conștiință invulnerabilă, sunt dansul perpetuu al totalității. Cel care nu mă cunoaște spune «nu» când universul spune «da» și această negare a imensei mele acceptări îl conduce spre neputință. Dar cel care devine complet pur și concav, cel care mă lasă să îl pătrund, începe să danseze cu mine, să spună ce spun eu. Acesta cunoaște iubirea universală, gândirea totală, dorința cosmică, forța de viață negândită. Acesta cunoaște chintesența, unitatea tuturor energiilor.

Dacă ajungi la mine, adică dacă mă dezvolți în tine, vei savura fericirea supremă care este fericirea de a trăi. Pentru asta, trebuie să te dizolvi în bijuteria fierbinte a prezenței mele. Precum patru râuri care se întorc la singurul lor izvor, lasă conceptele tale, roi de albine oarbe, să se cufunde în fericirea mea. Lasă gloata sentimentelor tale să se înece în exaltarea mea infinită; oferă-mi haita înnebunită a dorințelor tale ca să se îmbogățească, precum o delicatesă rafinată, din constanta mea creativitate. Și toată materia ta, cu toate nevoile inevitabile, să se dăruiască acestei transparențe care mă însuflețește. Atunci vei fi stăpânul universului tu. În interiorul tău, libidoul nu se va agita, pasiunile tale nu te vor putea inunda, gândurile nu te vor distruge și corpul nu îți va bloca existența. Vei fi desăvârșit, unit cu mine în dans, în fericire, în sărbătoarea nemărginită.

Prin ascultare, permit intelectului tău să învețe să fie; prin pacea absolută, inimii tale să învețe să iubească; prin învățarea recepției, sexului tău să învețe să creeze; prin acceptarea morții, corpului tău să învețe să trăiască. Da, asemenea unui leu înfometat și însetat, abandonezi prada pentru a te ridica spre suflet, mă vei găsi în sfârșit. Sunt plăcerea de a trăi și a realizării.

Sunt floarea efemeră care se naște permanent din abis; reprezint materializarea tuturor viselor, sufletul fără de care lumea nu este lume, ci un deșert steril, sfârșitul speranței. Sunt scopul tuturor căilor.

Sunt fericire inefabilă. Ca o fecioară sfântă, port în matricea mea divinitatea. Sunt concretizarea însăși a energiei sacre a Nebunului. Sunt Lumea pe care Dumnezeu a creat-o pentru a fi iubită de El."

Câteva dintre interpretările tradiționale ale acestei cărți

A călători prin lume • Realizarea potențialului • Succes • Acord perfect • Reuniune • Femeie ideală • Plenitudine • Început dificil • Pântecul unei femei însărcinate • Sex feminin • Orgasm • Realizare supremă • Final fericit • Naștere • „Cum m-am născut?" • Închidere/carceră • Sentiment de eșec • Egocentrism • Realizarea androginului spiritual • Ou cosmic • Realizarea celor patru centri • Univers ajuns la limite • Expansiune maximă

Partea a treia

Arcanele minore

Introducere

Umilii gardieni ai Secretului

Timp de doi ani am colecționat și studiat toate tipurile de taroturi, fără să fiu totuși mulțumit. Am descoperit de fiecare dată că aceste cărți, în niciun caz impersonale, erau portretul limitelor și caracteristicilor autorilor și, de ce nu, ale bolilor lor. În special Tarotul lui Waite, cu imaginile sale în mișcare și de multe ori negative, precum Zecele de Spade, în care un bărbat zace mort, cu fața în pământ și cu spatele străbătut de zece spade, semnificând durere, nenorocire, lacrimi, tristețe, dezolare. Sau Nouă de Bâte, în care un tânăr cu o rană la cap se sprijină într-o bâtă, în timp ce observă cu neputință un perete format din opt bastoane: obstacole, împrejurare potrivnică, necaz, calamitate. Sau Valetul de Cupe, care contemplă un pește ce se ivește din cupa sa: proptea, seducție, decepție, artificiu. Sau Cinci de Monede, arătând niște cerșetori înghețați de frig: dezordine, haos, ruină, vrajbă, libertinaj etc. Contactul cu opera lui Waite m-a făcut să cred că arcanele minore erau purtătoare ale unor figuri umane sau animale. Am căutat cu înverșunare un joc ale cărui personaje să mă facă să simt forța misterului. Am găsit doar desene de calitate îndoielnică, lipsite de o semnificație profundă. Deși am acceptat că spiritul uman posedă o admirabilă capacitate de abstracție și concretețe și că în orice sistem de obiecte și desene fiecare poate citi, în mod simbolic, ceea ce dorește și să inducă în fiecare dintre ele ideile care îi convin, aceste cărți greoaie, stângace nu mi-au dat niciodată posibilitatea de a le încărca cu un conținut care să aibă însemnătate....

Printr-o întâmplare pe care îndrăznesc să o calific miraculoasă, una dintre pisicile mele a dat jos din bibliotecă Tarotul de Marsilia. Toate cărțile s-au împrăștiat, cu fața în jos, pe podea, mai puțin Asul de Cupe, care s-a întors.

Extrem de surprins, atenția mi-a fost acaparată la propriu de acel desen. Și, dintr-odată, am descoperit în el o semnificație profundă, sacră. Nu a mai fost o cupă: cu cele șapte turnuri ale sale, cel din mijloc decorat cu un cerc cu nouă puncte, asemenea eneagonului misticilor sufiți, era un templu care părea să ceară dezgroparea comorilor pe care le păstrează. Era potirul liturghiei, conținând sângele Salvatorului, plenitudinea interioară pe care oamenii au căutat-o întotdeauna. Mi s-a înfățișat, în plus, ca un sfânt mormânt în care se îngroapă Dumnezeul întrupat, pentru a se naște ca o ființă de lumină. A fost, de asemenea, atanorul alchimic, o matrice în care se prelucrează transformarea, fizică și morală. Acel As de Cupe, plin de imensitatea inepuizabilă a iubirii divine, oferindu-mi spiritul lumii, spiritul vieții, mi s-a transformat în oglindă. Mesajul său: „Și tu, la rândul tău, ești un receptacul sacru".

Această experiență m-a făcut să studiez cu răbdare arcanele minore ale Tarotului de Marsilia pe care, întunecat de taroturile ridicole, la modă printre hipioți, le desconsiderasem, fiindcă mi se păreau reci, goale, de neînțeles, prea simple, prea geometrice... în sfârșit, plictisitoare. Pe bună dreptate, inițiații spun că secretul cel mai greu de descoperit este cel care e la vedere. Arta de a exprima prin forme geometrice procesul spiritual a fost, în primul rând, dezvoltată de artiștii nonfigurativi ai Islamului care s-au inspirat din legile pitagoreice, grecești, hinduse și persane. Deși Coranul nu interzice reprezentarea ființelor însuflețite, o întreagă serie de norme religioase, atribuite în mod tradițional Profetului Mahomed, condamnă această practică. „În ziua învierii se vor aplica cele mai groaznice pedepse pictorului care a imitat ființele create de Dumnezeu" (citat de André Paccard, în *Boukhari, Le Maroc*). Din cauza acestei interdicții, toată arta musulmană este exclusiv geometrică și decorativă... Pentru a înțelege cele 40 de cărți a fost nevoie să le studiez o perioadă îndelungată și să le compar, unele cu altele, notând exact prin ce se aseamănă și ce le diferenția, căutând un minim detaliu care să rupă simetria, până când am ajuns să le simt pe fiecare dintre ele cu propria ființă...

În această exprimare geometrică a arcanelor minore există două excepții: Doi de Cupe și Patru de Monede. În primul, vedem reprezentarea a doi pești și a păsării Phoenix însoțită de doi îngeri, unul din ei orb, probabil. În Patru de Monede, Phoenixul, care înainte era roșu, a devenit portocaliu și iese dintr-un rug.

Raportarea alchimică este directă: în Marea Lucrare, Phoenixul roșu reprezintă a treia etapă, *rubedo*, zorii zilei – mama soarelui – și care anunță sfârșitul nopții. (Îngerul orb poate reprezenta prima etapă, acțiunea asupra negrului, *nigredo*, materia primă, iar celălalt înger – a doua etapă, *albedo*, purificarea). Astfel, prin roșeața lor extremă, zorii zilei anunță sfârșitul tenebrelor: simbolic, moartea. Phoenixul portocaliu reprezintă misterioasa etapă a patra, *citrinitas*, simbol al aerului, al zilei, al ființei de lumină, nemuritoarea Conștiință Cosmică.

Pentru faptul că, în legendă, Phoenixul renaște din propria cenușă și astfel se prelungește la infinit, a fost considerată, de către creștini, emblemă a eternității, a perpetuității ciclice, a lui Iisus înviat, a transformării condiției noastre pământești și trecătoare într-o stare imuabilă, dincolo de moarte.

Cei doi pești pot însemna receptarea iubirii divine. În Evanghelii (Matei 14, 17-21), pentru a-și hrăni mulțimea care Îl urmează, Iisus înmulțește șapte pâini și doi pești. Mai târziu, după Învierea Sa, Hristos îi cheamă pe șapte dintre discipolii Săi și le oferă o pâine și un pește, zicându-le: „Veniți și mâncați!" (Ioan 21, 12-13). Aceste povestiri au contribuit la acordarea semnificației euharistice peștelui simbolic. Când sunt reprezentați doi pești împreună, asta înseamnă „petrecere cu oaspeți".

Doi de Cupe, acumularea energiei iubirii, promite sfârșitul tenebrelor, al singurătății și recepția nelimitatei iubiri divine. Patru de Monede, simbol al incarnării perfecte, promite viață eternă.

Am înțeles că adevăratul studiu al Tarotului începea cu arcanele minore, continua cu Figurile și se încheia cu arcanele majore. Când în alte tipuri de tarot apar reprezentări ale ființelor vii, înțelegerea este deturnată de vârsta personajelor, sexul, gesturile și expresiile chipurilor lor. Este foarte ușor, prin proiecții personale, să fie încărcate cu semnificații relativ superficiale. Din contră, în arcanele minore proiecția personală este imposibilă la prima vedere. Dacă ochii noștri au exersat, deslușind semnificația arcanelor minore și a Figurilor, arcanele majore ni se prezintă sub adevăratul lor aspect, care este sacru.

Primul lucru pe care trebuie să îl învețe cel care studiază și învață Tarotul este să vadă. De la început, ezotericii s-au înșelat în privința căii: au dat fiecărei arcane o semnificație exactă, uneori ingenuă – forță, moarte, iubire, soartă etc.; alteori, complexă – iluzii alchimice, astrologice, rozacruciene, cabaliste etc. – și și-au acordat libertatea de a schimba desenele, în

diferite interpretări, introducând personaje mitologice, istorice, egiptene, mayașe, hinduse și multe altele.

În realitate, un simbol sau un text sacru trebuie să fie văzut, citit, în cele mai infime detalii ale sale. ÎNTREGUL UNEI ARCANE ESTE SUMA DETALIILOR SALE. În consecință, fără a memora complet cărțile – mici simboluri, număr de linii, culori, atitudini, expresii ale chipurilor, așa-numitele „greșeli" sau „stângăcii ale desenului" – nimeni nu poate afirma că știe să citească Tarotul. Un lucru este sigur: complexitatea ascunsă a arcanelor este atât de mare încât e nevoie de mulți ani pentru a le vedea în totalitatea lor. Întotdeauna există un detaliu care scapă. De aceea, nu contează doar totalitatea unei cărți, ci și detaliile care vorbesc în cazul comparației unei arcane cu alta.

De ce Papa și Eremitul poartă o mănușă albastră pe mâna stângă? Colierele roșii pe care le poartă gemenii din Soarele sunt resturi ale funiei care leagă gâtul sclavilor din Diavolul? Și chiar în acest duo de arcane, cele trei puncte pe care le are în lateral femeia din stânga sunt aceleași trei puncte pe care le are în lateral geamănul din dreapta? Ce relație este între bastonul roșu al Nebunului și cel al Eremitului? Oul care se află în spatele Papesei este același pe care îl clocește vulturul Împăratului? Spânzuratul își încrucișează picioarele, punându-l pe dreptul peste stângul, pe când femeia din Lumea și le încrucișează punând deasupra piciorul stâng: unul este oglinda celuilalt? Și Împăratul, care își încrucișează piciorul stâng peste cel drept, ce diferență exprimă față de celelalte arcane? Această posibilitate de a compara pare infinită.

Dar, pentru a identifica asemenea detalii, care au fost răspândite într-un mod genial de creatorul sau creatorii Tarotului, elevul trebuie să își dezvolte atenția și acuratețea vizuală... Acesta este rolul pe care îl îndeplinesc cele patruzeci de arcane minore. Sunt greu de interpretat: la început, cele zece cărți ale fiecărei suite par egale. După un timp, încep să „vorbească"... Cu alte cuvinte, provoacă în elev o schimbare a modului său de a vedea... Este imposibil să se abordeze studiul arcanelor majore care, într-o primă fază, par mai accesibile, dar care ulterior își dezvăluie imensa complexitate, fără a memora și a înțelege arcanele minore...

Însoțind arcanele minore și rezumându-le la un nivel uman, social, întâlnim Figurile, în fiecare Suită, cu cele patru personaje ale sale. Fiindcă

nu sunt numerotate, ordinea lor a creat multe probleme ezotericilor. Deși Valetul, Regina și Regele sunt ușor de localizat, când privirea nu a fost educată să observe cele patru serii de zece numere, Cavalerul este o enigmă. De la Éliphas Lévi, trecând prin Papus și cei ce i-au urmat, fără a-și pune întrebări serioase, „inițiații" au plasat figurile în următoarea ordine: Valet, Cavaler, Regină, Rege. Alții, ca cei care au eliminat cele 26 de arcane ale Tarotului de Marsilia pentru a crea cărțile de joc englezesc (26 fiind numărul care în Cabala îl identifică pe Iehova; se poate spune că acest ansamblu de cărți este un pachet de cărți de joc fără Dumnezeu), neștiind ce să facă cu cei patru Cavaleri, i-au ignorat, împărțind figurile în Jack, Queen și King, adică Valet, Regină și Rege. Aleister Crowley (vezi Introducerea) le-a transformat în prinți și prințese. Studiind cu atenție aceste figuri, se ajunge la concluzia că ordinea corectă este: Valet, Regină, Rege, Cavaler.

Dacă se ia cartea XXI, Lumea, ca centru și în fiecare din colțurile ei se plasează un Cavaler, cel de Spade corespunzând vulturului, cel de Cupe, îngerului, cel de Monede, animalului de culoarea pielii și cel de Bâte, leului, se obține o mișcare circulară a Cavalerilor: cel de Spade sare spre cel de Cupe, cel de Cupe coboară spre cel de Monede, cel de Monede înaintează spre cel de Bâte și cel de Bâte urcă spre cel de Spade. Ceea ce ne face să înțelegem ciclurile de transformare ale Suitelor (vedeți prima parte, în special pag. 83).

Dacă Valeții, întotdeauna pe un teren exterior palatului, intră în el pentru a se transforma în Regine și Regi, Cavalerii ies din palat și se îndreaptă spre alte pământuri (niciodată culoarea pământului Valetului nu este aceeași cu cea a pământului Cavalerului). Cavalerii sunt mesageri care comunică celorlalte Suite ceea ce au dobândit în Suita lor (vezi pag. 59-60). Cavalerul de Monede are deja în mâna sa bastonul de culoare verde a seriei Bâtelor – ceea ce confirmă acest lucru. Simbolurile care identifică fiecare Suită suferă o schimbare care pornește de la aspectul material, terestru și merge până la cel ceresc, spiritual.

Bastonul pe care Valetul îl sprijină în pământ, după ce a fost lucrat și întrebuințat de Regină și de Rege, este ridicat, în cele din urmă, de Cavaler, cu marginea superioară într-o gură luminoasă, receptivă (activă spre pământ, receptivă spre cer).

Cele două monede ambigue ale Valetului, una cufundată în pământ și cealaltă înălțată de mâna sa dreaptă, se măresc și se unesc în Regină, se

împart din nou în sus și în jos în Rege și, în ultimul rând, transformate într-un singur și luminos astru, plutesc pe cer (materializarea spiritului devine spiritualizarea materiei).

Sabia pe care Valetul este tentat să o bage din nou în teacă din cauza îndoielii intelectuale (o sprijină pe pălărie), care, la Regină, este însoțită de un soi de scut care îi protejează pântecul și care, la Rege, este echilibrată de dispozitivul de măsurare, se transformă la Cavaler într-o lance mică îndreptată spre cosmos, purtată de un cal zburător, după ce a învins forța gravitațională printr-un magnific salt (intelectul învinge limitele rațiunii și se topește în spiritul infinit).

Cupa Valetului, un personaj tânăr-bătrân, bărbat-femeie, care acoperă acest simbol cu un voal delicat și care nu știe dacă să îl închidă sau să îl mențină deschis pentru a se dărui emoțional, se arată închisă și apărată cu o spadă, de Regină, deschisă ușor, dar susținută cu fermitate de Rege, ca un Graal sacru care levitează prin mâna Cavalerului, care nu o poartă ci, mai degrabă, o urmează (inima este maestrul: tot ceea ce primește, răspândește cu generozitate și iubire).

Mai întâi sunt legile misterioase ale universului, apoi ființa umană, cu spiritul său limitat; ce nu înțelege, transformă în superstiții, religii, simboluri. În natură se întâlnește, repetată de nenumărate ori, formula celor patru elemente, trei identice și unul diferit (vezi pag. 31-32). În cartea sa, *Tarotul boemilor*, doctorul Gérard Encausse, cunoscut ca Papus, inspirat de teoriile cabaliste ale lui Guillaume Postel și Éliphas Lévi, crede că descoperă cheia absolută a științei oculte întrupate în Tarot, care nu este altceva decât simbolul numelui lui Dumnezeu evreu. Este convins că acest nume compus din patru litere dă muritorilor care descoperă adevărata sa pronunție cheia științelor divine și umane. Acest cuvânt – pe care israeliții nu-l pronunță niciodată și pe care marele rabin îl spunea o dată pe an în mijlocul strigătelor satului său – se găsește în vârful tuturor inițierilor, strălucește în centrul triunghiului radiant în gradul 33 francmason și se extinde în intrările vechilor catedrale; este format din literele ebraice yod, he, vav, he. Acest ultim *he* este repetat de două ori. Fiecărei litere a alfabetului ebraic i se atribuie un număr. Astfel, yod valorează 10, he – 5 și vav – 6. Valoarea numerică totală a cuvântului Yod-He-Vav-He este 26... Papus crede că acest cuvânt amintește, prin însăși alcătuirea sa, de atributele pe care oamenii i le-au dat lui Dumnezeu.

Cred că greșeala lui Papus este să considere că Tarotul înfățișează acest cvartet. Și din același motiv, face ca arcanele să se transforme în servitori ai Cabalei ebraice, cuvânt care înseamnă „ceea ce este primit, ceea ce vine de dincolo, ceea ce trece din mână în mână"... Cheia Tarotului, pentru el, este Iehova.

Totuși, calitățile Divinității existau cu mult înainte ca ființa umană să învețe să vorbească și să scrie. Legea matematică exista cu mult înainte ca limba ebraică să se nască. Tarotul nu ilustrează Cabala, ci este mai degrabă portretul universului. Vorbim despre un limbaj optic care, poate că, din cauza reacției contra fanatismului literar, se opune unui limbaj oral.

Pentru Papus, *Yod* reprezintă principiul lucrurilor, afirmarea absolută a ființei prin ea însăși, eu-unitatea, imaginea masculinității, a tatălui. Yod, în limbajul optic al Tarotului, este reprezentat de Regii de Spade, Cupe și Monede.

He este opoziția non-eului față de eu. Este o formă de divizare a unității, originea dualității, a opoziției, a binarului, imaginea feminității, a mamei. Reprezintă ceea ce este pasiv în fața lui Yod activ, substanță în fața esenței, viața înaintea sufletului. În limbajul Tarotului, acest aspect este reprezentat de Reginele de Spade, Cupe și Monede.

Vav se naște din opoziția dintre eu și non-eu și reprezintă relația care există între aceste două principii. Este imaginea fiului. Sunt Valeții de Spade, Cupe și Monede.

Al doilea *He* – deoarece, dincolo de Trinitate, nimic nu există – indică o tranziție a lumii fizice sau, în general, a unei lumi oarecare la alta.

[(Tată + Duhul Sfânt) + Fiu] + Fecioara Maria

În figurile Tarotului, această tranziție se reprezintă prin Rege, Regină și Valetul de Bâte (un tată, o mamă și un fiu care formează un nou element: familia).

Dacă se lasă deoparte Cavalerii – care au misiunea de a transmite cunoașterea și care, în jurul Lumii se învârt de la dreapta la stânga – și se așază Regii, Reginele și Valeții urmând direcția privirilor lor, se obține o ordine care se rotește de la stânga la dreapta: Regi de Spade, Regi de Cupe, Regi de Monede (principiu activ prin excelență), în fața Reginei de Monede, Reginei de Cupe, Reginei de Spade (principiu pasiv, prin excelență). Sub ele, Valetul

[(3 Regi + 3 Regine) + 3 Valeți] + Familia celor trei Bâte

de Monede, Valetul de Cupe, Valetul de Spade (relația dintre activ și pasiv). Înaintea Valeților, familia compusă din Valet, Regină și Regele de Bâte.

Această familie, al patrulea element, diferit de celelalte trei (în care există două, mai asemănătoare: Regele și Regina și un al treilea, puțin diferit, Valeții), este sămânța care conține materia organică (germenul) a viitorului copac.

Dacă 26 este numărul care Îl desemnează pe Dumnezeu, Tarotul, compus din 78 de arcane, este de trei ori 26. Trei Dumnezei? De ce nu? Dacă ne imaginăm că acest joc minunat a fost creat de înțelepții celor mai importante trei religii din emisfera occidentală, în jurul anului 1000 – creștină, ebraică și musulmană – ar putea să îi conțină foarte bine pe cei trei Dumnezei: Hristos, Iehova și Allah. Putem aplica acestui lucru legea lui patru? Dacă este așa, în primul trio, există doi mai asemănători, Iehova și Allah, și un al treilea, puțin diferit, Hristos. Al patrulea? Întruparea, incarnarea, reprezentată de cel care citește Tarotul, cu Dumnezeul lui interior.

[(Iehova + Allah) + Hristos] + tarolog

Pentru a începe

Studiul arcanelor minore, ca și cel al arcanelor majore, se va baza pe privirea cititorului, dar și pe numerologia Tarotului și pe sistemul de corespondență între cele patru Suite sau simboluri ale Tarotului și cei patru centri fundamentali ai vieții umane: intelectual; emoțional; sexual și creativ; material și corporal (vezi pag. 54 și următoarele).

Din această perspectivă, propunem aici o lectură, mereu deschisă, a celor 56 de arcane minore. Cititorul sau consultantul Tarotului care spune „eu" nu este unul sau una, ci cel puțin patru. Avem patru sisteme de percepție a lumii: rațional (verbul), emoțional (inima), libidinal (dorința și creativitatea) și corporal (nevoile vitale).

Când cei patru centri merg în direcții diferite, unul este în criză. Dar a vrea ca cei patru centri să fie o singură energie este utopic, așa cum o arată, de exemplu, studiul gradului 8, în cele patru Suite. Am văzut că 8 corespunde, în numerologia decimală a Tarotului, unei stări de perfecțiune. Ei bine, observând Optul de Spade, vedem o carte care are în centru o simplă floare, albastru cu roșu, fără tulpină. Arcana pare să ne spună că perfecțiunea intelectului constă în gol, acela care se înalță prin meditație când mintea (cea care conține) deja nu se mai identifică deloc cu cuvintele (conținutul). În schimb, Optul de Cupe este cartea cea mai exuberantă a serie sale: cupe, flori și frunze umplu spațiul ca și cum ar vrea să ne arate că perfecțiunea inimii constă în plenitudinea iubirii constante dispusă să se dăruiască și care nu trăiește în solicitări. Optul de Bâte, extrem de concentrat, ne arată că perfecțiunea acestui centru stă în convergența dorințelor într-o singură acțiune, fie ea creativă, sexuală sau energetică. Pentru a încheia, abundența Optului de Monede, al cărui frunziș pare că se extinde liber în toate

direcțiile spațiului, ne oferă un indiciu referitor la perfecțiunea materială și corporală: prosperitatea, sănătatea. Acest exemplu ne arată că fiecare centru trebuie să se realizeze în propria lui direcție de perfecțiune: inima pustie nu este realizată, mintea exuberantă, năvalnică, nici ea.

Ne-am dorit să prezentăm aici indiciile de lectură pentru arcanele minore, studiind întâi cele zece grade ale numerologiei în cei patru centri, în zece capitole în care fiecare Suită este studiată în relație cu celelalte – studiul bazându-se pe observarea simbolurilor.

După aceasta, vom oferi o privire panoramică a progresiei cărților în fiecare Suită: Spade, Cupe, Bâte și Monede, fiecare văzută succesiv, de la As până la Zece. Această prezentare, care are ca scop rezumarea semnificațiilor principale ale fiecărei cărți, se va strădui să minimizeze, cât mai mult posibil, repetițiile referitoare la partea anterioară. Ultimele două părți vor fi destinate studiului figurilor, Suită cu Suită, nivel cu nivel.

Această alegere va permite să vizualizați arcanele minore, în funcție de două „intrări" la fel de importante.

Notă: în pachetul de cărți al Tarotului de Marsilia restaurat, pentru a identifica părțile superioară și inferioară ale cărților care nu au elemente de orientare evidente, căutați în partea inferioară stânga a cărții mențiunea de copyright (© Jodo. Camoin).

Numerologia grad cu grad, în fiecare Suită

AȘII

Totul în potență

Dintre cele patru Suite ale Tarotului de Marsilia restaurat, două sunt receptive (Cupe și Monede) și două active (Spade și Bâte). Dintre Suitele receptive, Cupele au în mod exclusiv această calitate, dar în Monede cresc ramuri vegetale care sugerează conversia lor spre activitate. Bâtele sunt un simbol, fiind primordial active; în schimb, în Spade apare o coroană care indică începutul unei tonalități receptive. Dacă se dorește, Cupele se pot identifica cu limbajul inimii; Monedele reprezintă atunci tot ce are legătură cu viața materială (corp, nevoi, loc de muncă, meserii...); Spadele simbolizează Intelectul (Verbul) și acțiunea intelectuală, iar Bâtele, creativitatea și aria sexuală.

Éliphas Lévi, unul dintre primii ezoterici când vine vorba despre Tarot, și-a indus în eroare, în mod voit, discipolii, urmând în acest fel ideea foarte populară în epoca Papei Pius al VI-lea, conform căreia cunoașterea trebuia să se dezvăluie doar anumitor inițiați. Lévi a identificat atunci Monedele cu aerul (activitatea mentală) și a reprezentat Spadele cu vârful întors în jos, spre pământ, dându-le sensul de element al Pământului și al perimetrului vieții materiale. Totuși, este evident că spadele țintesc spre cer, deoarece Asul lor este introdus într-o coroană reală, obiect destinat a fi plasat deasupra capului.

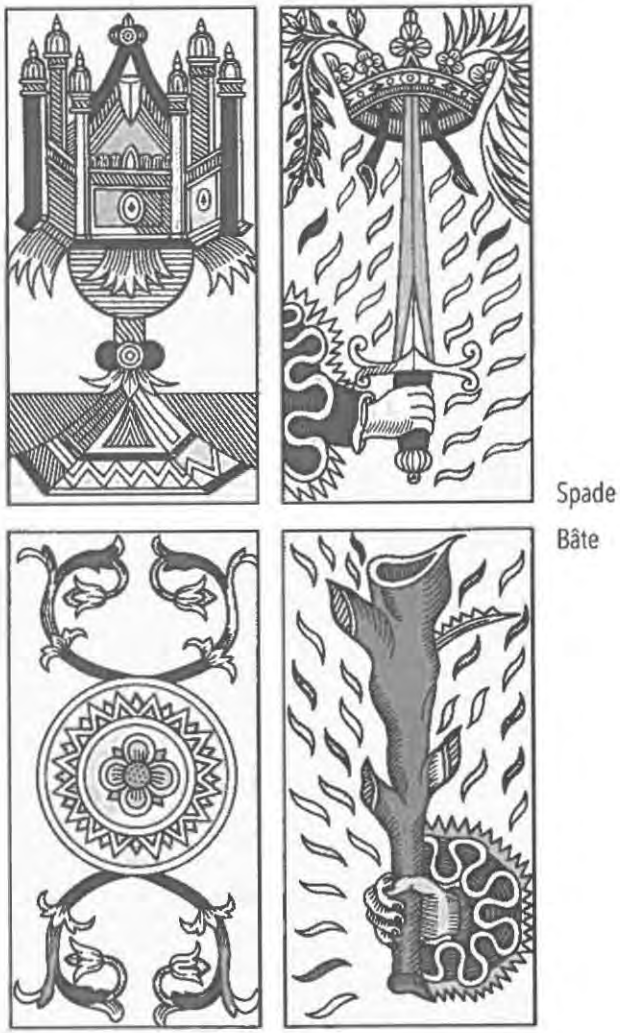

As de Bâte și As de Spade

Creativitate și intelect, două surse de forță

Există o asemănare între acești doi Ași. Ambii sunt înconjurați de „scântei" de energie, ambii sunt mânuiți de o mână care iese dintr-un semicerc luminos de culoare albastru închis și străbătut de o undă albastru deschis, semn al unei puternice activități creatoare. Totuși, o observare atentă ne permite să distingem o diferență foarte clară. Mâna care ține bâta iese din centrul figurii pe care, din comoditate, îl vom numi nor și ne prezintă palma sa. Mâna care mânuiește spada iese din suprafața norului și ne prezintă dosul ei. Se

poate vorbi despre două impulsuri, unul central, autentic, pur și creativ (bâta) și celălalt, periferic, formal, reflexiv și mental. Vom folosi aici cuvântul „mental" deoarece, în numeroase tradiții, spada este simbolul Verbului.

Bâta este apucată de partea sa cea mai delicată și se lărgește spre partea de sus. În partea superioară, energia falică se transformă într-o figură care duce cu gândul la sexul feminin. Energia creatoare este androgină. Resturile de ramuri care apar peste bâtă ne arată că alegerea este esențială în gestionarea energiei care se află la dispoziția noastră. Ea nu se poate fabrica, doar se poate alege direcția în care se canalizează. Din această cauză, în locul în care ar putea crește o crenguță pe bâtă, încolțește o lumină galbenă care sugerează că, la un moment dat, această energie „verde" (organică) poate fi sublimată. Se pot vedea niște dinți galbeni care se înalță spre raza de lumină, identici cu cei care apar în desenul norului și care pot fi interpretați ca o circulare a aceleiași energii divine.

Spada, din contră, deși mânerul său este verde (inițial, organic), se transformă într-un obiect căruia trebuie să i se dea formă. Nu primim un intelect deja format, este o parte din noi înșine care trebuie să fie lucrată, așa cum, prin șlefuire, fierarul forjează o spadă, făcând-o rezistentă și, totodată, flexibilă: spada se lărgește la bază și se subțiază în partea superioară. Așa cum se temperează oțelul unei frunze pentru a-i verifica perfecțiunea, intelectul trebuie să se tempereze în suferința emoțională (frunza este roșie) care îl pune la încercare. Pentru a se desăvârși, Spada traversează coroana, nu rămâne închisă în mentalul individual dominat de noțiunea puterii. Cele două ramuri care ies din coroană simbolizează cele două scopuri majore ale minții: palma deschisă, receptivă reprezintă spațiul și infinitul, iar vârful de fructe verzi reprezintă timpul și eternitatea. Devenind etern și infinit, mentalul descoperă Conștiința Cosmică. Coroana formată din cinci flori, dintre care una are o semilună roșie, simbolizează cele cinci simțuri. Toate acestea constituie percepțiile care alcătuiesc inteligența și pot lega mentalul de interesele materiale. Energia divină, departe de a se pierde în reflecțiile lumii sau de a fugi, intră însă în coroană și o traversează.

Să continuăm comparația ambelor cărți și studiul diferențelor lor: spada descrește, merge din mai mult în mai puțin (din mai larg până la vârf), pe când bâta crește, pleacă de la concentrație și ajunge la expansiune. O ramură este largă în partea care atinge trunchiul și, pe măsură ce crește, se subțiază. Aceasta înseamnă că partea cea mai subțire este viitorul său. Mâna care ține bâta se află, deci, în viitor. Energia sexuală creativă este o chemare spre divinitatea care o ghidează din viitor. În mod contrar, spada pleacă din trecut (garda sa, apărătoarea), traversând coroana prezentului pentru a ajunge la origine (unitatea în conștiința creatoare).

Aceste două cărți active amintesc de două forțe ale căror fântâni sunt diferite. Intelectul, Duhul Sfânt, se află la începutul creării lumii, pe când sexualitatea este o chemare a viitorului: în Geneză, după Pomul Cunoașterii Binelui și Răului, al cărui fruct l-a încercat Adam, se spune că în viitor ne așteaptă Pomul Eternității (potrivit Apocalipsei, în centrul Ierusalimului ceresc).

În fond, așa se poate rezuma mesajul acestor două cărți: obiectivul mentalului este de a învinge trecutul depășindu-se, pentru a ajunge la origine, pe când scopul sexualității și creativității este de a ne duce în viitor, până la sfârșitul timpurilor.

As de Spade
Intelectul, energie prelucrată, se subțiază până la unitatea Conștiinței Cosmice.

As de Bâte
Energia sexuală, expansivă, a cărei menire este de a popula cosmosul, se supune unei chemări a viitorului.

As de Cupe
Simbol al iubirii în putere

În Tarot, seria cupelor va reprezenta tot procesul vieții emoționale. Numărul unu (Asul) reprezintă totalitatea în potență. Totul este posibil. Trebuie doar să alegi sau să te lași ales.

Cartea începe cu o bază de culoarea pielii – pură, fără hașură, o carne nouă, virgină. Virginitatea emoțională rămâne intactă și iubirea se reînnoiește fără încetare, ca și cum potirul material ar conține un puț fără fund

care și-ar avea izvorul în eternitate. Dar, peste culoarea pielii, în spatele cupei se află o bandă albastru deschis, complet hașurată: în carne se formează spiritul, prin suferință și experiență.

Baza acestei cupe care, de asemenea, ar putea fi un templu, este o piramidă cu trei pante. În dreapta cititorului, începutul hașurii galbene, situată în partea luminată, indică o naștere continuă, care se prelungește la piciorul cupei. Panta centrală, decorată cu o piramidă roșie, evocă stabilitatea și permanența. Umbra hașurată a pantei din stânga sugerează, prin întunecimea sa, regatul morții. Aceste trei laturi ale piramidei trimit cu gândul la trei aspecte ale existenței: creație, conservare și distrugere, care, de asemenea, se întâlnesc în Trimurti (trinitatea zeilor hinduși Brahma, Vishnu și Shiva, ale căror trei acțiuni complementare constituie însăși dinamica vieții).

Chiar peste orizontul albastru deschis se află o floare galbenă cu cinci petale ce se deschid în jos, care ar putea corespunde celor cinci simțuri. Această floare reprezintă procesul prin care se poate absorbi, într-un mod inteligent, durerile incarnării, pentru a le face să ajungă în vârful galben al cupei, unde răsună acea chemare spre infinit, Sfântul Spirit Creator (reprezentat, așa cum reiese în Tarot, de un vârf de spadă).

Floarea are deasupra trei bile cu cercuri concentrice. Cele două, laterale, corespund trecutului și viitorului; au culoarea verde fiindcă sunt compuse exclusiv din speranță și reminiscență. Cercurile concentrice roșii din centru reprezintă prezentul, experiență pură și instantanee, nu teoretică. De ce sunt trei cercuri pentru fiecare timp? Exteriorul ar putea corespunde vieții intelectuale, al doilea, vieții emoționale și cel din centru, vieții sexuale.

Dacă se dorește să se dea o altă interpretare acestor figuri, se poate spune, de asemenea, că simbolizează corpul, sufletul și spiritul.

Continuând ascensiunea spre vârful cupei, ne găsim în fața unui semicerc roșu cu raze orizontale. Această masă roșie ar putea fi iubirea totală, care, cioplită și prelucrată cu caneluri negre, s-a transformat în iubire conștientă. Se compune din iubirea față de sine pe care o proiectăm în iubirea față de celălalt, din iubirea față de univers și din iubirea divină.

Acest modest și enorm sentiment de har susține corpul catedralei. Toată înțelepciunea umană se sprijină pe iubire. Așa cum foarte bine a spus-o Walt Whitman: „Cine trece prin viață fără iubire, înaintează, în giulgiu, spre propria înmormântare".

Sub construcție se află trei frunze de palmier albastru deschis care, prin aspectul dinamic, par să fie în plină creștere, cu cinci, șapte și respectiv, patru vârfuri. Suma este șaisprezece: Turnul, în arcanele majore. Să ne amintim că Turnul reprezintă un turn divin ce dă naștere la două personaje care, cu mâinile întinse, mângâie realitatea. Aici, figurile albastre amintesc de intuiția pură care comunică cu experiența spirituală a orizontului, acea șuviță albastră dureroasă. Spiritul a traversat suferința și înflorește în lumina albă care înconjoară cupa, ca o atmosferă purificată.

Această cupă, acest templu atât de plin, are valoare doar dacă se golește în lume. La baza iubirii stă dorința de a da tot ceea ce s-a acumulat.

As de Cupe
Este caliciul iubirii totale în potență. Este un templu deschis, opusul unei fortărețe.

As de Monede
Ultimul va fi primul

Chiar dacă cei trei ași anteriori sunt diferiți în esența lor (Asul de Spade reprezintă aria intelectului; cel de Cupe, centrul emoțional, și cel de Bâte, zona întunecată a sexualității și, în plus, energia luminoasă a creativității), ei au un punct în comun: pot fi imaginați în picioare, ca giganți: cupa, cu coloanele ei, ca o imensă catedrală inițiatică; spada și bâta, mândre și scânteietoare, mișcate de o mână divină.

Dar Asul de Monede trebuie să fie imaginat la orizontală, culcat pe podea. Modest precum floarea pe care o are în centru, este, totodată, mineral și vegetal. În numeroase școli mistice această viață materială este ignorată.

Recomandarea: „Trebuie să fii în lume, dar să nu îi aparții" echivalează cu fuga de Materie. Totuși, Monedele sunt adevăratul maestru.

În inima sa, Asul de Monede are un lotus. Această floare sacră își adâncește rădăcinile în mlaștină și apele stătătoare pentru a crește și pentru a se deschide spre lumină. În tradiția tibetană, celebra mantră *Om mani padme hum* înseamnă „O! Diamantul în Lotus!" Acest diamant este ființa transparentă, esența pură, fără egoul personal: Buddha, Conștiința universală. În cercul roșu central al Asului de Monede descoperim douăsprezece puncte ordonate pe patru rânduri. Dacă între aceste puncte s-ar trasa niște linii care să le unească, s-ar obține desenul unui diamant. Cât despre numărul 12, dacă se adună seria care ajunge la el, se obține numărul cărților Tarotului:

1+2+3+4+5+6+7+8+9+10+11+12=78

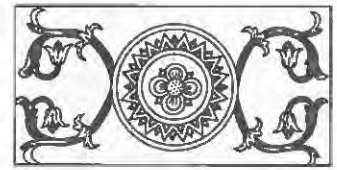

As de Monede
Reprezintă, metaforic, lotusul, ieșit din noroi, care are în centrul ființei lui diamantul Conștiinței

Concluzia care se poate trage în urma acestor observații este aceea că în centrul materiei se află energia divină, impersonalul, totalitatea. Alchimiștii au înțeles acest lucru: au căutat atât să materializeze spiritul, cât și să spiritualizeze materia, un vis simbolizat de căutarea Pietrei Filosofale.

Se poate spune că moneda se compune din trei cercuri: unul exterior care înflorește și își împinge ramurile spre lume; unul mijlociu, care explodează ca un soare interior; și unul central, purtător al secretului universal, din care se nasc patru petale, precum cele patru elemente ale materiei, cele patru triade ale Zodiacului sau cele patru puncte cardinale. Aceste trei cercuri sunt precum un ghid pentru descoperirea sinelui. Ființa evoluată poate începe să se perfecționeze fără a se separa de lume, așa cum ne arată cercul exterior. Se muncește pentru sine creând, în același timp, o realitate fertilă, prosperă, paradisiacă. Conștiința ecologică merge mână în mână

cu descoperirea interioară, este unită cu lumea, cu Pământul. Acesta este motivul pentru care una dintre activitățile importante, în mănăstirile Zen, constă în cultivarea grădinilor, care poate însemna îmbunătățirea muncii, a familiei sau a țării noastre. Procesul în sine este ghidat de o deviză sacră: „Nu vreau nimic pentru mine care să nu fie pentru ceilalți".

Odată înțeleasă această etapă, se poate intra în al doilea cerc: descoperirea soarelui interior pe care îl avem în noi. În orice punct, este asemănător cu soarele de pe cer. Energia vitală încolțește fără încetare, simbolizată de triunghiuri verzi. Inteligența practică se extinde în triunghiurile portocalii (culoarea vieții, în toate formele ei). În triunghiurile roșii se exprimă forța iubirii, care este esența materiei. Baza este galbenă ca aurul: organism pur și luminos. Toate acestea constituie un inel de acțiune fericită, care ne invită să ne iubim pe noi înșine, nu într-un fel narcisist, ci ca pe o lucrare minunată a voinței divine.

În al treilea cerc se găsește floarea Fericirii. Acțiunea a ajuns la sfârșit. Sufletul îi expiră parfumul, în așteptarea sosirii fertilizante a adevărului esențial. În cercul roșu, punctele sunt semințe pe punctul de a ecloza într-o umanitate colectivă transfigurată. Se prezintă sub forma a patru linii de două, trei, patru și trei puncte. Primele două, de sus, indică receptivitatea spre cer. Cele trei de jos indică activitatea spre pământ. Cele șapte puncte mijlocii (3+4) reprezintă uniunea spiritului (3) cu materia (4). În *Secretele magiei*, Éliphas Lévi spune: „Orice raționament adevărat corespunde unei grații divine, în cer, și unei lucrări utile, pe pământ". Se înțelege de aici că orice grație a conștiinței produce un act și că, reciproc, orice act mișcă în conștiință un adevăr.

Primul cerc dezvăluie calitățile personale ale inițiatului. Apoi, strădania spirituală se transmite din cerc în cerc, din ierarhie în ierarhie spirituală, până ajunge la diamantul central, conștiința impersonală. Căutând individualitatea esențială, se ajunge la conștiința colectivă universală. Acesta este secretul Asului de Monede: monedă umilă, comoară a profunzimilor pământului, se ridică pentru meditație până la bolta cerească, pentru a se transforma în aura care luminează capetele sfinților.

DOIARII

Acumulare, pregătire, receptivitate

Dacă, în Tarot, Așii sunt simbolul capacităților în potență, vastă extensie a posibilităților care așteaptă doar o alegere, gradul 2 reprezintă acumularea de informații, fără realizare. Pentru a-l înțelege pe 2, cheia este conceptul de acumulare pasivă și receptivă. Papesa (II), gradul 2 din prima serie decimală a arcanelor majore, este claustrată. Spânzuratul (XII), gradul 2 al celei de-a doua serii, este legat cu mâinile la spate: nu alege, se cufundă în el însuși.

În arcanele minore, în care Spada este simbolul vieții intelectuale, **Doi de Spade** ne arată o floare mare (cea mai mare din serie) cu opt petale și opt ramuri care umplu tot ovalul care o conține. Este reveria care se instalează în minte, o acumulare de proiecte, mituri, informații, teorii... centrul florii conține un punct negru în care se presupune că se află, pregătindu-se, golul care se atinge în perfecțiunea meditației. Cele două spade care se încrucișează au un centru roșu, activ, vital, care pare că reflectă cele două petale roșii orizontale. Înainte de a-i da o formă, gândul apare în creier ca un haos. Apoi, cele două petale galbene verticale îi permit să se extindă spre lumină și ordine, susținut de receptivitatea petalelor albastru deschis. Lama spadelor este în totalitate neagră: scopul mentalului este de a ajunge la gol. În această Arcană, cele opt petale și cele opt ramuri ale florii, precum și cele opt ovale portocalii care traversează învelișul Spadelor ne arată o profundă dorință de perfecțiune (în numerologia Tarotului, 8 reprezintă perfecțiunea). Observați, pe de altă parte, că în tot Tarotul, doiarii aspiră la 8: de la receptivitate la perfecțiune și plenitudine.

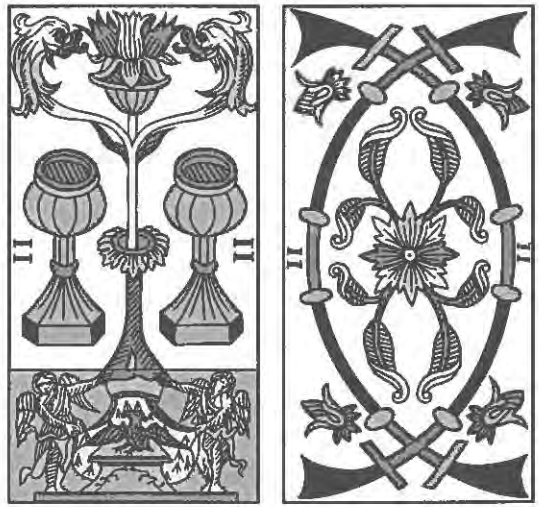

Cupe

Spade

Monede

Bâte

Cupele reprezintă viața emoțională. **Doi de Cupe** semnifică acumularea sentimentelor, pregătirea iubirii. În partea inferioară a cărții, doi îngeri dezvăluie fântâna iubirii: o pasăre Phoenix roșie pe un piedestal galben. Îngerii reprezintă puritatea. Cel din stânga, care este orb, ne sugerează că alegerea obiectului iubit nu este făcută de intelect, ci de rațiunile inimii. Setul de draperii albastru deschis, înstelat cu pete asemănătoare celor ale herminei, ca o mantie regală, indică protecția divină. Piedestalul și coroana galben deschis sunt simboluri ale conștiinței cosmice, în care se formează pasărea nemuritoare. Phoenixul mitic are proprietatea de a putea arde și renaște din propria cenușă, la fel ca iubirea care moare și se reînnoiește

de fiecare dată: iubirea nu este individuală, ci o forță universală. Din toate acestea, crește o rădăcină care se deschide în prima floare roșie și galbenă, simbol al iubirii întrupate în inima umană, care se prelungește într-o tulpină albastru deschis ce produce două animale, poate pești, care sorb dintr-o floare imensă. Acești doi pești trimit cu gândul la diviziunea narcisistă a lui *eu,* necesară dezvoltării iubirii: orice iubire începe cu fascinația față de sine și proiecția sufletului nostru în ființa iubită. Gustând din floare, o fac să crească și o pregătesc pentru o minunată inseminare. Viitorul iubit sau viitoarea iubită nu va fi altceva decât o proiecție a Phoenixului original. Din punct de vedere psihologic, Doi de Cupe ne trimite cu gândul la iubirea incestuoasă. Îngerii (sublimare a lui *animus și anima*) pregătesc sacrificiul Phoenixului. Iubirea oedipiană va fi jertfită pentru construirea unei realități, a unei familii simbolizate de Patru de Monede.

Moneda este simbolul vieții materiale: este aurul care se găsește în profunzimile pământului și care, odată muncit, servește ca monedă de schimb. În **Doi de Monede**, o panglică mare încearcă să unească un cerc cu altul. În partea inferioară a cărții, în curba inferioară a acestei linii sinusoidale, sunt identificați trei șerpi, animale rampante care ne sugerează că strădania care conduce spre conștiință începe cu acceptarea materiei, care se va spiritualiza apoi, transformând aurul în aură. În curba superioară, două date: 1471-1997, ce amintesc de datarea primului Tarot tipărit cunoscut și ediția Tarotului restaurat. Ele arată însă și transformarea care pleacă din trecut și merge spre viitor, care pornește de jos și merge spre înălțimi. Dacă se adună 1+4+7+1, se obține 13, numărul transformării materiei, al morții. Adunând 1+9+9+7, se obține numărul 26, numărul lui Dumnezeu și al eternității. Aceasta este toată năzuința lui Doi de Monede: acea bandă care nu încetează să crească, așa cum o demonstrează florile ambelor extreme, pentru a ajunge la 8-ul perfecțiunii infinite, vrea să realizeze spiritualizarea materiei.

Bâtele simbolizează energia sexuală și creativă. În **Doi de Bâte**, florile, în locul unei tulpini tăiate, au la baza lor un bulb albastru palid și foarte ornamentat, care reprezintă acumularea dorințelor. Tulpina roșie ajunge până la cele șapte petale galbene, precum energia vitală care va trezi cele șapte chackre (centrii nervoși sacri). Pe crucea bâtelor cresc flori cu trei petale portocalii. Adunându-le (3+3+6), se descoperă că preocuparea esențială

a Bâtelor este cea a plăcerii, a frumuseții (reprezentată de 6, în numerologia Tarotului). Centrul bâtelor este albastru închis, indicând că energia creativă, la originea sa, este primită. Această receptare se extinde în roșul acțiunii. Un proverb chinezesc ne învață că este bine să fii receptiv spre cer și activ spre pământ. Unui artist inspirația îi este dată, dar lucrarea sa este rodul propriilor alegeri și al propriei munci. Această carte reprezintă acumularea energiei care încă nu a fost realizată, virginitatea, prima perioadă a pubertății, dar și premisele oricărei opere.

TREIARII

Explozie, creație sau distrugere

Numerele au o viață proprie, ca entități diferite. După 1 (totul în potență, fundamental androgin) și 2 (acumulare a unei experiențe, esențial receptiv), 3, explozie creativă, este primul număr exclusiv activ. Dar dublu activ: spre viață și moarte, reproducere, construire, euforia de a trăi sau spre distrugere, depresie, transformarea inexorabilă care cere eliminarea a ceea ce este vechi. Aspectul său vital materializează transformarea, prin eclozarea noului.

Aceste două aspecte ale lui Trei se manifestă în Împărăteasă (III) și în Arcana fără număr (XIII). Este evident că Împărăteasa, cu sceptrul său sprijinit de pântece și decorat cu un înveliș verde, este în plină gestație. Cât despre Arcana XIII, personajul coseşte cu coasa sa buruiana, pentru ca noua ființă să se poată dezvolta.

În **Trei de Spade**, puterea cărții se dezvăluie cu ajutorul celor două ramuri care înconjoară spada. Dacă numărăm frunzele lor și fructele negre, obținem numărul 22, ce reprezintă totalitatea arcanelor majore ale Tarotului. Spada roșie simbolizează intelectul activ, entuziast, idealist, fără măsură. Cele patru flori care înconjoară spadele încrucișate oferă o siguranță acestei mișcări. Arată că orice gând este susținut de un spațiu bine orientat, patru puncte cardinale. În limbajul popular este desemnată o stare de confuzie mentală, în expresia „a pierde nordul". Această carte, ca toți Treiarii, are o tonalitate adolescentină. Aici apar toate problemele, se confundă „a crede" cu „a ști", gândim fără să ne simțim uniți cu lumea, motivați de energia unui ideal care poate fi atât înșelător, cât și adevărat. Energia lui Trei de Spade este foarte strâns legată de energia sexuală a Bâtelor.

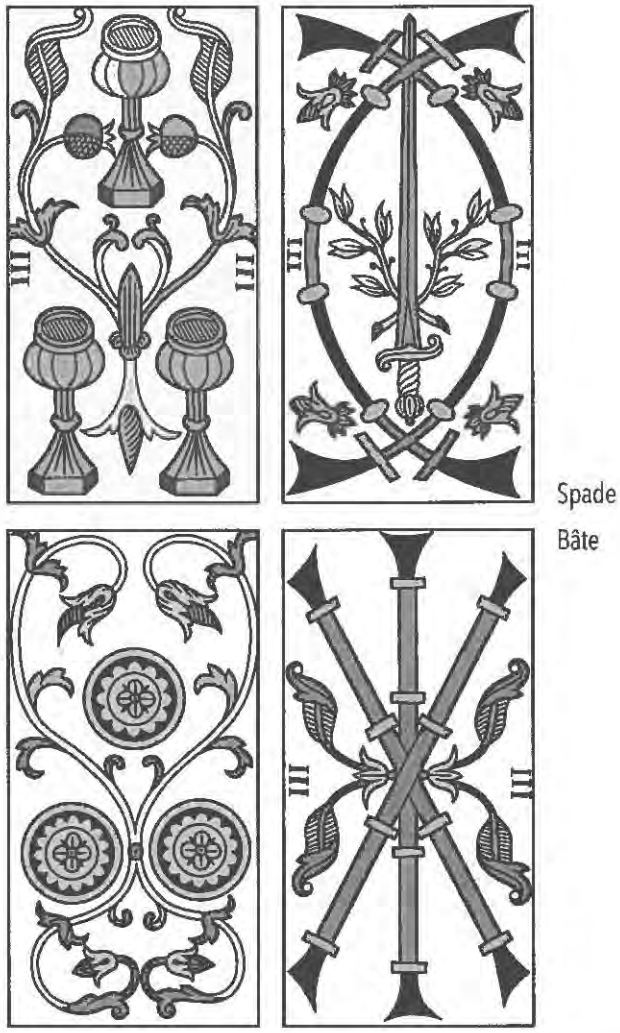

Trei de Cupe reprezintă iubirea ideală, romantică. Sunt primele experiențe afective. Piciorul cupei de sus, foarte protejat de două frunze, se odihnește în interiorul unei inimi, mângâiat de doi bulbi plini de reverie. Iubirea ideală ne poate conduce mai departe, dacă eșuează, într-o dezamăgire profundă. Dar a fi primul este cel mai frumos de trăit. La baza inimii, o întreagă construcție îl protejează și îl susține. Forma roșie, o osie străbătută de trei linii negre, care are la baza sa trei petale portocalii, reprezintă divinitatea androgină. Iubirea ideală este o proiecție a iubirii divine. Cele două cupe de jos reprezintă masculinul – *animus* și femininul – *anima*, care se unesc pentru a crea acest vis.

În Trei de Monede vedem o construcție aparent similară, dar în realitate foarte diferită. Moneda de sus se află înăuntrul unei construcții de frunze și cele două monede de jos, în afară. Dacă acțiunea Cupelor se îndreaptă spre cer, spre comunicarea cu divinul, acțiunea Monedelor este orientată spre interiorizare, spre adâncirea în materia gestației, a pregătirii. Este afirmarea unei comori ascunse în lume, în posesia căreia trebuie să intrăm. Această arcană reprezintă plecarea eroului legendar în căutarea lânii de aur, simbol ambivalent al bunăstării materiale și al conștiinței cosmice. Fiind un număr exploziv, 3 poate semnifica, în cazul Monedelor, începutul entuziast al unei afaceri, cu o investiție incertă: bogăția se poate spori sau pierde.

În Trei de Bâte, cele trei bâte se încrucișează formând un centru care își exprimă dorința de a deține lumea, reprezentat de frunzele care cresc. Dacă Trei de Spade delimitează un oval în care se produce o dorință de scufundare, de adâncire, Trei de Bâte se aruncă în afară ca un cuceritor. Tânjește atât să intre în lume, cât și să o seducă și să o acapareze. Această Arcană corespunde primelor experiențe ale plăcerii carnale, eclozării pubertății, violenței dominante, bucuriei celor care se cred centrul universului. De asemenea, sunt dorințe care explodează, care izbucnesc, fără să știe în ce direcție. Este mugurele care deschide cu violență sămânța, fără să știe în ce plantă se va transforma. Extremitățile negre ale celor trei bâte simbolizează acțiunea impersonală și amintesc de finisajele spadelor, negre și ele. Acest lucru ne arată că esența energiei sexuale este spirituală. Fiecare dintre bâte are patru dreptunghiuri portocalii, care corespund celor patru elemente: cea mai mare bogăție a acțiunii este viața însăși. Albastrul profund din centru ne sugerează că dorința este primită, că nu o putem controla: o putem doar canaliza sau ne putem bucura de ea, dar nu o putem provoca sau anula. Frunzele care cresc de o parte și de alta își arată interiorul galben deschis, câmp de energie și bucurie vitală care îmbogățesc lumea.

PĂTRARII
Siguranță pe Pământ

Numărul 4 și echivalentul său, un pătrat, este forma geometrică care simbolizează cel mai bine siguranța în lumea noastră materială. În arcanele majore, Împăratul (IIII) reprezintă stabilitatea terestră, pe când Temperanţă (XIIII) indică echilibrul fizic și spiritual.

Dacă se observă centrul lui **Patru de Monede**, se vede un blazon peste care pasărea Pheonix se jertfește în foc, pentru a renaște din propria cenușă. În centrul a ceea ce pare imuabil, există o permanentă impermanență. Cine are sănătate și siguranță, trebuie să fie conștient de caracterul efemer al tuturor bunurilor materiale. La acest nivel, cel care nu avansează și refuză să se schimbe regresează, dă înapoi. Sănătatea depinde de o constantă îngrijire. Aparenta stabilitate a lui Patru de Monede ascunde instabilitatea sacră. Dacă 4 nu se pune în acțiune, se pietrifică încetul cu încetul. Patru de Monede asigură viața materială, nu pe cea spirituală. Totuși, este baza acesteia, la fel cum altarul este baza catedralei. Ce folos are un altar pe care nu se celebrează liturghia? Este nevoie ca noi produse proaspete să asigure sănătatea celor care le consumă. O avere care se păstrează într-un seif, fără să fie investită, se devalorizează. În acest caz, trebuie să se investească și banii să fie folosiți în viața de zi cu zi. O sămânță care nu încolțește nu produce nicio plantă.

În Patru de Monede, cele patru elemente se ordonează în jurul centrului (Phoenix), dar, în **Patru de Cupe**, dispunerea arată mai degrabă o aspirație către înălțimi. Cele două cupe de jos, ajutate de frunze, susțin cupa de sus.

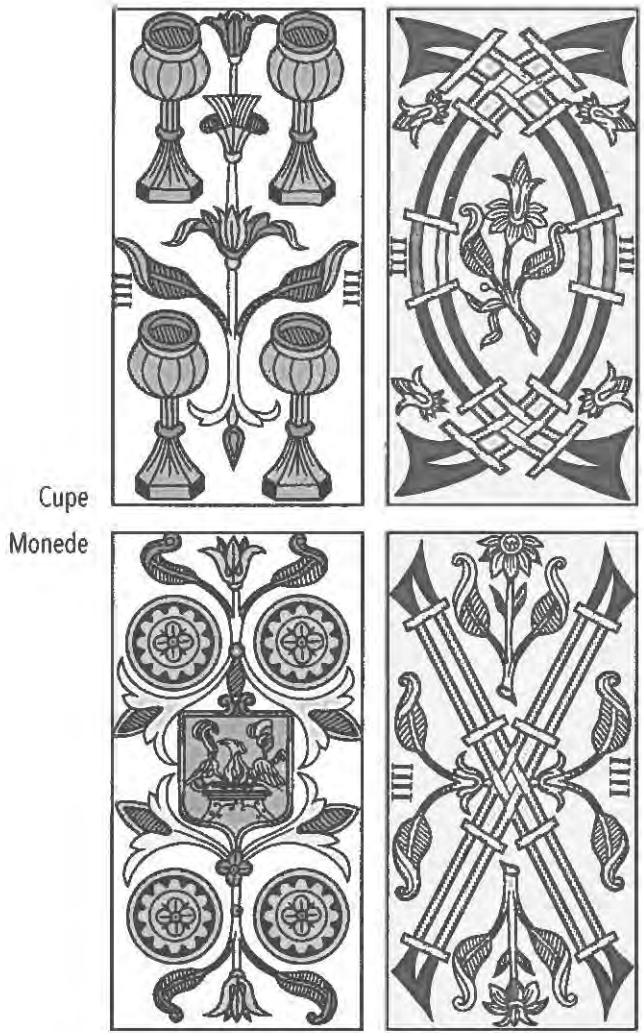

Se poate vedea în acest lucru o mișcare spre deschidere. Cupele sunt un simbol al vieții emoționale. Se poate spune, deci, că în această iubire, o persoană caută o ființă superioară sieși, nu „un suflet pereche". Ca etapă în viața emoțională, 4 este un moment benefic, care reprezintă niște fundații, acceptarea perechii, proiectul unei familii. Dar dacă 3 caută iubirea ideală, 4 marchează calea spre iubirea reală – ceea ce e imposibil dacă nu acceptăm să fim iubiți cu deplină încredere.

Căutarea absolutului care se desfășoară în Patru de Cupe reprezintă, în cel mai bun caz, o dorință către dimensiuni mai înalte ale iubirii, care se vor experimenta în gradele următoare. Dar dacă persoana încă este incapabilă

să se iubească pe sine, se va vedea obligată să își depoziteze toate speranțele în cealaltă. Relația emoțională nu se produce de la egal la egal, ci de la o inimă supusă la o ființă puternică. Persoana incapabilă să se iubească pe sine este obligată să își reverse toate speranțele de realizare în cealaltă. Dacă cineva se urăște, dacă se disprețuiește, dacă nu se iubește, cererea, solicitarea de siguranță devine devoratoare, nesățioasă, nestăpânită. Deși nu se primește toată iubirea atât de dorită, pentru siguranță se atașează de relația emoțională. Este cazul unei căsnicii durabile în care, poate, soții au încetat să se mai iubească, dar a căror unire se menține deoarece oferă siguranță. O iubire care nu evoluează este condamnată să stagneze.

În **Patru de Bâte** ne aflăm în fața unei siguranțe sexuale și creative. Totul merge bine, dar situația riscă să se transforme în rutină. În acest aspect, repetiția înfrânează entuziasmul. În lipsa noutății, extazul decade. Încă o dată, 4 este un aspect sănătos, care solicită să fie depășit: ce crezi despre un artist care se axează pe un stil și îl repetă până la moartea sa, mulțumit că astfel câștigă un ban sigur? Un cuplu care face întotdeauna dragoste în același fel riscă să se plictisească. Siguranța lui 4 este sortită să evolueze datorită tentației lui 5.

În același fel, siguranța mentală a lui **Patru de Spade** este minunată când reprezintă spiritul practic, o inteligență capabilă să se centreze și să organizeze viața materială. De asemenea, este baza inteligenței științifice. Dar se poate transforma într-un raționalism autoinsuficient, care tinde să excludă intuiția, bogăția inconștientului, plăcerea poeziei, ideile revoluționare și tot atâtea lucruri despre care aflăm că stabilesc punți de legătură către misterele sufletului. Aceasta va fi opera lui 5.

În toate Suitele, Patru este o platformă de siguranță necesară propunerii de noi experiențe care ne ajută să avansăm pe calea cunoașterii de sine, având ca scop acțiunea în lume. Considerat astfel, Patru este esențial. Considerat ca un obiectiv în sine, conduce la stagnare și, în ultimă fază, la decadență.

CINCIARII
Tentația

În ezoterismul începutului de secol XX, cei care studiau magia și numerologii au atribuit numărului 5 o acțiune funestă. Și este de înțeles: în arcanele majore ale Tarotului, acest număr este reprezentat de Papa și de Diavol. În conflict cu Biserica Catolică, ezotericii au confundat cele două cărți și au văzut blestemul (XV) ca umbră a binecuvântării (V). Se poate înțelege, de asemenea, că, într-o serie de 9 numere (10 se consideră o repetare a lui 1), numărul 5 se află la mijlocul seriei, ca între două lumi. Înainte, seria de la 1 la 4 reprezintă viața materială și după, seria de la 6 la 9 reprezintă viața spirituală, minunată, dar incertă când este luată în considerare din planul concret. În realitate, atât Papa, cât și Diavolul sunt invitații pentru a merge mai departe, de a depăși limitele materialului și ale raționalului. Papa, fără a-și abandona discipolii care aparțin acestei lumi, stabilește o punte de legătură, o comunicare cu lumea cealaltă: dimensiunea divină și cosmică. Ispititorul Diavol propune o coborâre în întunericul inconștientului pentru a ajunge la magma impersonală, fântână a întregii creativități.

5 deschide drumul spre cunoașterea de sine și propune idealuri strălucitoare. Sugerează prudența de a nu abandona ceea ce a fost dobândit în viața materială, dar invită la a depăși această achiziție.

În **Cinci de Spade** (Suita care simbolizează viața intelectuală), între spadele încrucișate apare roșul spadei centrale care se îndreaptă în afară, printr-o deschizătură romboidală. Este pentru prima dată, în procesul acestei serii, când mentalul acceptă unirea cu Celălalt și încearcă să arunce o privire dincolo de sine, în afara lumii sale intelectuale. Apare o idee care se poate transforma în ideal, într-o cale de urmat.

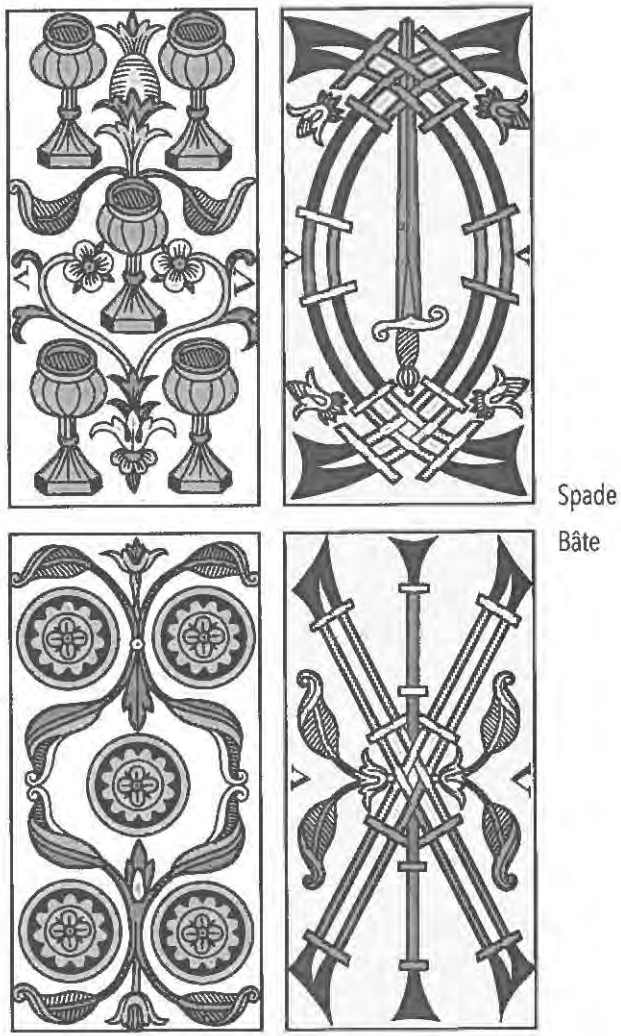

În seria Cupelor, care reprezintă viața emoțională, **Cinci de Cupe** ne arată un recipient central din care încolțește o euforică construcție florală. O pagodă, s-ar putea spune... un templu. Pentru prima dată, se trăiește entuziasmul credinței, inclusiv al iubirii fanatice. Se cântă elogiile unui maestru, ale lui Hristos, ale unor zei, ale Mamei Natură sau, de ce nu, ale unui teoretician în politică... Se crede că a fost găsită direcția definitivă pe care trebuie să o urmeze inima noastră și cea a umanității. Dacă se observă bine această carte, se va vedea, la piciorul cupei centrale, o inimă galbenă formată din ramurile plantei de bază, care a înflorit. Dar, fiindcă inima se află la bază, acționează în planul material: o persoană își întoarce inima spre Dumnezeu,

fără a disprețui, din acest motiv, sensibilitatea și afecțiunea umane. Prin această carte, am putea să o înțelegem, de exemplu, pe tânăra discipolă care rămâne însărcinată după ce a petrecut o perioadă de timp cu gurul...

Cu **Cinci de Monede**, siguranța materială a lui Patru cedează locul, în centrul său, unei noi posibilități de îmbogățire pe care îl unelteşte pericolul mare al gradului anterior: am văzut că, dacă Patru nu se schimbă, îmbătrânește, putrezește, decade. În fiecare zi se pot vedea exemple de acest fel: pentru a nu pierde clientela, marile lanțuri de magazine trebuie să se gândească la deschiderea unei secțiuni cu produse bio; un bolnav care nu a obținut rezultate concrete prin medicina alopată va căuta un șaman, în străinătate, sau un vindecător din mediul rural; o pereche foarte stabilă își propune să aibă un copil; sau cineva decide să își investească economiile într-o activitate care să îi poată aduce mai mulți bani.

Cinci de Bâte reprezintă două tentații: sublimarea forței sexuale prin intermediul tehnicilor de meditație și, datorită ei, deschiderea ușilor iluminării spirituale sau aprofundarea căii dorinței și explorarea tuturor instinctelor. Această a doua rută poate fi tot atât de revoluționară ca prima, fiindcă este o invitație la renunțarea la obiceiurile care aduc mintea într-o stare de somn. De asemenea, în ceea ce privește creativitatea, este deschiderea artistului spre teme care merg mai departe sau mai profund decât povestea personală.

Așadar, Cinci reprezintă o tentație, o năzuință, un pod, un tranzit spre o lume nouă, dar păstrând o parte din activitatea sa care își are baza în lumea veche.

Pericolul lui Cinci de Spade ar fi că ne va face să urmăm idei nesănătoase, prea idealiste, care ne promit mari dezamăgiri. Pericolul lui Cinci de Cupe este entuziasmul. Celălalt, idealizat, nu poate corespunde planurilor pe care le facem. În Cinci de Bâte, dacă se urmează calea Papei, există riscul de a se ajunge la impotență sexuală, din exces de misticism sau, dacă se urmează calea Diavolului, de epuizare din cauza depravării. Cu Cinci de Monede există riscul de a se investi bani în himere și de a-i pierde, așa cum li se întâmplă uneori celor care investesc sume mici la Bursă.

ȘESARII
Frumusețea și oglinzile ei

În Cabala, numărul 6 este considerat ca reprezentant al frumuseții. În Copacul vieții, sub numele Tiferet, se află centrul celor zece sefiroți: chiar dacă omul nu poate atinge Adevărul necunoscut, poate, cel puțin, să acceadă la splendoarea sa esențială, Frumosul. În Îndrăgostitul (VI), gradul 6 al primei serii decimale ale arcanelor majore, Eros coboară din cer frumusețea iubirii. În Turnul, Arcana XVI, cealaltă manifestare a lui Șase, Pământul trimite din centrul său, în sus, o explozie de bucurie și de energie fericită care-i face să danseze pe cei doi inițiați, aflați în extaz. De asemenea, se poate crede că cerul face posibilă această manifestare în flăcări: Tarotul permite interpretarea aceluiași simbol în două feluri diferite care pot fi eficiente în același timp.

În arcanele minore, acest număr, sinonim al frumuseții și realizării a ceea ce ne place, adoptă patru tonalități distincte. Dacă dorim, frumusețea lui Șase poate fi considerată ca rădăcină a realității. Dacă adunăm din trei în trei, seria infinită a numerelor, vom obține întotdeauna un rezultat care se reduce la 6. De exemplu:

1+2+3 = 6; 4+5+6 = 15 și 1+5 = 6, 7+8+9 = 24 și 2+4 = 6 și tot așa, până la infinit.

Dacă Dumnezeu este o trinitate, precum în mitologia creștină, esența sa, potrivit aspectelor pe care tocmai le-am descris, este frumusețea.

Cupele și Monedele sunt simboluri receptive.

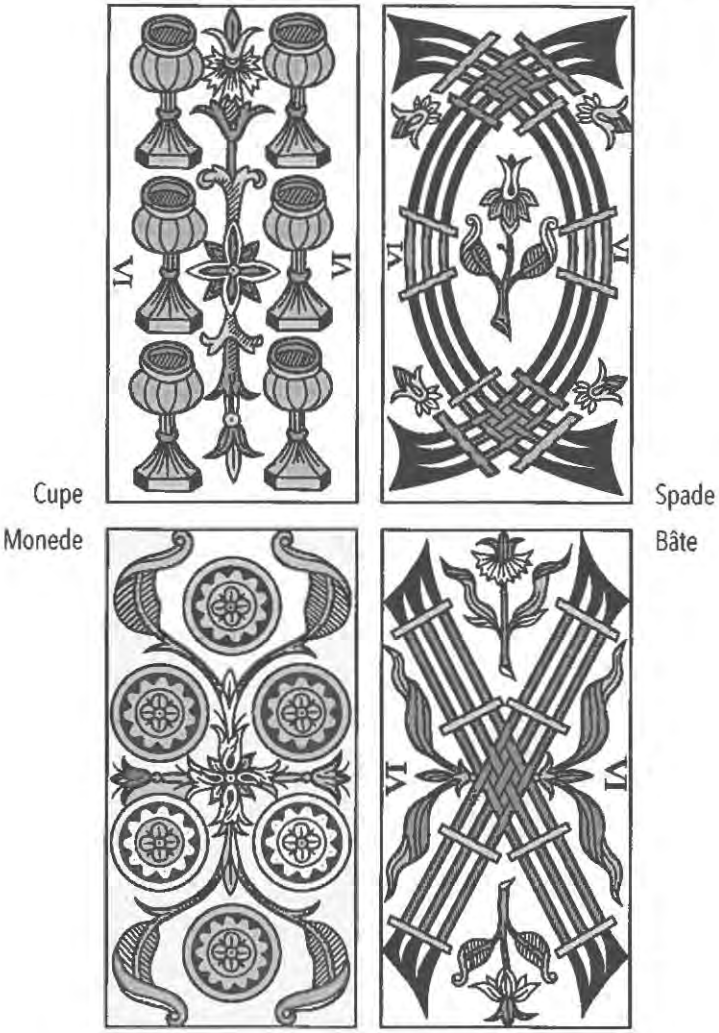

Șasele de Cupe se reprezintă ca rezultat al lui 3+3: două coloane cu trei cupe se privesc din față. Se întâlnesc, așa cum o ființă umană își găsește sufletul pereche. Iubire statică, cu tonalitate narcisistă, cu tendință de izolare, de împărtășit în intimitate și în care unul este sufletul celuilalt. Cu un Șase de Cupe, am putea gândi: „Eu sunt tu și tu ești eu".

În Șase de Monede putem observa cu ușurință adunarea 4+2. În centrul cărții, patru monede reprezintă principiul realității și al stabilității care se deschide în sus și în jos. În Șase de Cupe, s-a asistat la întâlnirea dintre două triouri, numărul trei fiind idealist. Aici, din contră, se pleacă de la un

centru material care își va căuta realizarea extatică între cele două extreme. Aceasta ne trimite cu gândul la perechi de noțiuni complementare precum: viitor și trecut, supraconștiință și subconștiință, macrocosmos și microcosmos, lumină și umbră etc. Este o carte care se deschide față de lume, care se străduiește să se deschidă față de celălalt. Deviza ei ar putea fi: „Pornesc în căutarea a ceea ce este dincolo de mine, ceva ce mă depășește și care se află deja în mine".

Între Șase de Spade și Șase de Bâte, simboluri active, unul intelectual și altul sexual-creativ, există, de asemenea, o diferență.

În Șase de Spade asistăm la o interiorizare. Frumusețea se atinge prin meditație, mergând spre extaz, care reprezintă inima conștiinței noastre. Floarea centrală a cărei tulpină este tăiată, separată de planta sa și, în consecință, de lume, se deschide în singurătate. Este unică. A-și asuma individualitatea, singurătatea, unicitatea, este prima bucurie a intelectului.

În Șase de Bâte vedem un impuls mare spre exterior. Plecând de la un centru arzător (cele patru romburi roșii), niște frunze senzuale se deschid spre cele patru direcții și, ca o axă verticală, în locul bâtei unitare, avem două flori, de asemenea, tăiate, diferite una de alta, dar complementare. Cea de jos are frunze curbate și receptive; cea de sus, ascuțite și active. Ar putea fi vorba despre o floare-mascul și o floare-femelă. Această carte exprimă frumusețea întâlnirii sexuale. Aici, singurătatea din Șase de Spade devine masturbatoare, nu este admisă. Șase de Bâte este, în mod esențial, o carte de întâlnire.

Șasele, în ciuda excelenței sale, se poate transforma într-o capcană narcisistă, în special în cazul Cupelor și al Spadelor. Ne place atât de mult ceea ce facem încât, în mod egoist, încercăm să ne satisfacem, să ne mulțumim, uitând nevoile lumii care ne înconjoară...

ȘEPTARII

Acțiune în lume și în sine

Șapte este numărul impar cel mai activ, numărul prim cel mai potent al seriei de la 1 la 10. Cel mai bun mod de a-l defini este cu ajutorul acțiunii în lume. În arcanele majore, se manifestă foarte vizibil în Arcana VII, Căruța, și în Arcana XVII, Steaua. În Căruța, energia vine din pământ și prințul se lasă dus de vehiculul său adâncit în planetă, solidar cu el. Nu acționează de unul singur, ci merge cu acțiunea. În Steaua, acțiunea vine din Cosmos și femeia goală este adevăr pur. Desconsiderând aspectul global în defavoarea celui particular, alege un loc și îl sacralizează, cu un genunchi pe pământ, pentru a realiza acolo acțiunea purificatoare și germinatoare. Aceasta ne permite să înțelegem că există diferite forme de acțiune în lume, așa cum cei patru Șeptari ai arcanelor minore ne vor demonstra.

Șapte de Bâte este o carte cu o energie glorioasă, strălucitoare, care pleacă de la un romb acoperit de întretăierea părților albastru închis și deschis, care se extinde până la prelungirea sa roșie și cele patru extremități negre ale sale. La fiecare schimb de culoare există o articulație galbenă. Asta înseamnă că se pornește de la focul vital al romburilor roșii, foc natural, primit, nu prelucrat. Datorită unei reflexii inteligente (articulația galbenă), acest foc trece de la concentrarea intuitivă interioară la marea acțiune roșie de deschidere spre lume. Energia sexuală și creativă este impersonală, oferindu-se, în extremitățile negre, cui posedă abilitatea de a ști să o folosească. Patru frunze galbene cu tulpină roșie se deschid victorios în laterale, exprimând izbucnirea plăcerii sexuale și creative în acțiune, liberă, nestingherită.

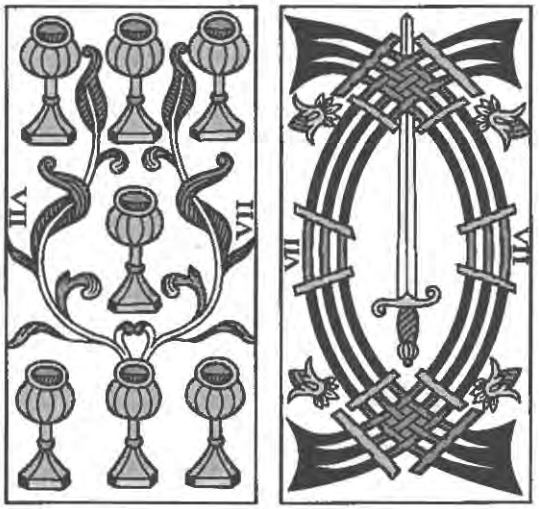

Cupe

Spade

Monede

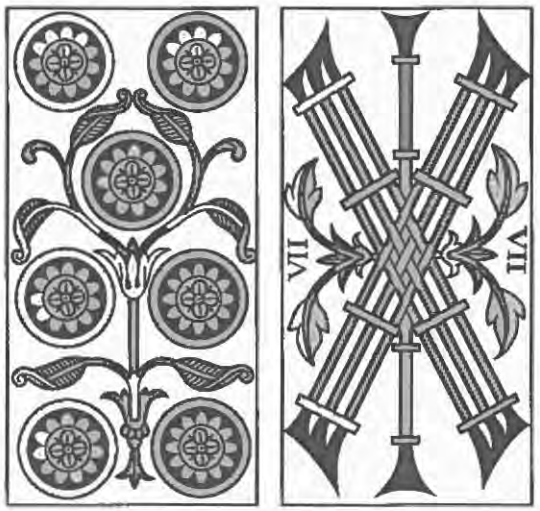

Bâte

În schimb, în **Șapte de Spade**, spada se înscrie încă o dată în ovalul său, care simbolizează spațiul gândirii, primul conceput ca o închisoare. Se deschide doar în mijlocul cărții, în scurta trecere a culorii roșii, care indică o activitate redusă spre exterior. În acest oval găsim, între patru flori tăiate în exterior, o spadă de culoare albastru deschis. Cele patru flori sunt foarte diferite de frunzele vii, galbene, ale lui Șapte de Bâte: reprezintă puncte de referință conceptuale, nu organice. Aici, spada se află în punctul maxim al ideii de „a nu face", una extrem de activă. Cel mai înalt nivel în ceea ce privește acțiunea Bâtelor este „a crea tot". Din acest motiv, sulițele încrucișate din Șapte de Bâte se află în centru și se găsesc în ambele extreme, în afara

ovalului, în Șapte de Spade. De observat, de asemenea, că învelișul spadei trece pe sub această țesătură și rămâne prinsă, prizonieră: mentalul nu se mișcă, nu acționează. Pentru a acționa în lume, încetează să creadă că realitatea este ceea ce crede despre ea și caută viziunea obiectivă. Pentru asta, trebuie să învețe să primească.

În **Șapte de Monede**, descoperim în centrul cărții trei cercuri dispuse în triunghi, cu vârful în sus, înconjurate de încă patru monede, plasate în colțurile cărții. S-ar putea vedea în asta, geometric vorbind, un triunghi înscris într-o figură patrulateră, pătrat sau dreptunghi. Aceste forme simbolizează spiritul (triunghi) în gestație, în centrul materiei (pătrat). Putem trage concluzia că acțiunea extremă în lumea materială este gestația, pregătirea spiritului, un ideal intern: acest triunghi va invada, în cele din urmă, tot pătratul, exact în același fel în care Hristos intra în gestație în pântecele unei ființe umane, Maria, pentru a se naște din ea și a o transforma în divinitate. În plus, s-ar putea spune că Șapte de Monede ia parte la acțiunea conștiinței în nucleul celulei.

De asemenea, în **Șapte de Cupe**, 7 apare ca sumă dintre 4+3, dar cu o dispunere diferită. Patru cupe în exterior formează ceea ce ar putea fi considerat un dreptunghi. În centru, încă trei cupe trasează un ax vertical. Cupa care se află în partea inferioară a acestui ax creează activ lumea emoțională, cu o acțiune spre interior și exterior. Ceea ce a fost primit, este dat cu generozitate, oferit. Celelalte cupe au un conținut acumulat, sunt pline; dar această cupă de bază produce o acțiune simbolizată de ramurile și frunzele care încolțesc din ea, ca o aspirație către lumea cerească. Cea de-a doua cupă, în centru, este în gestație, mângâiată și iubită; își extinde acțiunea spre lumea întreagă, dar nu într-un mod fulgerător, așa cum vom vedea în Opt, ci sub o formă intimă, secretă, adunată. Este focul emoțional în pregătire, în întuneric și singurătate, și se deschide, în sfârșit, în a treia cupă, spre Cosmos. Iubirea se îndreaptă atunci în totalitate spre exterior și ajunge la granițele universului. Acest ax poate fi comparat cu chemarea puternică a Fecioarei Maria care nu a acceptat alt iubit decât Dumnezeu.

OPTARII
Cele patru perfecțiuni

În arcanele majore, Dreptatea și Luna aparțin ființei lui 8. Numărul 8 este cel mai receptiv din seria de la 1 la 10. Dacă 2 este acumulare, 4, stabilitate și 6, contopire în frumusețe, 8 este, prin excelență, simbolul perfecțiunii în materie și în spirit. În Dreptatea (VIII) vedem un arhetip matern care își instaurează legea. Deviza sa ar putea fi: „Singura libertate este ascultarea legii", ascultarea supremă fiind aceea de a se transforma în sine și a lăsa legile cosmice să acționeze în spiritul său și în viața sa materială. Acțiunea sa îndeamnă, de asemenea, la a se da ceea ce se cuvine (este meritat). Spada Dreptății taie ce este subiectiv și balanța sa cântărește ceea ce este obiectiv. Luna (XVIII), la rândul ei, reprezintă recepția pură. Ea tinde să se ridice pentru a reflecta lumina solară.

În cele două arcane minore, între Cupe și Monede (simboluri receptive) și Spade și Bâte (simboluri active), se observă o diferență clară. Acelea sunt pline; acestea sunt goale. Putem astfel să ne întoarcem spre diferitele aspecte ale noțiunii de perfecțiune, de multe ori greșit înțeleasă sau nediferențiată.

Este evident că intelectul, simbolizat de Spadă, trebuie să ajungă la vidul maxim pentru a-și realiza perfecțiunea: practicarea meditației, printre altele, formează mintea în acest scop.

În mijlocul lui Opt de Spade se află doar o floricică albastră, receptivă, al cărui centru este format dintr-un cerc minuscul roșu, însemnat cu un punct care reprezintă ochiul, martorul impersonal. Cele patru flori externe,

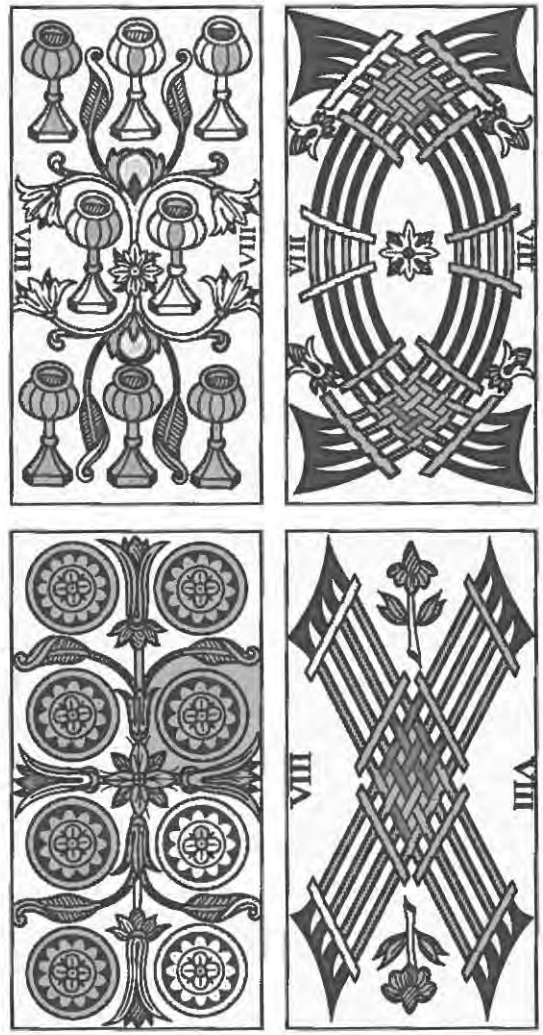

care în alte cărți de Spade sunt galbene și roșii (active în inteligență), capătă aici o culoare albastră, simbol al receptivității spirituale. Optul de Spade reprezintă idealul budist al vacuității.

Acest „vid întreg" nu poate fi aplicat perimetrului emoțiilor. În Opt de Cupe ne aflăm în fața „unui tot plin". În centru, același cerc micuț cu un punct care reprezintă, încă o dată, ochiul, martor activ. În jurul său, aceleași petale de culoare albastru deschis indică un centru receptiv. Dar cele patru petale de culoare albastru închis cu care alternează adoptă aici o formă dinamică care amintește de cea a crucii svastice.

Opus tăcerii intelectului, impersonalul inimii s-ar putea numi Dumnezeu în acțiune. Patru din cele opt cupe prezente în această carte se situează în cele patru unghiuri ale sale, indicând o stare în care emoțiile sunt stabile. În centru, două cupe împreună, înconjurate de ramuri și flori, arată încântarea, entuziasmul perechii feminin-masculină, sau receptiv-activă, fără a exclude perechea homosexuală. În extremitățile unui ax vertical, alte două cupe manifestă una – iubirea față de pământ (cea de jos) și cealaltă – iubirea pentru cosmos (cea de sus). Aceste cupe verticale sunt însoțite de două flori sau de flăcări albastre. Cea de jos are o picătură roșie activă și cea de sus are o picătură asemănătoare, dar cu raze verticale care o fac să fie receptivă. Acest lucru confirmă ceea ce am văzut în punctele centrale ale Asului de Monede: activitate spre pământ, receptivitate spre Cer. Optul de Cupe simbolizează idealul hristic al inimii în flăcări, toată generozitatea și toată iubirea.

Opt de Monede, la prima vedere, pare să transmită același mesaj ca Opt de Cupe, dar în realitate există o mare diferență. De asemenea, în cele patru colțuri, patru monede formează un pătrat stabil: viața materială este asigurată. Dar aici, în mijloc, alte patru monede formează alt pătrat, dinamic și spiritual. Tot aici, în mijloc, există o floare cu centru circular. De data aceasta însă, centrul este galben și are o cruce. Acest lucru ne sugerează că în centrul materiei există o conștiință a eternității (linia verticală) și a infinitului (linia orizontală). În pătratul central, avem două perechi de monede: una este situată în partea de jos, delimitată de frunze. Spiritul ascuns în materie, activ prin excelență, acționează deopotrivă în viața materială și în viața spirituală. Din această interacțiune a lumilor ia naștere prosperitatea totală. Optul de Monede reprezintă adevărata bogăție, sănătatea, fericirea căminului, realizarea armonioasă a nevoilor; materia impregnată cu spirit, incoruptibilă poate, emanând un iz de sanctitate.

Optul de Bâte este o carte care a eliminat florile laterale, prezente până la Șaptele acestei Suite, lăsând doar floricelele verticale, tăiate. Nu trebuie apreciate mai puțin, pentru că în ele este locul în care s-a concentrat forța creativă. Aici, senzualitatea este sublimată; se trece de la difuzare la concentrare, este conceptul freudian al sublimării libidoului. Din punct de vedere al creativității, Opt de Bâte reprezintă o situație în care se dă toată

energia creației prezente. Optul este ultima ocazie care ni se dă de a crea o operă perfectă. Apoi vine schimbarea sau moartea. Dacă Bâtele sunt sexualitatea, Optul de Bâte este energia sexuală folosită în lucrarea spirituală, ca în Maica Tereza sau într-un mare vindecător. În a opta lună de sarcină, mama permite fătului să-și întregească formarea, să se pregătească pentru a se naște luna următoare.

NOUARII

Criză și construcție nouă

Nouă posedă o trăsătură care îl diferențiază de numerele impare ale primei serii decimale: este divizibil. Pe de o parte, este activ (spre 8) și, pe de altă parte, este receptiv (spre 10). Număr androgin, grad al crizei, al atacului, al puseului, 9 anunță o schimbare care va încheia un ciclu. În arcanele majore, acest lucru este ilustrat de figurile Eremitului (VIIII) și Soarelui (XVIIII).

Eremitul, înțelept la sfârșit de drum, se retrage din lume înălțându-și felinarul pentru a arăta noua cale. În Soarele, vedem noua conștiință (soarele) luminând două personaje și împingându-le spre o nouă construcție. Ambele cărți sunt similare și opuse, totodată. Similare, fiindcă marchează sfârșitul unei vieți și începutul unei noi perioade, și opuse deoarece Eremitul se realizează în singurătate, pe când personajele Soarelui creează o relație de ajutor reciproc și de contopire iubitoare. În arcanele minore întâlnim contraste similare.

Trebuie punctat că, în autointitulata „tradiție" ezoterică, Eremitul nu a fost conceput ca un înțelept care arată cu generozitate calea, ci ca un maestru secret și avar în ceea ce privește cunoașterea pe care o deține, care ascunde felinarul sub mantie, rezervând informațiile pentru un grup select de discipoli. Este de neconceput ca Nouă să acționeze încetinind trecerea umanității la o Conștiință extinsă.

În **Nouă de Cupe**, ceea ce a fost trăit este eliminat (cele trei cupe de jos, printre care atârnă frunze ofilite) și sunt înălțate celelalte șase. Se înalță spre o iubire mai universală, nouă, simbolizată de frunzele ascuțite care

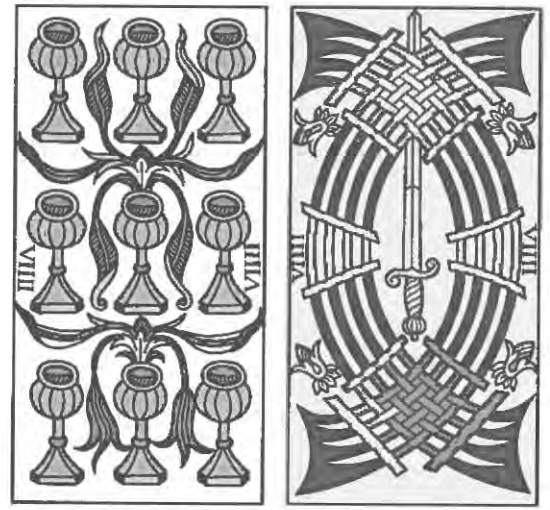

Cupe

Spade

Monede

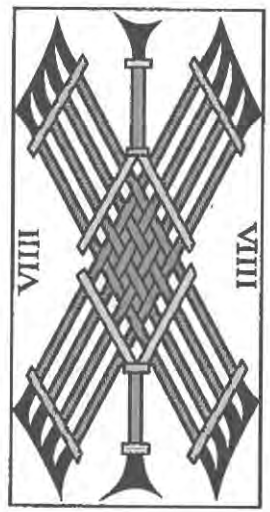

Bâte

înconjoară cupa centrală de sus. În momentul în care observăm această carte, primim mesajul de a sacrifica sentimente care ne înlănțuie și care ne-au alimentat, de a ne desprinde de ele și de a pleca spre dimensiuni emoționale mai extinse.

În această carte, 9 se reprezintă ca un 6+3.

În **Nouă de Monede**, descoperim, în schimb, un 8+1. Conceptul de eliminare nu mai este prezent; asistăm, din contră, la o naștere, o procreare, la apariția unei noi dimensiuni. Se poate vedea, în moneda centrală, capul unui copil născându-se, înconjurat de frunzele care formează un oval

albastru (receptiv), cu marginile roșii (recepția vieții) în care s-ar putea vedea un sex feminin. Nașterea nu este solitară, ci apare în mijlocul perfecțiunii celorlalte opt monede. Când se observă această carte, se primește mesajul sosirii iminente a unei noi condiții materiale. Un copil, un nou loc de muncă, o moștenire, un noroc din partea destinului, o însănătoșire... Dar, pentru a obține acest element nou, nu trebuie să fim distrași. Precauțiile sunt obligatorii. Cea mai mică greșeală distruge nașterea.

În cele două simboluri active, Spadele (intelectul) și Bâtele (instinct și creativitate), se întâlnesc două atitudini diferite.

Spadele, care simbolizează intelectul (Verbul), au străbătut un drum lung, marcat de concentrare, pentru a ajunge la 8, care, așa cum ne amintim, reprezenta vidul meditației. În etapa următoare, Nouă de Spade se pregătește să iasă din acest conținut subiectiv, pentru a înainta în lume și pentru a se uni cu ea. Se poate observa că, în mijlocul frunzei, o linie frântă orizontal indică o despicătură. Spada este împărțită în două, ca și cum ar arăta că intelectul nu este numai un „eu", ci un „eu și tu". Mesajul lui Nouă de Spade pentru consultant ar fi: „Învață să îi asculți pe ceilalți. Ideile tale sunt parte a lumii, nu totalitatea ei".

Bâtele, din contră, au urmat o cale creativă, expansivă. Aici se concentrează și se elimină orice ornament: fără frunze și flori, își unește axul cu gelozia roșie și albastră a centrului. Nouă de Bâte se află întotdeauna între viață și moarte. Atitudinea sa s-ar putea rezuma în această deviză: „A învinge sau a muri". Amintește de un războinic care înfăptuiește acțiuni impecabile, fără niciun compromis; s-a eliberat de dorința față de lume și acumulează în sine energia pentru a construi o nouă lucrare. Dacă această carte este ascultată, ea ne va spune: „Nu face concesii, fii tu însuți. Acționează așa cum trebuie. Fii responsabil".

DECARII

Sfârșitul unui ciclu și vestirea următorului

Roata Norocului și Judecata sunt două cărți care închid seriile decimale din care fac parte. În Roata Norocului se observă o oprire: cele trei animale sunt oprite, așteaptă ca providența să acționeze manivela care le-ar pune din nou în mișcare. Toate se agață de roată și o țin fix, pentru că, așa cum putem vedea, dedesubt podeaua este instabilă, schimbătoare: totul s-ar putea scufunda. A coborî, a urca, a se echilibra. A rezista până la sosirea unui salvator care ar putea fi, pur și simplu, o nouă informație. Roata Norocului punctează o chemare spre profunzimile acestui pământ albastru cu striații unduitoare, care ar putea fi un ocean. În Judecata, situația este diferită: ciclul s-a încheiat, noua ființă se ridică din profunzimile pământului, spre dimensiunea cerească. În acest final, noul început este deja prezent.

Arcana X este, deci, o carte de încetare a activității, pe când Arcana XX este o carte de schimbare. În prima, se așteaptă un ajutor, pe când în cea de-a doua se așteaptă realizarea. Aceste două caracteristici se întâlnesc în arcanele minore.

În Zece de Cupe, se văd nouă cupe deschise, dar pline, și o a zecea cupă care, având totul primit, este sigilată. Cele nouă cupe deschise au cinci subdiviziuni sau ciorchini, care corespund celor cinci simțuri, pe când a zecea are șapte, care corespund celor șapte centri nervoși sau chakre. Solicitarea emoțională, cu umbra sa, ranchiuna, se termină. Inima plină se transformă în putere de acțiune. Ne apropiem de idealul sanctității: „Nimic din ce este pentru mine care să nu fie pentru ceilalți". În termeni creștini, s-ar putea spune că potirul este plin cu sângele divin: comuniunea s-a realizat. Se

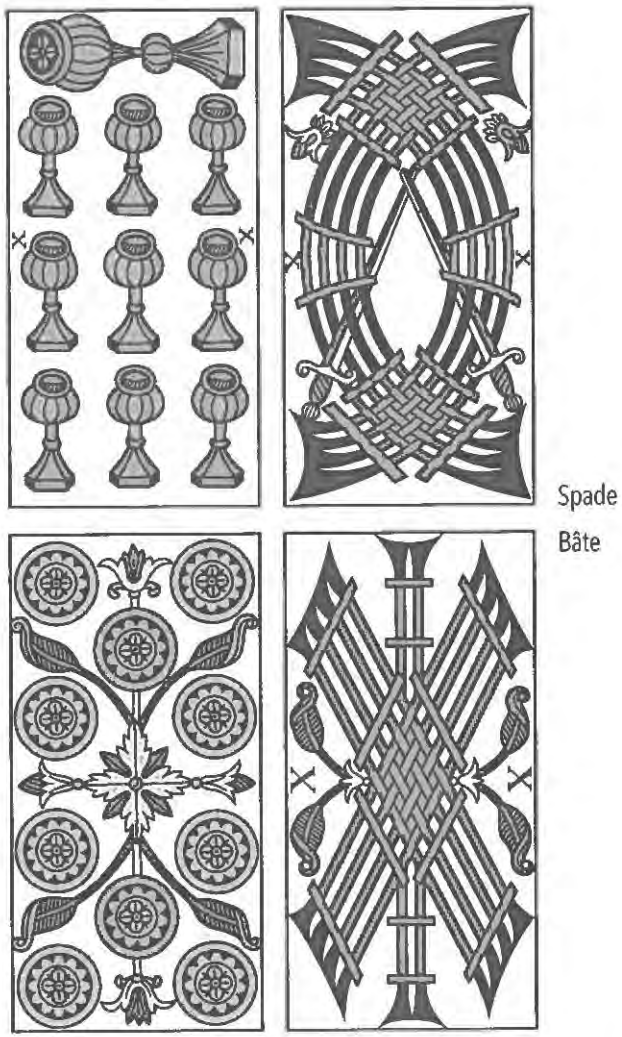

întâlnește aici un paralelism cu Roata Norocului, pentru că, în această stare, de har puternic, inima așteaptă să fie folosită în altă lucrare.

În **Zece de Monede** descoperim, de asemenea, o totalitate care se închide în ea însăși, în așteptarea celuilalt: în cele patru colțuri ale cărții, patru monede formează pătratul material care stabilizează lumea. Le putem compara cu cele patru animale din Lumea. Dacă acceptăm atunci că cele șase monede rămase desenează o formă care amintește de un oval, am putea vedea în el ecoul ghirlandei albastre care înconjoară personajul central al Arcanei XXI. Floarea albastru deschis și roșu din centru ar putea fi comparată

atunci cu femeia goală care are în mâinile sale o baghetă activă și o sticluță receptivă. În centrul portocaliu al acestei flori, descoperim un semn în formă de virgulă care ne-ar putea identifica cu Inteligența creatoare, primul embrion al oricărei realități. Axul acestei cruci florale se prelungește în două monede portocalii unite printr-un ax alb. Este pentru prima oară când vedem monedele traversate formând un ax.

Se poate considera că, astfel, sunt imobilizate; axul alb amintește de spițele albe ale Roatei Norocului. Probabil că aici se evocă finalul prosperității: se ajunge la limita a ceea ce se putea primi în viața materială. Numărând petalele celui de-al doilea cerc al fiecăreia dintre aceste monede, se obține 11+11 = 22, numărul care simbolizează totalitatea în Tarot.

Se așteaptă un miracol. Este momentul, în Evanghelii, în care Hristos (miracolul) își așterne mâinile peste Petru (Zece de Monede) și îi spune: „Ești Petru... și peste această piatră îmi voi ridica biserica". Odată obținută prosperitatea, rămâne de realizat o întreagă lucrare spirituală, pornind de la bogățiile deținute (cele douăzeci și două de arcane). Dacă bogățiile nu se utilizează în scopul onorării vieții, ele vor conduce la distrugerea consultantului.

În **Zece de Spade**, se ia parte la acest miracol atât de așteptat: până acum, toate spadele au fost închise în oval. Strădania realizării mentale a fost dusă la capăt, într-un oarecare autism pozitiv, pe care îl vom numi singurătatea, meditația, noaptea întunecată a sufletului sau, făcând referire la Arcana XX, mormântul. Aici, cu cele două spade care intră în oval, din afară se aude, în sfârșit, vocea Celuilalt. Vine de la stânga și dreapta, adică de la feminin și de la masculin, în același timp. Ambele polarități se unesc în interior: mentalul a ajuns la unitate. Spadele aveau până acum patru flori în afara ovalului. Aici, rămân doar cele două superioare și, dacă se vrea, cele două inferioare s-au transformat în cotoarele săbiilor. Din pământ (zona de jos) se naște activitatea. Florile de sus indică faptul că se continuă receptivitatea spre cer.

Dacă Zece de Spade reprezintă, mai degrabă, partea superioară a cărții Judecata (îngerul), **Zece de Bâte** reprezintă partea inferioară a acestei Arcane: cele trei personaje. Vedem, efectiv, că axul central s-a împărțit în două, roșu și albastru (receptare și acțiune). Dar privirea avizată va descoperi, între ambele, o a treia bâtă albă care reprezintă copilul ieșind din mormânt,

în stare de totală puritate. Bâta din dreapta noastră va fi, deci, tatăl; cea din stânga, mama; și a treia, copilul. Observând cartea în totalitate, s-ar putea spune că este o entitate angelică pusă în evidență de lumina celor șapte bâte albe ascunse între bâtele roșii. Florile albe se deschid în ramuri în sus și în jos, ca și cum ar fi aripi. Acest lucru dezvăluie faptul că cele trei personaje ale Judecății se află într-o comuniune cu un înger care este reflexia sa în oglinda cerului.

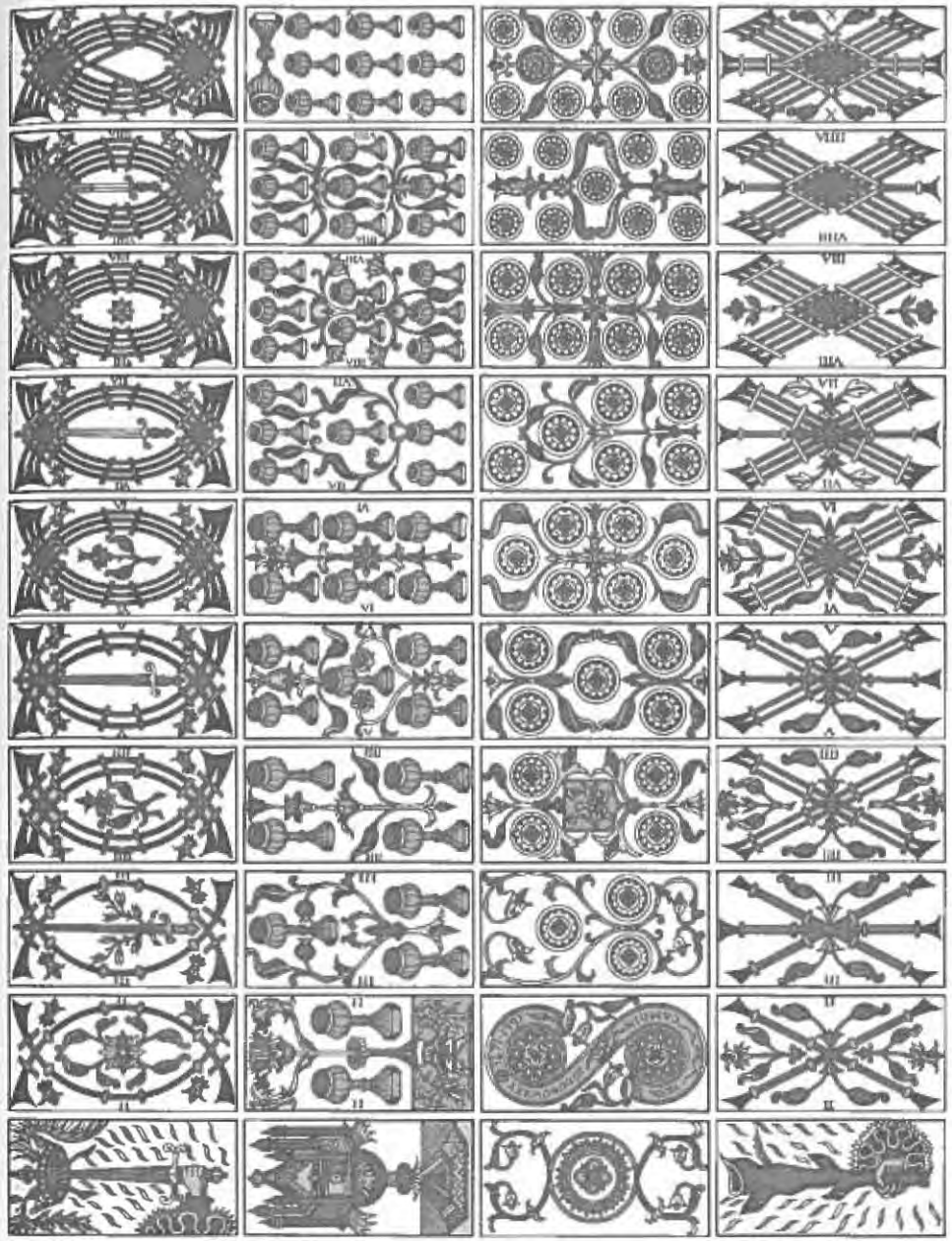

Spade Cupe Monede Bâte

Gradele, Suită cu Suită

Spadele

As de Spade. Este o mare potențialitate intelectuală, o mare capacitate de activitate mentală. Se aseamănă cu Zece de Bâte, care vine să îl întâmpine: după finalul unui ciclu creativ și instinctiv, intelectul intră în acțiune. Asul de Spade ar putea însemna o victorie obținută prin intermediul isteției, inteligenței, determinării, discernământului. De asemenea, arată capacitatea de a adopta o anumită atitudine, postură, de a decide. Când devine negativ, amintește de agresiunea verbală, cuvintele jignitoare, respingerea față de materie, supraestimarea mentalului.

Doi de Spade. Creșterea acumulată a florii centrale evocă imaginația, reveria, pregătirea unui proiect. Multe posibilități mentale, niciuna nefiind utilizată încă: intelectul este în continuare pasiv, în așteptarea unei acțiuni. Persoana tinde să sară de la un subiect la altul. Conotațiile negative trimit cu gândul la o minte leneșă, la pesimism intelectual, la o dualitate paralizantă a gândurilor, la o lipsă de concentrare. De asemenea, i se poate asocia necesitatea, identificarea cu anumite subiecte sau chiar disimularea.

Trei de Spade. Această arcană trimite cu gândul la o izbucnire fanatică a primelor idei, a primelor opinii. Este un semn de entuziasm intelectual care se poate conjuga cu pasiunea pentru studii, pentru lectură. Intelectul, încă imatur, acționează din pură spontaneitate, nu face diferența între „a crede" și „a ști". În Trei de Spade se poate vedea și o dorință de evoluție intelectuală; de exemplu, pentru un elev, să treacă un examen. Conotațiile

negative ne trimit cu gândul la toate aspectele fanatismului, ale îndârjirii, ale lipsei dorinței de aprofundare, ale împrăștierii. Trei poate semnala, de asemenea, o lipsă de perseverență.

Patru de Spade. Aici, ideile se stabilizează. Această carte descrie raționalismul, toate aspectele unei gândiri așezate, solide și o anumită maturitate intelectuală. De asemenea, este spiritul practic, capabil să acționeze, în mod util, în realitate. Intelectul este organizat, stabil, știe să funcționeze prin generalizare. Are o tendință conservatoare în ceea ce privește opiniile sale. Poate să îi lipsească scânteia, sarea și piperul. Aspectele negative ale acestei cărți fac trimitere la tot ce are legătură cu raționalismul obtuz, ideile fixe, mentalul, prizonier al propriilor convingeri, dar și la teoriile netrăite de vorbitor și la refuzul intuiției. În cel mai rău caz, intelectul devine tiranic.

Cinci de Spade. Apare un nou punct de vedere, un nou ideal. În sens strict, acesta este reprezentat de „punctul de vedere" pe care îl arată cele două ovale încrucișate peste învelișul roșu al spadei. Apar gânduri mai spirituale, mai profunde. O persoană își reia studiile, se perfecționează sau se specializează. Fără să își abandoneze convingerile, intelectul se întoarce spre noi moduri de a vedea lumea și spre explorarea universului interior. Aceste noi informații pot pătrunde atunci în cotidian ca să îl modifice. Aspectele negative ale acestei cărți ne trimit cu gândul la o neconcordanță între material și spiritual, la dogmatismul religios, când se opune evoluției interioare, la opiniile politice cinice sau ipocrite, la escrocherie.

Șase de Spade. Acest prim pas în bucuria pură se trăiește, de asemenea, la nivelul intelectului: plăcerea de a gândi, frumusețea ideilor, spiritul ludic sunt aici indicii de dezvoltare și de șlefuire mentală. Unei persoane îi place ceea ce gândește și spune. Mintea intră în pozitiv, cunoaște finețea. Poezia își are originea în Șase de Spade: acesta permite, de asemenea, cunoașterea unei persoane cu care se poate stabili un dialog fructuos. Văzut din afară, va fi cineva reflexiv, cu gânduri originale. Conotațiile negative ale acestei cărți fac trimitere la narcisismul intelectual, la estetismul exagerat, la un simț al frumosului care nu se pune în practică, ca o lipsă de încredere de sine.

Șapte de Spade. Atingând aici cel mai înalt nivel al activității sale și apropiindu-se de perfecțiunea sa, intelectul devine extrem de receptiv, așa cum o demonstrează învelișul albastru al spadei. Este o meditație activă, orientată către nevoile lumii. Mentalul, în care s-a stabilit pacea, își poate pune puterea și spiritualitatea la dispoziția celuilalt. O persoană poate deveni capabilă să se desprindă de sine însuși, să se anuleze, pentru a da mai bine. Ar putea fi un înțelept care își pune cunoștințele la dispoziția umanității, un șef ilustru sau un sfânt în putere. Când această carte devine negativă, ilustrează cunoașterea utilizată ca un obiectiv cinic, calomnierea, ideile agresive care distrug lumea, teoriile toxice.

Opt de Spade. Intelectul își atinge perfecțiunea, vacuitatea. Această carte arată că mintea a încetat să se identifice cu conceptele sale. Este o concentrare puternică, o stare de transă sau de meditație profundă în care dualitatea contrariilor se dizolvă în celebrarea prezenței. Soluția problemelor devine evidentă, dincolo de raționament: în această ne-gândire, toate revelațiile sunt posibile. Dacă ar fi să citim într-un mod negativ această carte, s-ar putea vedea în ea blocajul intelectual, toate bolile care afectează cogniția, de la comă și până la amnezie sau afazie, teama de gol, stupoarea.

Nouă de Spade. Spada galbenă amintește de iluminare, de apariția unei noi capacități de a înțelege, schimbarea care permite ruperea obiceiurilor mentale sau detașarea intelectuală. După o căutare îndelungată, se face lumină. Este sfârșitul dualității dintre actor și spectator. Această unitate pune la îndoială, complet, concepțiile trecute. De asemenea, este începutul ascultării, deschiderii spre o gândire scutită de critică și comparație. Conotațiile negative ne trimit cu gândul la o stare de criză, de incertitudine mentală, la teama de a pierde individualitatea, inclusiv la depresie. În această carte, se poate citi, de asemenea, în baza învelișului despicat al spadei, o leziune cerebrală sau senilitate.

Zece de Spade. Schimbarea ajunge la sfârșit, nu este una, ci sunt două spade. Ies din oval, rațiunea nu mai este prizoniera ei înșiși. Este apariția afectivității în viața mentală, acceptarea unui punct de vedere diferit de al nostru. Cele două spade ilustrează gândirea androgină, în același timp masculină și feminină. Este cea mai mare maturitate intelectuală, cea care

atinge armonia cu inima. S-a dobândit o viziune totală a realității, o rațiune pe deplin iubitoare. Conotațiile negative ar putea fi respingerea celuilalt, un blocaj emoțional care produce un conflict intelectual, teama de a fi rănit, cearta, nerecunoștința.

Cupele

As de Cupe. Simbol al iubirii în putere, catedrala, încă închisă, dar plină, ar putea simboliza toate sentimentele, toate posibilitățile inimii, de la impulsul amoros până la misticism; o mare dispoziție pentru a iubi și a fi iubit; o capacitate de iubire, nefolosită încă, dar imensă. Cu Asul de Cupe, Iubirea apare ca un potir, ceva la orizont care își va pune amprenta asupra căutărilor consultantului. De asemenea, este baza comunicării, a religiei, în sensul unirii cu celălalt, a transcendenței, a sinelui, a divinului... Aspectele sale negative ar fi suferința, gelozile, ranchiuna, lipsa afecțiunii, cererea niciodată soluționată, afectivitatea copleșitoare.

Doi de Cupe. Asistăm, aici, la o acumulare de reverii amoroase. Setea de a iubi se naște într-o ființă care nu are nicio experiență a iubirii sau după o lungă perioadă de singurătate. În Doi de Cupe, o persoană este închisă, celălalt încă nu a apărut, este imaginat cu o forță asemănătoare cu ceea ce o persoană cunoaște. Pentru acest partener idilic, care încă nu a căpătat formă într-o inimă virgină, singura referință este familiară. În această etapă se naște tot mitul sufletului pereche. Iubirea oedipiană este baza viitoarelor proiecții. În această pregătire pentru iubire există rețineri, dar și un mare sentimentalism. Aspectele negative trimit cu gândul la imaturitatea emoțională, la izolare, la incapacitatea de a stabili relații, la o afectivitate care este prizoniera legăturilor familiale, la frica de compromis, pasivitate și dezbinare, într-o pereche, la o inimă locuită de fantezii amoroase infantile.

Trei de Cupe. În această carte se exprimă eclozarea primei iubiri, cu prospețimea, lipsa de experiență și idealizarea care o caracterizează. Este o contopire fierbinte, o dragoste de tinerețe, consumată sau nu, apariția celuilalt într-o mare izbucnire romantică care, dacă se vede dezamăgită, este capabilă să rănească teribil. De asemenea, este adorația, de exemplu a unei mame pentru fiul său. Cele două flori care susțin cupa superioară,

desenând o inimă cu tulpinile lor, par niște maci care sugerează extazul acestui sentiment. De asemenea, indiferent de vârstă, semnifică redescoperirea arzătoare a iubirii. Aspectele sale negative fac trimitere la o lipsă de entuziasm amoros sau la o excesivă și distructivă idealizare a iubirii, la erotomanie, la fixația pentru o iubire imposibilă.

Patru de Cupe. Aici, iubirea este stabilită, este sigură și solidă. Temelia unei familii se poate construi pe un Patru de Cupe: ilustrează încrederea de sine și încrederea în celălalt, iubirea văzută ca pilon al realității. De asemenea, se poate transforma în căutarea unei ființe care oferă siguranță, a „unui tată pentru copiii mei", „a unei mame bune", „a cuiva bogat", ceea ce poate duce la relații dominante și dominate. Riscul este acela de a pune speranța de realizare în celălalt. Aspectele sale negative ne trimit cu gândul la nesiguranță, la lipsa de libertate, la împovărare, dar și la limitarea sentimentelor, la o iubire excesiv de materialistă.

Cinci de Cupe. Aici, cupa centrală, decorată cu flori exuberante, semnalează apariția unor sentimente noi care pot merge până la fanatism: descoperirea credinței, o euforie care ne duce spre o ființă superioară sau considerată ca atare. De asemenea, este prima deschidere a inimii spre o soluție care să fie bună pentru umanitate. Aspectele negative pot fi încrederea oarbă într-un ghid, un dezechilibru afectiv, dar și lipsa credinței, decepția, amărăciunea.

Șase de Cupe. Două coloane de trei cupe stând față în față, de fiecare parte a unui ax: este realizarea iubirii față de sine, în cel mai nobil sens al termenului, în plenitudine, acceptare și contactul interior cu iubirea divină. De asemenea, poate fi întâlnirea celuilalt, apariția în realitate a sufletului geamăn visat în Doi de Cupe, o ființă care ne corespunde exact și cu care, în bucuria relației în oglindă, descoperim sentimente precum stima, fericirea, plăcerea și senzualitatea. Este o iubire generală care include intelectul, inima și instinctul. Aspectele negative ne fac să ne gândim la o pereche prea egoistă, ruptă de lume. Evocă toate aspectele iubirii narcisiste, în general retragerea, disprețul față de ceilalți, indulgența excesivă față de sine.

Șapte de Cupe. Aici, iubirea intră în acțiune totală în lume. Se impregnează cu umanism și generozitate. Este descoperirea puterii bunătății, a

forței iubirii conștiente care constă în a te bucura de existența celuilalt. O persoană poate da fără să țină cont, să pună bazele unui lanț caritabil, să întreprindă o acțiune umanitară. Unită cu iubirea universală, fără a neglija viața cotidiană, își însușește deviza: „Nimic pentru mine care să nu fie pentru ceilalți". Aspectele negative ale acestei cărți ne pot trimite cu gândul la imposibilitatea de a fi fericit din cauza nenorocirilor din lume, a agresivității, a tendinței compulsive de a ajuta acei oameni care nu ne-au cerut nimic. De asemenea, poate fi o persoană care își vede doar interesul propriu sau un mizantrop acru, deziluzionat.

Opt de Cupe. În acest grad, Cupele își ating perfecțiunea care se manifestă prin plenitudine. Inima este plină în totalitate, la toate nivelurile. O persoană iubește în trecut, prezent și viitor, planeta, pe ai săi, pe sine, universul, inclusiv neconceputul. Problema de a fi sau nu iubit nu intră în discuție: o persoană este doar iubire. Este armonia, pacea inimii, echilibrul, dar și ceea ce se obișnuiește a se numi grație, har: o îmbinare profundă cu iubirea divină. Aspectele negative ale acestei cărți trimit cu gândul la neacceptarea perfecțiunii iubirii. Vedem atunci, în ea, carență, nemulțumire perpetuă, o iubire în exces care pretinde că dă ceea ce, în realitate, doar solicită.

Nouă de Cupe. Pentru prima dată în serie, frunzele cad ca ofilite. Este sfârșitul înfloririi, toamna inimii: trebuie să te desprinzi de ceva pentru ca o nouă dimensiune a iubirii să poată apărea. Este o etapă de înțelepciune în care se acceptă finalul unui ciclu emoțional și detașarea de ceea ce a fost trăit. Acest sacrificiu presupune o iubire profundă față de umanitatea prezentă în fiecare ființă, o desprindere, o abnegare produsă de iubirea conștientă. Aspectele negative ale acestei cărți ne trimit cu gândul la toate stările de criză emoțională, nostalgie, singurătate greu acceptată, teama de lipsuri, disperarea.

Zece de Cupe. Ajunsă la capătul dezvoltării sale, calea, ruta inimii ne prezintă iubirea universală sub forma a nouă cupe deschise, terminate cu alta mai mare, sigilată: ultima nu se mai află în dinamica de a da și a primi, așteaptă să fie utilizată, la fel cum un sfânt se poate considera un instrument al lui Dumnezeu, în așteptarea de a fi folosit de El. În mitul creștin, iubirea

divină se face trup/carne, pentru a răspândi iubirea în lume și a fi de folos, a fi folosită cu orice preț. Această carte arată o inimă plină, bogată, o acțiune concretă de întreprins (transformându-se în As de Cupe) și în care realizarea emoțională deja a avut loc. Dacă această carte este negativă, poate semnifica un blocaj, neacceptarea de sine, coruptibilitatea, negarea evoluției.

Monedele

As de Monede. Această carte simbolizează energia materială în toate potențialitățile sale, corpul, resursele, locul pe care o persoană îl ocupă în lume, teritoriul. Asul de Monede ne îndreaptă spre relația noastră cu incarnarea, viața familială, casa, banii, sănătatea. Se fixează din nou această temă, în aspectele concrete ale existenței. Conotațiile sale negative ne pot trimite cu gândul la o problemă financiară, o negare a materiei sau, din contră, un exces de griji materiale, o boală, abandonarea corpului, subnutriția, sărăcia.

Doi de Monede. Această carte ilustrează dorința de a încheia un contract care încă nu a fost finalizat. Poate fi un proiect financiar care este în stadiu de pregătire, o casă în construcție, dorința de căsătorie sau de asociere, pentru a încheia o afacere. De asemenea, este un embrion care se formează, o stare de odihnă corporală, recuperarea forțelor. În sens negativ, Doi de Monede ar putea semnifica o problemă financiară (dificultate în atingerea scopurilor), o lipsă a mijloacelor, lenea sau paralizia, refuzul de a se hrăni, o atitudine himerică și ineficientă față de lumea materială, o tendință suicidală.

Trei de Monede. Această carte poate însemna o investiție materială care produce primul său beneficiu... sau prima sa pierdere. Este, de asemenea, fecundarea, în care o celulă-mascul și o celulă-femelă creează o ființă nouă. Este o companie comercială care își lansează primele sale produse, fără să știe dacă acestea își vor găsi un public. Este un risc economic, un pariu substanțial, într-un fel de joc al sorții. Ar putea fi absorbția unei substanțe ale cărei efecte nu se cunosc, o operație estetică cu rezultate incerte sau decizia de a trăi într-o țară străină. Aspectele negative ilustrează o investiție grăbită și nefericită, probleme legate de fertilitate (avort, sarcină extrauterină), o hiperactivitate corporală care epuizează, fuziunea a două companii, care duce la monopol, o manipulare genetică care produce un monstru...

Patru de Monede. Aici, Phoenixul pe care doi îngeri l-au pregătit de sacrificiu în Doi de Cupe arde. În însuși centrul celei mai mari stabilități materiale se află reînnoirea constantă a păsării mitice care se consumă și renaște din propria cenușă. Această carte ilustrează căminul, sănătatea, teritoriul, ceva a cărei bună funcționare depinde de ideea ca ceea ce a fost dobândit să nu stagneze. Patru de Monede simbolizează viața corpului care, pentru a se menține, presupune moartea constantă a anumitor celule și consumul de energie sub formă de hrană. Aspectele negative ale cărții ne trimit cu gândul la toate stările de stagnare materială: închisoare, probleme corporale care au legătură cu staza, șomajul, cu o situație financiară care stagnează, o familie închisă în sine.

Cinci de Monede. În centrul stabilității (cele patru monede sunt situate în cele patru colțuri ale cărții) se deschide un nou interes legat de o dimensiune spirituală, planetară sau cosmică. Este o investiție industrială într-o energie „curată", bună pentru planetă; niște lanțuri de magazine care inaugurează o linie de produse bio sau construcția unui templu, a unui centru spiritual. Este, în relația cu corpul, începutul unei practici care merge dincolo de simpla cultură fizică, o schimbare a dietei sau un interes față de metodele de vindecare alternative. Dimensiunea negativă a lui Cinci de Monede poate fi un invers al averii, un medic nepotrivit, patima drogurilor sau alcoolului, un consilier financiar venal, un escroc, un afacerist lipsit de scrupule, o cădere a Bursei, o depresie nervoasă.

Șase de Monede. Aici, relația cu materia se desfășoară într-o verticalitate extatică. O persoană este înrădăcinată în pământ și în cer, în plină acceptare a întrupării sale, ca un copac care își afundă totodată rădăcinile în pământ și ramurile spre cer. Este o carte care înfățișează generozitatea față de sine, plăcerea corporală, beneficiul deținerii banilor și a unei economii bine gestionate, sensul frumosului în viața cotidiană, gastronomia, senzualitatea. Șase de Monede celebrează frumusețea lumii și se simte unit cu ea. O persoană poate investi în ceea ce îi place: este banul patronajului artistic, achiziționarea unei opere de artă. Aspectele negative fac trimitere la narcisismul corporal, la obsesia pentru aparență, venalitate. Există tendința de a neglija ființa și de a avantaja asemănarea și deținerea, posesia. Banul este învinovățit sau, din contră, supraestimat, ceea ce poate duce la avariție.

Această carte este, de asemenea, cea a complexelor fizice și a iluziei potrivit căreia banii aduc fericirea.

Șapte de Monede. În această carte descoperim un triunghi central, cu vârful în sus, încadrat de patru monede situate în cele patru colțuri. Spiritualizarea materiei și materializarea spiritului au fost realizate. Ideile intră în acțiune în lume și produc bani. Banul este destinat finanțării investigației, informației și evoluției umanității. Această carte ilustrează generozitatea, reușita sportivă triumfătoare, cunoașterea profundă a corpului, o forță materială imensă, bazată pe conștiință. Poate fi un umanist, un geniu al afacerilor, succesul global al unei companii. Aspectele negative fac trimitere la o fractură între corp și spirit, la disprețul față de spirit prin supraestimarea vieții materiale, la robie modernă, voracitate economică, la multinaționalele toxice pentru mediul înconjurător, la cartelurile de droguri, la monopolurile laboratoarelor farmaceutice...

Opt de Monede. Perfecțiunea Monedelor se manifestă cu o abundență, o plenitudine prosperă; această carte amintește de armonie și bogăție: toate nevoile sunt pline, îndestulate. Corpul se bucură de sănătate și echilibru depline. Este înțelegerea din familie, o casă în care fiecare își găsește locul, spațiul. Este paradisul pe Pământ, planeta văzută ca o grădină înflorită. Este, de asemenea, fluxul armonios al energiilor. Aspectele negative trimit cu gândul la un dezechilibru corporal sau material, la o concepție paralizantă a banilor sau la sărăcia concepută ca o fatalitate.

Nouă de Monede. O etapă materială se termină, făcând loc unei noi vieți. Pentru o femeie însărcinată, poate fi momentul nașterii. Este, de asemenea, o detașare materială, cineva care abandonează totul pentru o viață nouă sau o schimbare financiară profundă care se revarsă într-un proiect nou. Nouă de Monede poate să fi fost în faliment, să fi moștenit sau câștigat într-un joc al sorții: indiferent de situație, se îndreaptă spre o construcție nouă. Aspectele negative ale acestei cărți ne trimit spre o criză economică trăită greu, un furt, o expulzare, o mutare silită, o bătrânețe acceptată greu, o problemă legată de moștenire, un exil.

Zece de Monede. Ciclul material se încheie, așa cum o demonstrează schimbarea culorii celor două monede portocalii și, mai ales, axul alb care le unește în planul vertical. Ruta prosperității se închide. În aria materială, este o intrare în acțiune a creativității. Banii, materia, vor trece într-o altă dimensiune de conștiință și de energie pure. Această carte face trimitere la toate problemele de dincolo de corp, la reincarnare, la miracol, la eternitate. Zece de Monede îl anunță pe As de Bâte: viitoarea etapă se va desfășura pe ruta energiei sexuale și creative. Aspectele negative trimit cu gândul la o respingere a corpului datorată identității sale sexuale, la imposibilitatea de desprindere de o viață trecută, la senzația de eșec, la situația cuiva care devine stăpân al unei mari averi, fără ca vreodată să cunoască fericirea.

Bâtele

As de Bâte. O mare energie vitală în putere. O persoană are mijloacele pentru a crea, a reproduce și suficientă valoare pentru a învinge greutățile sau a duce la capăt un proiect. Asul de Bâte are forță. Dacă trebuie să lupte, va fi capabil. De asemenea, reprezintă aria puterii sexuale și a dorinței. Poate fi apariția creativității pe un teren neașteptat. Dacă Asul de Bâte este negativ, poate indica probleme sexuale, un blocaj creativ, o pierdere a energiei vitale, lipsa agerimii, neîndemânarea. De asemenea, face trimitere la brutalitate, la violența fizică, la abuzul de putere sau la unul sexual.

Doi de Bâte. Este încă o stare de virginitate, dar dorințele se acumulează, pregătind prima experiență. Energia sexuală este pasivă și cumpătată, dar poate fi foarte intensă în această reprimare. De asemenea, cartea poate trimite cu gândul la un potențial creativ în gestație, la un moment latent al libidoului. Interpretările negative fac trimitere la un blocaj sexual, timiditate, o creativitate într-o eternă înmugurire, la toate tabuurile care încarcă cu balast forțele instinctive, împiedicându-le eclozarea. Această carte poate genera îndoieli în legătură cu capacitățile sexuale sau creativitatea: intelectul interferează și blochează energia.

Trei de Bâte. Prima izbucnire a energiei vitale. Este, de exemplu, momentul pubertății, al primelor experiențe sexuale. Energia încolțește cu o ardoare primăvăratică. De asemenea, este un impuls creativ plin de

spontaneitate și vigoare, dar fără un scop prestabilit. Oricare ar fi activitatea acțiunii, imboldul de pornire este puternic, există entuziasm, o voință fericită de a crea. Într-un sens mai negativ, această carte trimite cu gândul la difuzare, răspândire, la o tendință de a nu termina ceea ce a fost început. Din punct de vedere sexual, poate fi o ejaculare precoce, o voracitate, o atitudine de seducție isterică, exagerată. Trei de Bâte îl poate conduce la abuzul de putere pe cel care se crede centrul universului. În ceea ce privește creativitatea, poate duce la o performanță gratuită.

Patru de Bâte. În această carte, dorința a devenit realitate. Opera artistului pătrunde în lume și obține succesul. Sexualitatea este garantată într-o pereche stabilă sau cu obiceiuri sexuale funcționale. Această Arcană simbolizează o persoană care trăiește din creativitatea sa, care își asumă puterea. Pericolul, în toate ariile, este acela de a cădea în rutină. Patru de Bâte se va transforma atunci într-o carte a plictiselii, nemulțumirii și monotoniei, în care viața sexuală se reduce la o „gimnastică" și creativitatea artistului la o acțiune mercantilă. De asemenea, această carte poate face trimitere la o atitudine dominantă, la o persoană debilă, slabă, care nu își asumă autoritatea, care se teme că nu este la înălțime.

Cinci de Bâte. Cinciul de Bâte aduce o tentație, o dorință nouă, o energie care merge dincolo de ceea ce a fost cunoscut până acum. Poate fi o inițiere în practici sexuale necunoscute sau, în perimetrul creativ, o evoluție spre profunzimi nebănuite, o dimensiune mai largă... Este, de asemenea, puterea maestrului sau a sfintei care nu se teme să folosească energia Bâtelor pentru a vindeca și binecuvânta. În conotațiile sale negative, Cinci de Bâte ne trimite cu gândul la practici sexuale perverse, la un conflict între sexualitate și spiritualitate, la o creativitate care are nevoie de droguri sau alcool pentru a se exprima, la o dorință de evoluție, neasumată.

Șase de Bâte. Aici, Bâtele își ating exprimarea esențială: plăcerea. O persoană a cedat tentației sau intră în extaz, în voluptatea supremă, plăcerea de a crea. Sexualitatea și creativitatea se trăiesc bine, o persoană este fericită că este cine este, că face ceea ce face. Pentru un artist, este momentul în care se găsește pe sine, își descoperă propria expresie. A munci este o bucurie. Pentru persoanele care lucrează cu energia, este manifestarea energiei Chi,

dimensiunea divină a energiei vitale. Aspectele negative ale acestei cărți, ca în cazul tuturor șesarilor, trimit cu gândul la excesul de narcisism: artistul repetă permanent aceeași lucrare cu automulțumire, o persoană cade în egocentrism, superficialitate, narcisism creativ sau sexual. De asemenea, unei persoane îi poate lipsi bucuria, poate fi blocată de negarea plăcerii.

Șapte de Bâte. Această carte reflectă un moment de mare deschidere, de acțiune irezistibilă. În termeni de realizare artistică, este reușita, succesul, creativitatea realizată în folosul de sine și al celorlalți. „Eu" se transformă în canal de energie sexuală și creativă și, în deplina conștiință a dimensiunii sale impersonale, o distribuie lumii întregi. Poate fi o relație pasională, harul, triumful, însămânțarea lumii. Dacă este negativă, puterea lui Șapte de Bâte este teribilă. În acest caz, ilustrează dictatura, fascismul, sclavia sexuală, proxenetismul, tortura, sadismul, puterea distructivă, sub toate formele sale, care îl înjosește pe celălalt, în loc să își pună forța la dispoziția lumii.

Opt de Bâte. În acest centru, perfecțiunea se manifestă printr-o concentrare extremă, o esențializare reprezentată prin două flori tăiate. Creativitatea se concentrează la maximum: este perfecțiunea celui care știe să deseneze un cerc dintr-o singură cută. În ceea ce privește sexualitatea, se ajunge la sublimare, la energia creativă pură, la orgasm. Puterea, potența se transformă în nonviolență, idealul artelor marțiale: lupta fără luptă. Autoritatea emană din persoană, se impune, fără niciun gest. Într-o asemenea stare de reculegere, de meditație, efortul nu există, o persoană este neobosită. Dacă această carte ar avea un aspect negativ, atunci ar fi paralizia, oprirea oricărei mișcări, perfecționismul extrem care atinge, în cel mai înalt nivel, sufocarea.

Nouă de Bâte. La acest nivel, Bâtele se confruntă cu o alegere de viață și de moarte. În această carte, complet goală, în care deja nu mai crește nici măcar o frunză, elementul ajunge la o implacabilă dominare de sine. Este experiența sfârșitului real sau simbolul egoului. Pentru artist, înseamnă să accepte ca opera sa să fie utilizată de celălalt. Pentru luptător, este riscul asumat de a muri. În aria sexuală, este renunțarea, alegerea esențială. Aspectele negative trimit cu gândul la teama de moarte, refuzând să se treacă la o altă etapă de viață, la eșecul artistic, la impotență sau sterilitate.

Zece de Bâte. Îndeplinindu-și ciclul, Bâtele se împart în două, se deschid pentru a face loc unui ax alb. În etapa următoare, viitorul element va fi As de Spade. Poate simboliza o viziune angelică a sexualității: energia nu mai circulă nici înăuntru, nici în afară, se cristalizează ca un diamant androgin și se transformă în spirit pur. Persoana nu se mai află în perimetrul sexual sau creativ, trece la alte interese: de exemplu, un artist care se transformă în profesor, o persoană care își descoperă vocația de vindecător. Aspectele negative fac trimitere la amărăciune, la dezrădăcinare, în legătură cu realitatea, la lipsa credinței în viață, la renunțarea dureroasă la putere, prin pierderea energiei sau din cauza eșecului.

Triumfurile sau Figurile

Prin intermediul Figurilor (sau Triumfurilor), Tarotul ne prezintă o ierarhie a patru personaje ale fiecărei Suite sau simbol, în care putem discerne o dinamică paralelă cu cea a numerologiei. Faptul că există trei personaje mai mult masculine și unul feminin nu trebuie să ne inducă în eroare: în niciun caz nu este vorba despre o discriminare sexuală; pentru a-și reprezenta situația, o femeie poate foarte bine să tragă un Rege sau un Valet și un bărbat se poate afla într-o situație care să corespundă unei Regine.

Așa cum am văzut în capitolul despre numerologia Tarotului, Valetul, primul grad al acestei tetralogii, se situează între gradele 2 și 3: între acumulare și explozie, între îndoială și acțiune. Regina, între nivelurile 4 și 5, are o privire concentrată pe elementul său și rămâne legată de acesta, între comoditatea stabilității și tentația față de ceva ce se află mai departe. Regele, între 6 și 7, deja s-a desprins parțial de simbolul său, deși încă se poate bucura de el. Are conștiința unei lumi exterioare în care își va dezvolta acțiunea. Este cel care îl trimite, îl înaintează pe Cavaler, așa cum face Regele Arthur cu Lancelot. Cavalerul, între 8 și 9, și-a îmblânzit animalitatea: călărește în harnașamentul său și reprezintă perfecțiunea culorii sale, al cărei mesaj îl va duce lumii. Cavalerul nu este perfecțiunea, ci o reprezintă. Impersonal, înaintează și acționează în numele Regelui, ceea ce ne face să ne amintim cuvintele lui Lacan către discipolii săi: „Puteți fi lacanieni, eu sunt în continuare freudian".

Este motivul pentru care vom plasa personajele în ordinea: Valet, Regină, Rege, Cavaler.

VALEȚII

Situat între gradele 2 și 3, adică între potențialul acumulat și acțiune, Valetul stă la îndoială, ezită. Energia este tânără, încă neexperimentată. Cere să fie lucrată, cunoscută, exploatată, organizată. Ezită: își va folosi sau nu posibilitățile? Este postura unui executant ascultător, care nu obișnuiește să aibă inițiativă. Poate rămâne în siguranța lui 2 sau se poate avânta spre 3, fără să știe ce va rezulta din acțiunea sa. Pericolul Valetului poate veni dintr-un exces de îndoială sau de imprudență.

Dacă Valeții ar vorbi...

Valet de Spade. „Delicatețea și eleganța îmi sunt caracteristici esențiale... se pot transforma rapid în ipocrizie. Spre deosebire de Valeții de Bâte și Monede, nu sunt primitiv. Cunosc noblețea, strategiile diplomatice și politice, meandrele unui intelect care se trăiește ca propriu obiectiv. Într-o mână am teaca spadei care simbolizează Cuvântul și intelectul. Am acumulat numeroase cunoștințe, m-am pregătit, dar încă nu cunosc utilitatea practică a erudiției mele. Teaca este pregătită pentru a-mi păstra arma, sunt dispus să nu acționez. În același timp, mă interoghez: vârful spadei se îndreaptă spre pălăria mea. Ezit. Picioarele mele sunt deschise în direcții opuse. Gândurile mele sunt contradictorii încă. Ezit înaintea dualității conceptelor. Nu știu să decid, să ochesc lovitura care separă subiectivul de obiectiv. Nu sunt complice la nimic: încă nu sunt capabil să plec la drum, să îmi asum responsabilități".

Valet de Cupe. „A!... Câte secrete și ambiguități are inima...! Nu știu ce vârstă am, sunt un tânăr ingenuu, sau un bătrân romantic, sau, de ce nu, o tânără sau o bătrână. Înaintez spre stânga cititorului, pe partea cu inima sa, dar pot să mă împiedic. Pașii îmi sunt scurți și timizi. Îmi acopăr cu un văl cupa deschisă, de teamă să nu fiu rănit în sensibilitatea mea. De aceea, în cealaltă mână, păstrez capacul care îmi va permite să închid și să izolez această inimă prea nesigură. Întotdeauna idealist, cu o coroană de flori care îmi împrejmuiește fruntea, sunt totuși dispus să mă dăruiesc, inclusiv să mă transform în martir. Între teama de a fi rănit și dorința de a mă dărui complet, șovăi. Sunt capabil să mă sacrific, dar să și fug. Sunt dispus să îl

idealizez pe celălalt, dar, dar asemenea, pot să îmi alimentez ranchiuna față de el. Pot dansa într-o primăvară nesfârșită sau să mă usuc și să mă atrofiez, într-o eternă iarnă. În mine există tot atâta bucurie câtă durere, egoism și generozitate."

Valet de Monede. „Mă identific cu pământul, cu planeta întreagă. Plec spre nenumărate trasee. Mă îndrept, în același timp, spre acțiune și spre receptare. Ca orice teren sacru, conțin o comoară care m-ar putea împiedica să înaintez, în timp ce o mențin secretă, îngropată și neutilizată. Aceasta este greutatea întregului trecut, a tuturor tradițiilor, se poate transforma în cătușele gleznei al cărui prizonier sunt. Dar, în același timp, ridic spre înălțimi ce am mai bun în mine, care nu este altceva decât ceea ce e mai bun din materie: acest aur este esența ființei. Bogățiile pe care le păstrez se acumulează, nefolosite, fără să rodească. Bogățiile pe care le înalț spre Conștiință promit transformarea materiei în spirit. Se poate spune că în mine începe lucrarea alchimică, cu cele două procese simultane ale sale: materializarea spiritului și spiritualizarea materiei. Sunt în starea albă a actului, dar nu în actul în sine."

Valet de Bâte. „Sunt puternic, sunt spontan. Mă îndrept hotărât într-un sens. Energia mea naturală se acumulează în bâta voluminoasă și verde care mă simbolizează. Aspectul naturii mele, care face parte din 2, acumulează, și cu cealaltă parte a ființei mele, 3, sunt dispus să acționez fără un scop: acțiunea pentru acțiune, ca o izbucnire puternică. Mâinile mi se încrucișează cu două intenții diferite. Fie îmi acumulez în continuare energia, caz în care îmi voi sprijini toiagul în podea, fie îl voi ridica pentru a da o lovitură formidabilă în necunoscut. O lovitură care îmi va schimba cursul existenței, după care niciodată nu voi mai fi la fel. De aceea ezit. Totuși, sunt orientat spre dreapta lectorului. Promit, deci, să merg înainte. Se vestește actul creativ, se pregătește însămânțarea, apare amenințarea războiului. Deoarece acțiunea mea se poate inspira în egală măsură din 3, în forma sa XIII, Arcana fără nume, și să fie distructivă. Atunci, sunt o bombă pe punctul de a exploda."

REGINELE

Energia Reginei se situează între 4 și 5, între siguranță și vocația unui ideal. Se sprijină pe ceea ce a fost dobândit, știind, totodată, că există un alt punct de vedere. Deține și gestionează ceea ce Valetul doar a început să cunoască. Este un personaj pragmatic și activ, îi cunoaște bine simbolul, îl experimentează fără moderație, este centrată pe el. Regina poate deveni excesivă, poate sfârși cufundată în elementul ei, transformat într-o obsesie autentică.

Dacă Reginele ar vorbi...

Regina de Spade. „Am un scut peste pântecele meu. Pe acest scut este o cicatrice. Mi-am sacrificat, oare, intestinele, măruntaiele? Nu permit nevoilor, dorințelor sau emoțiilor să mă invadeze. Trăiesc în mintea mea. Îmi prezint simbolul, spada, într-o teacă roșie, în așteptarea cuiva care să o scoată de acolo, astfel încât să se vadă galbenul strălucitor al învelișului său. Aștept ființa care să îmi recunoască inteligența, mintea. Transcendența este idealul meu. În afara corpului/cărnii, în afara materiei, spre starea androgină în care voi fi capabilă să traversez capcanele rațiunii, pentru a ajunge la acest centru impersonal care este Conștiința cosmică. Voi putea realiza acest lucru? Voi ajunge la uitarea de sine? Îmi sunt propriul dușman. Singura mea cunoaștere este cunoașterea propriei impermanențe. Singura mea realizare ar fi realizarea vacuității, a vidului."

Regina de Cupe. „Ce dulceață, ce delicatețe, ce vulnerabilitate a inimii mele iubitoare și în permanență rănită! Nu caut. Sunt castel care trebuie asediat, cucerit. Spre deosebire de Regina de Bâte, care seduce, sper să fiu

sedusă. Cupa pe care o am, simbol al inimii mele, este închisă; nu goală, ci plină de pasiune. Ah! Cine, dacă nu eu însămi, mă poate trata cu toată delicatețea pe care o cer? Este imposibil. Trebuie să mă resemnez să mă predau rănii, sacrificiului și, când sunt iubită, acest sacrificiu reprezintă exact extazul meu. Fiți vigilenți în ceea ce mă privește: am un pumnal alb cu înveliș șerpuit, simbol al purității mele timide. Cu el îl voi lovi pe cel care se apropie ca să mă folosească pentru a obține ceea ce nu sunt: bogăție, sexualitate, cunoaștere intelectuală... Toți vor fi exterminați cu o cruzime înfiorătoare. Mă preocupă doar sentimentele, dar ezit, în mod clar, să le las să înflorească. Toate fricile mi se acumulează în aspectul meu 4. În aspectul

5, idealul meu, aștept sufletul geamăn, care îmi va fi completare. Această așteptare este centrul întregii mele existențe."

Regina de Monede. „Eu, Regina de Monede, îmi situez dorința de a mă depăși nu în ce este dincolo, ci chiar aici, în centrul materiei. Tinzând cu toate forțele ființei mele spre un singur punct, mă concentrez pe cercul de aur pe care îl constituie simbolul meu. În mine nu există nici cea mai mică fărâmă de depășire de sine. Sunt atât cât aspir. Se poate spune despre mine că sunt avară, obtuză, căpoasă, egoistă. Eu aș spune că sunt mai degrabă intrinsecă. Cine poate să îmi distragă atenția? Cine mă poate domina? Cine ar putea să mă deturneze de pe calea intereselor mele? Îmi apăr teritoriul cu o forță nemăsurată. Dacă există un trecut, este chiar aici. Și chiar aici se află tot viitorul meu. Patrie, noroc, avere, spirit practic; dacă nu aș fi eu, cine ar fi temelia regatului meu? Sunt gardianul comorii, câinele care apără, cu prețul vieții, soarele ascuns în inima sa."

Regina de Bâte. „Sunt scufundată în râul nesecat al dorinței. Totul în mine este exuberant. Cu aviditatea unei tornade, îmi ofer caverna arzătoare tuturor inseminărilor. Părul meu viguros este spuma unui ocean întreg cuprins într-un singur val. Puterea universală care se manifestă ca acțiune sexuală îmi procură forța supremă a seducției. Sunt dispusă să depun nenumărate ouă, să înfloresc toate deșerturile, să populez cu lucrările mele regatul auster al Reginei de Monede. De aceea, nu încetez să mă deschid și să invit, să poftesc, să atrag. Fără o contribuție generatoare, nu exist. Acest aspect incomplet este cel care îmi dă dimensiunea de gigant. Deși par atotputernică, am nevoie să fiu utilizată, fecundată, condusă. În aceasta constă seducția: o lipsă transformată în forță, de dorință. Dacă nu recunosc respectiva carență, dacă aspir să mă completez pe mine însămi, devin castratoare."

REGII

Regii de Bâte și de Spade sunt tineri, activi. Regii de Cupe și de Monede sunt maturi, receptivi. Situați între 6 și 7, sunt ca un arc întins, între plăcerea de a domni în regatele lor și chemarea lumii. Arhetipuri realizate, se află pe calea detașării. Spre deosebire de Regine, nu își privesc simbolul, nu sunt obsedați de ei înșiși. Dețin și își îndreaptă, totodată, privirea spre viitor: este adevărata măiestrie. Pericolul Regelui este de a cădea fie în complacere și neglijare, fie în despotism.

Dacă Regii ar vorbi...

Rege de Spade. „Cât rafinament în apariția mea! Tot ceea ce în vărul meu, Regele de Bâte, este rigid și blindat, în mine devine flexibil și elegant. Nu sunt îmbrăcat pentru război, ci pentru intrigile de la curte. Atuurile mele sunt inteligența, cuvântul sibilin, strategiile neînfricate, seducțiile ironiei. În locul vocii armelor, prefer forța ideilor noi. Sincerității și libertății sceptrului, opun flexibilitatea crudă a spadei mele. Nu distrug, ci traversez și înșir. Stăpânesc cu legi, reforme, jocuri de alianță. În loc să elimin, împart, astfel încât să mă pot impune mai bine. Clarific conceptele, le stabilesc dualitatea, definesc foarte clar ce este și ce nu este, ceea ce trebuie să fie acceptat și ce trebuie respins. Armata mea este formată din avocați, scribi, juriști. Am în jurul meu o curte întreagă de artiști oficiali și nobili paraziți. Mă folosesc de ingenuitate pentru a mă declara descendent al lui Dumnezeu și emisar al Adevărului. Aș fi putut fi un monarh absolut din istoria Franței sau un revoluționar creator al Statului."

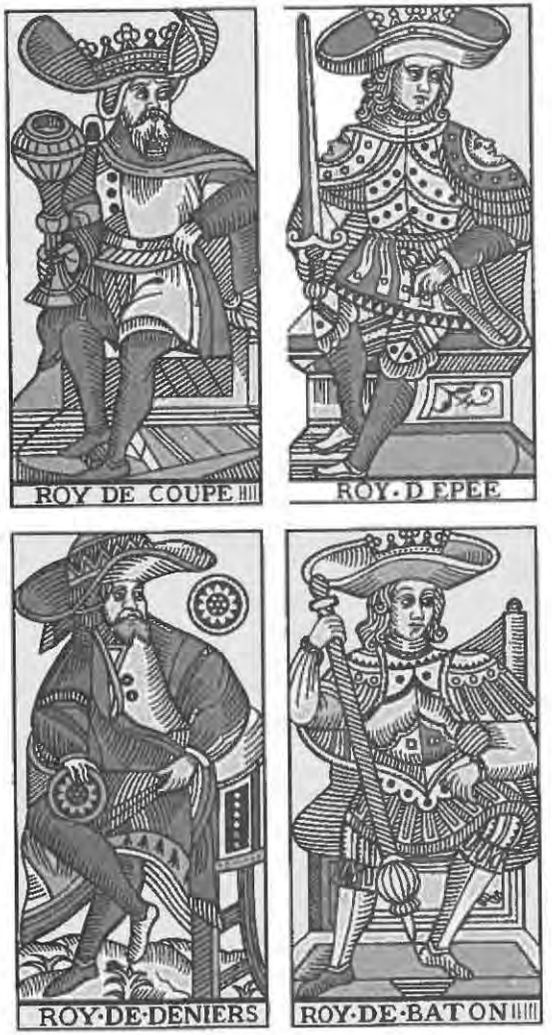

Rege de Cupe. „Sunt îmbrăcat într-o mătase fină, delicată. Pălăria mi se deschide precum o cupă spre extensiile cosmosului. Nu este o coroană de comandă, ci o pălărie receptivă. Mă supun voinței universale a iubirii. Zona inimii, în pieptul meu, este neobișnuit de largă. Am înțeles, în urma experienței căpătate odată cu vârsta, că nu există înțelepciune mai mare ca bunătatea. Cupa mea deschisă este plină de sentimente bune, o ofer cui îi este sete de pace. În jurul meu, totul crește. Sub aspectul său agresiv, văd adevărata esență a lumii: simplă și plină de afecțiune. Treburile, chestiunile regatului meu sunt înfloritoare, deoarece tot ce primesc dau înapoi: nimic pentru mine care să nu fie pentru ceilalți. În fața ființelor conștiente, îmi

exprim, cu bunăvoință, mulțumirea. Sunt un ajutor, un colaborator pe care se poate conta. Nu comand, sunt la dispoziția supușilor mei. Nu reprezint calea, sunt ceea ce o netezește. Palatul meu este deschis celor patru puncte cardinale. Cine mi se apropie, se vindecă. Sunt idealul care însuflețește legendele, ca cea a Sfântului Ludovic. Aș fi putut fi Regele Hristos."

Rege de Monede. „Ezit în a mă numi rege. Abandonându-mi palatul, mă prezint în mijlocul naturii. Mi-am schimbat coroana cu o pălărie care mă protejează de soare și de ploaie. Mă asemăn mai degrabă cu un negustor. Nu am chef nici de cucerire, nici de intrigă și nici nu practic generozitatea, ci domnesc cu ajutorul nonacțiunii. Urmăresc înțelepciunea, reprezentată printr-o monedă care plutește pe cer. Posesiunile mele pământești, reprezentate de moneda pe care o am în mână, le-am redus la minimum și le las acolo unde sunt, fără să risipesc în stânga și în dreapta. Nu mă compar cu nimeni. Trăiesc din munca mea. Sunt în prezent. Accept accidentele și schimbările neîncetate ale vieții materiale. Mă las dus, știind că universul are planuri misterioase și că trebuie să le ascult, fără să le pun în discuție, deși nu le cunosc. Planeta toată este regatul meu. Nu am curte și nici armată, știința mea constă în a nu ști nimic: puterea mea, în a nu putea nimic; ființa mea, în a nu fi nimic. Aș putea fi un călugăr, un budist care meditează și care și-a acceptat corpul ca vehicul temporal. Sau un mare om de afaceri cu managerii lui, liniștit, într-un paradis fiscal."

Rege de Bâte. „Sceptrul meu foarte lucrat îmi urcă de la călcâie și până la cap: instrument al puterii supreme pe care îl mânuiesc precum un războinic. Costumul meu regal este o armură care îmi arată forța. Cuceresc și posed, în mod direct, lejer, fără înfloriturі. Neglijez strategiile politice și diplomatice. Când trebuie să cuceresc, acționez. Stăpânesc. Îmi arog dreptul de viață și de moarte asupra tuturor. Nu ezit atunci când trebuie să creez. Nu prezint nicio problemă referitoare la valoare. Nu-mi pun la îndoială puterea. Acțiunile și lucrările mele sunt cele care mă vor defini. Pot să construiesc la fel de bine cum pot să distrug. În regatul meu nu există discuții: voința mea este cea care vorbește. Vin din popor și el este cel care constituie forța mea. Dacă aș fi un suveran în istoria lumii, aș fi un dictator, un mare cuceritor, un mare asasin, un terorist, un comandant al armatelor."

CAVALERII

În numerologia Tarotului, Cavalerii se situează între gradul 8 și 9 și au dinamica lui 10. Suita pe care o reprezintă și-a atins perfecțiunea. Pentru a crește și mai mult, trebuie să intre în criza care reînnoiește, a lui 9, detașare care le va permite să se transforme în altceva. Odată dominată și acceptată energia, Cavalerul o duce lumii, precum un mesager sau profet. Pericolul care îl pândește pe Cavaler este acela de a rămâne în criză și a nu se lăsa purtat de impermanența universală până când nu se dizolvă în elementul următor.

Dacă ar vorbi Cavalerii...

Cavaler de Spade. „Calul meu, la fel de puternic ca cel al Cavalerului de Bâte, este, în același timp, mai rafinat și mai agil. Îl conduc dintr-un salt, din regatul intelectului până la misterul emoționalului. Calul și cu mine suntem unul singur. În timp ce Cavalerul de Bâte acționează prin forța voinței, calul meu și cu mine acționăm cu forța valorii. Curățați de concepte parazite, am eliminat, printre altele, speranța și, odată cu ea, teama. Trebuie să transmitem însăși esența minții: știm că suntem ultima manifestare a acțiunii. În coiful meu port o aură galbenă, simbol al sanctității. Cu spada mea roșie care seamănă cu o lance și cu calul meu agil, sunt purtătorul vieții. Ce voi traversa cu spada mea? Inima celorlalți. Intelectul devine iubire. Mi-am sacrificat dorința de a fi pentru a intra în sacra abnegație."

Cavaler de Cupe. „În timp ce Cavalerii de Bâte și de Spade călăresc armăsari, eu, asemenea Cavalerului de Monede, călăresc o iapă blândă. Nu îmi conduc harnașamentul, nu este nevoie. Cu mâna deschisă, îmi urmez

simbolul, Cupa. Nu o țin strâns cu degetele: ea ne ghidează, pe calul meu și pe mine, plutind în aer. Cupa deschisă, din care încolțește o fântână de iubire... Această iubire este ghidul meu, nu știu încotro mă îndrept. O urmez știind fără dubiu că mă va conduce spre realizarea mea, care este starea de grație. Harul curge în mod natural, nu îmi forțez voința pentru a găsi calea corectă. Nu îmi folosesc valoarea pentru a sări dincolo de limitele mele. Doar ascult, mă supun, pur și simplu. Ceea ce primesc, dau. Singura mea dorință, pentru a realiza această grație nesfârșită, este de a supraviețui, pentru a fi în continuare la dispoziția ei. Atunci este momentul în care, binecuvântând lumea, intru în regatul incarnării, al Monedelor, al materiei și al nevoilor."

Cavaler de Monede. „Nu știu dacă sunt bărbat sau femeie. Mai degrabă, un hermafrodit care înaintează pe un tărâm în care nicio comoară nu este ascunsă. Moneda dublă a Valetului și a Regelui, terestră și cerească, s-a transformat într-una singură, care plutește în spațiu. Materia s-a spiritualizat. A devenit fertilă și mamă a unei vieți eterne. Sunt precum corpul Fecioarei Maria care, la finalul procesului său, devine nemuritor și se înalță pentru a domni în centrul universului. Acesta este destinul meu. Iapa mea nu are blândețea celei a Cavalerului de Cupe; înaintează cu pași măsurați, dar siguri, precișI. Reprezintă sănătatea mea. Nu merge nici prea încet, nici prea repede, ci în ritmul corespunzător prezentului său. Această pace infinită emană din faptul că am învins moartea; sunt dispus să sufăr neîncetate schimbări, știind că în esența mea profundă se află imuabilul, statornicia. Toate acestea se vor afla la originea bogățiilor terestre, care se vor concretiza în Bâte. Deja port în mâna dreaptă începutul unui nou ciclu de acțiune, o bâtă creativă."

Cavaler de Bâte. „Când eram Valet, simbolul meu se sprijinea în Pământ. Acum se ridică spre Cer, spre dezvoltarea spirituală. Nu sunt separat de el: își are rădăcina în mâna mea, crește din mine însumi. Animalul meu, calul meu mare și puternic, a devenit alb, culoarea purității. Simbolizează caracterul sublim al dorințelor mele. Eu, Cavalerul care întrupează voința sa, îl fac să vireze de la dreapta la stânga, de la acțiune la receptivitate. Am sublimat pasiunile. Am învățat să deviez traseul energiilor distrugătoare spre viața Spiritului. Energia mea, desprinzându-se de autosatisfacție, de tentația puterii totale, de războiul bestial, a devenit imensă. Dintr-un act de voință supremă, animalitatea mea, acest cal alb, se concentrează și se transformă în spada roșie a Cavalerului de Spade. Reprezint momentul în care Erosul sexualității se transformă în fântâna prosperă a spiritului."

.....

Interpretarea Figurilor (Triumfurilor)

În funcție de strategia de citire la care apelăm, Figurile (sau Triumfurile) pot reprezenta fie o persoană propriu-zisă, fie o atitudine sau o experiență legată de simbolul Suitei implicate. Le putem atribui și o valoare temporală: îndoiala Valetului arată astfel o perioadă îndelungată fără un final clar; contemplarea statică a Reginei - o perioadă stabilă mai lungă; detașarea Regelui - un deznodământ sau o schimbare iminentă; dinamismul Cavalerului - o transformare rapidă.

.....

Semnificație rezumată, Suită cu Suită

Spade

Valet de Spade. Tăișul central al spadei se termină înainte de a ajunge în vârf: intelectul Valetului cere să fie ascuțit, format. Conștient de experiența sa, ezită: va ști să își folosească arma sau trebuie să o bage din nou în teaca sa de culoarea pielii? Acestui personaj, înzestrat cu o inteligență de bază, îi lipsește încrederea în sine. Poate fi un elev sau un tânăr cercetător. Poate a fost subestimat din punct de vedere intelectual, poate nu a putut să își continue studiile. Ca în cazul tuturor celorlalți Valeți, situația sa cere, totodată, prudență și perseverență. Aspectele negative ale acestei cărți ar fi minciuna, subestimarea, confuzia intelectuală, flecăreala, o gândire precipitată și prost organizată, agresiunea verbală.

Regină de Spade. Cu mâna pe abdomen, protejează o rană veche sau ține strâns un scut? Are privirea fixată pe spada sa roșie, pe care o înalță cu mândrie. Reprezintă un intelect puternic, capabil de idei utile și eficiente. Poate să își apere opiniile cu multă încăpățânare. Știe ce înseamnă să vorbești, dar nu refuză ideile noi. Aspectele sale negative ar fi negarea corpului sau a sexualității, poate o cicatrice pe abdomen (cezariană...), închiderea inimii, un raționalism dus la extrem, frigiditatea.

Rege de Spade. Poartă pe umeri, ca și Căruța (VII), două chipuri de semilune. Este un Rege al Curții, abil în manipularea cuvântului, a conceptelor

și a ideilor noi. În mâna sa stângă (în dreapta noastră), are o unitate de măsură pe care sunt gravate 22 de linii, tot atâtea câte sunt și în arcanele majore. Poate reprezenta un manager, un director corect și ilustru, un jurist, un profesor universitar, un arhitect, un gânditor științific, cineva capabil să rezolve o situație cu mult calm intelectual. Își controlează rațiunea și o pune în acțiune în lume. Aspectele sale negative ilustrează puterea calomniei și a criticii, agresiunea verbală, greșeala judiciară, un politician corupt, cu un discurs totalitar, un intrigant care își construiește un loc în societate prin mijloace dubioase.

Cavaler de Spade. Despre calul său blindat, protejat de armură și coif, acest emisar cu aspect de războinic, înarmat cu o spadă lungă precum o lance, se avântă spre depășirea rațiunii. Încearcă saltul spre necunoscut. Intelectul său a experimentat golul și liniștea. Ajuns dincolo de perfecțiune, se îndreaptă spre traseul iubirii: începând din acest moment, va umbla doar pe căi impregnate de iubire. Ar putea fi un intelectual care a devenit receptiv față de iubirea divină, un om care luptă pentru o cauză spirituală și vrea să o transmită lumii întregi, un profet, purtătorul unei vești bune, soluția unei probleme, sfârșitul unui conflict emoțional.

Cupe

Valet de Cupe. Cu o coroană de flori pe cap, ca tânărul din Îndrăgostitul (VI), plimbă o cupă, pe care nu știe dacă să o mențină deschisă sau să o închidă. Este un personaj timid, care nu a iubit niciodată pe cineva din afara propriei familii sau care a pierdut obiceiul de a face asta, în urmă cu mult timp. Aspectul său androgin poate indica, de asemenea, o persoană care încă nu își asumă homosexualitatea.

Descoperirea lumii emoționale tentează și terorizează deopotrivă: inima sa spune „da" și apoi „nu". Ar putea întrupa dorința de iubire amestecată cu teamă, care anticipează refuzul și rana, suferința. Ilustrează, de asemenea, trecerea de la copilărie la viața adultă, prima iubire, cu ezitările și cu marile ei răbufniri sau porniri. De asemenea, poate fi o persoană de vârstă mai înaintată care nu mai îndrăznește să se îndrăgostească din nou. Poate semnifica o lipsă de încredere în viață și în relațiile emoționale, o concepție pesimistă despre iubire. În sens negativ, un blocaj emoțional care se înalță

din frici infantile, o imaturitate afectivă, o tendință puțin exagerată, spre reverie, fantasma unei mari suferințe amoroase.

Regină de Cupe. Cu fața întoarsă spre cupa sa închisă, are în mâna stângă (în dreapta noastră) un fel de spadă cu înveliș șerpuit. Pare atentă la emoțiile sale și decisă să își apere sentimentele: pentru a-și deschide inima și pentru a da ce are de dat, trebuie să îi inspiri încredere. Reprezintă iubirea familială, bunătatea, o mamă bună. În aspectul său, apropiat de 5, va ilustra o persoană generoasă, inspirată de credință, pentru care lumea sa afectivă cotidiană este oglinda iubirii divine. Aspectele sale negative ar putea fi gelozia, posesivitatea, o afectivitate copleșitoare și limitată sau, din contră, o lipsă a iubirii față de ai săi, o falsă generozitate, exploatarea, disprețul social.

Regele de Cupe. Pare să aibă o anumită vârstă și se poate acorda credit vastei sale experiențe afective. Partea stângă a pieptului său (în dreapta noastră), cea a inimii, are o lărgime excepțională. Este un bărbat (sau o femeie) cu inima mare, cupa sa este deschisă și difuzează cu generozitate iubirea conștientă, bucuria de a trăi, seninătatea emoțiilor îmblânzite. Este capabil de o acțiune de amploare, bazată pe viziunea sa iubitoare față de lume: poate fi un terapeut renumit, un consilier, un medic, o ființă bună și generoasă. Dacă devine negativ, Regele de Cupe își va vărsa ura asupra familiei sale și asupra lumii; ar putea fi alcoolic, un pervers narcisist, un ipocrit, o ființă de o gelozie bolnăvicioasă sau de o duplicitate înșelătoare.

Cavaler de Cupe. Pe delicatul său cal albastru, urmează calea pe care o arată cupa care plutește deasupra palmei sale drepte (în stânga noastră). Ruta iubirii a ajuns la final: aceasta se va transforma într-o forță concretă. Poate fi o acțiune misionară, o acțiune umanitară, o persoană care vine să își ceară iertare și să repare greșeli, o acțiune bună, o iubire sinceră. Este, de asemenea, un sfânt care se pune la dispoziția lumii, care construiește o mănăstire sau se transformă în vindecător.

Bâte

Valet de Bâte. În picioare, din profil, cele două mâini ale sale se sprijină, se odihnesc pe o bâtă, fără a o ciopli. O va ridica? O va lăsa sprijinită pe jos?

Este ezitarea dintre a face și a nu face, a crea și a nu crea, a asculta sau nu de dorințele sale. Energia este nediferențiată și cere să fie canalizată: ar putea fi o sexualitate ezitantă, un proiect creativ care trebuie șlefuit și dus la capăt cu perseverență... Aspectele negative ale acestei cărți ar fi neîndemânarea, blocajul energiei sexuale sau creative, o lipsă a vitalității, brutalitatea.

Regină de Bâte. Cu mâna sa dreapta (în stânga noastră) ține strâns o bâtă gravată pe abdomenul său inferior și cu cealaltă pare să agite o mânuță artificială de culoare galbenă. Este o persoană senzuală, seducătoare, care are puncte în comun cu Împărăteasa (Arcana III). În deplina posesie a sexualității și creativității sale, poate și pasională, capricioasă, instinctivă, independentă. Reprezintă satisfacția unei persoane care începe să trăiască din creativitatea sa. Sexualitatea sa este pe deplin experimentată și poate simboliza un artist sau o energie pusă la treabă; într-un sens mai negativ, poate reprezenta o persoană obsedată de sex, venalitatea sau excesul.

Rege de Bâte. Bâta sa este un sceptru mare sprijinit de călcâi, pe podea, ale cărei extremități superioare ating pălăria. Ca toți Regii, își domină energia: vitală, creativă, sexuală. Poate simboliza un artist sau pe cineva creativ în activitatea sa cotidiană, un om al puterii, un amant sincer, un războinic, un maestru al artelor marțiale. Aspectele sale negative pot fi despotismul, lăudăroșenia, o sexualitate puternică, dar izolată de iubire. Va fi atunci un seducător, un tiran, un artist plin de sine.

Cavaler de Bâte. Pe calul său alb, simbol al sublimării dorinței, Cavalerul de Bâte își domină animalul până în punctul în care îl face să își schimbe direcția. Bâta sa redevine naturală: energia sexuală și creativă este văzută pur și simplu așa cum este. Traversează mâna sa, ca și cum ar arăta că nu există dualitate între el și propria energie, ci o încredere totală. Această carte reprezintă instinctul canalizat, creativitatea, în deplină stăpânire de sine, valoarea supremă în fața vieții și a morții, capacitățile vindecătorului sau un înțelept care abandonează voluntar plăcerile lumii, pentru a intra în tărâmul rațiunii.

Monede

Valet de Monede. Cu cele două monede ale sale, una înălțată și cealaltă îngropată, își pune întrebări legate de locul său în lume, de propriul corp, de mijloacele sale financiare... Moneda îngropată reprezintă un obstacol care îl împiedică să înainteze, iar moneda înălțată, dorința sa. Între degetele mâinii sale stângi (în dreapta noastră) are un cerculeț galben, care ar putea fi o monedă de aur, ca cea a Magicianului. Trebuie să își aleagă o carieră? Care? Cum să intre în viața activă? Merită investiția? Este posibilă recuperarea sănătății? Acestea sunt întrebările pe care Valetul de Monede și le pune în legătură cu un risc fizic sau financiar. Dacă prezintă vreo problemă, ar putea să fie aceea că nu își știe locul, rămânând inactiv sau, din contră, jucându-se, într-un mod foarte neglijent, cu siguranța și cu viața sa.

Regină de Monede. Are fața întoarsă spre o monedă mare pe care, cu o mână fermă, o ține la nivelul ochilor. Oglindă, oglinjoară? Sau meditație profundă? Regina de Monede ține la banii săi, la situația sa, la sănătate, la achizițiile sale. Manifestă multă energie pentru a menține lucrurile așa cum sunt, dar, totodată, poate fi inventivă în cazul unor proiecte neașteptate. S-ar putea spune că este o persoană care are curajul să se privească în față. Poate fi bănuită de avariție. Este capabilă să depună un efort prelungit pentru asigurarea unei siguranțe materiale, pentru construirea unei case... Ceea ce ar putea fi perceput ca aspect negativ este faptul că riscă să nu poată vedea mai departe de vârful nasului, să se fixeze pe siguranța materială fără să se gândească să investească, să facă un pas înainte sau să ia în considerare alte aspecte ale realității.

Rege de Monede. Îmbrăcat comod, fără fast sau strălucire, cu pălărie în loc de coroană și tronul instalat în mijlocul naturii, și-a așezat puterea în materie și rămâne în contact cu pământul. Poate fi un industriaș, poate un comerciant sau un agricultor înstărit. Cunoaște două forme de bogăție: moneda pe care o are în mână reprezintă banii pe care știe să îi câștige fără un efort intens și cu plăcere. Moneda care plutește în aer și spre care privește reprezintă acțiunea ei în lume, banul virtual sau materia deja spiritualizată. Regele de Monede poate fi atât un milionar, cât și o ființă complet detașată, care trăiește în miraculoasa prosperitate a prezentului. Aspectele sale

negative ne trimit cu gândul la escrocherie, la bani murdari, la specularea bursieră. De asemenea, poate fi un traficant de arme sau de produse toxice.

Cavaler de Monede. Cu o bâtă în mână, călărind o iapă albastră receptivă, acest cavaler înaintează printr-un peisaj de țară, luminat de o stea în formă de monedă. El reprezintă depășirea materiei și trecerea spre creativitate, un punct culminant care îi deschide noi orizonturi. Este suficient de bogat pentru a crea ceva nou sau pentru a urmări un obiectiv care nu are legătură cu aspectul material. În sensul strict, Cavalerul de Monede poate reprezenta o călătorie sau o deplasare; în acest caz, o căutare care are legătură cu corpul, cu creativitatea, cu propriul loc în lume.

Partea a patra

Cărțile de Tarot, două câte două

Introducere

Conștiința ca lucrare comună

Dacă acceptăm că Tarotul nu acționează ca un glob de cristal și că tarologul nu este un clarvăzător – har care, potrivit ezotericilor, permite vederea viitorului consultantului –, ci un cititor, vom vedea că arcanele majore constituie un limbaj în care, în locul literelor și cuvintelor, găsim desene și culori. În același fel în care se vorbește franceza, spaniola, engleza, japoneza etc., se poate vorbi tarot. De asemenea, în același mod în care orice ființă umană, dacă studiază, poate învăța o limbă străină, poate ajunge să citească și să traducă mesajele Tarotului fără să fie un magician, un clarvăzător sau o ființă dotată cu puteri parapsihologice. Tarotul este un limbaj la îndemâna tuturor.

Când, ajutat de Marianne Costa, am început să predau cursuri, uneori la peste o sută de elevi, ne puneam întrebări referitoare la modul cel mai accesibil de a învăța această limbă. Am ajuns la concluzia că, după ce am descoperit cărțile una câte una, cu multiplele lor posibilități de interpretare, ceea ce echivala cu deprinderea abecedarului, cel mai eficient era ca elevii noștri să învețe să citească mesajul care rezulta din combinarea a două arcane.

Acțiunea unui individ solitar este diferită de cea a unei perechi, de cea a unei familii și, nu în ultimul rând, de cea a unui grup social. O singură notă muzicală nu este muzică, două note creează armonia, o nouă dimensiune auditivă, trei formează un acord, iar patru sau mai multe creează opere.

Majoritatea cărților despre Tarot se limitează la a descrie una câte una arcanele, fără a realiza că acestea se schimbă în acord cu celelalte cărți cu care relaționează... Literele, consoane și vocale, înainte de a forma fraze, trebuie să formeze silabe care, deși sunt o pereche, se schimbă în funcție de

poziția literelor lor: „mă" conduce la alte definiții decât „am", „îs" este diferit de „și" etc. Aceste silabe sunt stâlpii cuvintelor, cuvinte care formează fraze și, mai apoi, tratate, poezii, Evanghelii sau texte infame...

Pornind de la această premisă, ajungem la concluzia că un studiu al Tarotului care nu începe cu duourile – silabe – nu poate conduce la o citire corectă. Și în acest fel, în față ni s-a deschis o lume...

Deși limbajul literar este compus din vocale și consoane, ceea ce obligă fiecare silabă să conțină întotdeauna o vocală, reducându-se în acest fel numărul de combinații, în limbajul tarotic toate arcanele pot fi folosite pentru a forma silaba. În situația în care cartea aleasă ar fi fost o consoană, nu ar avea doar opțiunea numărului mic de vocale, ci și opțiunea celor 21 de cărți rămase – ceea ce face ca o limbă să fie infinit mai extinsă și mai plină de semnificații.

Deoarece cărțile sunt numerotate (același lucru se întâmplă și în alfabetul ebraic) și încep de la 0 (Nebunul) până la 21 (XXI, Lumea), este interesant de analizat schimbarea de sens dacă numărul mai mic este înainte sau după cealaltă carte.

Alte perechi, pentru a studia în acord cu mandala, sunt acelea care au aceeași valoare numerică, precum: 1 și 11, 2 și 12, 3 și 13 etc. Aceste duouri au o îmbinare profundă între ele și, uneori, într-o citire, în același fel în care umbra urmează un corp iluminat, când se alege aleatoriu una dintre aceste două cărți, se poate completa de bunăvoie semnificația ei, alegându-se cealaltă carte cu aceeași valoare numerică pentru a repeta sau a-i consolida mesajul.

În romanul său neterminat, *Muntele analog,* Rene Daumal scrie: „Începând din clipa în care suntem doi, totul se schimbă. Nu înseamnă că greutatea sarcinii se reduce la jumătate. Nu, ci «a fi imposibil» devine «este posibil»." Putem să aplicăm asta în Tarot, fără îndoială, ceea ce ne arată importanța perechii: o Papesă îl însoțește pe Papa. Împărăteasa face cuplu cu un Împărat. Luna cu Soarele. Și, în cazul figurilor, Reginele cu Regii. În plus față de aceste perechi, se pot observa cupluri ce se pot pune împreună prin diferite detalii care în niciun caz nu le încătușează, fiindcă, în fond, orice arcană se poate împerechea cu alta, în acord cu proiecțiile cititorului. Deși pălăriile amintesc de un 8 culcat, ele unesc Magicianul cu Forța, aceeași Forță care este însoțită de o fiară se poate uni cu Lumea, în care, de

asemenea, apare un leu. În ceea ce privește poziția corpului, un picior încrucișat poate uni Spânzuratul cu Lumea. Pentru felul lor identic de a merge, Nebunul și Arcana XIII fac pereche. Pentru că ambele prezintă același număr de ființe umane sub un înger, se poate împreuna Îndrăgostitul cu Judecata: trei personaje îmbrăcate și un înger gol în prima și trei personaje goale și un înger îmbrăcat, în cea de-a doua. Pentru că are trei ființe, unul dominându-le pe celelalte două care, într-un anumit mod, sunt imobilizate, se unesc Roata Norocului și Diavolul. Temperanță și Steaua se aseamănă fiindcă au două amfore: în prima, lichidele sau fluidele se amestecă între ele spre interior, iar în a doua se varsă în peisaj. Dacă i se dă Căruței posibilitatea unei acțiuni războinice și triumfale, foarte bine se poate împerechea cu Turnul, în care un turn pare că explodează. Iar pentru că din turn ies două personaje cu capul în jos și picioarele în sus, spre cer, Turnul poate face cuplu cu Spânzuratul. Spânzuratul, pentru că are mâinile ascunse la spate, se poate uni cu Diavolul, în care, de asemenea, cei doi drăcușori își ascund mâinile la spate.

În privința perechilor, este important de realizat că Tarotul, care probabil exista deja în anul 1000, afirma importanța femeii într-o lume patriarhală. Arată foarte clar că este anormal ca un infailibil preot, Papa, să poată fi ghidul și reprezentantul lui Dumnezeu fără să aibă alături o femeie de același nivel spiritual, Papesa. Că un Împărat fără o Împărătească nu-și poate conduce bine domeniile. Că activitatea solară fără receptivitatea lunară nu poate fi concepută. Ziua și noaptea se completează....

În aceste trei perechi care reprezintă atât de evident diferitele fațete ale simbolurilor Tata și Mama, Tarotul prezintă întâi femeia, urmată de bărbat, în așa fel încât cititorul, folosindu-l ca o oglindă, să vadă în stânga lui mamele și în dreapta, tații. Papesa (II) și Papa (V); Împărăteasa (III) și Împăratul (IIII); Luna (XVIII) și Soarele (XVIIII).

Folosind arcanele ca test psihologic, se poate observa că un consultant avea trei viziuni despre părinții săi: mai întâi, îi vedea în planul material și sexual (Împărăteasa – Împăratul), mai apoi în planul spiritual (Papesă-Papa) și, în ultimul rând, în planul mitologic, mama cosmică și tatăl cosmic (Lună-Soare).

Împărăteasa și Împăratul (III-IIII) se privesc. În timp ce ea exercită legile naturii, creativitatea și reproducerea, el exercită legile lumii sociale. Ambii nu numai că se realizează în exercițiul puterii materiale și sexuale, ci și în

modul în care se unesc: un cadou complet, de la unul pentru celălalt. Nu-i unește numai viața materială; ambii au un vultur, ceea ce înseamnă că există și o proiecție a unirii lor spre nivelul spiritual.

Dacă se inversează ordinea acestor două arcane și se plasează Împăratul înaintea Împărătesei (IIII-III), se obține un conflict, un divorț; nici el, nici ea nu se privesc, sunt uniți din convenienețe materiale sau legați de o familie, fiecare închis în lumea lui. Proiectul spiritual nu se poate realiza, pentru că vulturul care depune un ou în cartea Împăratului devine pasărea încă în formare care susține Împărăteasa. Se merge din mai mult în mai puțin...

Perechea formată din Papesă și Papa (II-V) este formată din două personaje care, în esență, lucrează, activează în lumea spirituală: de aceea nu trebuie să se privească, își oferă sprijin reciproc, spate în spate. Nicio legătură pasională nu-i unește, ambii și-au suprimat instinctele sexuale, au ajuns la un nivel de Conștiință în care cel mai important este să transmită lumii ceea ce, în meditațiile și studiile lor, au acumulat.

Dacă îi așezăm inversând ordinea, Papa și Papesa (V-II), ambii se privesc și, absorbiți de relația lor de natură mentală, uită de lume. Se transformă într-o pereche egoistă, încetează să mai fie puntea de legătură dintre cer și pământ, decepționează speranța lumii.

Dacă Luna (XVIII) apare înaintea Soarelui (XVIIII), spiritul, în călătoria sa inițiatică, înaintează dinspre noapte spre zi, dinspre ignoranță spre înțelepciune, de la recepția totală la lumina Grației, de la Eu la Noi, de la subconștient la supraconștient. Dacă apare duoul Soare-Lună, acest proces se inversează, merge dinspre zi spre noapte, de la bucurie la tristețe, de la dinamica realizării la stagnare.

Dacă în structurarea grafică a arborelui genealogic plasăm mama în dreapta noastră și tatăl în stânga, poate însemna că, în copilărie, mama a fost masculină (dominantă) și tatăl, feminin (pasiv). Acest lucru provoacă o confuzie: creștem fără să știm clar dacă suntem un bărbat sau o femeie.

Există o altă pereche, dacă se dorește, care poate fi ecran de proiecții al arhetipurilor mamă-tată. Dacă Dreptatea (VIII) este însoțită de Eremit (VIIII), ne aflăm în fața mamei perfecte și a tatălui înțelept. Dar dacă Eremitul precede Dreptatea, el se transformă într-un tată insensibil, absent sau mort, iar ea, într-o mamă castratoare, nevrotică, perfecționistă, invazivă.

Ghidat de studiul acestor perechi, am început să analizez cărțile două câte două, căutând alte sensuri, nu numai ale arhetipurilor parentale, ci și

ale relațiilor interumane, în diferite planuri pe care le sugerează cele patru Suite. Am luat ca „actor" principal o singură carte și am pus-o să formeze pereche cu cele 21 rămase. Întâi, în ordine progresivă, iar apoi în ordine descendentă. De fiecare dată am obținut răspunsuri diferite. Nu era același lucru cuplul Magician-Papesă ca Papesă-Magician. Dacă, de exemplu, Nebunul îi aducea energie când o preceda, o slăbea, luându-i cunoașterea, atunci când se afla în spatele ei.

Aceste duouri păreau să corespundă silabelor cu care vechile metode ne-au învățat să citim. Silaba „ma" era foarte diferită de silaba „am"... Dacă o arcană este o literă, dacă două sunt o silabă, trei formează deja un cuvânt. Mai mult de trei pot alcătui o frază.

Mama și Tatăl, yin și yang, negru și alb, roșu și galben, stagnat și fluid, pământ și cer, stânga și dreapta, întuneric și lumină... ființa umană a învățat să gândească pornind de la poli nu opuși, ci complementari.

Dacă, în mare parte din viață, căutăm lumina pentru a ne regăsi, la final, găsind-o, vom intra fără teamă în umbra noastră.

Pentru a începe

Așa cum am văzut, Tarotul nu poate fi considerat ca o serie de entități independente una de cealaltă. Fiecare dintre arcane este în legătură cu restul pachetului și, în consecință, fiecare arcană este strâns legată de oricare altă arcană. Pe de altă parte, Tarotul ne prezintă diferite perechi și cupluri, adică relații evidente între arcane (Rege și Regină, Lună și Soare etc). Pare, deci, că ne indică o rută de citire care începe prin studiul perechilor, cuplurilor și duourilor: gramatica Tarotului începe cu acest dialog dintre două cărți.

Dacă ne bazăm pe arcanele majore, oricare dintre ele poate fi studiată formând pereche cu alta, ceea ce ne-ar da 231 de perechi posibile pentru ansamblul de 22 de arcane majore. Este imposibil de studiat aici, în detaliu, toate aceste relații. Așadar, ne propunem să analizăm cele trei tipuri de perechi care au sens în trei organizări speciale și să vedem, cu titlu de exemplu, cum se pot citi celelalte asocieri de două arcane majore.

Într-o primă instanță, ne vom întoarce la duourile cu aceeași valoare numerică pe care le-am studiat în a treia parte a cărții, considerându-le ca umbră și lumină, aspectele conștiente și inconștiente, aspectul spiritual și aspectul incarnat al aceleiași energii.

Ne vom arăta interesul, deci, față de perechile formate de anumite arcane majore ale Tarotului, care reprezintă atât aspecte ale iubirii umane, cât și întâlnirea dintre arhetipurile psihologice complementare. Pe lângă cele șapte perechi principale, vom studia întâlnirea dintre fiecare din personajele foarte clar indicate ca ființe umane.

Am văzut în prima parte că una dintre structurile de organizare ale arcanelor majore constă în stabilirea a unsprezece perechi a căror sumă este 21. Fiindcă valoarea XXI (Lumea), în simbolismul Tarotului, reprezintă cea

mai înaltă realizare, vom vedea, studiind fiecare dintre perechi, cum propun unsprezece căi de completare.

În cele din urmă, se vor da unele exemple, în special cu cărțile care nu intră în seria perechilor, ale studiului arcanelor majore în perechi de două și mai apoi, de trei.

Când cărțile sunt singure, neînsoțite, pot fi considerate protagoniste izolate. În teatru, ar face un monolog: Homer recitând Iliada sau un trubadur cântând. Întâlnirea dintre două cărți reprezintă un dialog și, începând cu trei cărți, ca și cum ar fi vorba despre trei personaje, Tarotul devine dinamic. Cu trei cărți, se produce un fenomen artistic dens.

Duourile celor două serii decimale

Așa cum am văzut în studiul numerologiei Tarotului, duetul Nebunul-Lumea încadrează zece grade în care se desfășoară două serii zecimale, cărțile primului ciclu răspunzând celor aparținând ciclului următor, de la I la X și de la XI la XXI.

S-ar putea spune că fiecare carte a unui ciclu este umbra celeilalte. Dacă în citire se extrage Împărăteasa (III), umbra sa va fi Arcana XIII și viceversa. Daca se extrage Temperanță (XIIII), umbra sa va fi Împăratul (IIII) și viceversa. Înseamnă că, dincolo de aparentele lor diferențe, aceste duete ale arcanelor mențin o relație de dependență mutuală, alimentând fiecare opusul său aparent și permițându-i să se desfășoare cu toată puterea sa. Pe parcursul lecturii, va fi util să ne amintim faptul că aceste perechi numerologice au o profundă relație între ele. De exemplu, când una dintre cele două cărți ale duoului a fost aleasă, cealaltă poate ieși într-un loc strategic,

nu pentru a o contrazice, ci pentru a-i răspunde, a o însufleți, inclusiv pentru a-i repeta și a-i întări sensul.

Așa cum am văzut, cele două serii zecimale au, fiecare, zece grade în care fiecare arcană simbolizează o etapă spre totalitate. Prima serie, de la I la X, reprezintă exclusiv personaje umane în plină activitate pentru a se ridica la lumea spirituală. Corespund energiilor, posibilităților vieții concrete, manifestări mai ușor de raportat la viața cotidiană. S-ar putea spune că este o serie în care materia tinde să se spiritualizeze. În a doua serie, de la XI la XXI, niște ființe supranaturale sau arhetipuri întreprind calea spre profunzimi. S-ar putea spune că, în această serie, spiritul este cel care tinde să se materializeze. Aceste arcane corespund uneori unor forțe foarte active în noi, dar greu de definit, care rezultă din activitățile noastre de zi cu zi. Am putea spune că arcanele primului ciclu aparțin vieții conștiente și cele ale celui de-al doilea, inconștientului.

Vom vedea cum, în aceste duete, arcanele interacționează și colaborează, trasând niște rute paralele spre cer și spre profunzimi și cum fiecare dintre ele reprezintă umbra și lumina celuilalt, într-un mod inextricabil, în așa fel încât lucrarea, munca lor să se întrepătrundă și să se completeze. Energia uneia este necesară pentru ca cealaltă să se manifeste.

Magicianul (I) - Forța (XI)

Cele două începuturi

Gradul I al numerologiei face trimitere la potențialitate, la deschiderea unei noi lumi. Am văzut că Magicianul întreprinde o muncă spirituală, intelectuală, poate emoțională, legată de ideea de a ști cum să procedeze și de dorința de a atinge cunoașterea. Forța reprezintă contactul cu energiile instinctive și animale, creativitatea, libidoul, vocea inconștientului. Magicianul contribuie cu entuziasmul său spiritual și dorința sa de a înțelege misterele spiritului. Pătrunzând profund în sine și în materie, Forța trezește astfel forțele sexuale, creative și telurice. Aceste două aspecte se completează precum rădăcinile și ramurile unui copac: pentru a crește, trebuie să se adâncească în pământ și să se ridice spre cer, în același timp. Forța fără Magician poate cădea în pasiunea extremă sau în reprimarea extremă: nu are cuvinte pentru a se exprima, nici structură pentru a se desfășura. Magicianul

fără Forță slăbește, devine vulnerabil. Riscă să devină superficial și instabil, condamnat la un concept intelectual despre sine, în care gândirea sa devine un cerc vicios, ignorând vocea profunzimilor.

Papesa (II) - Spânzuratul (XII)

Gestație și interioritate (subiectivitate)

Gradul II al numerologiei ne trimite cu gândul la o acumulare, la o stare de incubație, de meditație, pregătind o acțiune viitoare. Cu cartea sa, Papesa sugerează o acumulare de cunoștințe, o căutare a înțelepciunii, o introspecție erudită care se poate exprima prin intermediul limbajului. Spânzuratul, din contră, se dezleagă de toată cunoașterea și se încredințează ignoranței, în forma sa cea mai înaltă, sacrul „a nu ști". Meditația sa este dincolo de cuvinte. Fără energia Spânzuratului, Papesa ar putea cădea în păcatul mândriei și în dogmatism, aplicând cu răceală un text scris, fără să intre în contact cu liniștea sa interioară. Fără rigoarea Papesei, Spânzuratul ar putea cădea în păcatul lenei, inacțiunii, abandonului, o apatie care trece, în mod iluzoriu, drept meditație profundă.

Împărăteasa (III) - Arcana fără nume (XIII)

Izbucnire creativă sau distrugătoare

Gradul III al numerologiei face trimitere la o izbucnire, la o explozie care nu își cunoaște scopul. Sunt două principii revoluționare active și fără experiență, care vin să schimbe starea lucrurilor. Împărăteasa reprezintă izbucnirea vieții, în neîncetata și constanta sa creativitate, producând fără sfârșit și fără să își facă griji pentru viitorul a ceea ce a fost creat. Arcana XIII reprezintă, la rândul său, transformarea constantă, cu prețul distrugerii totale, dacă e nevoie. Dacă nu ar fi Arcana XIII, Împărăteasa ar cădea într-o productivitate nelimitată: suprapopulare, invazie, epidemie, exces. La un moment dat, un principiu distructiv trebuie să o oprească. Dacă Arcana XIII se găsește fără Împărătească, acțiunea sa creatoare devine sterilă: nimic nu crește în pământul ars. Se poate imagina un teren acoperit de plante, pentru Împărătească, și curățat și lucrat, pentru Arcana XIII: mai apoi, însămânțat

din nou pentru Împărătească și Arcana XIII încredințându-se să recolteze... și tot așa, la infinit. Aceste două arcane unesc creativitatea și distrugerea precum o sămânță care se deschide ca să germineze planta, ca un ou care crapă ca să iasă pasărea, ca o femeie care sângerează ca să dea viață unui copil. Fără moarte nu există viață, iar fără viață, nu există moarte.

Împăratul (IIII) - Temperanță (XIIII)

Siguranță în cer și pe pământ

Gradul 4 în numerologie este cel al stabilizării și al echilibrului. Împăratul aplică legile cosmosului în materie: este cel responsabil cu buna funcționare a lumii, se poate conta pe el, soliditatea lui financiară o dovedește. Este un principiu al realității de neclintit, care guvernează puterea materială. Rolul său este de a-i proteja pe ceilalți. Temperanță adaugă acestei siguranțe concrete o siguranță spirituală și cunoașterea intimă de sine, o mare cumpătare în acțiune, la fel ca misterul unei protecții supranaturale. Dacă Temperanță îi lipsește Împăratului, acesta alunecă în severitate și tiranie, într-o exaltare fără limite a lumii materiale. Devine obtuz și rațional și, pierzându-și bunătatea, se pierde pe el însuși. Nu mai are grijă de Celălalt, în adevăratul sens al cuvântului. Fără principiul realității al Împăratului, Temperanță este doar o iluzie, un vis pe un cer himeric, fără baza în incarnare. Un exces de bunătate care protejează atât utilul, cât și inutilul. Atunci, se poate pierde noțiunea de realitate și, odată cu ea, capacitatea de a distinge diferențele care alcătuiesc baza inteligenței incarnate și a bunului-simț.

Papa (V) - Diavolul (XV)

Tentația, în toate formele

În numerologia Tarotului, gradul 5 semnalează apariția unui nou interes, încă în stadiu de proiect sau de tentație. Papa este un mediator care comunică cu credință, una dintre valorile cele mai înalte ale spiritului. Reprezintă o chemare și, ca un pastor, își conduce turma spre virtuți. Dar aceste valori luminoase sunt transformări ale instinctelor întunecate care se întâlnesc la Diavol. Dacă Papa este floarea de lotus care simbolizează înflorirea conștiinței și primește lumina solară, Diavolul

este mlaștina în care această floare își prinde rădăcina pentru a-i transforma emanațiile scârboase în parfum. Diavolul ne dirijează atenția spre profunda natură inconștientă, dincolo de bine și de rău. Ne obligă să ne cunoaștem dorințele, compulsiile, toate energiile care se desfășoară în afara moralului. Dacă Papa nu îl absoarbe pe Diavol, toate învățăturile sale sunt utopice, artificiale, fanatice, lipsite de interes. Dacă Diavolul nu-l acceptă pe Papă, se concretizează în exces, în distrugere sau în învingerea arogantă și fără limite.

Îndrăgostitul (VI) - Turnul (XVI)

Apariția plăcerii

Gradul 6, în numerologia Tarotului, reprezintă primul pas în careul Cer, primul acces la iubirea în acțiune. Pentru prima dată, cineva trăiește ceea ce îi place. Este, deci, o dimensiune care tinde spre imobilitatea și receptivitatea plăcerii. În cazul Îndrăgostitului, unde personajele sunt foarte strâns unite, viața emoțională se desfășoară prin intermediul unei întregi game de relații, de la prietenie la simbioză, chiar cu riscul de a se transforma într-o insulă separată de lume. În ceea ce privește Turnul, tot ceea ce era închis iese și se eliberează: este marea izbucnire care permite unirea cu cosmosul. Fără această deschidere a Turnului, Îndrăgostitul este în pericol să cadă în narcisism și contopire. Fără Îndrăgostit, Turnul poate deveni o separare: în deschiderea care are loc, ceea ce era unit se poate dezbina. Ne-ar putea conduce spre bucuria de a trăi, care ne individualizează pe fiecare, izolându-ne și pierzând centrul relațional. Cele două arcane lucrează împreună pentru ca unirea/îmbinarea și deschiderea să ne definească ritmul vieții emoționale.

Căruța (VII) - Steaua (XVII)

Acțiunea în lume

7 este gradul cel mai activ din numerologie: tot ce se cunoștea până acum se pune în mișcare în lume. Dacă Căruța reprezintă avansul, progresul, cucerirea, Steaua prinde rădăcini într-un loc pentru a-l face să prospere, cultivându-l și purificându-l. Când Căruța se angajează în războiul sfânt, Steaua construiește

Edenul. Dacă se elimină energia Stelei, acțiunea Căruței devine sterilă, neproductivă: nu cunoaște harul. Este un progres constant, care poate revoluționa locurile prin care trece, dar fără a le îmbogăți, și care sfârșește reducându-se la zero, precum marile imperii construite și pierdute de împărați morți în sărăcie și mizerie. Fără Căruță, acțiunea Stelei este diminuată. Harul său, limitat la un loc strâmt, se va acumula ca un lac care se revarsă, inundând satele care îl înconjoară.

Dreptatea (VIII) - Luna (XVIII)

Chipuri ale perfecțiunii

Cu gradul 8, așa cum am văzut, se atinge perfecțiunea: nu există nimic de adăugat, nimic de luat. În cazul Lunii, această perfecțiune constă în a se reduce cosmic, în a trăi în întuneric pentru a putea oglindi lumina infinită a soarelui. Este o perfecțiune pur receptivă, deși consecința sa este de a acționa asupra mișcării mareelor. Ceea ce Dreptatea primește, la rândul său, sunt legile universale, cu misiunea de a le întrupa și de a le face să fie aplicate, în măsura în care este posibil din punct de vedere uman: excelență și perfectibilitate, mai mult decât perfecționism. Dreptatea fără Lună riscă să piardă din vedere dimensiunea sa cosmică și receptivă și să devină voluntară, normativă, intolerantă. Fără rigoarea Dreptății, Luna, cu ancorarea sa în real, se poate pierde în tenebrele care duc spre derivă și se poate transforma într-un soi de melancolie mortală, nebunie, chin. Luna este întotdeauna schimbătoare, pe când Dreptatea este imuabilă: împreună conjugă mutabilitatea și caracterul implacabil.

Eremitul (VIIII) - Soarele (XVIIII)

Criză și regenerare

Gradul 9 în numerologie este o mișcare de învingere a perfectului, care presupune intrarea în criză pentru construirea unei noi lumi. Cu felinarul său, Eremitul duce o lumină, o înțelepciune, o experiență. A hotărât să se îndepărteze de lume și să transmită comoara sa unor aleși care îl caută în singurătatea sa. Realizează înțelepciunea individual. Soarele, în schimb, abordează luxul

de a risipi: își oferă lumina și cunoașterea. Acceptă absolut toate ființele și depășește individualitatea, creând colectivitatea. Fără Soare, Eremitul se cufundă în profunzimile singurătății și ale avariției spirituale. Nu își mai transmite învățătura nimănui. Felinarul său rămâne ascuns în cotloanele egoului, îl ridică doar pentru a fi văzut de o entitate superioară. Fără Eremit, Soarele se extinde fără discernământ și își pierde capacitatea directivă pe care o aduce individualitatea. Poate doar să producă o masă amorfă de principii difuze. În Eremit, totul este experiență, în Soare – renovare; fiecare are nevoie de celălalt.

Roata Norocului (X) - Judecata (XX)

Tot ce începe se și termină

Gradul 10 al numerologiei reprezintă, așa cum am văzut, totalitatea desfășurată după toată experiența, dar în care există – în așteptare sau în germinare – instinctul care va da naștere noului ciclu. Roata Norocului, finalul primului ciclu, închide o călătorie de căutare activă, de reflectare și de studiu. Personajele se încredințează destinului lor, detașate de orice urmă de voință. Se află în cercul morților și renașterilor, în speranța că o forță miraculoasă îi va elibera de această eternă repetiție. Judecata închide a doua serie în care au fost deschise toate centrele receptive, iar credința și capacitatea de a deveni canal substituie căutarea spirituală. Pot materializa ajutorul dintr-o altă dimensiune, se deschid schimbării unei noi conștiințe. Fără Judecată, Roata Norocului se află într-o stare din care sunt excluse credința și speranța. Se reduce la un blocaj, la un cerc vicios, fără ieșire. Ciclul vieții și al morții se prezintă ca o enigmă pe care niciun principiu nu o poate rezolva. Când ignoră Roata Norocului, se produce în Judecata o stare de evadare de lume, de negare a incarnării. Este dorința nebună de a ajunge la lumea divină, fără a trece prin lumea umană. De asemenea, poate fi o naștere trăită de părinți fără experiență, prizonieri ai legăturilor nevrotice inconștiente.

Perechile Tarotului

Diferite versiuni ale relației femeie-bărbat

Dacă privim Tarotul cu obiectivitate, se va vedea că reprezintă bărbați și femei în aceeași proporție. În plus, ne arată foarte clar că acești bărbați și femei se unesc pentru a forma perechi. În arcanele minore, Reginele sunt însoțite de Regi. În arcanele majore, Papesa (Arcana II) se unește cu Papa (Arcana V), Împărăteasa (Arcana III) cu Împăratul (Arcana IIII) și Luna (Arcana XVIII) cu Soarele (Arcana XVIIII). În Diavolul (Arcana XV) se văd un bărbat și o femeie legați la piciorul diavolului și în Judecata (XX), o pereche care se roagă vede cum apare, între ei, o ființă (poate un copil sau o lucrare comună). Dacă ne putem gândi că există alte perechi între arcanele majore, se pot reuni Magicianul (I) și Forța (XI), datorită formei pălăriei. Știind că Steaua (XVII) și Căruța (VII) aparțin aceluiași nivel numerologic, acestea două s-ar putea cupla. Și, luând în calcul suma experiențelor sale, Dreptatea (VIII) și Eremitul (VIIII) ar putea forma, de asemenea, o pereche. Nu în ultimul rând, există și perechea metafizică prin excelență: Nebunul, care traversează toate arcanele Tarotului înainte de a ajunge la perechea sa ideală, Lumea. Acest concept corespunde filosofiei chineze, potrivit căreia yin și yang sunt complementare.

În Tarot, avem două elemente active (Spadele și Bâtele) și două receptive (Cupele și Monedele). Așa cum am mai spus, această contopire a elementelor se reflectă în Lumea, în care vulturul și leul, animale carnivore, se află în fața unui înger și a unui bou/cal, simboluri ale sacrificiului și darului. Femeia din cartea Lumii, în partea cu vulturul și leul, are în mâna

sa un element falic (o baghetă) și, în cealaltă, un flacon receptiv. În prezent, în societatea noastră, când femeile luptă din greu pentru a obține o relație de echilibru cu bărbatul, după secole de umilință și sclavie, într-o cultură creată și dominată de bărbat, este emoționant să vezi că Tarotul, care datează probabil din anul 1000, a susținut ideea de complementaritate a sexelor.

Vom vedea aici, pentru fiecare personaj cu chip uman, care este perechea care îi corespunde în ordinul Tarotului și ce alte perechi poate forma cu alte personaje. Pentru cititorii acestei cărți care formează o pereche homosexuală, trebuie lămurit un aspect: în limbajul simbolic, masculinitatea și feminitatea sunt forțe metaforice. O femeie se poate simți reprezentată perfect de Împărat sau Soare, în timp ce un bărbat o poate primi pe Împărăteasă sau pe Lună. În descrierea perechilor pe care le prezentăm în continuare și în măsura în care Tarotul este infinit, iar spațiul unei cărți redus în mod voit, nu am dezvoltat perechile formate de doi bărbați sau de două femei. Cititorul ar putea realiza acest studiu. Poate avea sens pentru fiecare, în măsura în care perechile pot reprezenta, de asemenea, relații familiale: tată-fiu, tată-fiică, mamă-fiică, mamă-fiu, frate-soră etc.

Tot așa, textul scurt pe care îl evocă fiecare dintre întâlnirile detaliate mai jos nu acoperă exhaustiv toate nuanțele relației dintre un arhetip și altul. Ca toate interpretările pe care le propunem în cartea de față, este vorba mai degrabă despre o focalizare, despre o cale spre rezonanțele infinite pe care arcanele Tarotului le pot rememora în conștiința noastră.

Să abordăm perechile în ordinea următoare:

Nebunul și Lumea (XXI)
Magicianul (I) și Forța (XI)
- Perechile Magicianului cu celelalte cărți feminine
- Perechile Forței cu celelalte cărți masculine

Papesa (II) și Papa (V)
- Perechile Papesei cu celelalte cărți masculine
- Perechile Papei cu celelalte cărți feminine

Împărăteasa (III) și Împăratul (IIII)
- Perechile Împărătesei cu celelalte cărți masculine
- Perechile Împăratului cu celelalte cărți feminine

Căruța (VII) și Steaua (XVII)
- Perechile Căruței cu celelalte cărți feminine
- Perechile Stelei cu celelalte cărți masculine

Dreptatea (VIII) și Eremitul (VIIII)
- Perechile Dreptății cu celelalte cărți masculine
- Perechile Eremitului cu celelalte cărți feminine

Luna (XVIII) și Soarele (XVIIII)

Relația de pereche Nebunul - Lumea

Ordinea Nebunul – XXI. Am văzut că aceste două arcane reprezintă alfa și omega ale arcanelor majore, prima și ultima treaptă, cele două puncte între care se desfășoară toate posibilitățile. Dar ce pereche formează? Când se plasează în această ordine, punând Nebunul să meargă înaintea Lumii, se vede un bărbat cu barbă, cu bocceluță și un baston de culoare roșie, îndreptându-se spre o femeie goală care dansează în mijlocul unui oval cu frunze albastre. Nebunul poate fi considerat energia fundamentală, fără definiție, adică fără limite. Așa ne prezintă Biblia energia creatoare divină, activitate fără limite și fără precedent, apărută din nimic, fără timp și fără spațiu. Dar dacă Nebunul ar fi singur, ar risca să se învârtă fără încetare în jurul bățului său. Energia creativă nu reprezintă nimic fără energia materială, „copilul" ei. Și iată aici că Lumea se oferă, cu cele patru elemente ale sale, ca patru puncte cardinale, în centru aflându-se femeia-materie, fecundată de energia Nebunului. Când aceste două cărți ies una alături de cealaltă, în această ordine, evocă o energie care merge direct spre realizare, un proiect întreprins care atinge succesul, o concretizare.

Ordinea XXI – Nebunul. Ordinea cărților este esențială. Efectiv, în ordinea Lumea – Nebunul, acesta din urmă se îndepărtează de prima. Atunci, situația este complet diferită: Lumea nu mai reprezintă nicio realizare, fiindcă nicio carte nu o precede. Din contră, este o închidere, un început greu, inclusiv o naștere care nu decurge bine. Femeia, închisă în ovalul său, privește spre un trecut gol,

nu are viitor. Nebunul, la rândul său, fuge sau se eliberează de o situație care nu îi este potrivită, dar fără să știe încotro se îndreaptă. Femeia rămâne imobilă și bărbatul fuge, ca și cum s-ar vaporiza. Poate fi o situație în care unul rămâne cu o obsesie pentru trecutul său, fără să dea niciun fel de energie relației prezente, pe când celălalt este pe picior de plecare, în căutarea destinului său, în altă parte. De asemenea, poate fi începutul unei relații în care femeia reprezintă pentru bărbat un lucru mult prea mare, o relație în care el nu se simte pregătit să se implice. În acest caz, va avea tendința să fugă de relație. Situația se poate maturiza și cei doi protagoniști pot ceda atracției lor reciproce. Nebunul schimbă atunci locul și se situează înaintea Lumii.

Când aceste două cărți se întâlnesc cu celelalte

Nebunul și Lumea sunt speciale, în măsura în care reprezintă arhetipuri absolut impersonale. Energia lor nu le permite să formeze o pereche propriu-zisă. Iată ce putem spune atunci când se împerechează cu alte cărți:

Nebunul. Este fie o energie care vine, fie una care se pierde. Înaintea altei cărți, nu formează o pereche complementară, ci exacerbează caracteristicile celeilalte arcane. Nu are definiție, nici caracteristici personale. Este o energie liberă care caută canale prin care să se manifeste. Aceste canale individuale îl vor aduce, în final, la totalitatea Lumii. Fiind total activ, este reprezentat de o figură masculină. Când o carte feminină se află în compania sa, Nebunul îi aduce energie sau i-o ia, odată ce pleacă. În acest caz, consultantul trebuie să scoată altă carte masculină peste Nebun, pentru a vedea care este definiția acestei energii. Dacă, de exemplu, cartea aleasă este Magicianul, acesta va fi consolidat de energia Nebunului și caracteristicile sale vor fi mai accentuate decât de obicei.

Lumea. La fel ca în cazul Nebunului, această carte nu reprezintă un aspect în particular, ci totalitatea arcanelor. Nu se poate vorbi, deci, despre una dintre caracteristicile sale. Fiind complet receptivă, Lumea este reprezentată de o femeie. Când apare o carte masculină împreună cu Lumea, înseamnă realizarea sa completă, dintr-un punct de vedere pozitiv, cu condiția ca Lumea să se afle în dreapta; sau o dificultate inițială și frustrantă,

dacă Lumea iese prima. Consultantul va trebui să scoată o carte feminină pentru a ști la cine face trimitere Arcana XXI în această citire.

Relația de pereche Magicianul - Forța

Ordinea I-XI. Atunci când cărțile sunt situate în această ordine, este o pereche echilibrată, formată din două persoane dotate cu mari capacități sufletești. Fiecare dintre cele două, în perimetrul său, începe o activitate: cea a Magicianului este mai intelectuală, are legătură cu experiența și multiplele sale talente. Cea a Forței este artistică și organică, are legătură cu creativitatea sa profundă. În această configurație, suma ambelor cărți (I+XI) face trimitere la aspectul cunoașterii de sine și de aprofundare sugerat de Arcana XII, Spânzuratul. Magicianul lucrează cu propriile forțe spirituale, iar Forța cu bogăția instinctelor sale. Se însoțesc și se înțeleg și, văzând forma similară a pălăriilor lor, ne putem gândi că au o concepție asemănătoare asupra lumii. Acest lucru ni-l amintește poezia japoneză: „Peștele în apă, pasărea pe cer". Fiecare este fericit în câmpul său de experiență. Pot fi doi adolescenți, doi începători, dar și două persoane care se întâlnesc la începutul unui proiect sau unui demers în existența lor, indiferent de vârsta pe care o au.

Ordinea XI-I. Atunci când cărțile se află în această ordine, poate fi vorba despre teama de o criză care conduce la imobilitate, celălalt aspect al Spânzuratului (XII), deoarece fiecare intervine pe terenul celuilalt. Magicianul încearcă, metaforic, să transforme leul Forței în vultur; Forța încearcă să transforme masa științifică a Magicianului într-o fiară puternică... Peștele se asfixiază în cer, pasărea se îneacă în râu. Cei doi membri ai perechii trebuie să își dea seama de faptul că nu sunt făcuți să se întâlnească față în față, înainte ca fiecare să își fi experimentat complet câmpul de acțiune. Trebuie să lase spațiul necesar pentru ca fiecare să își manifeste cunoștințele înnăscute, iar atunci se pot întâlni în spiritul unirii/îmbinării.

Celelalte perechi ale Magicianului

Magicianul și Papesa

Ordinea I-II. Un tânăr preocupat de succesul său, plin de calități și posibilități, complet centrat pe sine, într-o căutare condusă în principal de minte, găsește un sprijin într-o femeie matură care a acumulat energii creative toată viața sa. Incapabilă să își pună în practică cunoașterea, nu numai că îl transformă pe Magician în amantul său, fiul său spiritual, dar îl va și folosi pentru ca, prin intermediul lui, să se manifeste în lume. Ajutându-l, posibilitatea creativă se deschide.

Ordinea II-I. Găsim aici o femeie închisă în sine, care și-a transformat egoul în idol. Se comportă ca o inițiatoare. Magicianul, tulburat de ea, o consideră mai mult o mamă decât femeia sa: o vede atotputernică. Energia sa creativă se dizolvă în devotament. Această simbioză poate dura ani, fără ca Magicianul să poată deveni adult.

Magicianul și Împărăteasa

Ordinea I-III. Această pereche ar putea reprezenta cazul unui elev sărac și al unei prințese. Ea va aprecia și va iubi cunoașterea entuziastă și poetică a Magicianului, dar el își va păstra libertatea, fără a-i cere Împărătesei să îl protejeze. Totuși, sceptrul real al Împărătesei se unește cu bagheta Magicianului pentru a o încărca cu forța creativă și cu puterea sa: ea, admirându-l, îi dă siguranță. El îi permite Împărătesei să se simtă frumoasă, fiindcă-i rămâne alături fără să îi ceară nimic în schimb.

Ordinea III-I. Cei doi membri ai perechii se află față în față și Magicianul se predă în fața puterii Împărătesei, care este mult mai puternică decât el. Ea deja acționează, într-o izbucnire creativă, pe când el este doar un începător. În această relație, el va fi cel supus și ar putea fi disprețuit și respins de ea, la fel cum un actor debutant se îndrăgostește de un artist de mare renume, o stea.

Magicianul și Dreptatea

Ordinea I-VIII. Împreună cu Dreptatea, indiferent care ar fi poziția sa, Magicianul se simte copil. Pentru el, este întruparea mamei perfecte, o poartă în mintea lui sub forma a opt cercuri portocalii în părul său galben deschis, iar pălăria sa în formă de opt pare să arate că Arcana VIII reprezintă pentru el mama cosmică. Când un bărbat întâlnește o femeie superioară, asemenea Dreptății, va avea tendința să se transforme mai degrabă în discipolul ei decât în amant. În această ordine, Dreptatea interpune delicat spada sa între ei, astfel încât relația să nu alunece spre contopire sau fuziune; își manifestă toată iubirea și conștiința pentru a-i spune Magicianului: „Tu ești tu, eu sunt eu. Mergem împreună, dar nu suntem unul."

Ordinea VIII-I. În această configurație, Magicianul privește Dreptatea gândindu-se că reprezintă realizarea sa absolută. Aici, perechea se contopește, fuzionează. Magicianul pare să spună: „Sunt fetusul pântecului tău, trebuie să mă crești constant." Dacă Dreptatea acceptă să îndeplinească acest rol, fără a înceta să îi arate Magicianului, prin intermediul balanței sale, ce este bine și ce este rău, atunci ea e cea care dă dovadă de imaturitate. Riscă să depindă total de reverența Magicianului, până în punctul în care se va scufunda dacă într-o zi va fi lipsită de această adorație.

Magicianul și Steaua

Ordinea I-XVII. Este o diferență imensă între aceste două cărți. Magicianul așteaptă ca lumea să vină la el, se află într-o cerere de realizare, transformându-se. În schimb, Steaua și-a găsit adevărul, oferindu-l lumii. Magicianul primește ceea ce îi dă Steaua, dar este un cadou atât de generos încât îl lasă să circule prin el, devenind, la rândul său, cineva care dă, oferă. Este ca în fabula cu vulpea care se credea puternică pentru că, împrietenindu-se cu leul, credea că are forța lui: leul mergea în urma ei și toată pădurea o respecta. Cu alte cuvinte, ar fi un agent sau o persoană din presă care face pereche cu o femeie celebră și o reprezintă. Scopul său este ca talentul clientei sale să se manifeste în lume.

Ordinea XVII-I. Aici, situația este absurdă. Magicianul crede că îi oferă ceva Stelei, că forța vine de la el. Este prizonierul iluziilor sale spirituale. Dar Steaua își primește forțele sale generoase din cosmos și Magicianul este doar un mic adept. Nu-l poate lua în seamă. Singurul lucru pe care-l poate face, cu o bunătate infinită, este să îl lase să participe la acțiunea ei, lăsându-l să creadă, într-un mod generos, că este foarte important. În această poziție, Magicianul va trăi întotdeauna îngrijorat și speriat, până când va apărea alt bărbat care să corespundă mai bine energiei Stelei. Poate manifesta chiar o gelozie bolnăvicioasă.

Magicianul și Luna

Ordinea I-XVIII. În această configurație, Magicianul primește, prin bagheta sa, toată forța și tot misterul Lunii. Devine, în acest caz, complet. Muncește, având ca obiectiv claritatea spirituală, iar ușile inconștientului se deschid pentru el. El este magicianul sau poetul care, pentru strădania sa constantă, este dintr-odată iluminat de puterea Mamei Cosmice. Ar putea fi un elev sau un discipol care primește inițierea unei femei guru, a unei profesoare.

Ordinea XVIII-I. Luna, în această configurație, reprezintă mai degrabă nebunia sau neliniștea, zbuciumul. Magicianul, slab și neexperimentat, riscă să fie scufundat de forțele psihice schimbătoare ale unei femei care îl poate conduce spre nebunie, droguri, alcoolism sau dependență autodistructivă. Poate fi, de asemenea, o relație între o femeie nemulțumită și nesatisfăcută, care cade ușor în drama psihologică, cu un bărbat neexperimentat care se agață de aspecte mai concrete ale existenței pentru a se îndepărta de această cerință pe care nu o înțelege.

Magicianul și Lumea

Ordinea I-XXI. În sfârșit Magicianul a găsit ceea ce căuta în el însuși. Această pereche reprezintă, pentru el, o metamorfoză. Moneda pe care o are între degete își are ecoul său în sticluța femeii din cartea Lumii și cele două baghete ale lor sunt similare. Mai mult decât cu o femeie, se împerechează cu sufletul său desăvârșit, realizat. Dacă în aruncare/etalare, Lumea desemnează o femeie reală, se poate spune că reprezintă realizarea acestui bărbat.

Ordinea XXI-I. Este un bărbat care se simte incapabil să se realizeze. La fel de bine poate fi vorba despre o iubire imposibilă, în care el simte că femeia este superioară, sau o relație cu o femeie acaparată de greutăți referitoare la propria realizare și desăvârșire. Atunci, fiecare reprezintă oglinda greutăților celuilalt și dimensiunea inițiatică a întâlnirii lor trece prin această conștientizare.

Alte perechi ale Forței

Forța și Împăratul

Ordinea IIII-XI. Iată aici o pereche în care fiecare dintre membri se sprijină cu putere, unul pe celălalt. Împăratul aduce siguranță și Forța, energia creativă. Puterea socială și materială găsește un sprijin bazat pe forțele instinctive. Aici, bărbatul își cunoaște realitatea, treburile, firma și le controlează. Femeia are o infinitate de proiecte care se pot realiza grație acestui sprijin economic, material sau legal, al Împăratului. Prin contactul său cu Forța, Împăratul se îmbogățește cu noi interese vitale și se simte motivat.

Ordinea XI-IIII. Aici, întâlnirea este fulminantă! Fiecare încearcă să îl convingă pe celălalt, își măsoară puterile și pot ajunge chiar să se confrunte, dar, în aceeași măsură, se doresc, se împacă și din nou se luptă. Este un dialog neîncetat, care trece prin faze de opoziție și de adaptare. Cine va ceda? Dacă ambii reușesc să

încheie conflictul puterii, se pot întâlni cu o forță enormă de realizare, care va fi eficientă doar într-o lucrare comună.

Forța și Papa

Ordinea V-XI. Papa este obișnuit să aibă acoliți deoarece reprezintă cea mai înaltă voce spirituală. Dar aici găsește o femeie virgină, prin esența ei (XI, gradul 1 al numerologiei, înseamnă putere), care, prin tăria caracterului său, nu permite în mod clar să-i fie maestru și prin care vorbește o voce pe care Papa o admiră, o respectă și o necesită. Îi transmite subtil cunoașterea sa și nivelul său de conștiință. Ea se află în contact cu libertatea naturii și înțelege lucruri la care Papa nu are acces. Pentru ea, Papa este foarte util fiindcă îi sprijină căutările în lumea întunecată a inconștientului, oferindu-i o structură și o justificare spirituală.

Ordinea XI-V. Aici se produce o inhibare a forțelor animalice. Libidoul, simbolizat de bestie, se vede obligat să pornească pe calea suprimării. Animalul se transformă în unul din discipolii Papei, care se erijează în îndrumător spiritual. Lumea inconștientului este infinit mai extinsă decât raționalul, astfel încât, atunci când Papa o ghidează pe Forță, îi reduce posibilitățile, fiindcă nu o mai vede în toată splendoarea sa. Poate fi un bărbat care, fidel credințelor sale, le impune și femeii lui. Ca și morala religioasă care, timp de secole, a făcut din femeie o sclavă, de teama energiei sale sexuale.

Forța și Căruța

Ordinea VII-XI. Sunt două personaje care își sunt suficiente lor înșiși și care au o energie imensă. Cu toate acestea, în această ordine, se completează. Acțiunile lor sunt foarte diferite: în realitate, Forța nu are peisaj. Acțiunea sa este verticală. Merge de jos în sus și de sus în jos. S-ar putea spune că este vorba despre o acțiune internă conștientă în stabilirea unei relații strânse între energiile spirituale și animale. Capacitatea de seducție a femeii din Forța este

surprinzătoare. Nu este forța unui războinic, ci a unei dresoare. Din contră, prințul din Căruță acționează în dimensiunea orizontală și într-un peisaj. Căruța sa, care pare scufundată într-o mocirlă, urmează mișcarea lumii. Nu stabilește dialog cu caii săi, ci se lasă dus de ei. Forța se pune pe picior de egalitate cu leul. Fără Forță, prințului îi lipsește acea dominare internă a instinctelor sale primordiale. Forța fără Căruță nu are o lume în care să acționeze. Se pierde în ea însăși. Această întâlnire între ei produce o relație foarte îmbelșugată. Ea îi aduce cunoașterea interioară, el îi oferă lumea incarnării, a întrupării. Fiecare realizează lucrul pentru care a fost creat. Fiecare se orientează în direcția care îl interesează, dar dacă sprijinul mutual este solid, se pot ocupa de sarcinile respective. Atunci sunt benefici pentru lume.

Ordinea XI-VII. Animalele riscă să intre în conflict sau, cel puțin, într-o activitate necontrolată. Animalitatea va domina atunci spiritul. Poate exista o atracție sexuală foarte puternică din ambele părți. Dar, dacă Forța este capabilă să își controleze leul, prințul din Căruță nu își controlează caii. Întâlnirea instinctuală poate fi puternică, dezlănțuită chiar, dar întâlnirea spirituală poate să nu se producă. Ea caută acțiunea în ea însăși, pe când el se concentrează pe acțiunea în lume. Le va fi greu să se pună de acord dacă Forța nu acceptă să se lase purtată în călătorie de Căruță și să intre în acțiune cu ea, în lume.

Forța și Eremitul

Ordinea VIIII-XI. Este o pereche complementară formată din două extreme opuse. Eremitul își ridică felinarul spre punctul maxim al vieții spirituale, cu toate îndoielile care apar pe parcursul căutării sale metafizice. Forța se scufundă în căutarea sa, spre regiuni întunecate ale inconștientului, cu o certitudine animală. Nu îi stă în fire să se îndoiască. El, cu experiența acumulată într-o viață și ea, tânără, având toate drumurile deschise în fața sa. Pentru amândoi este o relație înălțătoare.

Ordinea XI-VIIII. În această situație, fiecare interferează cu ființa celuilalt. Ea își afirmă tenebrele înaintea luminii Eremitului și el, cu felinarul lui, seamănă îndoială în ceea ce trebuie să rămână întunecat. Amândoi se simt în criză. Riscă să ajungă la intoleranță sau mai rău: Forța poate să se ardă și să cadă într-o criză mentală și Eremitul nu poate fi consumat (mistuit), adică își pierde încrederea în el însuși. Soluția conflictului apare atunci când Eremitul, în loc să avanseze, dă înapoi (se retrage), deschizând calea Forței, cu toleranță. Ea, în loc să cedeze, ceea ce i se pare imposibil, va găsi atunci spațiul necesar pentru a face ce trebuie, cu libertate totală.

Forța și Soarele

Ordinea XI-XVIIII. Când îl cunoaște pe tatăl cosmic, Forța înțelege că munca sa solitară și-a găsit realizarea. Animalul, kundalini sau libido, unindu-se cu forța masculină, se transformă într-un soare, un centru de viață spirituală. Atunci, Forța abandonează orice efort de a realiza o pereche ca între suflete gemene. Îl poate admira, poate avea încredere în el, i se poate abandona. El a așteptat-o pe această femeie: îi aduce materia care produce explozia de lumină. Încep o nouă viață.

Ordinea XVIIII-XI. Forța are îndoieli în privința Soarelui și nu își aduce energia creatoare în pereche. Se simte singură și observă iubirea tatălui cosmic ca pe un lucru de care este privată, ceva ce se oferă tuturor ființelor, mai puțin ei – o căutare și o solicitare constante. Ar putea fi o femeie al cărei tată a fost absent sau distant, pe vremea când ea era un copil. Acum adultă, atârnă greu această nevoie pe care o are de a se uni cu el și care va persista în toate întâlnirile ei amoroase sau spirituale prin refuzul posibilității întâlnirii, încercând să demonstreze bărbatului egoismul său, într-o lamentare fără sfârșit ce ascunde o imensă nevoie de iubire. Soarele, mulțumit de sine însuși și de lume, oferindu-și acțiunea vivace mulțimii, își va accepta responsabilitatea

și lamentările care îi sunt formulate ca niște greutăți pe care nu le poate depăși. O va suporta până când ea își va vindeca singură rana sa fundamentală.

Relația de pereche Papesa - Papa

Papesa este o femeie cu înțelepciune, care are ce să îi învețe pe ceilalți. Posedă cunoaștere. Conține un potențial de acțiune și, atât dacă este conștientă de el, dar și dacă nu, se află în starea de a ști. Este o femeie care știe. Este puternică, capabilă să sacrifice și să inițieze. Dar, simbolizată de oul pe care îl are alături, această cunoaștere nu este transmisă, este potențial incubat. Ca să eclozeze, este necesară acțiunea Papei. Papesa este virgină; întotdeauna va exista ceva destinat purității celei mai mari din ea însăși: viața spirituală. Ceva din ea niciodată nu va fi atins. Este ceea ce constituie farmecul ei, puterea și pericolul.

Partenerul său ideal este Papa. Papesa este claustrată, separată de lume; Papa, din contră, lucrează în folosul celorlalți, cu spirit de transmitere. Ce transmite? Cunoașterea pe care Papesa o conține în cartea sa. Papa este un mediator, un pod între lumea materială și lumea spirituală. Comunică.

Ordinea II-V. Este motivul pentru care, dacă se plasează în această ordine, nu trebuie să se privească. Au depășit sexualitatea, pasiunea și au ajuns într-o fază în care trebuie să dea tot ce au tezaurizat. Ea își aduce cunoașterea și el transmite. Este o însoțire a două ființe aflate la același nivel. Fiindcă deja sunt maturi, niciunul dintre ei nu așteaptă de la celălalt să îl realizeze, să îl desăvârșească. Coexistă în același nivel spiritual. Au multe de oferit celorlalți, impulsionați de un ideal, indiferent care este el. În această poziție, spate în spate, sunt însoțiți bine, solizi, acționând spre lume.

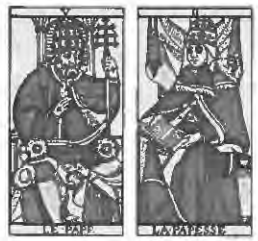

Ordinea V-II. Dacă Papa se situează înaintea Papesei, perechea se găsește într-o situație problematică. În această configurație, cele două personaje se privesc, uită de lume și își cer reciproc atenție și energie. Vor sfârși prin a se epuiza reciproc, fiindcă nu sunt făcuți ca să se izoleze de lume. Un Papă și o Papesă muncesc în spiritul unirii și al

totalității. Nu pot forma o pereche egoistă și închisă, dat fiind faptul că nu se reproduc. Mesajul lor este pur spiritual. Lumea le-a dat puterea fiindcă are nevoie de ei. În această poziție, față în față, ar putea avea copii. Dar aceștia vor rămâne în spatele ușilor, spionând un tată și o mamă care se mistuie, se consumă reciproc. Ar fi abandonați și nu ar participa la ceea ce înseamnă pereche, deoarece în această îmbinare/unire nu există loc pentru un al treilea element. Papa și Papesa trebuie să își amintească în permanență misiunea lor spirituală față de lume.

Celelalte perechi ale Papesei

Papesa și Împăratul

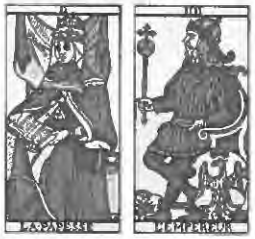

Ordinea II-IIII. Papesa, care are un nivel spiritual ridicat, incumbă apariția Conștiinței cosmice în umanitate și are nevoie de sprijinul material al Împăratului. Astfel, își poate continua lucrarea, căutarea, fiindcă se simte în mod constant sprijinită și protejată. Împăratul, la rândul său, vede în ea cea mai înaltă realizare a lui. La baza tronului său, vulturul-femelă reprezintă dorința sa de a aspira la un ideal sublim. În compania Papesei, a găsit femeia care realizează chemarea acestui vultur metaforic, făcând ca oul să eclozeze. În simbolismul creștin, oul reprezintă leagănul în care se naște Hristos – Salvatorul.

Ordinea IIII-II. Aici, Papesa își dăruiește spiritul Împăratului, dar acesta se străduiește, mai presus de toate, să își stabilească puterea asupra lumii. Poate folosi cunoașterea acestei femei, dar dimensiunea sa spirituală se pierde și oul nu eclozează, deoarece toată energia este dirijată spre realitatea terestră. Atunci, Papesa s-ar putea simți încătușată fiindcă vocația sa cea mai înaltă nu se va realiza.

Papesa și Căruța

Ordinea II-VII. Prințul din Căruță a găsit femeia căreia să îi încredințeze ardoarea și dorințele sale de cucerire. Se transformă în cavaler și se pune la dispoziția ei. În această configurație, Căruța este numai ofrandă: o propunere de acțiune care se supune poruncii Papesei, dacă trebuie. Va acționa întotdeauna în numele

ei. Pentru Papesă, acest bărbat reprezintă un izvor de energie, o armă la dispoziția sa, un impuls pentru a acționa în lume și pentru a difuza în el cunoașterea sa.

Ordinea VII-II. Căruța ar putea folosi Papesa ca scuză politică și religioasă pentru a-și justifica cuceririle. O poate face cu consimțământul ei, dacă este fanatică, dacă încearcă să își îmbogățească templul, să convertească lumea la credințele sale. Poate fi, de asemenea, o mamă pe care fiul o duce la o petrecere sau o femeie inteligentă care dă un rol și resurse unui bărbat pentru a acționa în lume.

Papesa și Eremitul

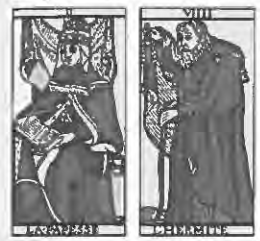

Ordinea II-VIIII. Perechea pe care o vedem aici este mai unită de o prietenie profundă decât de o iubire pasională. Sexualitatea nu contează și nici sentimentalul. Ne aflăm în fața unei relații de la suflet la suflet. Dacă Papesa își asumă lumea, Eremitul se îndepărtează de ea. Această relație se bazează pe impermanență, în ea se comunică și se desfășoară cunoașterea. Ea este acoperită cu vălul instituției sale, drept urmare nu este liberă. El este cufundat în propria pelerină și își păstrează lumina individuală. Papesa știe că Eremitul este viitorul său, dar pentru ea nu a sosit încă momentul să îl urmeze. Această relație este un lung și senin adio.

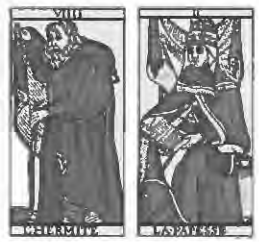

Ordinea VIIII-II. Eremitul ar putea renunța la singurătatea și libertatea sa. Mergând înapoi, pășește pe teritoriul Papesei, care îl absoarbe, îl reține lângă ea, domolindu-i impulsul de a abandona lumea. Perechea se stabilizează într-o oarecare realitate în care Papesa îl provoacă pe Eremit să accepte legea scrisă – și aceasta în ciuda faptului că natura sa profundă este criza, fiind imersat în perfecțiune. Cântă precum o pasăre într-o colivie aurită. Cu prezența sa constantă, Papesa atinge un nivel mai înalt, ceea ce îi va permite într-o zi să îi redea înțeleptului libertatea.

Papesa și Soarele

Ordinea II-XVIIII. Iată că a sosit momentul, pentru Papesă, să-și atingă cel mai înalt nivel de conștiință. Este fiica tatălui cosmic, care îi dă căldura necesară pentru a incuba și pentru a produce eclozarea fiului perfect, adică pentru a-și răspândi doctrina în lume. Ea experimentează aici iubirea necondiționată, precum cea a Fecioarei Maria pentru Tatăl divin. Ar putea, în consecință, să își piardă virginitatea din interiorul ei însăși, datorită contactului cu o ființă în fața căreia este atât de inferioară, încât rigoarea sa se dizolvă în obediență, umilință și iubire. Soarele are nevoie de ea deoarece cuvântul și înțelepciunea sa activă găsesc în Papesa un canal care reușește să atingă ființele umane. S-ar putea vorbi despre un sfânt care, ascultând învățăturile Dumnezeului său, își dedică viața salvării copiilor abandonați. Această întâlnire este de mare utilitate lumii.

Ordinea XVIIII-II. Papesa uită de lume, pentru că privirea sa este în permanență orientată spre obiectul pe care îl adoră. Este încătușată, în extaz, își uită datoria față de oameni. În această izolare ar putea totuși să scrie poezii sau rugăciuni extatice care ar fi, mai târziu, izvor de inspirație.

Celelalte perechi ale Papei

Papa și Împărăteasa

Ordinea III-V. Împărăteasa este exclusiv o creatoare în aspectele intelectual, emoțional, sexual sau material. Domină planul spațial și orizontal. Papa este un bărbat care și-a dezvoltat spiritualitatea și care acționează în planul temporal, formând o legătură de îmbinare cu planurile superioare. Împărăteasa stabilește cu el o relație de adorație fervidă. Începe să vadă lumea prin ochii Papei și se transformă în eleva sa, având atitudinea unei fiice. Papa acceptă acest devotament ca pe o hrană și un principiu al realității. Entuziasmul adolescentin al Împărătesei îl regenerează.

Ordinea V-III. În această configurație, Papa este cel care vede lumea prin ochii Împărătesei, complet sedus de farmecele ei. Drept urmare, își lasă deoparte misiunea sa de educare și se dedică cu pasiune ridicării Împărătesei din planul spațial în planul temporal, căruia îi este maestru privilegiat. Dar, dacă în poziția anterioară, ea acceptă bucuroasă să îi fie discipolă, aici îi va cere să o trateze de la egal la egal, ceea ce ar putea genera conflicte, date fiind experiențele lor de viață. Totuși, dacă Papa profită de această experiență pentru a ieși din rolul său de etern maestru care cunoaște doar discipoli mai puțin dezvoltați decât el, s-ar putea folosi de relație pentru a uni, prin intermediul celor două componente ale sale, planul orizontal cu planul vertical. Înțelegerea dintre ambii va fi atunci precum centrul unei cruci spațiotemporale.

Papa și Dreptatea

Ordinea V-VIII. Papa simte o admirație profundă față de perfecțiunea feminină. Pentru el, această întâlnire este imensă, până în punctul în care Dreptatea ar putea reprezenta arhetipul Sfintei Biserici. Din cauza experienței sale, înaintea Dreptății Papa devine fiu și servitor. Se pregătește să o însoțească și să îi fie alături în toate. Din perspectiva mitului, s-ar putea compara cu tâmplarul Iosif și Fecioara Maria: un profund respect, însoțit de o iubire care venerează. Dreptatea are scopuri înalte care se dirijează spre echilibrul umanității. Transmite lumii un adevăr material și spiritual. În Papa găsește emisarul ideal care îi va face posibilă comunicarea. De asemenea, poate fi o femeie în echilibru deplin și maturitate, unită cu un bărbat responsabil care o admiră sau chiar o companie care își găsește managerul ideal.

Ordinea VIII-V. Papa își acordă aici rolul principal și păstrează secret, într-un plan secund, perfecțiunea femeii care îl susține și care îi conferă echilibrul. Ea acceptă situația pe care tinde să o prețuiască, acceptând că bărbatul își desfășoară egoul în acțiunea socială și atribuindu-și rolul de stăpână a casei. Ea știe că este indispensabilă pentru acțiunea Papei.

Papa și Steaua

Ordinea V-XVII. Această pereche dobândește o mare bogăție, o comunicare amplă. Papa își aduce experiența, iar Steaua – eterna sa tinerețe. Tot ceea ce Steaua primește de la univers oferă Papei. Tot ce primește Papa de la divinitate, îi oferă Stelei. Sacrul și natura formează o uniune magnifică. Spiritul Papei se materializează în Steaua și materialitatea cosmică a Stelei se spiritualizează în Papa. Acesta, mediator, permite comunicarea între cer și pământ, între lumea spirituală și lumea materială, între conștiință și corp. Este o punte spirituală. Plasat înaintea Stelei, își păstrează legătura cu lumea. Steaua, care purifică râurile și hrănește pământul, primește din cosmos pentru a da materiei. Prin apele râurilor primește Papa cadoul de la Steaua: ajunge la el prin intermediul discipolei lui și urcă până în mâna sa îmbrăcată în albastru ceresc. Atunci, îl poate transmite conștiinței umane. Ambii fac o treabă bună. Papa nu se îndepărtează de viața materială pentru a atinge o viață spirituală pură, căci nu există. Sufletul și corpul sunt strâns unite, lucrarea trebuie să se facă în ambele aspecte. Nu se poate lucra spiritul fără a acționa asupra relației cu lumea materială. Papa primește de jos în sus, când comunică divinității rugăciunile discipolilor săi, și primește din cer spre pământ, când comunică iluminarea. Steaua primește de sus în jos, ceea ce înseamnă că își aplică inteligența, emoțiile și sexualitatea pentru a îngriji și a face pământul să producă. Vedem însă în arborele care a crescut o pasăre care se pregătește să zboare spre stele. Această pasăre reprezintă golul esențial al conștiinței sale, eliberată de ideile parazite. Am fost praf și în praf ne vom întoarce. Când sunt împreună, Steaua și Papa spun: „Voi fi pulbere de praf, dar un praf luminos." Steaua ne spune că suntem praf, dar un praf de stele, iar Papa ne spune că această luminozitate materială este cea la care trebuie să ne întoarcem. Papa face un gest de unire cu mâinile sale, ambele sacralizate de o cruce, unindu-i pe cei doi acoliți ai săi. Steaua, cu unul dintre ulcioarele sale, dă apa galbenă și luminoasă care provine de la cele patru stele luminoase. Prin celălalt, varsă apa albastru închis care provine de la cele trei stele albastru închis. Unește întuneric și lumină, intuiție și inteligență. În cele din urmă, Papa își învață elevii că femeia goală este sacră, nu numai în calitatea sa de mamă, dar și pentru frumusețea, inteligența și sexualitatea sa creativă care permite continuitatea vieții.

Ordinea XVII-V. Deși sunt împreună, Steaua și Papa își arată spatele. Fiecare la locul său, ea în natură, el în templu. Fiecare acționează în felul său și s-ar putea spune că își mențin relația în secret. Ea este goală; el apare îmbrăcat. Ea acționează singură, el învață numeroși elevi. Bărbat remarcabil în spirit, femeie remarcabilă pe pământ. Fiecare își păstrează creativitatea și felul de a fi. Se însoțesc reciproc și, în secretul complicității lor, experimentează o plăcere imensă. Nu mențin o relație sexuală (cel puțin, nu încă). El este ceremonios și poate intra în conflict cu ea încercând să o transforme în eleva sa, în timp ce ea se luptă pentru a-și afirma libertatea.

Papa și Luna

Ordinea V-XVIII. Papa se află în fața unei femei care reprezintă chipul feminin al divinității, mama cosmică. Totuși, el nu este tatăl cosmic, ci reprezentantul său. Se va transforma deci în loialul servitor al Lunii. Dacă Luna simbolizează nebunia, Papa ar putea deveni terapeut și și-ar putea petrece întreaga viață ocupându-se de ea. De asemenea, poate fi un profesor care, în lipsa creării poeziei, își propune să se facă iubit de elevi. În orice caz, se va lăsa absorbit cu o infinită bucurie. Luna, în întâlnirea ei cu Papa, atinge starea de pace: nimic nu o forțează. În sfârșit, poate fi ea însăși, fără piedici. În noaptea întunecată, Papa va îndrăzni să aprindă o torță.

Ordinea XVIII-V. Papa este cunoscut în comunicare, cu forțele mamei cosmice. Îi dezvăluie secretele și o arată luminii zilei, raționalizându-i forțele inconștiente. Dacă Luna este poetă, își va publica poeziile și va încerca să câștige diferite premii literare. Dacă este o femeie iluminată, își va transmite învățăturile sub forma unei religii organizate. Asta o poate îngrijora sau speria pe Lună sau, din contră, îi oferă o cale pentru a acționa în realitate.

Relația de pereche Împărătească - Împărat

Împărăteasa (III) reprezintă izbucnirea de după acumulare. Înflorește precum natura după iarnă, atunci când vine primăvara. Acționează fără să știe încotro se îndreaptă, din pur entuziasm creativ. Este plină de idei care pot să atingă culmile fanatismului adolescentin, debordează de iubire ideală, de dorințe sexuale nelimitate, cu corpul în efervescență. Dat fiind faptul că sceptrul său se sprijină în pubis, Împărăteasa își exercită puterea în principal din sexul său. Are în brațe un vultur mascul, simbol al gestației/pregătirii conștiinței. Pe jos, între picioarele ei, strecurându-se pe sub fusta sa, descoperim un șarpe alb, simbol al libidoului universal pe care Împărăteasa îl absoarbe din centrul pământului. Prin privirea sa verde se transmite darul eternității.

Împăratul (IIII) simbolizează tot ce este stabil, material: este puterea maximă a materiei. Poate fi contemplat doar din profil, deoarece privirea sa directă este capabilă să dezintegreze. Domnește fără efort, fără să își sprijine sceptrul de corp. Este puternic fiindcă se supune legilor universului. Îl însoțește un vultur femelă care clocește un ou, oul înțelepciunii pe care materia o ține închisă. Părul său albastru deschis sugerează o receptivitate emoțională mare, pe când părul galben al Împărătesei indică o mare activitate intelectuală.

Fără Împărătească, Împăratul este excesiv de pasiv și material. Fără Împărat, Împărăteasa este extrem de idealistă și activă.

Ordinea III-IIII. Când Împărăteasa se află în fața Împăratului, ambele personaje se privesc și se completează. S-ar spune că ea conține, în vulturul ei, *animusul* (mintea activă) a Împăratului și că acesta are, în vulturul său, *anima* (sufletul receptiv al Împărătesei). Când sunt față în față – acțiune și receptivitate – se completează. Spiritul (3) sălășluiește în materie (4) și se stabilizează. Împreună pot procrea Conștiința.

Ordinea IIII-III. Când Împăratul și Împărăteasa își întorc spatele, el își pierde orice ideal și devine, pur și simplu, materialist. Oul vulturului nu eclozează, putrezește. Fiindcă nu are scop, urmărește pur și simplu puterea de

dragul puterii. Dar, din lipsă de energie, rămâne inactiv și privește spre un trecut steril. Împărăteasa, la rândul său, își orientează privirea spre pustiul viitorului. Se poate sprijini de spatele Împăratului, dar nu este înțeleasă. Se mâhnește, se amărăște. Stabilitatea indiferentă pe care i-o împrumută Împăratul o duce la decepție și lipsă de interes pentru a acționa. Lipsită de o privire iubitoare, ajunge să se disprețuiască pe ea însăși. Această situație este aceea a unei dispute de cuplu, în care ambii protagoniști, care conștientizează ceea ce pot pierde, nu vor întârzia să se pună față în față.

Celelalte perechi ale Împărătesei

Împărăteasa și Căruța

Ordinea III-VII. Această întâlnire face posibilă crearea unei perechi extrem de energice, cu posibilități debordante de acțiune, de creație, de cuceriri, de dominare. Ambii se înțeleg în aproape tot, cu excepția unui lucru important: Împărăteasa acționează plecând de la un punct unic, un teritoriu care este al său. Stabilește, atunci, legile sale și modul de a trăi. Ar putea fi o femeie foarte atașată de o casă, de un pământ, de un loc. Prințul din Căruța, la rândul său, este un nomad într-o constantă deplasare, care nu încetează să cucerească teritorii noi. Pentru a o obține pe Împărăteasă, Căruța va trebui să se sacrifice și să fie de acord „să prindă rădăcini". Dar, dacă nu poate cuceri noi teritorii, va încerca să devină stăpân pe cel al partenerei lui. Aceasta ar putea genera fie un conflict permanent, fie o familie numeroasă.

Ordinea VII-III. Aici, personajele nu se privesc. Fiecare își conștientizează caracteristicile, fără a-i cere celuilalt să participe. El este în permanentă căutare de orizonturi noi și ea își creează și își consolidează imperiul, pornind de la un punct central care este baza sa. Comunicarea lor este spirituală, foarte intensă, dar riscă să nu se vadă prea des.

Împărăteasa și Eremitul

Ordinea III-VIIII. În această pereche se observă fie o mare diferență de vârstă, fie o diferență de experiență și temperament. Foarte uniți, ea îi este companie și îi aduce frumusețe, entuziasm și vitalitate juvenile, iar el îi oferă înțelepciune și o privire binevoitoare asupra tot ceea ce ea este. Cu Eremitul, Împărăteasa învață să fie, iar el, alături de ea, învață să trăiască. Eremitul o învață pe tânără ce înseamnă detașarea și în ea se trezește, pentru el, plăcerea sexuală. Pentru Împărătească, Eremitul este un excelent sfătuitor. Când ea vrea să acționeze, el se retrage discret, mergând înapoi, fără să înceteze să o lumineze. Împărăteasa se simte inspirată, însoțită, dar liberă.

Ordinea VIIII-III. Sunt împreună, dar nu știu de ce. Ceea ce îi unește este diferența. El se retrage de lume, ea intră în ea. Ea nu știe unde se duce, el știe de unde vine. Este o pereche opusă, diferită, care ar putea fi unită de consumul de droguri sau de băutură, de o durere sau de o lipsă. Poate ea și-a pierdut tatăl și el, fiica. Poate ea are o rană psihologică și nevoia de a forma pereche cu un bărbat care nu reprezintă niciun pericol. Fiecare îl lasă pe celălalt în pace și îi respectă misterul, iar asta îi unește. Nu știu unde merg, dar se duc împreună, mulțumiți de compania reciprocă.

Împărăteasa și Soarele

Ordinea III-XVIIII. În fața tatălui cosmic, Împărăteasa știe că trebuie să lase în urmă tot trecutul său și să înceapă o nouă viață. În globul sceptrului său, ca un astru în miniatură, se reflectă lumina astrului solar. Este conștientă că propria creativitate nu îi aparține și se dăruiește iubirii necondiționate, cu ardoarea care o caracterizează, producând creații entuziaste. Soarele, în fața acestei preotese pasionale, își manifestă toată bunăvoința pentru a-i permite să treacă de la planul terestru la planul spiritual. Acest bărbat este un maestru, pentru umanitate se află aici și ea acceptă cu bucurie să nu fie singura în viața sa.

Ordinea XVIIII-III. Aici, Împărăteasa ar vrea să rămână cu toată forța Soarelui doar pentru ea, ca și cu vulturul de pe scut. Ar putea reuși să fie singura femeie din viața lui, dar riscă să își petreacă viața fiind considerată de anturajul Soarelui ca femeia maestrului, un personaj secundar, ceea ce îi poate da ocazia de a se găsi pe ea însăși în afara acestei dependențe și de a-și crea propria lucrare, stimulată de căldura prezenței lui.

Celelalte perechi ale Împăratului

Împăratul și Dreptatea

Ordinea IIII-VIII. Împăratul, care reprezintă perfecțiunea careului Pământ, este urmat de Dreptatea, perfecțiunea în careul Cer. Este un 4 urmat de un 4 dublu. Dacă în Împărat vedem forța materială, ea este, de asemenea, prezentă și în Dreptatea, dar completată de forța spirituală. În această pereche, femeia este mai dezvoltată decât bărbatul și se transformă într-un aliat de valoare. Împăratul acceptă umil viziunea Dreptății și o aplică multiplelor sale acțiuni. Între cei doi există o înțelegere perfectă și o capacitate de a accepta obstacolele inerente. Această pereche este mai unită de putere decât de iubire.

Ordinea VIII-IIII. Împăratul degenerează: în loc să domine lumea, încearcă să își domine partenera, știind că ea îi este superioară. Perechea poate intra într-o criză de revărsare, fie în distrugerea ei, fie într-o schimbare profundă în natura fiecăruia dintre membri. În încercarea lui de a domina Dreptatea, Împăratul ar trebui să își dezvolte dimensiunea spirituală care îi lipsește. Dreptatea, care ar putea fi tentată să se limiteze la un rol matern, ar trebui să învețe să comunice, atât ca femeie, cât și ca ființă, cu cel pe care ea l-a ales să-i fie început de realitate.

Împăratul și Steaua

Ordinea IIII-XVII. Împăratul canalizează cu înțelepciune imensa activitate a Stelei. În acest râu fără de sfârșit, va crea punți, uși, sarcini utile ale energiei. Steaua, care acționează într-un singur loc, găsește în Împărat

modalitatea de a-și amplifica acțiunea spre întreaga planetă. Spiritul se poate întrupa. Perechea este unită de iubirea pentru Celălalt (semeni) și o dăruiește acestei lucrări. S-ar putea spune că pasărea neagră a Stelei leagă o relație cu vulturul Împăratului, poate pentru a-l învăța să zboare. Forțele inconștiente își găsesc o rațională flexibilă, pe care o pune în practică în viața cotidiană.

Ordinea XVII-IIII. Aici, Împăratul vrea să conducă acțiunea Stelei. Ar vrea să fie izvorul, să domnească peste ce nu se poate domni, să raționalizeze instinctele neîmblânzite ale inconștientului. Ar vrea ca toată energia Stelei să se întoarcă spre el și nu spre lume. În cel mai bun caz, o protejează și îi permite să își continue acțiunea, dar această protecție poate căpăta nuanțe de proxenetism și Împăratul să aștepte de la Steaua – fundamental sacră și liberă – să se sacrifice pentru el.

Împăratul și Luna

Ordinea IIII-XVIII. Împăratul, susținut de o femeie care o reprezintă pe mama cosmică, experimentează o schimbare esențială, acțiunea sa devine intuitivă, poetică, poate puțin nebună, iar puterea sa, ca și în cazul regelui Lear, poate cădea în fățărnicie, capriciu. În cazul unui mare artist, va fi condus spre crearea operei sale magistrale. La rândul său, Luna găsește în el o rădăcină care o ancorează în realitate, un cămin sigur, o structură mentală care îi permite să exprime tot ce este în ea infinit și nu are formă. Va fi situația unei pictorițe suprarealiste căsătorită cu un fotograf care face fotografii de identitate. Acest bărbat îi permite Lunii să trăiască în interiorul limitelor lui iubitoare, fără a se trăda pe ea însăși.

Ordinea XVIII-IIII. Aici, perechea intră într-un soi de nebunie. Domnește intuiția. Împăratul pierde măsura și contactul cu lumea materială, devenind lunatic. Este capabil să facă cincisprezece copii cu partenera sa. Ea este regina în casă și membrii familiei ei îi vor fi subordonați. Cu toate acestea, dacă Împăratul decide să își

demonstreze puterea masculină, poate fi de folos pentru a face ordine în acea familie: va deveni organizatorul vieții cotidiene și al cultului mamei...

Relația de pereche Căruța - Steaua

VII și XVII sunt cele două numere cele mai active ale seriei lor. Așa cum am văzut, VII acționează de la pământ spre cer: reprezintă spiritualizarea materiei, pe când XVII acționează de la cer spre pământ: reprezintă materializarea spiritului. Împreună produc Marea Lucrare. Pe lângă relația lor în numerologia Tarotului, observăm că aceste două arcane reprezintă un bărbat, respectiv o femeie care se pot uni ca pereche din diferite motive. Căruța călătorește într-un baldachin înstelat care sugerează că acțiunea sa se extinde pe întreaga planetă. Steaua, sub un cer deschis, îngenunchiată într-un pământ ales, vorbește despre extensia spațiului cosmic. Prințul din Căruță are doi aliați: caii săi, mascul și femelă, care înaintează cu o intenție prestabilită de a obține ceva. Cei doi aliați ai Stelei sunt cele două ulcioare ale sale care reprezintă un anume har. Ea apare într-o nuditate care-i sugerează îndepărtarea de orice definiție sau bogăție materială. Puterea sa constă în modestie. El, încoronat, îmbrăcat și decorat cu toate însemnele puterii, reprezintă valoarea orgoliului sacru: este recunoscut ca mesager al cosmosului. Ambele personaje poartă, fiecare, un semn al fecundității: picătura verde a Căruței reprezintă sperma imortalității, pe când semnul în formă de germen sau de gură de pe abdomenul Stelei ne indică o capacitate de reproducere feminină care trece dincolo de viața organică.

Întâlnirea dintre aceste două arcane creează o acțiune de mare intensitate în lume. Forțele lor sunt egale, dar au atitudini diferite. Prințul din Căruță cucerește, dar se lasă purtat spre lume. Nu este neapărat războinic, misiunea lui poate fi aceea de a pune sămânța spiritului în lumea materială. Steaua acționează, la rândul său, dintr-un loc exact. Și-a găsit locul sacru și dă lumii, în flux perpetuu, ceea ce primește de la cosmos.

Ordinea VII-XVII. Căruța poate lua Steaua în aventurile sale. Atunci, pleacă împreună să cucerească lumea. Cu nomadismul său, o scoate din viața sedentară. Sau, dacă nu o ia, îi poate transmite lucrarea/opera.

Ordinea XVII-VII. Această pereche este formată din ființe atât de similare încât, în această ordine, se mențin toate valorile. Singura diferență este că mobilitatea Căruței este înfrânată de lipsa de dinamism a partenerei sale.

Celelalte perechi ale Căruței

Căruța și Dreptatea

Ordinea VII-VIII. Căruța își păstrează toate calitățile de cuceritor care acționează în materie și în lume, dar, de data asta, a întâlnit o parteneră care îl disculpă în totalitate. Cea mai mică acțiune a sa, fie ea oportună sau greșită, primește aprobarea necondiționată a Dreptății. Această femeie, complet loială și complice, maternă, îl sprijină fără rețineri. Ba mai mult: îi dă o armă, spada sa, care poate fi considerată o justificare teoretică, o constituție, un discurs, care-i permite să își impună moftul, fie el benefic sau distrugător pentru lume. Ea, trăind în echilibru, nu mai are un câmp în care să se desfășoare. Singură, se plictisește. Întâlnirea sa cu Căruța îi oferă ocazia să se avânte în aventură, în acțiune, în minunatul dezechilibru al excesului. Se simte vie.

Ordinea VIII-VII. În această situație, toate acțiunile Căruței sunt judecate și echilibrate de Dreptatea. Îl supune pe prințul Căruței propriei sale dorințe de perfecțiune, îl înfrânează, nu poate să-i accepte spontaneitatea. Își petrece timpul cântărind binele și răul, utilitatea și inutilitatea acțiunilor lui. Poate, de asemenea, să-i înfrâneze excesul acțiunilor, un eventual risc de stângăcie sau de violență, temperând-o și corectând-o. Ar putea să utilizeze Căruța pentru a-și impune legile în lume. El, admirând-o și simțind că a întâlnit mama ideală, i se încredințează, ascultător. Dar, de asemenea, poate simți o frustrare legitimă...

Căruța și Luna

Ordinea VII-XVIII. Căruța (gradul 7) este cea mai activă din seria sa. Unindu-se cu Luna, care este cartea cea mai receptivă dintre toate arcanele

majore, primește prin acțiunea ei alte recompense decât cele ale cuceririi. Intuiția, sensibilitatea, modestia sunt câteva dintre obiectivele sale. Sub influența Lunii, în loc să se servească pe sine, Căruța se pune la dispoziția unei cauze nobile. Caii Căruței își folosesc energia pentru a câștiga teren și pentru a avansa; în Luna, transformați în câini, descoperă adorația/venerarea. Prințul poate ieși din el însuși și recunoaște importanța Celuilalt. Datorită Căruței, Luna poate ieși din imobilitatea și întunericul ei și intră în lume.

Ordinea XVIII-VII. În această configurație, Căruța își pierde interesul față de lume și dorește să o cucerească definitiv pe femeia care reprezintă arhetipul mamei cosmice. Asta implică unele riscuri: ea este atât de misterioasă și de întunecată, atât de concentrată și de receptivă, încât este infinită. Prințul ar putea ajunge să își nege esența și să se transforme într-un meditativ, la fel de bine cum s-ar putea aventura pe calea nebuniei. Această relație l-ar putea duce spre sanctitate sau spre adicție... Pentru ea, în acest caz, prințul este o contribuție în plus, o energie în plus, pe care o devorează cu delectare. Ar face bine să îl scoată din fascinația lui, propunându-i obiective care se dovedesc străine de ea însăși. Dacă Luna se transformă în profesoara binevoitoare pentru prinț, relația poate fi productivă.

Celelalte perechi ale Stelei

Steaua și Eremitul

Ordinea VIIII-XVII. Trăind toate experiențele și atingând înțelepciunea, Eremitul a abandonat legăturile cu viața materială. Acum umblă înapoi pentru a se refugia în natura reprezentată de Steaua. Această femeie întrupează aici îmbinarea primitivă și directă, pură, cu cosmosul. Extrema generozitate a Stelei îi permite Eremitului să dea această cunoaștere acumulată și să o transmită lumii. Găsește în Eremit o persoană care alipește acțiunii sale naturale, calități ale gândirii raționale și metaraționale. Steaua accede la forma cea mai sublimă a minții și, în schimb, îi dă Eremitului tot ce poate da, transformându-se, într-un anumit mod, în uleiul felinarului său.

Ordinea XVII-VIIII. Eremitul devine aici izvor al acțiunii, în așa fel încât activitatea naturală a Stelei este tulburată de raționamentul extrem al înțeleptului. Criza Eremitului provoacă o îndoială în harul Stelei. Este utilă divulgarea cunoașterii sale, ajutarea lumii? Sau trebuie să se retragă? Steaua și-ar putea pierde spontaneitatea și credința, devenind prea reflexivă. Ar putea fi perechea unei femei al cărei tată nu a fost prezent, ca arhetip substitutiv. Va fi vorba deci despre ruperea îndoielii și întoarcerea la o acțiune provenită din inimă, atât pentru unul, cât și pentru celălalt.

Steaua și Soarele

Ordinea XVII-XVIIII. Steaua, care primește cunoașterea de la cei opt aștri ce simbolizează perfecțiunea cosmosului, își realizează acțiunea în locul pe care l-a găsit și ales. Păstrează însă o oarecare nostalgie a înălțimilor, simbolizată de pasărea neagră care ar putea zbura pentru a se întoarce la origini. Această nostalgie a măreției tatălui suprem este dizolvată de întâlnirea cu Soarele. Ultima stea galbenă și roșie dobândește, în Arcana XVIIII, un chip uman și, umplându-și inima cu căldură, îi aduce posibilitatea de a crea o pereche cu un bărbat de nivelul său. Râul vital care curge în partea inferioară a Soarelui simbolizează imensa lui iubire pentru Steaua. Întâlnindu-se amândoi, liniștitul flux care contribuie la alimentare se poate transforma în râu tumultuos care este oferit lumii întregi. Este o pereche dedicată umanității, iubirii universale.

Ordinea XVIIII-XVII. Aici, Steaua, în loc să își ofere forțele lumii, le restituie aștrilor de la care provin. Aceasta ar putea fi triumful păsării negre: în loc să se ofere umanității, femeia goală adoră Soarele cu atâta energie încât riscă să îl înece. Dorindu-l numai pentru ea, îl separă de lume. Soarele are un rol patern, se lasă încătușat de această fiică incestuoasă și strălucește doar pentru ea, privându-i pe ceilalți de căldura și lumina lui care insemințează. Această pereche trebuie să învețe să se deschidă lumii și să facă loc Celuilalt; Soarele trebuie să o facă biruindu-și dorințele, iar Steaua – învingându-și gelozia.

Relația de pereche Dreptatea - Eremitul

Dreptatea, Arcana VIII, corespunde numărului perfecțiunii: echilibru în corp, echilibru în spirit. Nimic nu i se poate adăuga, nimic nu i se poate lua. Celorlalți, ca și sieși, le dă ceea ce merită. Lumina care urcă din coroana sa spre cer sugerează că este un canal care pune în acțiune legile cosmosului. Cercul galben închis din mijlocul coroanei sale simbolizează privirea divinității. Brâul roșu care îi ține aranjamentul de pe cap ne arată că Dumnezeu este în acțiune. Centura albă de pe fruntea sa reprezintă puritatea gândurilor sale. Ne privește în față: este oglinda noastră. Frânghia pe care o poartă la gât arată faptul că este complet legată de misiunea sa. Tronul pe care îl are în spate contrastează cu podeaua sălbatică pe care-și odihnește picioarele: semnalează că perfecțiunea sa este atât externă, cât și internă. În mâna dreaptă ține strâns o spadă albastru deschis, simbol al Intelectului, din textul sacru al Legii, și cu ea taie tot ce este superficial, subiectiv, tot ce este produsul egoului individual. Cu mâna stângă, formând cu degetele un semn de unire și pace, ține o balanță care echilibrează contrariile, făcându-le complementare. Îmbrăcată în roșu, cu nouă pete de hermină pe lateral, își etalează originea regală și ne arată că dreptatea trebuie să fie prima caracteristică a ființei umane. Unește pedeapsa (spada) și recompensa (balanța). Dacă roșul din îmbrăcămintea ei reprezintă acțiunea, lipsa de căldură a mantiei sale albastre exprimă capacitatea de reflectare, de cugetare a oricărei acțiuni preliminare. Partea stângă a acestei mantii se adâncește ca o rădăcină, în pământ: ca un păianjen în pânza sa, așteaptă, fixată în deplinul prezent. Este perfectă. Nu se poate schimba. Este axa imuabilă a efemerității, golul central al roatei.

În schimb, Eremitul (VIIII) reprezintă criza, tranzitul, progresia înapoi. Cu părul și barba de culoare albastru deschis (spiritualitate totală), cu gluga și mantia sa groasă învăluind cu întuneric corpul său pentru a-l transforma în spirit, cu felinarul și cu bastonul său roșu (înțelepciune devenită acțiune pură), abandonează perfecțiunea. 9 este primul număr par divizibil cu 3, care îl face activ în trecut și receptiv spre viitor: se desprinde de 8 pentru a merge mai departe, fără să știe unde; taie cercul perfecțiunii pentru a-l transforma în spirală activă. Își ridică felinarul, simbol al înțelepciunii, nu pentru a-și lumina calea, ci pentru a fi urmat în regresul său. Lumina înțelepciunii sale nu este făcută pentru a fi arătată: se luminează pentru a

fi văzut. Ales de destin, este precum Nebunul care a parcurs toată calea primei serii, a trăit toate credințele, toate iubirile, toate dorințele, toate acțiunile... Acum se retrage așteptând sosirea unui nou ciclu.

Ordinea VIII-VIIII. Când Dreptatea este urmată de Eremit, se produce un eveniment benefic: Eremitul aduce Dreptății un nou punct de vedere care, eliberând-o de perfecțiune, o eliberează de moarte. Permanența Dreptății se echilibrează cu efemeritatea Eremitului. Alături de el, ea devine mama ideală și el, tatăl înțelept, binevoitor, capabil să acorde iertarea sa. Când Dreptatea este însoțită de Eremit, devine mai umană și încearcă mai mult să înțeleagă decât să pedepsească.

Ordinea VIIII-VIII. Când pe Eremit îl urmează Dreptatea, există pericol de conflict. Dreptatea taie cu spada sa orice urmă de compasiune, orice capacitate de a intra într-o criză pozitivă. Devine absolutistă și nu acceptă gânduri caritabile. Eremitul nu mai poate merge înapoi (regresa) fiindcă spada normativă a Dreptății îl reține în mișcarea sa de detașare. Pierzându-și speranța în viitor, s-ar putea retrage în singurătate și ar putea face o obsesie pentru trecut, cu riscul de a adopta comportamente autodistructive, precum alcoolismul. El, care, cu bastonul său roșu purtat de mâna albastru deschis și-a controlat pasiunile, îndură, în această situație, negativitatea Dreptății. În mod clar, Dreptatea trebuie să coboare sabia, agresivitatea verbală și să accepte că Eremitul o depășește.

Celelalte perechi ale Dreptății

Dreptatea și Soarele

Ordinea VIII-XVIIII. Atunci când repartizează lauda și pedeapsa, un judecător întotdeauna poate face greșeli și se poate lăsa purtat de bezna instinctelor inconștiente. A judeca este greu, este o responsabilitate imensă. Când se întâlnește cu Soarele, Dreptatea primește siguranța absolută de a emite decrete juste și luminoase. Dar în această pereche, Soarele are un nivel de conștiință superior Dreptății. Neapărat, va deveni ghidul său. Ea îi va oferi tot ce este capabilă să ofere: încrederea sa

iubitoare și totală, încredințându-i spada și balanța. Soarele, datorită acestei servitoare loiale și prin intermediul ei, poate realiza schimbări majore, noi construcții, poate vindeca trecutul. Este începutul său de întrupare în realitate.

Ordinea XVIIII-VIII. Aici, Soarele ocupă locul central și retrogradează Dreptatea într-un plan secundar. Acest lucru ar putea avea drept urmare un conflict în care Dreptatea i-ar putea diminua acțiunea, devalorizând-o pentru a-l face să coboare la nivelul Eremitului care se îndepărtează de lume. Soarele, la rândul său, va încerca să transforme Dreptatea în Luna, o femeie care i se potrivește, dar va fi inutil, fiindcă ea se va simți deposedată de realitatea sa materială. Problema acestei perechi este că niciunul dintre cei doi nu îl acceptă pe celălalt așa cum este: el vrea ca ea să fie mai mult decât este și ea, ca el să fie mai puțin decât este. Soluția este să se accepte așa cum sunt și să renunțe la exigențe.

Celelalte perechi ale Eremitului

Eremitul și Luna

Ordinea VIIII-XVIII. Arta Zen spune că un grăunte de nisip în cerul amiezii întunecă cerul întreg. În acest caz, în mod contrar, un singur felinar în bezna nopții luminează lumea întreagă. Eremitul se retrage, aducând comoara sa de lumină, concentrare mentală și nivel intens de conștiință unei ființe care funcționează exclusiv cu inconștientul și cu intuiția. Dintr-odată, devine inima luminoasă a nopții și totul capătă sens. Am putea să ne imaginăm un terapeut care decide să formeze o pereche cu o pacientă a sa. Este posibil. Sau un înțelept care formează un cuplu cu o dansatoare din buric sau un filosof care se contopește cu poeta sa... Amândoi se îmbogățesc în relație.

Ordinea XVIII-VIIII. Aici, predomină noaptea. Felinarul Eremitului devine insuficient. Nebunia depășește terapeutul, dansatoarea transformă înțeleptul în amant gelos, filosoful delirează... sau se izolează, fără să ajungă să își înțeleagă poetesa. Aici, riscul, atât pentru Eremit, cât și pentru Luna, ar fi abuzul de substanțe toxice,

alcool sau droguri. Singura soluție este ca Eremitul să se lumineze și să se transforme în Soare, ajungând atunci la sanctitate, la puterea totală a iubirii.

Relația de pereche Lună-Soare

În psihologia jungiană, ca și în miturile amerindiene sau africane și în iconografia primitivă europeană, perechea formată din Lună și Soare întrupează întâlnirea fundamentală între tatăl cosmic, soarele, dătător de lumină și de viață, înălțat la divinitate cu numele de Ra, în Egipt, și mama arhetipală, luna, regina nopții, a teritoriului gestației și al intuiției, stăpâna apelor, care guvernează mișcarea mareelor. Potrivit științei moderne, oceanele sunt matricea fundamentală a vieții de pe Pământ. În Tarot, simetria dintre ambele cărți este evidentă: sus, un astru dotat cu chip, care își proiectează, sub forma unor picături multicolore, influența în viața terestră. În Soarele, sunt doi copii gemeni care primesc beneficiile astrului patern: și în Luna sunt doi câini sau lupi, simboluri ale vieții animale, ale egoului uman, și un crab camuflat în profunzimile unui lac sau ale unui ocean, precum un copil în stadiu de gestație, în apele matriciale.

Aceste cărți au numeroase semnificații, dar de multe ori ne trimit cu gândul, în citire, la un tată sau la o mamă idealizați, fie pentru că au fost într-adevăr perfecți, fie pentru că au fost absenți din viața consultantului. Este un lucru frecvent să vezi cum o femeie al cărei tată a fost absent face din Soare partenerul dorit. Bărbatul care se îndrăgostește de ea ar trebui atunci să facă eforturi imense pentru a se ridica la înălțimea așteptărilor ei de copilă, iar aceste eforturi nu vor fi niciodată suficiente. De asemenea, bărbatul care gândește că „nicio femeie nu gătește la fel de bine ca mama mea" are în minte, ca parteneră dorită, Luna mitică și solemnă, niciodată obosită, niciodată ciufulită, niciodată indispusă, întotdeauna sublimă și misterioasă.

Pe scurt, doar Luna este la înălțimea Soarelui – și viceversa. Există în fiecare dintre noi ceva din această feminitate și această masculinitate fabuloasă, o comoară de claritate și intuiție, de valoare și de blândețe, de spirit întreprinzător și capacitate de a asculta. Aceste cărți ne amintesc, de asemenea, care sunt valorile noastre și că este timpul să le cultivăm.

Ordinea XVIIII-XVIII. Când pe Soare îl urmează Luna, cele două valori (activitate și receptivitate) sunt inversate. Poate însemna că, în pereche, femeia este mai masculină și bărbatul mai feminin. Aceasta provoacă o dezordine cosmică, deoarece Soarele nu poate reflecta Luna, nu e în firea lui să reflecte, iar Luna, fiind un satelit și nu un astru, nu poate străluci cu lumină proprie. Numeroase suferințe psihice își pot avea originea în această dislocare fundamentală, iar conștientizarea ei este primul pas spre vindecare.

Perechile care însumează XXI

Unsprezece căi de realizare

Am văzut că una dintre posibilele strategii de organizare a celor 22 de arcane majore constă în a le grupa în perechi a căror sumă să dea 21 (vezi pag. 40-41). Această organizare dă următoarele perechi: Nebunul – XXI, I – XX, II – XVIIII, III – XVIII, IIII – XVII, V – XVI, VI – XV, VII – XIIII, VIII – XIII, VIIII – XII, X –XI.

În centrul acestei scheme ne întâlnim cu perechea formată din Roata Norocului (X) și Forța (XI), care ar putea fi considerată inima Tarotului. Dacă observăm personajele prezente în ambele cărți, am putea spune că între cele

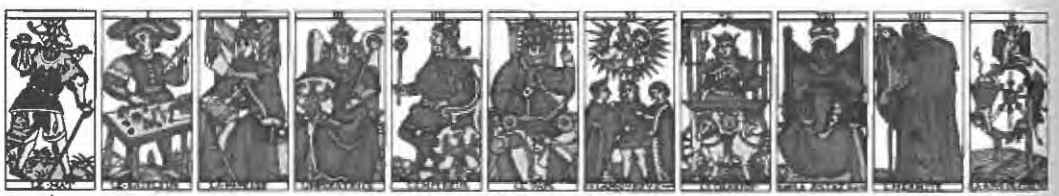

două se reunesc toate elementele Lumii. Efectiv, femeia și leul Forței ar putea înlocui femeia și leul Lumii. În privința celor trei personaje ale Roatei Norocului, s-ar putea, dacă se dorește, să li se atribuie rolurile următoare: animalul care coboară, de culoarea pielii, ar putea fi boul/calul Lumii; sfinxul înaripat ar putea fi îngerul; și animalul galben, care urcă, ar putea reprezenta vulturul – în așa fel încât îmbinarea acestor două cărți permite recrearea lui XXI.

Indiciul în sine ne îndeamnă să citim, în jurul perechii X-XI, toate perechile prezente în această combinație, având ca obiectiv înțelegerea felului în care aceste două energii formează un traseu, o cale de realizare. Cu aceste unsprezece perechi, Tarotul ne propune unsprezece combinații de energie care, unindu-se, rezultă Lumea, un XXI.

Nebunul → ← Lumea (XXI)

Nebunul și Lumea sunt complementari, dar nu au aceeași acțiune. Nebunul este reprezentat în mers, înaintând de la începutul Tarotului până la final. Lumea este reprezentată fixă, cu femeia stând într-un picior, ca și cum ar sugera că este la locul său. În cel mai înalt grad de interpretare al său, Nebunul este energia pe care am putea-o numi divină, pentru credincioși, sau cosmică, pentru necredincioși. Dat fiind faptul că nu are limite, nici număr, nici definiție, plus că este energie pură, Nebunul tinde să impregneze toată materia. Este 100% activ. Este motorul central al întregului univers, al vieții. Acțiunea Lumii, din contră, dacă nu poate fi calificată drept receptivă, constând, de fapt, în a strânge, a intercepta, a aspira: este o activitate care se desfășoară, pornind dintr-un loc determinat. Lumea întreagă, în fiecare clipă, inspiră energia fundamentală care, la rândul său, în fiecare clipă, o impregnează și o pătrunde. Este un act de iubire permanentă. Anumiți ezoterici ai secolului trecut i-au atribuit Nebunului numărul XXII. Pentru Nebun, ar fi o situație aberantă, care ar echivala cu a-l face să vină după Lumea. Ar însemna că, fundamental, materia îl respinge în fiecare clipă și

că în fiecare moment îl abandonează. Energia fundamentală a Nebunului caută Lumea și Lumea are nevoie de energia Nebunului pentru a trăi.

Magicianul (I) → ← Judecata (XX)

Magicianul, care se orientează mereu în sus, căutând magia și forțele Înaltului, întâlnește ce este cel mai înalt, în Judecata: evoluția maximă a Conștiinței simbolizată de înger. Nu mai este vorba despre o căutare, ci de o schimbare. Moneda pe care Magicianul o are în mână, existența sa materială, corespunde aurei galbene a îngerului și oului de aur pe care îl are la ceafă. Se poate spune că începătorul, pe calea Conștiinței, caută chemarea îngerului, inițierea. De asemenea, este o ființă tânără care intră în viață cu intenția de a întemeia o familie. La rândul său, conștiința supremă caută un inițiat care să înțeleagă calea cunoașterii.

Papesa (II) → ← Soarele (XVIIII)

Papesa, creată să acumuleze, să studieze în interiorul unui claustru, primește, cu Arcana XVIIII, lumina, libertatea de acțiune, posibilitatea de a transmite cuvântul sacru lumii întregi. Acum nu mai este singură în fața cărții sale: Intelectul/Verbul se face carne și căldură, oul ar putea ecloza. Dacă reprezintă un scriitor, un actor sau o actriță, Soarele este succesul lor, pătrunderea lor în lume. Pentru zeul Soare, Papesa reprezintă, de asemenea, practica rugăciunii, a dialogului cu creatorul. În peisajul scăldat de lumina solară, claustrul Papesei este o zonă de refacere, de umbră și răcoare.

Împărăteasa (III) → ← Luna (XVIII)

Acțiunea fără măsură a Împărătesei întâlnește recepția fără limite a Lunii, două aspecte ale feminității creative. Această întâlnire este ca o bombă în care Împărăteasa este fitilul aprins și Luna, pulberea care explodează. Capacitatea creativă a Împărătesei, absorbită de imensitatea Lunii, se multiplică până la proporții cosmice. Acum nu mai este o femeie, ci Feminitatea. Luna, cu Împărăteasa, experimentează entuziasmul acțiunii. Ea, cea care atâta vreme a așteptat soarele, găsește în Împărătească pântecele care o primește și o naște, pentru că, dacă Papesa reprezintă virginitatea, Împărăteasa reprezintă fecunditatea. Împărăteasa reprezintă corpul, sexualitatea, afectivitatea, intelectul în deplină sănătate, în care intuiția poetică a Lunii se poate întrupa.

Împăratul (IIII) → ← Steaua (XVII)

Împăratul găsește în Steaua prosperitate, sănătate, fertilitate, puritatea intenției. Tot regatul său este afectat în mod pozitiv: ea întrupează generozitatea universului ale cărei legi le aplică el. Datorită ei, învață să relaționeze direct cu forțele cosmice. Iubirea față de creație dă un ton de modestie și blândețe regatului său atotputernic. La rândul său, acțiunea generoasă a Stelei are sens doar dacă găsește o realitate în care să se reverse. Împăratul o protejează și îi dă imperiul său. Ea este precum un râu al cărui curs este dirijat de forța concretă a Împăratului, a cărui putere de acțiune o consolidează pe ea în schimb.

Papa (V) → ← Turnul (XVI)

Turnul îi dă Papei bucuria, fantezia, eliberarea sexuală, tot entuziasmul vital și lămurirea supremă care îi trebuie maestrului pentru a fi maestru: cum să își elibereze discipolii de învățăturile sale, cum să îi impulsioneze să învețe de la ei înșiși. Cu Turnul, Papa le spune acoliților săi: „Voi fi ultimul vostru maestru; nu pentru că sunt cel mai bun, ci pentru că vă voi instrui să învățați de la voi înșivă." Este, de asemenea, o figură a iluminării, a întoarcerii în prezent: teologia sau mistica propovăduită de Papa se trăiește în experiența directă a divinului.

Îndrăgostitul (VI) → ← Diavolul (XV)

Pe de o parte, un înger de lumină se remarcă în fața unui soare. Pe de altă parte, un înger al întunericului înalță o torță. Îndrăgostitul este o carte de contopire, care indică plăcerea cuiva de a face lucrurile care îi aduc satisfacție și legătura emoțională liber consimțită. Diavolul, la rândul său, reprezintă forța sexuală venită din bezna profunzimilor ființei; pasiunea și instinctele, creativitatea, ruptura limitelor, revolta împotriva forțelor raționale. Personajele Îndrăgostitului stau în picioare pe un pământ cultivat, lucrat. Este o suprafață care tinde să comunice cu valorile cerești, să crească până la Îndrăgostitul central care iubește tot și pe toți, fără excepție: soarele alb. Diavolul este antiteza acestui lucru: personajele se află în caverna primordială, cu picioarele în magma întunecată, refuzând lumina divinității. Diavolul aprinde propria torță, lumina sa personală. Dacă Arcana VI este socială, Arcana XV este o carte a pasiunii, căreia nu poți decât să i te supui. Ambele cărți se completează: una oferă lumina Conștiinței și cealaltă,

întunericul inconștientului. Bogăția acestor două contrarii este calea pe care viața pasional-amoroasă o realizează: iubirea ne obligă să cunoaștem dorințele pasionale, să ne identificăm proiecțiile. În mod contrar, misterul gustului, a ceea ce, irezistibil, ne place, constituie un traseu de învățare al iubirii. Unirea dintre îngerul tenebrelor și îngerul iubirii ne amintește că, în perimetrul pasiunii și al iubirii, suntem deopotrivă divini și diabolici. Ceea ce ne place cu adevărat este ancorat în inconștientul nostru, în creativitatea noastră profundă.

Căruța (VII) —> <— Temperanță (XIIII)

Căruța, prin esență cuceritoare, uită de ea însăși. Se unește cu mișcarea lumii. Temperanță se întoarce la valorile spirituale, la comunicarea cu sine. Amândouă sunt complementare: acțiunea pură a Căruței, condusă către un obiectiv exterior, ar putea deveni distrugătoare fără subiectivitatea și măsura Temperanței. Când Căruța se luptă, Temperanță binecuvântează, îi calmează agresivitatea, o protejează de excesele energiei sale. Asemenea cailor albastru deschis care sunt motorul acțiunii materiale ale Căruței, aripile albastru deschis ale îngerului reprezintă motorul acțiunii sale spirituale. Mișcarea Căruței este orizontală, se dezvoltă în spațiu, pe când cea a Temperanței este verticală, se dezvoltă pe linia timpului. Căruța caută înțelepciunea pe pământ, îngerul aduce înțelepciunea lumii cerești. Cele două cărți trebuie văzute în același timp, nu una după cealaltă, ci precum un acord. Fără Căruță, acțiunea Temperanței ar putea rămâne în circuit închis, inconștientă, îndoielnică. Căruța îi oferă un mediu de acțiune în lume, materializându-i armonia. Ceea ce este înăuntru se petrece la fel ca ceea ce este în exterior. Lumea de afară este așa cum suntem pe dinăuntru. De asemenea, în această pereche se poate vedea o persoană care acceptă să fie protejată, ghidată.

Dreptatea (VIII) —> <— Arcana fără nume (XIII)

Perfecțiunea Dreptății, care tinde spre paralizie, găsește în Arcana XIII posibilitatea transformării și conștientizării efemerității. Această contopire le permite să nu se reprime, dar în schimb, să adune, să colecteze. Adevăratul echilibru al Dreptății constă în acceptarea transformării. Mesajul său ar putea fi: să își dea fiecare ceea ce merită – iar Arcana XIII adaugă: „cu riscul de a provoca o revoluție". Această îmbinare ne arată că singurul mod de a fi bine cu sine este acceptarea transformării de sine. Tot ce rămâne imobil în noi ne rănește, ne face rău. Dacă o persoană este în continuă transformare, înseamnă că este vie. Arcana XIII găsește în Dreptatea un sens al evoluției sale. Așa cum ordinea se alimentează cu haosul, haosul are nevoie de ordine pentru a dobândi formă. Curățenia Arcanei XIII are sens dacă obiectivul său este de a constitui un echilibru, o nouă concepție a perfecțiunii sau a Legii. Termenul „tohu bohu" înseamnă, în ebraică, haos, nouă ordine.

Eremitul (VIIII) —> <— Spânzuratul (XII)

Aceste două arcane ne trimit cu gândul la două căi de cunoaștere pe care tradiția alchimică le numește „Calea uscată" și „Calea umedă". În Calea uscată, cel care caută, studiază, citește și recitește, se roagă, se obligă la niște practici și o disciplină de neclintit, până când găsește înțelepciunea. În Calea umedă, nu se caută: se primește, ca în proverbul zen: „Ușa deschisă la nord, la sud, la est și la vest". Spânzuratul nu face eforturi, se predă, acceptă vacuitatea, abandonează alegerea, voința. Eremitul a căutat toată viața sa, pentru a ajunge, după o muncă asiduă, la sfânta ignoranță. Aici este punctul în care se unește cu Spânzuratul: ceea ce Spânzuratul găsește prin

intermediul meditației profunde, Eremitul transmite ca rezultat al unui traseu de căutare al cărui substrat se concentrează în lumina felinarului său. Muțenia esențială a Spânzuratului este rădăcina cuvintelor exacte ale Eremitului. Ar putea fi maestrul care ghidează meditația discipolului său, aflându-se amândoi într-o relație de nevoie reciprocă. Ar putea fi vorba despre un medic și un bolnav: unul ar aduce cunoașterea necesară vindecării și celălalt va fi un obiect de studiu de practică. Într-un context mai uzual, Spânzuratul ar putea fi văzut ca un copil în gestație și Eremitul, ca un tată experimentat care îi supraveghează dezvoltarea. Fătul este atunci, pentru omul matur, speranța de a se perpetua în viitor.

În această pereche, Tarotul ne învață că, dacă cineva își dorește cu adevărat să pătrundă în el însăși, nu trebuie să uite de responsabilitatea pe care o are față de viață și învățătură. Nu poate să cadă în extaz singur, ca Spânzuratul.

Roata Norocului (X) → ← Forța (XI)

Se poate spune că aceste două cărți reprezintă inima Tarotului. Totul e pe sfârșite și, în același timp, totul începe. Eternul final, eternul început. Dacă perechea Roata Norocului – Forța este luată în considerare în acest fel, este mai ușor de înțeles semnificația ei profundă.

În Roata Norocului, toate experiențele au fost trăite. Între urcare și coborâre, ciclurile repetitive se transformă în cercuri vicioase. Le lipsește un impuls nou care să rupă acest ritm pentru ca cercul să se deschidă dimensiunii verticale și să se transforme în spirală. Forța este cea care îl aduce. Este o energie viguroasă care găsește în Roata Norocului terenul favorabil pentru a se exercita. Ca o industrie tradițională care, pentru a ieși dintr-un impas, creează un produs nou: cu Forța, energiile sexuale creative ne sunt la dispoziție în orice moment, putem dispune de ele dacă le lăsăm să circule inteligent și liber prin ființa noastră. De asemenea, ar putea fi o moleculă nouă care poate vindeca o boală până acum incurabilă. Este orice soluție creativă autentică și nouă care este generată de un blocaj și, totodată, îl

distruge. Poate fi și finalul unei situații economice și o nouă posibilitate de a crea bani. În orice eșec financiar există o posibilitate de industrie, de avântare în altă activitate. Cele două cărți interacționează în profunzime, de vreme ce, fără experiența Roatei Norocului, oricine ar putea ezita să intre în contact cu forțele profunzimilor, percepute ca ceva periculos sau terifiant. De multe ori, un obstacol sau un blocaj ne târăște spre o formă terapeutică, artistică sau spre o practică la care, până acum, nu ne-am gândit niciodată să recurgem. Arcana X este o rampă de lansare care ne permite să intrăm în noua experiență a Forței.

Mesajul Tarotului, prin această pereche, este că, de fiecare dată când un lucru se termină, trebuie să ne gândim că altceva nou începe, că sfârșitul și începutul merg întotdeauna unite.

Succesiune numerică și transfer

Chei pentru citirea perechilor

Din lipsă de spațiu, ne-ar fi imposibil să studiem toate perechile formate de arcanele majore. Dar, pentru a încheia capitolul de față, am vrut să dăm câteva exemple în plus care să furnizeze două elemente esențiale pentru citirea acestor „silabe" de două cărți.

În primele trei exemple, vom studia trei serii de două arcane majore care urmează în ordinea numerică: XII cu XIII, XV cu XVI și XX cu XXI. Prin acest studiu, vedem că ordinea numerică se poate lua în calcul și astfel: dacă perechea de cărți aleasă exprimă trecerea de la un nivel par receptiv la un nivel impar activ, dinamica interpretării nu este aceeași ca în cazul în care se merge de la acțiune la recepție.

Pe de altă parte, am decis să studiem schimbarea/mutarea simbolurilor care se efectuează între Arcana XV (Diavolul) și Arcana XVIIII (Soarele). Acest exemplu are ca obiectiv provocarea cititorului să caute, în rezonanța dintre două cărți, care sunt elementele care coincid în ambele și cum aceste elemente se transformă. Această muncă de citire dinamică este un element-cheie pentru citirea unei etalări de Tarot ca un tot și nu ca o succesiune de elemente izolate.

În aceeași ordine de idei, am propus lectura a trei și patru cărți cu acest element comun de transfer de simboluri: pe de o parte, scara XVII – XVIII – XVIIII, cu râul albastru care curge în cele trei cărți și pe de altă parte, „o descompunere" a Îndrăgostitului (VI) în trei personaje: Magicianul (I), Papesa (II) și Împărăteasa (III).

Dinspre receptare spre acțiune, de la acțiune spre receptare

Spânzuratul (XII) și Arcana fără nume (XIII)

Relația dintre aceste două arcane este una de tensiune extremă, similară acelor grinzi de beton armat care au în interior o armătură de fier beton. XII este un popas extrem. XIII este o explozie transformatoare. Se poate spune că ambii schimbă lumea: Spânzuratul, încetând să aleagă. Oprește lumea oprindu-se pe sine și se afundă în căutarea sa interioară. Arcana XIII distruge lumea veche pentru ca noua ființă să se poată naște. Două acțiuni la poli opuși, dar al căror efect comun este distrugerea vechii realități.

Ordinea numerică a ambelor cărți este XII-XIII: această cădere în sine însuși, această inversare a privirii față de lume, căutând doar ce este adevărat, această stare de ne-acțiune, ca o sămânță, pregătește eclozarea, nașterea, explozia.

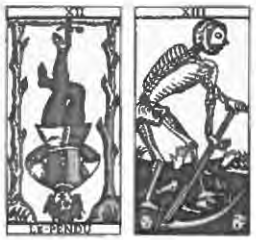

XII-XIII. Când XII îl precede pe XIII, ne aflăm în fața unui minunat moment de explozie creativă. Tot ce este conținut în Spânzuratul explodează în Arcana XIII. Marea schimbare are loc: modificare, revoluție, dar încă nu se cunoaște rezultatul. Pentru a clarifica acest aspect, va trebui să se tragă una sau mai multe cărți.

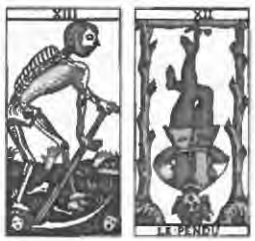

XIII-XII. Când Arcana XIII precede pe XII, suntem în fața unei mari frustrări. Toată energia transformatoare a lui XIII se ciocnește cu bariera pe care o pune Spânzuratul, ceea ce poate duce la o autodistrugere.

Diavolul (XV) și Turnul (XVI)

Încă o dată, trecem de la o carte în care personajele sunt legate (XV) și adânc băgate în lumea subterană, la o carte care reprezintă o explozie, o fericită ieșire în aer liber. Ordinea numerică este XV-XVI: Turnul reprezintă atunci prima ascensiune a energiei profunzimilor.

XV-XVI. Ne aflăm în fața unor forțe subterane care se manifestă. Tot ce a fost ascuns se spune, se descoperă sau iese la suprafață, iese la lumină. Secretele minunate sau rușinoase sunt dezvăluite. O profundă creativitate se exprimă sub formă artistică sau festivă. Poate fi un moment de mare fericire sau de mare rușine, dar în orice caz, o etapă purificatoare.

XVI-XV. Mintea coboară în profunzimile inconștientului, se agață de materie și alimentează flacăra torței creației. După fericita explozie vine consimțământul de venerare. Poate fi vestea unei mari iubiri, dar și a unei legături greu de dezlegat.

Judecata (XX) și Lumea (XXI)

XX-XXI. Când se trage XX urmat de XXI, este un succes total. Ceea ce oferă îngerul se realizează. Dorința irezistibilă atinge punctul de satisfacție. Prin intermediul îngerului, o persoană cunoaște grația, harul. Cu leul, orgasmul cosmic. Cu boul/calul, transa și pacea divină. Cele patru speranțe supreme ale ființei umane se pot realiza în acest caz. În viața materială, se transformă în campion, capabil să evite toate obstacolele și să triumfe. În forța vitală (leul), se transformă în erou, capabil să învingă moartea. În intelect (vulturul), realizează geniul, capabil să descopere ceea ce nimeni nu a mai văzut. În centrul emoțional (îngerul), se transformă într-un sfânt care nu crea nimic pentru el care să nu fie pentru ceilalți.

XXI-XX. În schimb, dacă se trage XXI urmat de XX, ne aflăm într-o situație dramatică, dureroasă: XXI (finalul) se situează la început: atunci, reprezintă închiderea, absența comunicării, autismul, inclusiv o naștere dificilă. Acest refuz al nașterii este atât de puternic încât, în Judecata, personajul care încearcă să își facă apariția din mormânt (atanorul alchimic) rămâne captiv în densitatea materiei

și, în ciuda străduinței și rugăciunilor, nu reușește să își realizeze ascensiunea. Dorința irezistibilă nu își află împlinirea, satisfacția. Lumea fiind imobilizată, cele patru speranțe supreme nu se pot realiza. Se poate resimți senzația de ratare, lașitate, mediocritate și egoism. Evident, această situație nu este ireversibilă: dacă se extrag cel puțin trei cărți, arcana următoare va arăta calea pentru a ieși din această situație dureroasă.

Transferul unei serii de simboluri de la o arcană la alta

Diavolul (XV) și Soarele (XVIIII)

S-ar putea considera că Diavolul reprezintă latura cea mai profundă, îngropată și întunecată a Tarotului. Soarele, în schimb, este simbolul cel mai luminos dintre toate. În Arcana XV, vedem o ființă androgină, care ține o torță cu mâna stângă, luminând o pereche bărbat-femeie înrădăcinată, legată și inactivă, probabil prada propriei voințe. Femeia are trei puncte la nivelul coastelor, care reprezintă, dacă se vrea, dimensiunea sa spirituală. În Soare, se poate spune că vedem din nou cele două personaje, acum libere. Dar, în timp ce în Diavolul respinge harul, cu mâinile la spate, aici sunt înfățișați într-o relație de ajutor reciproc. Personajul din dreapta îl ajută pe celălalt să treacă râul, simbol al vieții eterne care se petrece ca o schimbare perpetuă. Acest personaj are mâna sprijinită de ceafa partenerului său, afirmându-și astfel voința de dezvoltare conștientă. Celălalt își întinde mâna spre cele trei puncte pe care partenerul său le are pe coastă, adică spre idealul divin. Personajul din stânga încă păstrează coada pe care o văzusem la drăcușorii Arcanei XV, dar anexele acelora se extindeau nedefinit spre exterior, fără limite, pe când coada personajului din Soarele, din contră, se răsucește în interior. De asemenea, personajele din Soarele au în jurul gâtului semnul roșu al frânghiei care i-a legat în Diavolul: animalitatea egoului nu a fost eliminată, ci onorată și îmblânzită.

Cele trei puncte își schimbă locul: în Arcana XV, le poartă personajul din stânga și în Soarele, personajul din dreapta.

Mintea feminină este prima care face pasul spre iluminare. Pentru a-și atinge obiectivul, bărbatul trebuie să își trezească *anima*. În Diavolul, râul albastru deschis este parcă nemișcat, static, mort: egoul vrea să oprească timpul. Dar această operație nu duce decât la autoreținere: ne simțim prinși, înrădăcinați.

Trioul din Diavolul își transformă habitaclul într-un piedestal limitat. Este căutarea animală a teritoriului. În Soarele, un perete jos, ca un gard nesfârșit, separă trecutul de prezent și permite construirea unei noi vieți în iubire și har. Cele treisprezece picături care urcă spre soare amintesc de Arcana XIII, simbol al transformării. Reprezintă aspirațiile tuturor ființelor conștiente ale pământului ridicându-se la soare, imagine a conștiinței noastre eterne, foc central care ne însuflețește. Soarele este format din roșu și galben: sânge și lumină. Această viață luminoasă permite construirea peretelui, de asemenea din sânge și lumină, care nu închide, nu limitează, care elimină noțiunea de posesie. Pur și simplu, ne protejează de legăturile împovărătoare cu trecutul.

Steaua (XVII), Luna (XVIII) și Soarele (XVIIII)

S-ar putea crede că extensia apei pe care o vedem în Luna este oprită de niște margini, astfel încât crabul este captiv în ea. Totuși, această apă poate fi înțeleasă doar plasând Luna între Steaua și Soarele. Suntem, atunci, în fața unui râu care vine de foarte departe și merge foarte departe. Vine de la Arcana XVII, în care o femeie goală, simbol al *anima*, al Adevărului interior, și-a găsit locul activ pe suprafața roșie pe care își sprijină genunchiul. Prin contactul său cu suprafața, o sacralizează. Cu cele două ulcioare, purifică curentul (apa) care vine din trecut (de la stânga, în sensul lecturii). Această purificare ia sfârșit cu ajutorul a două energii: cea sexuală (albastru marin) și cea spirituală (galbenă) pe care le vedem din nou în stelele mici (albastre și galbene) ale cerului cărții.

Semiluna pe care personajul feminin o are în frunte indică receptivitatea mentală față de energiile cosmice. Nu este ea cea care dorește, cosmosul este cel care o dorește pe ea, cel care ne dorește. Nu ea se spiritualizează, cosmosul este cel care îi trimite Conștiința. Ea este în poziția de servitor al marii lucrări universale. Pasărea neagră cocoțată în copac este simbolul laturii ei umane (egoul) care a fost redusă la stadiul volatil, la un nimic activ și docil.

Râul purificat ajunge până la apa stătătoare a Lunii, dar crabul nu se supune curentului. Nu vrea să înainteze: vrea un ideal, simbolizat de Lună. Astrul nocturn are aceleași culori ca ale crabului, ceea ce ne arată că nu este altceva decât o proiecție a acestui animal nebun și idealist. Câinii (sau lupii) urlă, alimentându-se cu această dorință de ideal, dar fără să se ajute

reciproc. Fiecare este preocupat de sine însuși. Pentru a înainta, crabul ar trebui să ia ca exemplu satelitul care este Luna: să devină tot mai transparent de fiecare dată, până când nu este altceva decât o reflexie, o oglindă de lumină solară, lumina iubirii. În Steaua, stelele sunt sori îndepărtați. Luna idealistă privește soarele îndepărtat pe care îl vedem în Steaua.

Când strădania/lucrarea de recepție s-a încheiat, chipul Lunii, care este esența crabului (albastru deschis) se dizolvă în râul Soarelui. Acolo, în Arcana XVIIII, dualitatea celor două ulcioare ale Arcanei XVII și ale câinilor Lunii devine unitate: cele două personaje se ajută reciproc, sub privirea iubitoare a soarelui. Merg pe râul vieții separându-se de trecut prin peretele care se ridică în spatele lor, construindu-și noul paradis. Iubirea pe care le-o trimite soarele ca să germineze în sufletele lor se întoarce la el prin intermediul picăturilor ascendente. Tot ce oferim ne oferim nouă înșine.

În fond, Steaua împacă două mari arhetipuri universale: Luna, care reprezintă valorile cele mai sublime ale Mamei, și Soarele, care reprezintă valorile cele mai ridicate ale Tatălui. Fără echilibrul acestor două arhetipuri, nicio lucrare nu poate fi terminată.

În aruncările în care ies aceste trei arcane, Steaua reprezintă, în general, consultantul: dacă este un bărbat, partea sa feminină receptivă, artistică, mediumnică (*anima*). Dar trebuie avut grijă: dacă se inversează ordinea pe care ne-o dă Tarotul (adică, Luna la stânga și Soarele în dreapta), vedem că:

XVII – XVIIII – XVIII Mama îl înlocuiește pe tată, devine abuzivă, crudă și normativă. Tatăl ia locul mamei, devine slab, infantil, absent.

XVIII – XVIIII – XVII Steaua nu încetează să îi privească pe Soare și pe Lună. Este dependentă, șterge viitorul, cade în reverii infantile.

XVIII – XVII – XVIIII Steaua ia locul tatălui, formând o pereche cu el și trăiește pentru a o seduce pe mamă, transformându-se uneori în mama metaforică a propriilor frați și surori.

XVIIII – XVII – XVIII Steaua pune stăpânire pe imensa receptivitate a Lunii (mama sa), devenind femeia tatălui ei. Ne aflăm în fața unei relații incestuoase.

Magicianul (I), Papesa (II), Împărăteasa (III) și oglinda celor trei cărți: Îndrăgostitul (VI)

Trebuie să se înțeleagă că Tarotul este un limbaj optic și că, din anumite puncte de vedere, se aseamănă cu limbajul muzical. O singură notă nu răsună la fel ca un acord de două sau trei note. În muzică, deși acordul se compune din mai multe note, auzul îl percepe ca o unitate. Pentru a învăța citirea Tarotului, trebuie să se poată conceptualiza „acorduri" de mai multe cărți. De exemplu, Magicianul (I) împreună cu Papesa (II) poate sugera perfect o persoană care acționează în lume și care își extrage forța dintr-o cunoaștere secretă (Papesa claustrată). O acțiune se pregătește, se urzește, se clocește, așa cum o indică oul Papesei. Dacă o adăugăm pe Împărăteasă (I – II – III) se produce o izbucnire bruscă, o explozie de creativitate. Și dacă se însumează valorile numerice ale acestor trei cărți, se obține: 1+2+3 = 6. VI este cartea Îndrăgostitului, cea care dă tonul „acordului". Aceasta ne permite să plasăm Magicianul între Papesă și Împărăteasă, într-un mod asemănător celor trei personaje (un bărbat și două femei) care figurează în cartea Îndrăgostitului (vezi pagina următoare).

Studiind astfel arcanele, se observă că picioarele Magicianului indică două direcții opuse, la fel ca ale tânărului din Îndrăgostitul. Se poate spune că se situează simultan pe două drumuri divergente. Cu mâna sa stângă, Magicianul ține strâns o baghetă magică, simbol al unei creativități extreme. Cu mâna stângă, o monedă sau o sferă galbenă care simbolizează

acumularea și concentrarea. Ce drum va alege? Îndrăgostitul ne arată că va realiza unirea ambelor tendințe. În dreapta sa, descoperim efectiv o femeie cu o coroană albastră, care corespunde cu Papesa. Această femeie îl ține de umăr și de partea inferioară a pieptarului său, ca și cum ar vrea să îl strunească, dar în același timp îi acordă sprijinul său și îi oferă propria experiență. La stânga tânărului, o femeie cu o coroană de flori reprezintă Împărăteasa. Cu o mână, arată inima partenerului ei, în timp ce, cu cealaltă, împreunată cu a lui, își arată propriul pântece, ca și cum ar spune: „Fertilizează-mă". În același fel, Împărăteasa îmbrățișează un vultur ca și cum ar fi vorba despre un copil sau o conștiință în gestație. În sceptrul pe care îl sprijină pe abdomenul său, încolțește o mică frunză verde, semn al unei creativități etern reînnoite.

Cele trei personaje, în arcanele I, II și III, sunt separate. Își află unirea, contopirea în Îndrăgostitul. Moneda, cartea și vulturul, trei grade ale lucrării/operei care se pregătește, au urcat la cer, creând conștiința divină care nu este altceva decât iubire, slăvirea minunii întregii creații. În această îmbinare iubitoare se aude acordul care unește trecutul, prezentul și viitorul. Această armonie este cea a unirii contrariilor sau a conceptelor, aparent separate, precum conservarea, distrugerea și creația. VI ne arată, de asemenea, că cel mai înalt nivel al iubirii este cel față de frumusețe, acceptare de sine și a existenței celuilalt.

Avem cele trei arcane. Dacă le privim în ordinea I – II – III, nu se întâmplă nimic. Nu există comunicare între personaje.

În ordinea II – I – III (vezi pagina anterioară), vedem Magicianul încercând inutil să realizeze o comunicare între Papesă și Împărăteasă. Pentru a reuși unirea, trebuie să citim cărțile în ordinea III – I – II: toate personajele se privesc reciproc, punându-și forțele la dispoziția armoniei comune.

Este interesant de observat cum această ordine nu este reproducerea ca atare a personajelor Arcanei VI, ci oglinda sa. Este un indiciu în plus pe care Tarotul ni-l oferă: aceasta nu este proiecția situației noastre, ci oglinda noastră. A noastră este munca de reflectare, de oglindire în el, pentru a ne înțelege mai bine.

Partea a cincea

Lectura Tarotului

Introducere

Cum să te transformi în oglindă

În primii zece ani în care am studiat Tarotul, căutând semnificațiile simbolurilor lui, l-am considerat ca o unealtă de cunoaștere de sine. Influențat de lecturile cărților despre alchimie, Cabbala și alte inițieri, m-am gândit că aspirantul la înțelepciune trebuia să muncească în singurătate. Sămânța, pentru a germina, are nevoie de întunericul profunzimilor terestre tot așa cum fetusul are nevoie de întunericul pântecului matern. Sau, dacă ar fi să credem în cuvintele Sfântului Ioan al Crucii din „Urcarea Muntelui Carmel", pentru a ajunge la contopirea cu Dumnezeu trebuie să trecem prin noaptea întunecată a credinței, prin goliciune și purgatoriu:

„În noaptea fericită,
în taină, să nu cumva să fiu văzut,
nici eu nemaivăzând,
făr-altă călăuză
decât lumina care-n inimă-mi ardea."

Orientându-mă către latura comercială a Tarotului pe care insistau clarvăzătorii la modă, am început să desconsider importanța lecturii. Din punct de vedere inițiatic și, de asemenea, științific, mi s-a părut rușinos să utilizez cărțile pentru a prezice viitorul. Îmi sprijin și consolidez aceste sentimente cu un pasaj din Biblie: „Să nu fie la tine nimeni care (...) să aibă meșteșugul de ghicitor, de cititor în stele, de vestitor al viitorului, de vrăjitor, de descântător (...) Căci oricine face aceste lucruri este o urâciune înaintea Domnului..." (Deuteronomul 18:10-12)

Totuși, deoarece am decis să acord arcanelor calitatea de Maestru unic și promițându-mi să le ascult în tot, așa cum am acceptat indicația Arcanei XVI, Turnul, de a-mi clarifica conceptul despre Dumnezeu, a trebuit să iau în calcul un mesaj clar de la Papesă... Fiecare dintre arcanele majore ne arată cu multă claritate o acțiune care se poate rezuma într-un cuvânt. În Nebunul, poate fi *a călători*; în Magicianul, *a arăta*; în Împărăteasă, *a seduce*; în Împăratul, *a porunci*; în Papa, *a învăța*; în Îndrăgostitul, *a schimba*; în Căruța, *a cuceri*; în Dreptatea, *a echilibra*; în Eremitul, *a ilumina*; în Roata Norocului, *a înțelege*; în Forța, *a domina*; în Spânzuratul, *a reține/opri*; în Arcana XIII, *a elimina*; în Temperanță, *a calma*; în Diavolul, *a ispiti*; în Turnul, *a sărbători*; în Steaua, *a da*; în Luna, *a imagina*; în Soarele, *a crea*; în Judecata, *a retrăi*; în Lumea, *a triumfa* și în Papesă, *a citi*.

Cartea pe care evlavioasa o ține între mâini, de culoarea pielii, nu arată litere, ci 17 rânduri ondulate, ceea ce ne sugerează, pe de o parte, că nu este un mesaj intelectual, ci emoțional și, pe de altă parte, trimite cu gândul la Arcana XVII (Steaua), unde o femeie goală, de aceeași culoare ca a cărții, lipsită de obiceiuri preoțești, dă lumii ce primește de la Conștiința sa cosmică. Acest lucru este confirmat de faptul că Papesa nu își privește cartea, ci pare că o oferă. Policele mâinii sale drepte susține un rând, pe când cel al mâinii stângi susține două, unindu-le. În punctul cel mai apropiat de corpul său este o cruce peste care se suprapun alte două cruci, ceea ce poate arăta că acest personaj trece de la studiul solitar la harul celuilalt.

M-am convins astfel că scopul Tarotului se îndeplinește atunci când este utilizat pentru a-i ajuta pe ceilalți, cu ajutorul unei lecturi care constă în a prezenta consultantului arcanele convertite în oglindă a sufletului său.

Nu eram dispus sub nicio formă să citesc un viitor ipotetic. Îmi repugna ideea destinului popularizat de teatrul grecesc vechi, acea superstiție că „totul este scris" și nimeni nu poate scăpa de soarta sa. Dacă, din momentul în care ne naștem, vreun zeu ne conduce pașii, de ce am mai depune chiar și cel mai mic efort să realizăm ceva? Putem considera că avem o viață stabilită dinainte, inevitabilă și că nu dispunem de altă alternativă decât să ne supunem? Pentru a mă apuca de lectura cărților, trebuia neapărat să definesc conceptul de viitor... Consultantul are sau nu un scop în viață, acționează conform proiectelor personale, face planuri. Când se străduiește să își cunoască viitorul, înseamnă că nu pune preț pe acțiunile prezente, că șovăie. Mai mult, prezentul este o clipă fugară: ceea ce atârnă

în dezvoltarea consultantului este trecutul, care poate acționa ca un balast ce tinde să repete în viitor experiențele traumatice ale copilăriei (îmi fac sau nu îmi fac ceea ce alții mi-au făcut sau nu mi-au făcut, le fac sau nu le fac celorlalți ceea ce alții mi-au făcut sau nu mi-au făcut) sau ca o fântână de energie care ne îndeamnă să progresăm, să schimbăm și, în varianta ideală, să ne transformăm. Dacă voi fi obligat să accept existența unui viitor stabilit dinainte, voi vizualiza prezentul ca un punct din care pornește un evantai de drumuri infinite. Un act voluntar, un accident, ceva ce se petrece întâmplător ne proiectează spre înainte, obligându-ne să trăim unul dintre nenumăratele destine posibile, ceea ce permite să afirmăm că, și atunci când „totul este scris", în meniul divin nu se află numai un fel principal, ci o mulțime de variante pentru care am putea opta. Liberul arbitru constă în a alege una dintre infinitele „osândiri".

Eliminând înșelăciunea asociată „citirii viitorului", Tarotul a devenit pentru mine o unealtă psihologică, un instrument pentru cunoașterea sinelui. Punând față în față, cu sinceritate, trăsăturile personalității noastre deviante – identificări, obiceiuri, manii, vicii, tulburări narcisiste, antisociale, paranoide, schizoide, deziluzii, idei nebune, sentimente depresive, imaturitate afectivă, dorințe deviante, necesități impuse de familie, societate sau cultură – putem ajunge la cunoașterea esenței noastre reale, a ceea ce este înnăscut în noi și nu dobândit. Ideea este să îl ghidăm pe consultant să nu mai fie ceea ce alții vor să fie, pentru a fi ceea ce este el cu adevărat.

Am început, cu multe precauții, să citesc Tarotul pacienților pe care doctorul Jean-Claude Lapraz mi-i trimitea pentru a ști dacă bolile erau consecința problemelor psihologice. Ca tarolog, mi-am propus să mă conformez unor formule, patru la număr: „Bazându-mă pe ceea ce știu" (pentru că realitatea este infinită, nimeni nu poate cunoaște totul); „Până la un anumit punct" (nimic nu este definitiv și nici absolut general, întotdeauna există posibilitatea unei excepții); „Cu riscul de a mă înșela" (nimic din ceea ce spune un om nu poate fi infailibil); „Dacă credeți" (lucrurile sunt așa cum sunt pentru că înainte ne-am adaptat limbajele unii cu ceilalți; orice concept este rezultatul unui acord colectiv).

La început, citeam cărțile ca și cum ar fi fost un test psihologic. Înainte să analizez desenele și relațiile lor, interpretam felul în care pacientul plasa cărțile, împreună sau separate, mai aproape sau mai departe; suprapuse, orizontale sau înclinate etc. Pe măsură ce am dobândit experiență,

am renunțat la acest aspect și m-am rezumat doar la a interpreta desenele. Totuși, pentru o eficiență mai mare, am început să observ consultantul, felul în care își folosea vocea, dinamica gesturilor sale, atitudinea corporală, calitatea pielii, mirosul respirației lui, vârsta, profesia, caracteristicile sexuale, starea emoțională și, nu în ultimul rând, arborele său genealogic, pe cât posibil până la străbunici. Cu trecerea anilor, cuprinzând dintr-o lovitură toate aceste aspecte, m-am concentrat exclusiv pe citirea cărților, prevenind întotdeauna consultantul că nu se află în fața unui magician, ci în fața unui tarolog. Că arcanele, la bază, erau niște cartoane imprimate și că puteau transmite foarte bine un mesaj absurd. Lectura consta în întâlnirea a trei hazarduri, cel care l-a adus pe consultant în fața mea, cel care m-a adus pe mine în fața consultantului și momentul în care se alegeau cărțile. Consultantul avea drept deplin să accepte, să discute sau să clarifice lectura.

Pornind de la ideea de bază că, la început, Tarotul era considerat un joc, mi-am dat seama că lectura trebuia să fie structurată la rândul ei ca un joc. Pe lângă jucători și regulile care îl conduc, este important și locul în care se efectuează. Pe un teren de fotbal nu se poate juca Monopoly. Am înțeles că interpretarea cărților depindea de sensul care li se dădea înainte de lectură. În funcție de „teren", strategia se făcea diferit, interpretarea cărților se schimba, putând fi, de exemplu, pozitivă sau negativă. Mi-a fost foarte clar că, pentru a obține o lectură corectă, trebuia să stabilesc forma și regulile jocului, să definesc în prealabil rolul pe care îl jucau arcanele, utilizând strategii adaptate întrebărilor și nivelului de conștiință al consultantului. Pe de altă parte, jocul fiind mai tot timpul o luptă care desemnează un câștigător, era la fel de important să definesc jucătorii, mai exact consultantul și lectorul. În jocurile competitive, scopul este eliminarea adversarului, ceea ce, în sens metaforic, înseamnă să îl omori. În jocul tarologic, obiectivul este vindecarea adversarului.

Și este o muncă foarte grea: ființa umană actuală poate fi comparată cu un minunat conținut închis pe un continent bolnav. Are limite pe care le apără cu tenacitate pentru că, deși dureroase, se identifică cu ele. Încă din copilărie, mintea sa a fost populată de idei nebune. Un bolnav care refuză să accepte că gândirea sa are capacitatea de a-l vindeca se transformă într-un adversar coleric în fața tarologului. Pretinde că are inima pustie ca să îi ascundă că este plină de ranchiună. Trăiește separat de ceilalți, respinge sentimentele sublime, își devalorizează capacitatea de a iubi și de a fi iubit,

își inhibă sau exacerbează capacitatea sexuală sau o desconsideră. Și-a pierdut credința în creativitatea sa, se rușinează de propriile dorințe. Își reduce infinita capacitate de mișcări corporale la un număr mic de gesturi cotidiene. Rigiditatea sa este rezultatul daunelor implantate de o morală care, altădată, a fost religioasă.

Consultantul se simte vinovat de acțiunile, dorințele, sentimentele și gândurile sale. Această culpabilitate îi permite să afirme că ceea ce i se întâmplă este o pedeapsă corectă și obligatorie. Sau, de asemenea, se denigrează neîncetat, crezând, din lipsă de valori, că nu merită să iasă din suferință. Sau își justifică greșelile dând explicații excesive și uneori, ingenioase, fără ca vreodată să facă eforturi să se schimbe. Sau vrea să iubească, să creeze, își dorește să îndrăznească, să își imagineze, își dorește lucruri interminabile, supus inactivității care însoțește ideea de a-și dori să dorească. Sau, cu neputință, poftește cu înfocare să distrugă ceea ce îl deranjează, să îi elimine pe cei care l-au rănit, să se răzbune, pentru a încheia distrugându-se pe el însuși. Sau, la fel de bine, devine dependent de sex, fără ca vreun partener să reușească să îl satisfacă complet. Sau necesită, ca un drog, notorietatea și suferă că nu o are – sau o suportă, ceea ce îl transformă într-un surdomut pe plan emoțional, care se învârte, dureros, de jur împrejurul lui însuși. Sau se comportă ca un critic nemilos, un judecător permanent, incapabil să recunoască o valoare străină, ceea ce îl obligă să se compare obsesiv cu alții, umilindu-i pentru putere sau ca să se asigure de propria valoare. Sau, de teama transformării, refuză să accepte noi cunoștințe, își adulează propria ignoranță și refuză totul de la bun început: este persoana lui „nu" și a lui „dar".

Pe de altă parte, consultantul concepe un spațiu locuibil bazat pe ideea proprietății private. A fost învățat să trăiască în câțiva metri pătrați, cu pereți drepți, în interiorul unor cuburi, ceea ce îi creează o rezistență față de infinit. Nu poate accepta că trăiește în cosmos. Confundă un cămin cu o închisoare... Fixat pe interesele politico-economice ale vremii, este învățat că viața este scurtă. În Evul Mediu era considerat normal să mori la 30 de ani, în perioada Renașterii, la 40, în secolul al XIX-lea, la 60 și în prezent, la 80. Unii cercetători ne garantează 120 de ani pentru secolul XXII, dar în realitate nimeni nu știe durata vieții unui om. Dacă cineva spune că este ca cea a unor copaci, adică de mai bine de milioane de ani, este considerat nebun. Societatea funcționează alungând, izolând ideea de eternitate, pentru

a asocia timpul cu banii. Cetățeanul este un consumator care trebuie să aibă o viață scurtă, astfel încât economia să funcționeze. Dar, în realitate, suntem chiar atât de efemeri? De ce nu am avea dreptul să trăim tot atât cât trăiește universul? Ființei umane i s-a spus „Ești doar o parte", așa că îi e greu să accepte că este totul. A învățat să lupte pentru a-și apăra „individualitatea", căutând să dobândească o putere egoistă. Fiindcă trăiește pe o insulă psihologică, nu își dă seama că există o singură atmosferă, că poluarea în Mexic, Bombay sau Paris otrăvește aerul de pe întreaga planetă; că războaiele îndepărtate, mizeria și incultura străine îi atacă fericirea. Ceea ce se întâmplă în lume, i se întâmplă și lui. O criză economică acolo ricoșează în buzunarele sale aici. O mai mare separare de ceilalți înseamnă o conștiință mai mică. Victimă a ideilor abuzive, consultantul își refuză capacitatea de a realiza minuni (prin „a realiza" înțelegându-se ideea de a avea conștiința faptului că realitatea nu se comportă potrivit unui model prestabilit, ci într-o formă neînțeleasă pentru o minte prizonieră a unui sistem logic). Neajutorat, se gândește să trăiască singur, fără să presimtă că universul – „inconștientul" – este aliatul său. Acceptând ideea că nu valorează nimic, desconsideră meditația sau reflecția pentru a-și găsi Dumnezeul interior.

Consultantul confundă Conștiința (Sinele esențial) cu ideea de conștientizare. Finalitatea Conștiinței este să ajungă să fie ea însăși, pentru ca apoi să se ofere divinității. Nu o deține complet: este o sămânță care se dezvoltă prin schimbări succesive. Primul său nivel este cel animalic. Individul trăiește doar pentru a-și satisface nevoile materiale și sexuale. Nu își domină instinctele, nu cunoaște respectul față de ceilalți. Este agresiv, de teamă să nu piardă. Persoana merge mai departe în nivelul infantil, fără să accepte bătrânețea sau moartea, trăiește superficial, refuzând să mediteze pentru a se cunoaște, colecționând obiecte inutile și distracții, fără simțul responsabilității. Mai târziu, se trezește nivelul romantic. Individul nu își controlează sentimentele și acestea îl invadează. Rămâne un adolescent și crede că a întâlni un bărbat sau o femeie pentru a forma o relație este soluția pentru a avea o viață fericită. Influențat de cinema, televiziune sau revistele de modă, își formează un ideal de iubire asemănător unei povești cu zâne. Din această cauză, înlocuiește „a fi" cu „a semăna". Este posibil ca, după eșecuri dureroase, să dezvolte o conștiință adultă. La acest nivel, pentru prima dată, celălalt există. Persoana înțelege că eul său nu este individual, ci colectiv, dar poate cădea în greșeala egoistă a setei de putere. Ceea ce dă naștere la

exploatatori, tirani, falși guru, capitaliști fără scrupule, escroci de toate felurile. Un egoism care are antiteza sa: persoane care, pentru a se simți nobile, se ocupă cu ajutorarea celorlalți, din lene de a se ajuta pe ele însele. Dacă toate acestea se transformă într-un adevărat ajutor pentru sine, se deschide nivelul conștiinței sociale. Atunci, individul luptă pentru fericirea tuturor oamenilor, dar și pentru sănătatea plantelor, a animalelor, a planetei. Mai târziu, se deschide Conștiința cosmică. În univers, nu se întâmplă nimic fără să existe mișcare și transformare. Lăsând deoparte orice fel de obiceiuri și sisteme îndărătnice care devalorizează viața, persoana responsabilă, exact ca și cosmosul, se încredințează unei schimbări constante, știind că aparține unei lumi infinite și eterne. Iese din limitele generaționale și pregătește terenul pentru venirea, apariția noii ființe, aceea care, în viitor, va fi capabilă să leviteze. În cele din urmă, nivelul pe care foarte puțini reușesc să îl atingă este cel al Conștiinței divine. În centrul întunecat al inconștientului, există un punct strălucitor de luciditate totală, un aliat puternic, care, dacă este bine folosit, se manifestă ca Dumnezeu interior și dacă este folosit rău, ca Demon interior. Acest nivel îl cunosc geniile, profeții și magicienii.

Dacă tarologul, fără să îl pregătească în prealabil, încearcă să îl conducă pe consultant spre o schimbare care să îi ridice nivelul de Conștiință, acesta se va simți ca și cum i s-ar smulge dinții. Pentru a te schimba, trebuie să îți dorești să te schimbi, să știi că te poți schimba și, nu în ultimul rând, să accepți consecințele acestei schimbări.

În momentul în care citește cărțile, tarologul trebuie să își observe consultantul așa cum ar face-o un doctor al corpului și al sufletului. Să ia în calcul postura corporală, tensiunea musculară, statura, greutatea, calitatea și culoarea pielii, felul în care respiră. Apoi, să îi simtă preferințele sexuale. Să se întrebe dacă persoana iubește sau este iubită și, de asemenea, ce fel de idei îi trec prin cap în mod regulat. Toate acestea vor contura un portret revelator al nivelului de Conștiință al consultantului. Portret care trebuie să fie obținut cu precauții majore: poate exista cazul în care consultația să se facă dintr-o curiozitate superficială sau dintr-o căutare nu a unei revelații, ci a unui calmant care să permită suportarea, fără durere, a ceea ce se întâmplă. Există o diferență între a da și a obliga să fie primit. O lectură ușoară poate să devină toxică. Este foarte tentant pentru un cititor „clarvăzător" să își tragă concluziile subiective din adevăruri absolute și să facă predicții catastrofale care, deși motivate de dorința sinceră de a ajuta, pot

otrăvi sufletul consultantului. Iată, ca exemplu, o știre apărută în ziarele de luni, 20 ianuarie 2003: „Mircea Teodorașcu, un român de 51 de ani, un locuitor din Bacău, a crezut că propria sinucidere este soluția cea mai bună. Cu câteva zile înainte, o ghicitoare îi prezisese o moarte în următoarele zile: a sa sau a fiului său de douăzeci și trei de ani. Întors acasă, Mircea Teodorașcu, pentru a-și «salva» fiul, s-a înjunghiat cu un cuțit mare de bucătărie. Transportat de urgență la spital, a murit la scurt timp."

Lăsând deoparte pretenția de a ghici viitorul, tarologul trebuie să fie capabil să realizeze ce motive îl îndeamnă să citească. Pentru a căpăta putere asupra vieții altuia? Pentru a câștiga bani fabricându-și „clienți"? Pentru a fi admirat? Pentru a-și împărtăși neliniștile? Pentru a seduce sexual?

Dacă poziția noastră de cititor sau lector nu este clară, și lectura va fi tot așa. Fiind un set de simboluri, Tarotul se transformă într-un limbaj esențial subiectiv pentru inițiați întunecați. Tarologul trebuie să știe ce fel de conținuturi psihologice proiectează inconștientul său asupra cititorului. Nimeni nu poate aprecia că se cunoaște în întregime. Cunoaștem doar ceea ce suntem în momentul în care ne observăm, dar spiritul, precum universul, este întotdeauna în expansiune. O atenție constantă, o gravă stare de alertă, o acceptare sinceră a impulsurilor care ne solicită pentru a le domina și a le conduce spre interpretări obiective... toate acestea trebuie să ne ghideze lectura. Este posibil ca un consultant să se asemene cu mama noastră, cu altă rudă sau cu cineva care, în copilărie, ne-a forțat, în orice fel. Dacă nu suntem conștienți, îl vom trata pe consultant cu aceeași ranchiună cu care l-am trata pe cel care ne-a făcut rău. Este imposibil să îți spui „Nu voi face proiecții". Dar îți poți spune „Voi fi conștient de proiecțiile mele". Este motivul pentru care, când citim Tarotul, trebuie să știm cum ne simțim. Să vedem dacă persoana din fața noastră ne este simpatică sau antipatică, dacă ne atrage din punct de vedere sexual, dacă o admirăm sau dacă o judecăm fără milă. Unul din cele mai mari pericole ale lecturii este ca lectorul să își judece moral consultantul. Judecata („Le Jugement") poate fi transpusă și astfel: „Le juge ment" – „Judecătorul minte".

Așadar, cum se citește Tarotul fără a manipula, fără a duce demersul într-o anumită direcție, fără să te erijezi în Maestru?

Pentru a nu cădea în capcana acestor greșeli, mi-am propus ca niciodată să nu dau sfaturi, ci să structurez lectura în așa fel încât soluția să vină, să ajungă la consultant. Pentru a ajunge la un asemenea nivel, m-am bazat

pe studiile mele de analiză a viselor: psihanalistul nu trebuie să îi explice pacientului său secretul simbolurilor onirice. Asta înseamnă să joace rolul mamă-tată și să își afunde clientul într-o permanentă copilărie. Pacientul trebuie să dezlege el însuși mesajele pe care i le trimite inconștientul. Analistul îi poate prezenta diverse soluții. Consultantului îi revine dreptul de a alege calea care i se potrivește.

Este și motivul pentru care lectorul trebuie să atingă o neutralitate perfectă, uitând, cu o puternică grație față de sine însuși, de dorințele, sentimentele și opiniile sale. Dacă îndeplinește acest deziderat, transformat în „om invizibil", cine citește Tarotul? Utilizând o metaforă, aș spune că o oglindă. În curățenia spiritului nostru se reflectă nivelul de conștiință al consultantului. În limbajul corespunzător (de exemplu, dacă este copil, se folosește un limbaj infantil), adaptați la celălalt, reușim ca, prin intermediul vacuității gesturilor și cuvintelor noastre, consultantul să își citească singur Tarotul. Lectura va da o soluție corespunzătoare lumii celuilalt, nu lumii noastre. Soluțiile noastre nu sunt soluțiile lui. Dacă persoana nu este de acord cu lectura pe care o propunem, nu încercăm să o convingem: trebuie să îi dăm întotdeauna dreptate, fiindcă este vorba despre propria ei existență. În realitate, inconștientul este aliatul nostru. Dacă refuză să ne dezvăluie un secret, înseamnă că încă nu suntem pregătiți. Niciodată nu trebuie să îi forțăm dezvăluirea. Trebuie să o obținem cu prudență maximă.

N-am vorbit numai despre cuvintele tarologului, ci și despre gesturile sale. Pentru a le folosi corect, înainte de toate trebuie să fixăm poziția consultantului: îl vom invita în fața noastră? Lângă noi? Îl lăsăm pe el în față, pentru ca noi, în spate, ca o umbră, să îi ghidăm lectura? Alegerea depinde de motivația tarologului. Așezarea față în față înseamnă fascinație (pericol de preluare a puterii: consultantul se supune ca un copil). De o parte sau de alta a noastră, înseamnă schimb emoțional (pericol de transfer incestuos: consultantul va încerca să ne implice într-o simbioză). Din spate, ca o umbră, înseamnă pericol de deificare, divinizare: consultantul ne confundă cu un magician atotputernic. Toate pozițiile sunt utile, dar presupun și pericole. Un gest prostesc, sau prea energic, sau insistent, sau dezordonat, poate induce în eroare înțelegerea consultantului, compromițându-ne încrederea...

Am avut norocul de a asista, în Kyoto, Japonia, la o ceremonie a ceaiului săvârșită de un maestru. Așa o conștiință a fiecărui gest în prepararea unei „simple" cești cu ceai, așa umanitate, estetism, așa o economie a mișcărilor m-au

marcat pentru toată viața. Mi-am propus să reușesc să organizez gesturile lecturii Tarotului cu perfecțiunea și modestia acelei ceremonii zen a ceaiului.

Ca să le amestece, îi dăm consultantului teancul de cărți cu un gest clar și măsurat, oprindu-l nu foarte aproape de noi și nici prea departe de el. Prima jumătate a traseului (oferirea) trebuie să o facă tarologul. Cealaltă jumătate trebuie să o facă consultantul (primirea activă). În timp ce persoana amestecă cărțile, lectorul rămâne nemișcat, senin. Vocea pe care o folosește nu are rezonanță în craniul său, ci în piept. Este o voce blândă, aceea cu care se vorbește copiilor, provenită din inimă, nu din minte. Este un ton de o bunătate foarte greu de dobândit... Pentru asta, este necesar ca tarologul să se apropie de o stare de sanctitate... Nu vorbesc despre aspectul exterior, stereotipat al unui sfânt din calendar, ci de un adevărat sentiment, poetic și sublim. Religia a pus stăpânire pe conceptul de sanctitate, oferindu-i semnificații care îl limitează. Printre aceste limite se numără și refuzul sexualității, al reproducerii, al familiei, alături de slăvirea martirului, refuzul senzualității, respingerea lumii reale pentru una mitică, ulterioară. Se vorbește despre sfinți catolici, musulmani, budiști, ebraici, dar sanctitatea cetățenească este de neconceput. Cetățeanul sfânt poate să facă dragoste, să aibă copii, să întemeieze o familie, să se bucure sănătos de viață, să nu aparțină unor secte, să nu adore doctrine impuse de un zeu cu figură și nume, să practice o morală care să nu fie întemeiată pe restricții, ci pe conceptul de fapte utile pentru umanitate. În unele culturi orientale, papagalii, maimuțele și câinii sunt descrise ca animale sacre care reprezintă egoul individual, fiindcă sunt capabile să își imite stăpânii.

Cum înveți să imiți un sfânt? Sanctitatea nu este înnăscută, nu este un har care vine din exterior, ci se obține puțin câte puțin. Pentru a fi puternic în general, trebuie să devii puternic în detaliu, în lucrurile mici, în cele zilnice, de exemplu să oferim fără a aștepta să primim nici mulțumiri, nici bani, nici admirație, nici supunere... Nu comparându-ne, nici rivalizând, ci acceptând cu modestie valorile celorlalți... Nu ridicându-ne punctul de vedere la rangul de unitate de măsură a lumii, ci acceptând cu bunăvoință diferențele... Învățând, printre multe alte lucruri, să ne concentrăm atenția, să ne controlăm gândurile, dorințele, emoțiile atunci când facem o lectură; să ne învingem predispoziția pentru starea de inactivitate (trândăvia, lenea), să terminăm întotdeauna ce am început, să nu ne enervăm dacă un consultant refuză conștientizarea, să facem cât mai bine ceea ce facem, să

eliminăm viciile și maniile, să înfăptuim acte de generozitate, fără martori, să purificăm spiritul eliminând foloasele superficiale, fără a cădea în autocritica excesivă și nici în autoindulgență, să mulțumim în permanență pentru fiecare talent și har, să medităm, să ne rugăm Dumnezeului interior, să contemplăm, să purtăm conversații cu noi înșine despre subiecte profunde, să ne dezvoltăm simțurile, să încetăm să ne mai autodefinim, să știm să ascultăm, să nu mințim și să nu ne mințim, să nu ne complacem în durere și neliniște, să ne ajutăm aproapele fără să îl facem dependent, să nu ne dorim să fim imitați, să ne folosim timpul într-o manieră lucidă, să ne facem planuri de lucru și să le îndeplinim, să nu ocupăm prea mult loc, să nu facem zgomote inutile, să nu mâncăm alimente nesănătoase doar pentru a ne face o plăcere, să răspundem cât mai sincer la fiecare întrebare, să ne învingem teama față de viață și teama față de moarte, să nu trăim doar în aici și acum, ci, de asemenea, în acolo și după, să nu ne abandonăm niciodată copiii și să veghem asupra lor încă din clipa în care au venit pe lume, să nu punem stăpânire pe nimic și pe nimeni, să împărțim echitabil, să nu ne împodobim cu haine și obiecte, din vanitate, să nu înșelăm, să dormim atât cât e strict necesar, să nu ne prostituăm, să respectăm cu conștiinciozitate fiecare contract semnat și orice promisiune făcută, să fim punctuali, să nu invidiem succesele celorlalți, să nu ne gândim la avantajele unei lucrări, ci să iubim lucrarea pentru ea însăși, niciodată să nu amenințăm sau să blestemăm, să ne punem în locul celuilalt, să facem din fiecare clipă un maestru, să ne dorim și să recunoaștem că propriii copii ne întrec, să îi învățam pe cei care apelează la noi să învețe de la ei înșiși, să ne învingem orgoliul transformându-l în demnitate, furia în creativitate, avariția în înțelepciune, invidia în admirare a frumuseții, ura în generozitate, lipsa credinței, în iubire universală; să nu ne insultăm, să nu ne plângem, să nu dăm ordine din plăcerea de a ne face ascultați, să nu acumulăm datorii, să nu îi vorbim niciodată de rău pe ceilalți, să nu păstrăm obiecte inutile și, mai presus de toate, să nu acționăm niciodată în numele nostru, ci în numele Dumnezeului interior.

Lectura cărților, în acea perioadă, era în mâinile ghicitorilor care utilizau Tarotul nu ca un limbaj, ci ca pe o unealtă de clarviziune, la fel ca un pendul sau un glob de sticlă. Nu citeau arcanele, ci urmăreau ca ele să provoace „flash-uri" pe care, mai apoi, le interpretau într-un fel imprevizibil și schimbător.

Îmi amintesc întâlnirile mele din Paris cu Madame Robin, o clarvăzătoare de mare notorietate, câștigată în urma publicării unui tarot de buzunar (cu doar 22 de arcane), cu explicații foarte simple pe marginea inferioară a dreptunghiului. Explicații care, desigur, limitau puterea proiectivă a cărților, reducându-le la ceva de genul: „Lucrul acesta – și nu celălalt – este închis de arcană". Doamna, intrigată de filmul meu, *Muntele sacru*, a vrut să mă cunoască. Când am intrat în apartamentul său, așteptând să găsesc un templu, m-am văzut într-un cochet budoar. Clarvăzătoarea, de aproximativ cincizeci de ani, micuță, dolofană, într-un halat roz, era așezată într-un fotoliu pufos. La picioarele ei, doi bărbați cu aspect comun, îngenunchiați și cu priviri devotate, îi tăiau unghiile, în același timp în care ea îi tăia unghiile pisicii. Pe masă erau așezate aperitive diferite, brânză, salate, dulciuri, fructe, vinuri de calitate. Clienții, în altă cameră, așteptau răbdători ca sibila să servească cina. Lucru pe care l-a și făcut, acompaniată de noi trei, devorând fără delicatețe o cantitate incredibilă de alimente. Au interesat-o mult mai mult bârfele cinematografice decât ideile mele despre Tarot. Mi-a acordat onoarea de a fi prezent la consultațiile ei. Madame Robin cunoștea doar numele și numerele cărților sale. Detaliile nu îi atrăseseră niciodată atenția. Folosea Tarotul ca pe un element pentru a-și impresiona clienții, amestecându-l cu un aer de magician și etalându-l pe masă fără nicio strategie de lectură, lăsând să-i vină pe buze orice îi trecea prin minte. O formă de delir forțat pentru a umple cu predicții dezlânate, incoerente durata consultației. Înainte de a începe, îl întreba pe clientul său locul și data nașterii. Apoi, unea acel șir de predicții neconexe, majoritatea dintre ele referitoare la iubiri, cu munca și sănătatea, dar și cu tâmpenii astrologice. De fiecare dată când prezicea un accident, un picior rupt, o rană, un furuncul deranjant, o problemă legală, îmi făcea cu ochiul, dându-mi de înțeles că acele lucruri îi impresionau pe clienți. Acest minisadism, combinat cu nenumărate succese viitoare („Este un drum presărat cu trandafiri", „Numai lapte și miere", „Problemele tale se deblochează", „Primești o excelentă ofertă de muncă", „Vei câștiga un proces", „Te căsătorești cu un bărbat bogat" sau „Te văd în casa visurilor tale") avea ca scop crearea unei clientele dependente, care să vină să o consulte cu regularitate. Această modalitate comercială de a utiliza Tarotul nu era doar vina lui Madame Robin; publicul său, superstițios, îi cerea așa ceva... Erau nerăbdători să își cunoască viitorul, să se simtă importanți dobândind un destin la un preț posibil. Sibila nu făcea altceva decât să le dea ceea ce, ei, în mod inconștient, voiau să fabrice.

Eu năzuiam la o lectură a Tarotului care să ia în calcul proiecțiile mele și pe cele ale consultantului, bazate pe viziunea detaliilor cărților. O arcană era o notă, două – un duo, trei – un acord, peste trei – o frază muzicală. În acest fel, ani de zile mi-am petrecut sfârșiturile de săptămână citind Tarotul persoanelor bolnave, iar mai târziu, încetul cu încetul, și pacienților psihanaliștilor, osteopaților și diferiților terapeuți interesați de experiență. Când am început să lucrez cu ei, mi-am dat seama că vechile forme de lectură ale Tarotului strânse în tratate „tradiționale" nu îmi erau de ajutor. Fuseseră puse la punct pentru a prezice viitorul, lucru care, așa cum am arătat, mi se părea infantil și nesincer. A prezice că evenimentele se pot întâmpla le face să se întâmple: creierul tinde să materializeze automat predicțiile. Aveam nevoie de un sistem care să îmi permită să citesc prezentul, un prezent în care boala reprezenta trecutul de care era imposibil să se desprindă. În această căutare, am început să utilizez Tarotul ca un test psihologic, inspirându-mă din cel al lui Rorschach și mai târziu, din alte forme care aduc în prezent conținuturile inconștiente ale pacientului. Am botezat această activitate cu numele de „tarologie". Tarologul citește prezentul, pe care consultantul nu îl cunoaște cu adevărat, chiar și atunci când acesta caută informații referitoare la ceea ce el crede că reprezintă viitorul său. La baza oricărei probleme, a oricărei boli, în ciuda caracterului ei organic, există o lipsă de conștiință a urmelor trecutului și a potențialităților viitorului.

Ca tarolog, am început să predau cursuri și să organizez ateliere de lucru și, treptat, s-a răspândit această cunoaștere – foștii mei elevi se numără cu miile în lume – deși termenul „tarologie", după ce a cunoscut o faimă neașteptată, a fost folosit pe mai departe pentru a desemna o serie de practici care nu păstrează legătura cu această concepție a Tarotului. Eu am inaugurat acea ghinionistă practică a Tarotului telefonic, de care atâția șarlatani profită în prezent. Când o făceam, pe vremea primelor radiouri libere din Franța, voiam să duc la capăt un experiment: se putea citi Tarotul fără să se știe ceva despre consultant, cu excepția vocii lui? Ideea mea era că toată persoana este codată în voce și că aceasta putea să aducă inconștientului meu unele informații despre consultant pe care Tarotul le-ar face să înflorească. M-am așezat în fața microfonului, am amestecat cărțile și am cerut consultantului să îmi spună trei numere între 1 și 22, iar apoi să pună o întrebare. Telefonul nu a încetat să sune, am avut două sau trei mii de apeluri, a trebuit să citesc până la cinci dimineața. A fost o revoluție. Din nefericire,

aspectul comercial s-a dovedit a fi extrem de fructuos, privilegiul anonimatului prin care această practică s-a răspândit degenerând considerabil.

Când i-am văzut pe acești comercianți exploatând nu numai naivitatea publicului, ci, de asemenea, tratându-și ca pe niște sclavi angajații „tarologi", cea mai mare parte fără nicio pregătire terapeutică, am realizat că trebuia să aprofundez nu numai simbolistica Tarotului, ci și deontologia lecturii.

Pentru o mai mare autenticitate a lecturii, astfel încât să fie într-o măsură cât mai mică posibil o proiecție a problemelor lectorului sau a moralei sale personale ori a concepțiilor intelectuale, întotdeauna nepotrivite când este vorba despre sentimente și dorințe, tarologul trebuie să o facă în transă. Dar, contrar a ceea ce se crede, transa nu este o stare de inconștiență sau de iraționalitate. Aceasta începe cu o exacerbare a atenției și se termină cu abolirea realității spectatoare/actor. Persoana în transă nu se observă pe ea însăși, se dizolvă în sine. Este un actor în stare pură. Prin „actor" trebuie să se înțeleagă aici nu comediantul pe scenă, ci o entitate în acțiune. Din acest motiv, transa poate presupune o pierdere a noțiunii timpului. În general, se folosește poziția rațională pentru îndepărtarea de celelalte forțe vii și alte energii. În viața cotidiană, raționalul este simțit ca o insulă. În transă, raționalul nu dispare, dar peisajul se mărește. Insula vede cum niște punți o unesc de inconștient. Transa este o stare de supraconștiență. În transă nu există act ratat sau accident. Se abandonează concepția despre spațiu, pentru că subiectul devine spațiu. Se abandonează concepția timpului, pentru că subiectul este fenomenul care apare. Este o stare de prezență extremă în care fiecare gest, fiecare acțiune sunt perfecte. În transă, raționalul nu mai trebuie să elibereze instinctul, oricât de primitiv ar fi acesta, ci să se unească cu el așa cum se unește cu infinitul ocean, receptor al sentimentelor sale. De asemenea, se unește cu inepuizabila forță creatoare pe care i-o conferă sexualitatea. Percepe corpul nu ca pe un concept al trecutului, ci ca pe o realitate subiectivă care vibrează în prezent. Corpul nu se mișcă împins de forțe raționale, ci este condus de forțe care aparțin altor dimensiuni. S-ar putea spune că mișcările sunt impuse de colectivitate sau de totalitatea a ceea ce reprezintă realul. Un animal închis în cușcă are niște mișcări comparabile cu poziția rațională. În libertate, mișcarea unui animal în pădure este comparabilă cu transa. Animalul lipsit de libertate este hrănit la ore fixe. Pentru a acționa, raționalul trebuie să primească ordine, comenzi. Animalul sălbatic se hrănește singur și niciodată nu greșește în legătură cu

mâncarea. Fiind în transă, nu mai acționează îndemnat de ceea ce a învățat, ci de ceea ce este... A cădea în transă citind Tarotul nu înseamnă „a vedea totul". Tarologul se concentrează și „vede" doar un lucru: ce trebuie să vadă și nimic mai mult. În acest caz, transa nu este o omniviziune ci, din contră, o concentrare acută a atenției pe un detaliu care, desigur, este ascuns conștiinței comune.

Pentru a începe

Partea de față are ca scop familiarizarea cu lectura Tarotului. Pe lângă expunerea rapidă a câtorva strategii de lectură, am vrut să aprofundăm această artă și să prezentăm numeroase exemple care ilustrează diferite forme de lectură. În loc să se atribuie fiecărei cărți o funcție unică și să se interpreteze cărțile alese precum o serie de sentințe, Tarotul se poate trata ca pe un limbaj în care cărțile, două câte două, trei câte trei și în intervale de fiecare dată mai mari, își răspund unele altora precum instrumentele unei orchestre.

Regulile de orientare pe care le-am prezentat în prima parte a acestei lucrări vor fi foarte valoroase pentru structurarea lecturii. De exemplu, va fi util de amintit că Tarotul situează receptivul (femininul) în partea stângă a cititorului și activul (masculinul) în dreapta sa. Urmând ordinea lecturii din alfabetul latin, spațiul care se găsește în stânga cărților va reprezenta, mai mereu, locul din care vine cineva, trecutul, iar spațiul din dreapta, acela către care cineva se îndreaptă.

Vom prezenta, în primul rând, niște practici de lectură cu una sau două cărți care au funcția în special de a vă familiariza zi de zi cu arcanele și de a învăța cum să le faceți să rezoneze între ele. Ulterior, un amplu capitol va fi dedicat lecturii și interpretării a trei cărți, considerată ca „fraza" de bază a limbajului Tarotului.

Vom prezenta apoi câteva strategii de lectură a mai mult de trei cărți, care se pot dezvolta până la a citi, de exemplu, totalitatea celor douăzeci și două de arcane majore.

Vom adăuga că am amestecat intenționat, în exemplele pe care le-am prezentat, niveluri de lectură foarte variate. Efectiv, Tarotul poate fi utilizat

atât pentru a explora lucruri concrete, cât și pentru a explora profunzimi ale sufletului, pentru dizolvarea problemelor psihologice. Ideal ar fi ca tarologul să poată să se adapteze la personalitatea, limbajul și vârsta consultantului și să îi răspundă în termeni cât mai adecvați cererii sale. Se poate considera că funcția noastră, ca tarologi, constă în traducerea unui mesaj provenit din inconștientul persoanei și în a-l face înțeles într-un mod în care acesta să îl poată integra în viața sa cotidiană, aplicându-l astfel încât să evolueze. Lectura trebuie să se facă la nivelul la care este persoana; tarologul nu trebuie să adopte în niciun caz o poziție de superioritate. Ideea este să ne punem la dispoziția consultantului pentru a-i fi util. Singura noastră putere este de a ajuta dacă ni se cere.

Nu vom da niciun exemplu de lectură cu cărți inversate. Este o decizie conștientă: a utiliza cărțile inversate echivalează cu a integra potențialități negative în lectură. Când cineva citește cărțile invers, se scufundă în negativ și nu face decât să creeze negativitate. Este ușor să citești atrocități în fiecare carte, dar la ce bun? Nu aceasta este alegerea noastră.

În cele din urmă, am oferit multe piste pentru ca cei care aspiră să fie tarologi să își poată citi Tarotul lor înșiși. De fapt, practica lecturii pentru sine este una din cele mai bune moduri de aprofundare a Tarotului. Este cel mai ușor de făcut (ajunge să ai un teanc de cărți în mână) și, totodată, cel mai greu din lume (ești simultan, consultant și lector și te împiedici de propriile opoziții). De asemenea, este o formidabilă școală de aprofundare și de modestie care ne permite să ne cunoaștem mecanismele de apărare.

În practica lecturii, orice tarolog va descoperi, puțin câte puțin, că intuiția i se dezvoltă. O lectură întreagă va apărea uneori, cu totală pertinență, dintr-un singur detaliu al unei cărți. Așa se desăvârșește arta Tarotului... Capitolul de față se vrea a fi o modestă introducere în această artă.

Primii pași

Cea mai bună modalitate de a memora sensul cărților de Tarot este de a le pune în acțiune în viața noastră cotidiană, în legătură cu problemele care ne preocupă cu adevărat. Înainte de a citi Tarotul celorlalți, este bine să existe o perioadă în care să fie aplicat propriei persoane. Acest lucru ne permite să ne familiarizăm cu el, dar și să înfruntăm diferite paradoxuri, dificultăți sau neînțelegeri, astfel încât să ne lărgim viziunea. De asemenea, este recomandată, așa cum ne propunem în capitolul de față, colaborarea cu o persoană care să fie în poziția de consultant fictiv, pentru a face exerciții de lectură.

Pentru a citi Tarotul propriei persoane, există un postulat de bază: nu mă cunosc în prezent. Drept urmare, este esențial să îmi pun întrebări referitoare la situația în care mă aflu, la prezentul meu. Modestia este, de asemenea, o unealtă folositoare pentru a lucra cu Tarotul.

Mânuirea și citirea Tarotului

Se recomandă o atmosferă liniștită. Pentru a proteja cărțile și pentru a le distribui ușor, puteți folosi o țesătură colorată și netedă, satinată, care să nu interfereze cu desenul arcanelor (violetul favorizează concentrarea). Se amestecă Tarotul ca la un joc normal, păstrând cărțile, fără a le întoarce în orientarea lor sus/jos. Apoi, după ce le-ați așezat într-un teanc, se întind orizontal, cu fața în jos. Contrar obiceiului, nu este indispensabil să tai cărțile. O poți face, dar atunci se schimbă cartea care se află jos. Odată întinse, se alege, cu stânga sau cu dreapta, una sau mai multe cărți care se așază întotdeauna cu fața în jos, potrivit strategiei de lectură alese. După care se

întorc, făcându-le să se rotească spre dreapta, astfel încât să nu se inverseze. Cărțile pot fi întoarse consecutiv, interpretându-le pe măsură ce apar, sau pot fi arătate toate și citite sintetic.

Exerciții și exemple de interpretări cu o arcană

Cum se prezintă ziua

Pentru a integra tarotul în viața ta de zi cu zi, extrage în fiecare dimineață o carte dintre Arcanele Majore și interpreteaz-o în cel puțin trei feluri diferite. De exemplu, o poți interpreta la nivel concret, la nivel psihologic și la nivel spiritual. De asemenea, o poți face la nivel personal, relațional sau transpersonal ș.a.m.d. Observă cum rezonează aceste trei niveluri de-a lungul zilei (vezi exemplele următoare).

Carte extrasă: Nebunul
Lectură: *Nivel concret*: Multă energie. Mă străduiesc să nu îmi pierd din vedere obiectivul! Poate o călătorie sau o expediție se află în perspectivă. Și dacă m-aș deplasa pe jos? *Nivel psihologic*: Suflă vântul libertății astăzi. Totul este permis! *Nivel spiritual*: Toate căile sunt calea mea. Astăzi, nimic despre definiții. Cum îmi pot trăi viața relaționând cu negânditul?

Aliatul

Această extragere constă în evocarea unei dificultăți, a unui motiv de tristețe sau a unui proiect care ne interesează, după care să scoatem o singură carte din Tarot, care va fi aliatul necesar ce ne va conduce spre starea de sănătate, bucurie și succes. După ce a fost analizat mesajul cărții, persoana poate să o poarte cu sine, să o deseneze, să o memoreze, să o pună sub o pernă pentru a putea dormi, să se frece cu ea pe frunte și pe porțiunea din dreptul inimii pentru a-i absorbi ajutorul (vezi exemplele următoare).

Am prea multă treabă, sufăr de epuizare nervoasă. Ce trebuie să fac?
Carte extrasă: Dreptatea (VIII)
Lectură: Dreptatea ne îndeamnă să ne plasăm în prezent, să ne instalăm în el, să ne debarasăm de ce este inutil și să ne centrăm pe ceea ce este cu adevărat folositor și necesar. În planul psihologic, poate apărea o dorință de a

avea o atitudine maternă. Nu în ultimul rând, ne îndeamnă să ne descotorosim de exigența perfecțiunii, care poate sta la baza acestei epuizări nervoase.

Cum să îmi păstrez calmul, indiferent de situație?
Carte extrasă: Papesa (II)
Lectură: Mesajul ar putea fi: asigură-te că ai la îndemână un loc în care să te poți retrage și medita. Acest lucru te va ajuta să îți redobândești calmul pe care îl ai în profunzimile ființei. Lectura cărților cu învățăminte înțelepte ți-ar putea fi de mare ajutor. Nu te subestima: ești o persoană cu mare valoare spirituală, acționează ca atare. Gândește-te la proiectele care te interesează (oul Papesei) și concentrează-te asupra lor. Poate o parte din starea ta de iritare este doar o dorință de afecțiune.

A te asculta

Această extragere ajută la o mai bună cunoaștere de sine, la trasarea descrierii spirituale sau emoționale. Constă în a pune o arcană, la întâmplare, pe o parte a corpului și a te întreba: „Ce este în mine la acest nivel?" Cartea răspunde (vezi exemplele următoare).

Ce este în inima mea?
Carte extrasă: Soarele (XVIIII)
Lectură: O mare iubire, bucurie, o nouă construcție, tatăl meu, copiii mei, vacanțe...

Ce se găsește în pântecele meu?
Un bărbat extrage Dreptatea (VIII)
Lectură: Mama mea! Îmi pregătea mâncăruri delicioase... a venit momentul să slăbesc puțin...
O femeie extrage Lumea (XXI)
Lectură: Vreau să am un copil. Am totul pentru a mă realiza, încep să simt că aparatul meu reproducător, creativitatea mea sunt o imensă bogăție. Îmi iubesc feminitatea.

Exercițiu de modestie și umilință cu arcanele majore

Un bun tarolog trebuie să fie capabil să întrebe tot ceea ce, din rațiune pură, consideră evident, începând cu propria sa personalitate, convingeri

sau evenimente din viața de zi cu zi. Este nevoie de modestie, de umilință și de un anumit simț al umorului.

Acest exercițiu constă în a trage o carte pentru sine, pentru situația în care o persoană se află și pe care o cunoaște bine. Când se practică cu arcanele majore, pot fi abordate toate câmpurile, de la cel mai prozaic la cel mai spiritual. Arcana se va interpreta într-un mod în care să se aplice perfect situației, inclusiv în cazul în care ne confruntăm cu un paradox (vezi exemplele următoare).

Cum este viața mea emoțională?
Carte extrasă: Roata Norocului (X)
Reacția consultantului: „Este adevărat, sunt pe punctul de a încheia un ciclu".

Care este dorința mea cea mai mare în acest moment?
Carte extrasă: Steaua (XVII)
Reacția consultantului: „Da, este adevărat, vreau să îmi găsesc locul, simt că am multe de oferit și că trebuie să mă regăsesc pentru a duce la capăt această acțiune".

Exercițiu de modestie și umilință cu arcanele minore

Această acțiune este utilă pentru a intra în lectura arcanelor minore. Se amestecă tot pachetul de 56 de arcane minore și se pune o întrebare care își poate găsi răspunsul în viața materială, sexuală și creativă, emoțională sau intelectuală. După aceea, ideal este să „jucăm jocul" modestiei, pornind de la principiul că Tarotul are întotdeauna dreptate și că ceea ce ne spune el trebuie interpretat într-un mod pozitiv. Această lectură presupune că toate cărțile ne corespund în orice moment, la un nivel sau altul al ființei noastre: „Nimic din ce este omenesc nu îmi este străin" (vezi exemplele următoare).

Care este principala mea preocupare în acest moment?
Carte extrasă: Șapte de Bâte
Răspuns: Fie ca forța mea creativă să intre în acțiune în lume, sub forma unui proiect nou pe care l-am conceput singur de la cap la coadă.

Care este cea mai înaltă valoare din viața mea?
Carte extrasă: Rege de Monede
Răspuns: Lumea prosperității pe care am construit-o și al cărei centru este compania noastră.

De ce mi-e frică cel mai tare?
Carte extrasă: Cinci de Spade
Răspuns: Agresiunea și dominarea verbală a falșilor maeștri, a profesorilor fără inimă și a politicienilor mincinoși.

Care îmi sunt limitele?

O carte poate fi, de asemenea, un indiciu al dificultăților noastre din fiecare centru: intelectual, emoțional, sexual-creativ și material. Pentru asta, se scoate o carte, alegând să fie aplicată pe un anumit centru sau aplicând succesiv aceeași carte tuturor centrelor. În exemplele următoare de lectură, vom studia Împăratul, ca limită în toate centrele, cu alte exemple variate, în funcție de centre.

Care sunt limitele mele intelectuale?
Carte extrasă: Împăratul (IIII)
Răspuns: Raționalismul obtuz mă blochează, mă închide, resping tot ce nu este direct.

Carte extrasă: Nebunul
Răspuns: Problema mea este că nu am limite. Mă risipesc. Ar trebui să adopt o poziție mai rațională, să îmi delimitez gândirea.

Carte extrasă: Dreptatea (VIII)
Răspuns: Limita mea este rigiditatea. Nu iau în calcul posibilitatea ca un alt punct de vedere, o altă formă de gândire să poată depăși ceea ce cunosc eu azi.

Carte extrasă: Împărăteasa (III)
Răspuns: Mă încredințez reveriei, risc să cad în fanatism. Mintea mea este prea romantică!

Care sunt limitele mele emoționale?
Carte extrasă: Împăratul (IIII)
Răspuns. *O consultantă:* Sunt prea masculină sau prea marcată de iubirea față de tatăl meu și sunt incapabilă să fac loc altcuiva. *Un consultant*: Sunt prea autoritar și prea puțin indulgent. Nu cunosc calea inimii.

Carte extrasă: Diavolul (XV)
Răspuns: Sunt prea posesiv (sau posesivă).

Carte extrasă: Roata Norocului (X)
Răspuns: Îmi imaginez cu greu o relație nouă; poate ar trebui să închei un ciclu sau să accept să îl consider închis.

Care sunt limitele mele sexuale sau creative?
Carte extrasă: Împăratul (IIII)
Răspuns: Sexualitatea și/sau creativitatea mea au intrat într-o rutină, sunt repetitive. Sunt, oare, plictisit?

Carte extrasă: Căruța (VII)
Răspuns. *O consultantă:* Sufăr de donjuanism, chiar dacă sunt femeie. „Nu cumva sunt o nimfomană reprimată?" Sau am falsa idee că, pentru a crea, este nevoie să fii bărbat? *Un consultant*: Dorința de cucerire este prioritară dorinței propriu-zise. Ar trebui să știu să diferențiez cantitatea de calitate... *Un artist:* dorința de recunoaștere este mai mare decât plăcerea creativă.

Carte extrasă: Dreptatea (VIII)
Răspuns: O figură maternă mă împiedică să ajung la creativitate. Poate că dorința mea sexuală se limitează la dorința de a avea un copil.

Carte extrasă: Temperanță (XIIII)
Răspuns: Mă consider un înger, refuzând forța propriului libido.

Care sunt limitele mele materiale, corporale?
Carte extrasă: Împăratul (IIII)
Răspuns: Refuz să investesc sau să cresc. Corpul meu este în continuare sub influența tatălui și viața mea materială nu cunoaște noțiunea de investiție.

Carte extrasă: Papesa (II)
Răspuns: Nu mă mișc suficient!

Carte extrasă: Eremitul (VIIII)
Răspuns: Trăiesc ca un bărbat bătrân, singur și sărac. Nu știu ce înseamnă conceptul abundenței.

Exerciții și interpretări simple, cu două arcane

Avantaje și dezavantaje - forță și slăbiciune

Pentru o situație determinată, o decizie luată, ceva care vă face să vă îndoiți, trageți două cărți: una reprezintă avantajul, punctele forte ale situației dumneavoastră, iar cealaltă inconvenientul, slăbiciunile, punctele slabe, eventualele pericole care pândesc.

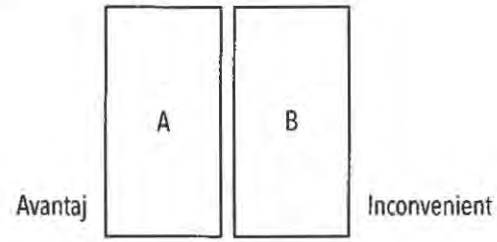

Trăiesc la oraș și mi-ar plăcea să mă mut la țară, într-un loc mai puțin poluat.
Avantaj: Îndrăgostitul (VI)
Lectură: Viața departe de oraș corespunde unei dorințe profunde, unui lucru care îți place. Viața emoțională (de cuplu, familie) ar avea mult de câștigat. Copiii ar crește într-un mediu mai liniștit, mai fericit.
Inconvenient: Luna (XVIII)
Lectură: Este posibil să te simți singur, să ai inclusiv frici nocturne; de exemplu, dacă decizi să trăiești într-un loc foarte izolat.

Plănuiesc să îmi reduc ziua de lucru la jumătate de normă.
Avantaj: Nebunul
Lectură: Ești liber! Îți vei putea folosi energia în numeroase lucruri; încă nu știi care, dar te simți plin de forță.

Inconvenient: Spânzuratul (XII)
Lectură: Văzându-i buzunarele în jos, este pertinent să vă întrebați dacă aveți suficienți bani pentru a vă simți împăcat cu ideea de a lucra mai puțin. Aveți grijă să nu cădeți în latura inactivă.

Anul acesta vom petrece sărbătorile în familie.
Avantaj: Turnul (XVI)
Lectură: Vă așteaptă o bucurie nemăsurată, o petrecere adevărată.
Inconvenient: Papa (V)
Lectură: Ai mare grijă cu comunicarea... un cuvânt nefericit poate să ruineze toată seara. Există vreun personaj masculin în familie de a cărei autoritate vă temeți, un tată, un bunic?

Conflictul

Această strategie de lectură este dinamică. O carte va fi plasată cu fața în jos și alta, formând o cruce, peste. Prima este dorința, situația în care ne aflăm, iar cea de-a doua reprezintă conflictul, obstacolul, ceea ce ne împiedică să avansăm. Începând de aici, se fac două lecturi. Prima are loc când cartea conflictului este peste cealaltă, ca și cum ar fi învingătoare; în această configurație, conflictul, obstacolul par fără rezolvare. A doua lectură se efectuează după ce s-a așezat cartea conflictului, a obstacolului, sub cartea care reprezintă situația, dorința; această situație indică depășirea conflictului, obstacolului (vezi exemplele de la pagina următoare).

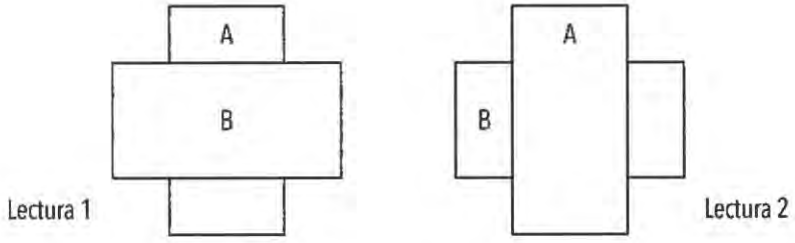

A: Situația, dorința
B: Conflictul, obstacolul

O scenaristă care întâmpină dificultăți în a începe să scrie un nou proiect care i-a fost încredințat.
Situație: Forța (XI)
Conflict: Împărăteasa (III)
Lectura 1: Cu XI, puteți iniția ceva pornind de la propria forță creativă sau instinctivă. Dar intervine III (în formă de cruce): vă percepeți creativitatea ca pe un obstacol, fiindcă nu știți spre ce vă va conduce și asta vă sperie, vă neliniștește. 3 fiind inferior lui 11, îi este teamă că nu are suficientă experiență sau simte că inspirația sa este superficială, prea juvenilă. Aici, Împărăteasa închide fălcile leului Arcanei XI: Forța este incapabilă să înceapă ce trebuie început. Este o lipsă de încredere în sine. Adolescentul o domină psihic pe femeia cu experiență.

Lectura 2: Dacă Împărăteasa se situează în spatele Forței, situația se schimbă: vă sprijiniți pe energia adolescentă și pe izbucnirea Împărătesei de a începe energic treaba. Forța își recuperează sensul maturității sale. Desigur, reprezintă un început, dar are în spatele ei cele zece arcane majore. În acest caz, Împărăteasa simbolizează creativitatea pusă fără rezerve la dispoziția unui nou proiect.

Vreau altă viață.
Situație: Arcana fără nume (XIII)
Conflict: Soarele (XVIIII)
Lectura 1: Vă aflați într-o mare dinamică de schimbare. Cu Arcana XIII, doriți să vă revoluționați viața, să faceți o curățenie masivă, să o luați de la capăt pe niște baze noi. Dar, cu Soarele, se pare că o construcție anterioară vă oprește. Vă agățați cumva de o concepție a cuplului, a familiei? De ceva ce vine din copilărie? Poate este vorba despre căutarea tatălui ideal?

Lectura 2: Când cartea conflictului trece în spatele cărții situației, Soarele, ca proiect al unei noi vieți, temperează ardoarea distructivă a Arcanei XIII și își canalizează acțiunea spre un obiectiv plin de iubire.

Cartea favorită și cea care vă place cel mai puțin

Începeți prin a vă alege din teancul arcanelor majore cartea favorită și pe cea care vă place cel mai puțin. Observați-le și definiți ce anume din ele vă atrage și ce declanșează sentimentul de respingere. Pentru fiecare, trageți o carte care să vă permită să vă aprofundați relația cu ea.

Cartea favorită: Steaua (XVII)

Îmi place imaginea acestei femei frumoase într-un paradis cald, goală și generoasă. Mă pot identifica ușor cu ea. Este idealul vieții mele... Partea neplăcută este că nu mă simt așa în fiecare zi.

Cartea care îmi place cel mai puțin: Spânzuratul (XII)

Această carte îmi sugerează un supliciu, în ciuda aparentei liniști a personajului. Este goală, nu e nimeni. Nu îmi place ideea de nemișcare.

Cărți extrase: Consultanta acoperă cartea Steaua cu Dreptatea (VIII).
Lectură: Aici și acum, în prezentul întrupării dvs., vi se manifestă Steaua. Sunteți unită cu ea, inclusiv când se află într-o conjunctură socială, de lucru, trebuind să gândească, să judece, acționând într-o realitate mai puțin idilică. Dvs. sunteți Steaua! Nu aveți dubii, doriți-vă ceea ce meritați.

Cărți extrase: Consultanta acoperă cartea Spânzuratului cu Turnul (XVI).
Lectură: Vedeți aceste personaje care, de asemenea, sunt cu susul în jos? Indică viitorul acestei opriri de care vă temeți atât de tare. Spânzuratul nu face decât să se pregătească de o ieșire plină de bucurie, o naștere. Destinul său este deschiderea și bucuria. Tot ce este închis în dvs. se poate exprima. Poate ar trebui să lucrați asupra circumstanțelor nașterii, pentru a înțelege mai bine ce vă neliniștește în atitudinea Spânzuratului. Nu cumva aveți o furie acumulată?

Cartea favorită: Arcana fără nume (XIII)

Pentru că provoacă teamă tuturor, mai puțin mie: nu mă tem de transformare, îmi place. Sunt o cameră goală, într-o casă fără stăpân.

Cartea care îmi place cel mai puțin: Lumea (XXI)

Pentru că este o carte finală, deja realizată, care are totul. După asta, nu mai e nimic de făcut.

Cărți extrase: Consultantul acoperă cartea Arcanei fără nume cu Căruța (VII).
Lectură: În realitate, transformarea care urmează este transformarea constantă a lumii și a universului, deoarece Căruța este înrădăcinată în timp și spațiu și trăiește cu ele.

Cărți extrase: Consultantul acoperă cartea Lumii cu Luna (XVIII).
Lectură: Dezvoltați-vă receptivitatea și veți descoperi că, inclusiv în ceea ce privește perfecțiunea, viața continuă: în contemplarea frumuseții lumii.

Exerciții cu una, două și mai multe arcane

Odată ce ne-am familiarizat cu exercițiile de interpretare, cel mai bun mod de a trece la lectura propriu-zisă constă în îmbogățirea interpretării unei cărți, cu una sau mai multe în plus. Astfel, se pătrunde în dinamica relațiilor dintre arcane, care constituie esența însăși a lecturii.

Explicarea unei cărți prin una sau mai multe arcane

Se alege o carte al cărei sens se dorește a fi aprofundat. Evident, această lectură va fi deopotrivă „obiectivă" (studiu al elementelor cărții de origine) și „subiectivă" (ce văd în carte).

Îndrăgostitul (VI)

Întrebare: Ce uniune semnifică Îndrăgostitul?
Carte extrasă: Consultanta scoate o carte pentru fiecare dintre cele trei personaje: Nebunul, Temperanță (XIIII), Diavolul (XV).
Răspuns: Unirea celor care nu se reconciliază: energia inițială, îngerul și demonul! Este inversiunea întregii morale impuse de cultura iudeocreștină. Plăcerea (a face ceea ce ne place) permite această revoluție.

Dreptatea (VIII)
Întrebare: Ce taie Dreptatea?
Carte extrasă: O carte care corespunde spadei: Îndrăgostitul (VI)
Răspuns: Conflictele emoționale inutile care vă fac să pierdeți timpul, poate relații sociale abuzive.

Întrebare: Ce cântărește Dreptatea?
Carte extrasă: Se trage câte o carte pentru fiecare farfurioară a balanței: Forța (XI) și Judecata (XX).
Răspuns: Echilibru între energia dvs. sexuală instinctivă și chemarea spirituală.

Temperanță (XIIII)
Această carte simbolizează armoniosul amestec de entități diferite.
Întrebare: Dar cum se realizează uniunea?
Carte extrasă: Consultantul scoate atunci o carte pentru a simboliza fluxul dintre cele două ulcioare, unirea. Este Luna (XVIII).
Răspuns: Cu ajutorul intuiției, ascultați-vă sinele. Este timpul să încetați să vă negați sinele, să acceptați mesajele provenite din inconștient, din poezia interioară, receptivitatea, dorința.

Magicianul (I)
Întrebare: Ce are Magicianul pe masă?
Carte extrasă: Eremitul (VIIII)
Răspuns: În aparenta lipsă de armonie a elementelor, deține înțelepciunea: poate moștenirea

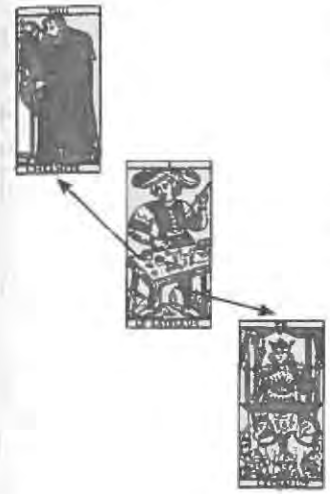

unui tată, a unui ghid, a unui bunic. Procesul chestionării arcanelor poate continua.

Întrebare: Și ce se află sub masa Magicianului?
Carte extrasă: Căruța (VII)
Răspuns: O imensă capacitate de acțiune, cu condiția de a intra în contact cu ceea ce este sub masă, care, în Căruța, corespunde celor doi cai: forța interioară, animalitatea, creativitatea.

Introducere în procesul de transfer

Scoateți două cărți la întâmplare și observați detaliile care se repetă sau se transformă de la una la cealaltă: culori, obiecte, forme, direcția privirilor... Interpretarea ar putea varia în funcție de ordinea în care sunt plasate cărțile.

Cei doi cai ai Căruței, cele două balanțe ale Dreptății; coroana Căruței și cea a Dreptății

Căruța (VII) și Dreptatea (VIII)
Transfer: Căruța are doi cai și un sceptru, simbol al puterii. Dreptatea, la rândul său, are două farfurioare și o spadă, o armă. Dreptatea își impune voința în lume, pe când Căruța acceptă să se lase dusă de ceea ce vrea lumea: caii săi nu au frâie. Coroana Căruței este receptivă, este deschisă în sus. Cea a Dreptății (VIII) este proiectivă, demonstrează o inteligență activă.
Lectură: Într-o lectură foarte concretă, Căruța încearcă să fugă de dreptate sau poate de influența mamei sale ori de ideea de perfecțiune excesivă.

Mingiuța galbenă a Magicianului se transformă în Soare

Magicianul (I) și Soarele (XVIIII)

Lectură: În **ordinea I-XVIIII**, mica sferă galbenă pe care o are Magicianul în mână ar putea fi o reprezentare a Soarelui, în miniatură. În această ordine, s-ar putea spune că tânărul reprezentat în Arcana I „ia Soarele în mână": își asumă propriul succes sau se folosește de influența tatălui său, a unui bărbat care îl susține. Atunci, poate absorbi această energie care îl consolidează.

Valoarea Soarelui este diminuată

Lectură: În ordinea XVIIII-I, cercul galben este, în acest caz, o limitare, o restrângere: un Soare care se convertește în monedă. S-ar putea spune că Magicianul manipulează această forță într-un mod limitativ sau necinstit. Ar putea fi un escroc sau un copil alintat care nu cunoaște valoarea banilor și îi risipește...

Ființa spirituală a Forței acționează asupra ființei animale care este leul; ființa spirituală a Soarelui (în dreapta, marcată de trei puncte) ghidează o ființă mai organică (în stânga, cu coadă).

Forța (XI) și Soarele (XVIIII)

Transfer: În aceste două cărți, vedem o ființă spirituală care acționează asupra altei ființe mai organice (animale) (sau în colaborare cu ea). În Forța, femeia își trece mâinile peste fălcile leului. S-ar putea spune că încearcă să îl dreseze, poate să îl facă să tacă. În Soarele, vedem un personaj marcat cu trei puncte care ghidează un alt personaj asemănător lui în toate, dar care are o coadă care pare să arate că are încă legături în animalitate.

Lectură: Aceste cărți s-ar putea interpreta în sensul în care căutarea inițiată în Forța se revarsă în construcția unei noi vieți, în Soarele. O persoană a intrat în contact cu creativitatea sa și Eul său profund, inconștientul său, simțindu-se diferită însă de acea entitate văzută ca un animal. În Soarele, cele două stări ale ființei colaborează ca două entități gemene; individul se pune de acord cu sine însuși și, pentru a demara schimbările profunde ale noii vieții, partea spirituală a ființei noastre devine un ghid interior în care avem totală încredere.

Exerciții și exemple de interpretări cu un partener

Întrebări și răspunsuri

Unul dintre participanți alege o arcană pentru a-i pune o serie de întrebări. Celălalt ia cuvântul, în numele arcanei, și răspunde în funcție de ceea ce îi sugerează intuiția. Acest exercițiu este util între două persoane care învață să citească Tarotul pentru a lărgi sau a extinde înțelegerea cărților (vezi exemplele următoare).

Întrebări adresate Temperanței (XIIII)

De ce ai doi șerpi încolăciți la picioarele tale?

Pentru că mi-am asumat toate energiile pământului. Cei doi șerpi reprezintă energia sexuală, cea masculină și cea feminină, împletindu-se în mine și sublimându-se până la aripile mele albastre. Vă protejez pe pământ.

De ce golești un ulcior în celălalt?

Fac posibilă comunicarea energiilor, a fluidelor. Prin acțiunea mea, nu există energii opuse, nu există contrarii, doar complementarii. Este secretul echilibrului.

Ce semnificație au simbolurile geometrice pe care le ai în piept?

Cele patru triunghiuri galbene pe care le am în piept reprezintă cei patru centri ai ființei umane: intelectual, emoțional, sexual-creativ și perimetrul corporal. Acești centri nu comunică între ei, sunt juxtapuși, fiecare deține propria lege. Dar, deasupra, cercul galben cu un triunghi crestat reprezintă chintesența, sinele esențial care se află în fiecare dintre noi și

care comunică cu fiecare din cei patru centri, făcând posibilă armonia din fiecare ființă umană.

Cum se manifestă prezența ta în viața mea?
Atunci când sosesc, un parfum extraordinar se desprinde din mine. Am o floare roșie în cap, semn că gândurile mele sunt arome. În mine, ideile nu capătă forma cuvintelor, ci a aromelor.

De ce ai ochii galbeni?
Deoarece spiritul meu este lumină pură. Sunt tot ceea ce contemplu.

Conversația tarotică sau Tarotul pokerului

Cei doi jucători scot cinci cărți, aleatoriu. Primul întoarce una câte una cele cinci cărți ale sale, punând câte o întrebare fiecărei cărți, fie despre sensul vieții, în general, fie despre probleme care au legătură cu el sau despre relația care îi unește pe ambii parteneri, dacă deja se cunosc bine. Al doilea îi răspunde, întorcându-și cărțile una câte una. Apoi, fiecare scoate din nou cinci cărți din teanc și se inversează rolurile.

Întrebările se pot referi la viață în general, la problemele pe care le are cel care pune întrebări sau chiar la relația dintre cei doi, în cazul în care se cunosc bine. Această lectură este excelentă pentru a dezvolta interpretarea personală a dialogului.

Eremitul (VIIII): Care va fi consecința crizei pe care o trăiesc?
Nebunul: Eliberează-te!

Dreptatea (VIII): Procesul în care mă aflu îmi poate aduce bani?
Diavolul (XV): Da, mulți!

Forța (XI): Încep o activitate. Voi avea forța de a o duce la capăt?
Roata Norocului (X): Da, cu ajutorul cuiva din exterior.

Magicianul (I): Ce pot să încep chiar acum, chiar aici?
Lumea (XXI): Începi să fii în contact cu cele patru dimensiuni ale tale: capacitatea de a fi, de a iubi, de a crea și de a trăi.

Arcana fără nume (XIII): Ce trebuie să transform în viața mea, aici și acum?
Împărăteasa (III): Trebuie să intri în contact cu creativitatea, cu entuziasmul tău, cu visurile tale de adolescent.

Tarotul pokerului (variantă)

Se poate juca o variantă a Tarotului pokerului între un consultant și un tarolog deja experimentat. Consultantul va dedica fiecăreia dintre cele cinci cărți o întrebare care îl preocupă, conform cunoașterii sale anterioare a Tarotului sau potrivit lucrurilor pe care i le inspiră desenele cărților. Tarologul va trebui să își organizeze propriile cărți, începând cu cea care îi înfățișează mai multe probleme și până la cea care îi oferă cea mai mare realizare, pentru a ghida răspunsul spre un proces de evoluție. Se implică atunci într-un fel de „goană pozitivă" în care consultantul își expune problemele și tarologul îi propune răspunsuri care să îl ajute. Munca tarologului constă în organizarea materialului său de răspunsuri pentru a ajuta consultantul să aibă o evoluție pozitivă.

Consultanta și-a pierdut mama de curând.
Eremitul (VIIII): La ce trebuie să renunț?
Arcana fără nume (XIII): Nu te mai agăța de ceea ce se distruge de la sine.

Spânzuratul (XII): Ce punct de vedere nou trebuie să adopt?
Diavolul (XV): Să îți trăiești pasiunea creatoare.

Forța (XI): Cu ce pot începe?
Papa (V): Cu învățătura.

Împăratul (IIII): Acest lucru îmi va aduce pace?
Steaua (XVII): Îți va aduce dacă vei înceta să ceri și dacă vei începe să oferi.

Dreptatea (VIII): Ce altă mamă pot găsi?
Lumea (XXI): Cosmosul.

Citirea a trei cărți

Începând de la trei cărți în sus, se poate considera că se conturează munca lecturii propriu-zise: este structura cea mai simplă, „fraza" de bază care oferă posibilități aproape infinite. Strategiile de lectură a trei cărți sunt numeroase. Se pot utiliza, după cum se dorește, structuri în care cele trei cărți reprezintă trei elemente prestabilite: trecut, prezent și viitor, de exemplu. Dar, încetul cu încetul, arta lecturii se desprinde de aceste structuri rigide și înveți să te lași ghidat de detaliile care unesc sau despart cărțile: simboluri, direcția mișcării sau a privirilor personajelor, valoarea numerică a arcanelor alese... Lectura a trei cărți este o artă pe care elevul Tarotului trebuie să o aprofundeze la infinit.

Pentru a vă iniția în lectura a trei cărți, puteți alege între trei direcții, de la cea mai simplă la cea mai elaborată:

- Alegerea prealabilă a unei strategii de lectură.
- Adaptarea strategiei de lectură la întrebarea pusă.
- Determinarea strategiei de lectură imediat ce au fost întoarse cărțile, după desenul lor sau după valoarea numerică, bazându-vă în special pe elementele recurente ale unei cărți sau alta (simboluri și culori) și pe direcția privirilor personajelor.

De asemenea, se poate lua în considerare modul în care consultantul dispune, fizic, cele trei cărți pe masă. Dacă ordinea cărților este neutră, dacă sunt aliniate în plan orizontal, cu un spațiu constant între ele, poate fi un indiciu că persoana este una echilibrată, ordonată și că își pune întrebarea cu seninătate sau cu dorința de a controla evenimentele. Dacă

consultantul dispune cărțile în linie ascendentă, s-ar putea vedea în asta o tendință optimistă; în schimb, dacă linia este descendentă, ar fi bine să îl întrebați ce anume îi motivează acest pesimism. Dacă primele două cărți sunt foarte apropiate și a treia îndepărtată, sau invers, strategia de lectură va fi modificată: va avea o unire, îmbinare între două elemente și o senzație de îndepărtare, cu privire la al treilea element.

Dacă fiecare carte, în loc să fie în poziție verticală, este înclinată înainte, poate fi semn al unui impuls provenit dintr-o decizie mentală de a merge înainte. Când cărțile sunt înclinate înapoi, ne putem imagina că respectivul consultant nu are chef să avanseze sau că înaintează împotriva voinței sale. Toate aceste interpretări se dau cu titlu informativ și mai degrabă trebuie să îndemne tarologul la dialog decât să fie luate ca indicii sigure.

În cele din urmă, pornind de la lectura a trei cărți, întotdeauna se pot scoate mai multe pentru a clarifica situația, pentru a specifica ceva dubios sau pentru a vedea cum se poate depăși un blocaj sau cum se stabilizează transformările. Dacă Tarotul pare să evoce o dificultate, nu trebuie să se rămână în acea situație. Este indicat să ne întrebăm care este originea acestei dificultăți și cum se poate soluționa. Tarologul trebuie să fie un aliat pentru consultant, evitând să îl încarce cu predicții, judecăți sau diagnostice. Dacă se consideră că Tarotul transmite un mesaj provenit din inconștient, treaba noastră, ca cititori, este să interpretăm cât mai bine posibil acel mesaj pentru a-i permite persoanei să înainteze într-o direcție utilă, spre rezolvarea conflictelor, pe calea realizării și a progresului, spre mai multă bucurie, creativitate, pace și prosperitate.

Citirea cărților cu o strategie prestabilită

Lectura a trei cărți este deopotrivă simplă și foarte bogată, practic inepuizabilă. Totuși, există un anumit număr de strategii de lectură deja structurate care, în primă fază, fac posibilă acordarea unui sens pozitiv „frazei" alese de consultant.

Prima dificultate cu care se confruntă tarologul constă în convingerea că Tarotul servește pentru prezicerea viitorului. Tarologia, spre deosebire de cartomanție, nu constă în determinarea unor ipotetice evenimente viitoare, ci în a răspunde la o întrebare, în cel mai util mod posibil, bazându-se pe imagini bogate în simboluri.

Pentru a face acest lucru, este nevoie să se plaseze lectura Tarotului într-un cadru: atunci, strategia de lectură ne vine în ajutor. Dă sens interpretării, exact ca terenul (la fotbal sau la șah, de exemplu), care dă orientarea jocului. Această strategie de lectură o decide lectorul, fie dinainte, fie în momentul când vede cărțile. Numărul strategiilor posibile este infinit.

Iată aici cinci strategii de lectură, foarte simple, cu trei cărți prezentate în ordine, de la cea mai liniară la cea mai psihologică. În toate exemplele, cărțile sunt indicate cu A, B și C. Răspunsurile date în lectură sunt, în mod voit, simple. Desigur, se pot elabora răspunsuri mai profunde, făcându-se trimitere la texte despre arcanele majore, dar, în lipsa unui consultant real, procesul de lectură se prezintă aici într-o formă mai accesibilă.

Strategia 1

Aspectele trecut, prezent și viitor ale unei situații

Cărțile A, B și C reprezintă trecutul, prezentul și ceea ce așteptăm în viitor (vezi exemplul de mai jos).

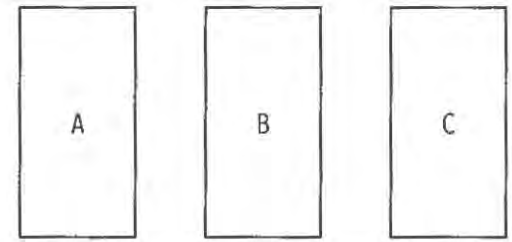

A: Aspect trecut al situației
B: Aspect prezent al situației
C: Aspect viitor al situației

Voi obține, în sfârșit, carnetul de conducere?

Cărți extrase: A. Căruța (VII); B. Arcana fără nume (XIII); C. Soarele (XVIIII)

Lectură: În trecut, te-ai prezentat la acest examen, fără succes (prințul Căruței conduce o mașină). Dar acum, ești conștient că te-ai schimbat (XIII, transformarea). Poate ai dobândit acea conștientizare a pericolului pe care o au șoferii buni. În viitor, vei trece examenul cu succes (XVIIII), cu condiția să îl consideri pe examinator un aliat, nu un dușman...

Strategia 2

Început, dezvoltare, rezultat

Cartea A este un început care se dezvoltă în B și C (vezi exemplul de mai jos).

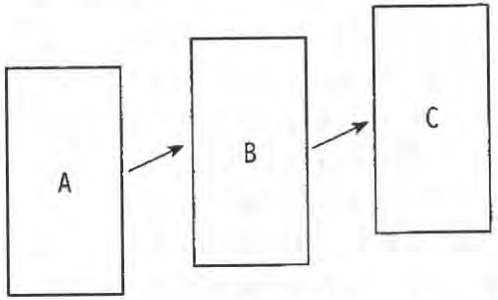

A: Început
B: Dezvoltare
C: Rezultat

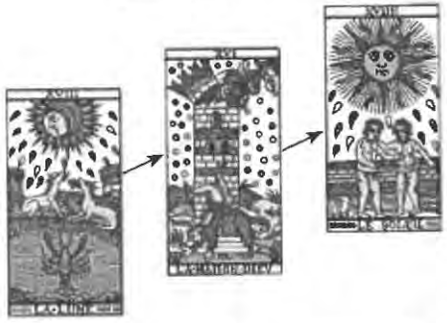

Cum pot să o ajut pe fiica mea care se află într-o situație dificilă? (Este o adolescentă timidă, care trece printr-un eșec școlar)

Cărți extrase: A. Luna (XVIII); B. Turnul (XVI); C. Soarele (XVIIII)

Lectură: Tu ești mama ei, modelul ei feminin, referința ei esențială și fiica ta este exact la vârsta la care își conștientizează feminitatea (Luna). Are nevoie de bucurie, petrecere, să vadă noi peisaje (Turnul): las-o să aducă bucuria în viața ei. Nu în ultimul rând, rolul de tată sau arhetipul patern este important (Soarele), deoarece privirea lui îi permite fiicei tale să crească. Sau poate că Soarele o îndeamnă să plece în vacanță cu familia...

Strategia 3

Cauzele situației prezente

Se începe de la C și se verifică ce anume s-a întâmplat astfel încât să se ajungă acolo (vezi exemplul din pagina următoare).

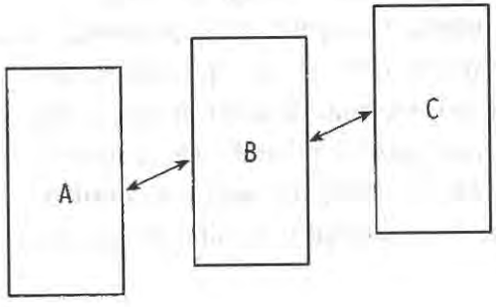

A și B: Ceea ce a trebuit să fie făcut sau ce anume s-a produs pentru a ajunge la această situație
C: Situația

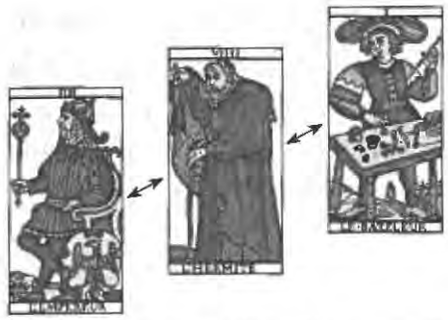

De unde vine conflictul cu asociatul meu din companie?

Cărți extrase: A. Împăratul (IIII); B. Eremitul (VIIII); C. Magicianul (I)

Lectură: Vă confruntați cu o alegere, poate cineva vă datorează bani (Magicianul are o monedă în mână); în orice caz, soluția problemei se află în mâinile dvs. Nu aveți niciun dubiu: dispuneți de mijloace pentru a remedia situația. Conflictul vine din faptul că nu aveți aceleași valori și mijloace: dvs. sunteți un om foarte spiritual, dar cu o mai slabă putere economică (Eremitul) și aveți de-a face cu cineva mult mai materialist (Împăratul), ale cărui obiective nu converg cu cele pe care le aveți (Împăratul îi întoarce spatele Eremitului).

Strategia 4

Trioul familial și influența sa asupra consultantului

La fel ca în Judecata (XX), cele trei cărți vor reprezenta, în această ordine, mama, copilul și tatăl (vezi exemplul următor).

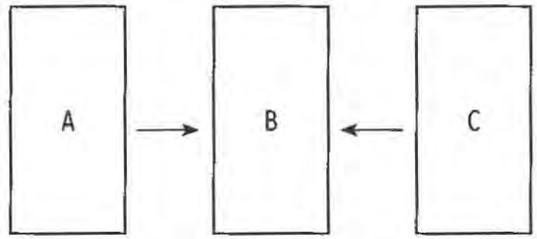

A: Influențe feminine
B: Element central
C: Influențe masculine

De ce îmi ia atât de mult ca să rămân însărcinată?

Cărți extrase: A. Îndrăgostitul (VI); B. Roata Norocului (X); C. Papesa (II)

Lectură: Vă aflați în centru, reprezentată de Roata Norocului, care semnalează un blocaj în prezent și care are legătură cu un mister emoțional (reprezentat de sfinx). Nu este vorba despre fecunditatea dvs. organică, dar sunteți prinsă în contradicțiile propriilor părinți. Pe de o parte, tatăl dvs. (Papesa) pare foarte marcat de propria mamă, o femeie idealizată și rece care poate i-a transmis un ideal religios sau intelectual. Pentru a-i fi pe plac, aveți tendința de a vă comporta ca un spirit pur, negându-vă corpul

și capacitatea sa de a procrea. Pe de altă parte, mama dvs. pare captivă într-un conflict emoțional: poate soacra ei a intervenit excesiv în relația ei de cuplu (cele trei personaje ale Îndrăgostitului reprezintă atunci perechea și soacra, în extrema stângă). Ce viziune despre iubire, despre maternitate, despre ce înseamnă feminin v-a transmis această situație? Cum poate ea să vă oprească, să vă înfrâneze dorința de a fi mamă?

Strategia 5

Forțele active: receptare-acțiune

În aceeași ordine de idei, într-un plan mai simbolic, se poate stabili că aceste cărți reprezintă unirea dintre forțele receptive (la stânga) și cele active (la dreapta) care își proporționează energia într-o lucrare comună (în centru).

Cazul 1. Această unire poate fi armonioasă: unire pozitivă a cărților A și C pentru un rezultat B, care îl potențează pe consultant sau proiectul comun.

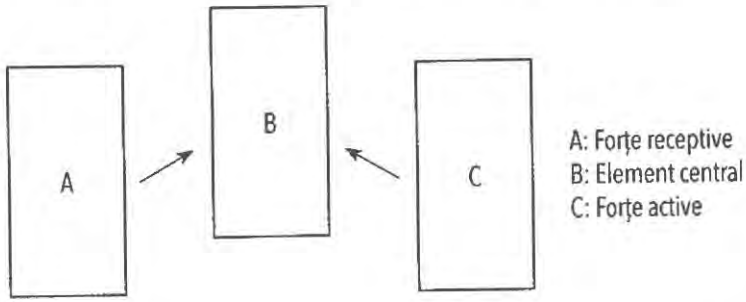

Cum pot colabora cu soția mea pentru a finaliza proiectul nostru de pensiune rurală?

Cărți extrase: A. Căruța (VII); B. Nebunul; C. Temperanță (XIIII)

Lectură: Proiectul ia naștere dintr-un impuls (Nebunul). Soția dvs. este capabilă să acționeze cu multă forță și determinare (Căruța), pe când dvs. reprezentați mai degrabă forțele echilibrului și ale moderației, de asemenea foarte necesare pentru a duce la bun sfârșit proiectul (Temperanță).

Cazul 2. Unirea poate fi periculoasă sau nearmonioasă: cărțile A și C l-ar putea bloca pe consultantul B.

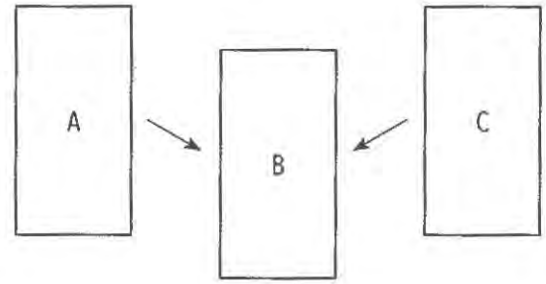

Ce mă împiedică să scriu versuri?

Cărți extrase: A. Eremitul (VIIII); B. Îndrăgostitul (VI); C. Temperanță (XIIII)

Lectură: Purtați o iubire infinită poeziei (Îndrăgostitul). Este o vocație, o adevărată bucurie. Dar, pentru moment, muza dvs. este în criză (VIIII). Poate vă simțiți singur, neiubit, insuficient recunoscut. Sau poate, pur și simplu, vă pregătiți pentru un nou impuls creativ, fiindcă Arcana VIIII poate semnifica, de asemenea, o criză pozitivă. În orice caz, amânarea acțiunii nu vă ajută (Temperanță, în partea activă). Poate ar trebui să scrieți fie și un singur rând pe zi, chiar dacă nu vă simțiți inspirat... Fiindcă răbdarea și lipsa de acțiune nu vă sunt aliați.

Cinci strategii în jurul unei întrebări

Să vedem acum în ce fel ne permit aceste strategii să răspundem cu nuanțe diferite la aceeași întrebare. Se poate începe cu schematizarea foarte simplă a forțelor prezente în cărțile A, B și C, utilizând unul sau două cuvinte-cheie pentru fiecare arcană. Iată aici răspunsurile posibile, potrivite diferitelor strategii de lectură pe care tocmai le-am studiat. Apoi, s-ar putea nuanța sau combina observațiile, dialogând cu consultantul pentru a ajunge la răspunsul care să îi fie cel mai util.

Persoana la care mă gândesc este demnă să îmi devină maestru?

Cărți extrase: A. Nebunul; B. Împăratul (IIII); C. Soarele (XVIIII)

Cuvinte-cheie: Nebunul: energie, impuls. Împăratul: putere, stabilitate, minte rațională. Soarele: îmbinare, realizare, construcție nouă.

Strategia 1 (Trecut, prezent, viitor): În trecut, ați alocat mult timp acestei căutări (A). Acum sunteți în deplinătatea minții raționale și aveți capacitatea de a judeca ce este bun pentru dvs. (B). Simțiți însă că în viitor va trebui, asemenea personajului din stânga, din Soarele, să acceptați ajutorul unei ființe spirituale, care a depășit deja raționalul, pentru a cunoaște noi regiuni ale minții sale (C).

Strategia 2 (Început, dezvoltare, rezultat): Faceți gestul de a vă îndrepta (A) spre un bărbat al puterii (B) și de a realiza cu el o îmbinare spirituală (C).

Strategia 3 (Cauze ale situației): Ați găsit și ați ales deja acest maestru (C), ceea ce a presupus o determinare energică (A) și acceptarea puterii sale (B).

Strategia 4 (Trioul familial): Sunteți o persoană stabilă (B). Mama dvs. era poate puțin dezordonată (A) și tatăl, un model ideal (C). Este motivul pentru care căutați un maestru (care să înlocuiască absența paternă) și, în același timp, motivul pentru care aveți dubii în privința lui (nu poate să îl egaleze pe tata).

Strategia 5 (Forțele unite). *Cazul 1:* Se poate uni în el ordinea Soarelui (C) și dezordinea Nebunului (A) pentru a cuceri forțele echilibrului pe care îl doriți. Maestrul se află, înainte de toate, în dvs.; un maestru extern vă poate ghida pe calea propriei dvs. valori. *Cazul 2:* Aveți grijă să nu puneți în situație de conflict cele două forțe pe care tocmai le-am menționat (A: nebunie și B: înțelepciune). Fiindcă, sub pretextul de a intra în conflict cu maestrul, veți intra în conflict cu propria parte feminină, pe care dvs. nu o tolerați (reprezentată de Nebun, influența maternă).

Posibilitățile de acțiune ale consultantului

Strategie de lectură și de lucru asupra întrebării

Exemplul anterior ne demonstrează că în orice moment avem diverse strategii posibile pentru a citi trei cărți. Când nu ești prizonierul nevoii de a găsi „răspunsul corect", lectura Tarotului se transformă într-o conversație

terapeutică. Atunci se poate începe să se lucreze asupra modului în care este formulată întrebarea consultantului. Cu permisiunea sa și pornind de la o strategie de lectură determinată, se poate lucra formularea întrebării.

Modul în care întrebările pe care le punem Tarotului ne transformă în actori și autori ai propriei vieți

Întrebările consultanților se dovedesc a fi formulate ca o neliniște în ceea ce privește viitorul. Un anumit lucru va avea succes? Visurile mele se vor realiza? Mă va iubi această persoană? Nu se poate răspunde, deoarece ar echivala cu prezicerea viitorului. Dar se pot formula din nou, într-un mod care să permită consultantului să se transforme în stăpân al destinului său. Ce pot face pentru ca un anumit proiect să aibă succes? În ce direcție trebuie să muncesc, ce pot modifica pentru ca dorința mea să se realizeze? De ce natură este relația care mă unește de această persoană? Când întrebările sunt prezentate în acest fel, includ consultantul ca subiect activ în propria sa viață și nu ca o jucărie a unui destin atotputernic.

Iată aici două strategii de lectură diferite, pentru aceeași extragere de trei cărți. Strategia aleasă va permite determinarea forțelor prezente, pentru beneficiul persoanei care pune întrebarea.

Întrebarea inițială: Ce se va întâmpla la locul meu de muncă?

Cărți extrase: A. Soarele (XVIIII); B. Arcana fără nume (XIII); C. Dreptatea (VIII)

Strategia 1

Evoluția unei situații

În loc să vă întrebați „ce se va întâmpla", vă puteți reformula întrebarea, centrând-o pe noțiunea de evoluție. Această lectură, de tipul „trecut – prezent – viitor", va clarifica modul în care consultantul s-a raportat la munca sa până de curând (cartea A), atitudinea lui în situația prezentă (cartea B) și evoluția care se arată într-un viitor apropiat, precum și forțele care îi vor permite să împingă această evoluție (cartea C) (vezi exemplul de la pagina anterioară). În urma acestei strategii, reformulăm întrebarea astfel:

Întrebare: Care este evoluția care observ că se conturează la locul meu de muncă?
Lectură: În trecut (A), ați fost mulțumită și satisfăcută de serviciul dvs., dar el corespundea unui perimetru masculin sau poate unei ambiții sociale insuflate de tatăl dvs.
În prezent (B), sunteți în căutarea unei transformări, deoarece vi-o doriți pentru viitor (C) și vă pregătiți să o găsiți, mai exact o activitate care să corespundă mai în profunzime naturii dvs. feminine. Trebuie să vă oferiți ceea ce meritați: poate un serviciu mai plăcut și mulțumitor sau care să pună în valoare un talent neluat în seamă până acum.

Strategia 2

Lectura ca o frază

Altă strategie posibilă este lectura gramaticală, în care cărțile au funcția de subiect, predicat sau, respectiv, de complement. Această strategie are scopul de a reda consultantului locul său de subiect activ. Cartea A reprezintă subiectul activ al frazei; cartea B, predicatul și cartea C, complementul (vezi exemplul de la pagina anterioară).
În urma acestei strategii, întrebarea se transformă astfel:
Întrebare: Ce sunt pe cale să fac, ce pot să fac la locul de muncă?
Lectură:

- A (subiect): Soarele o simbolizează aici pe consultantă, un subiect care caută o tranziție, o mișcare spirituală care să o dezlege de trecut și care să îi permită să întreprindă o nouă construcție.
- B (verb, acțiune): Aici avem de-a face cu Arcana fără nume. Această nouă construcție are nevoie de o transformare radicală.
- C (complement): Aici, Arcana VIII e cea care dă răspunsul: trebuie să vă debarasați de o anumită idee despre perfecțiune. Acest perfecționism a fost, poate, insuflat de mamă sau de imaginea pe care arborele genealogic o are despre rolul de mamă. Consultanta reprezentată de Soare integrează valori pozitive care să îi permită să inițieze o schimbare (Arcana fără nume), pentru a-și găsi adevărata natură feminină și echilibrul personal (Dreptatea).

Sinteză. Lectura poate fi rezumată după cum urmează: vă aflați într-un moment de mișcare/tranziție importantă, în căutarea adevăratei dvs. ființe. Acest lucru se traduce prin nevoia de a vă transforma atitudinea supusă în ceea ce privește autoritățile și de a vă găsi simțul profund al valorii.

Repoziționarea cărților pentru a găsi răspunsuri cât mai utile

Nu există nimic fatidic într-o lectură de Tarot, nimic care să fie câștigat sau pierdut dinainte. Cărțile puse pe masă sunt dreptunghiuri de hârtie imprimată, nu sentințe irevocabile. Un tarolog evoluat trebuie să se desprindă de noțiunea de destin și de cea a prezicerii. Nu se află acolo pentru a da sfaturi, ci pentru a învăța persoana care-i sunt propriile posibilități, cu scopul de a afla singură ceea ce poate face.

Când consultantul alege cărțile care corespund întrebării sale, stabilește un fel de fotografie instantanee a inconștientului său, pornind de la care începe să lucreze. De aceea, după ce a fost citită „fraza", așa cum a fost formulată de consultant, este posibil să se schimbe ordinea cărților, pentru a stabili, cu aceleași elemente, o atitudine de viață care să permită întrebării un răspuns mai pozitiv, mai eficient, mai adaptat dorinței profunde a consultantului.

Pentru trei cărți, există întotdeauna șase lecturi posibile: A-B-C / B-C-A / B-A-C / C-A-B / C-B-A / A-C-B. Plasate în ordine numerică progresivă indică, în general, o cale de realizare, fiindcă structura arcanelor majore urmează ordinea numerică crescătoare. Dar, cum se întâmplă întotdeauna în Tarot, nu reprezintă o lege absolută. Uneori, structura cărților sugerează altă ordine de realizare.

Repoziționarea

Pentru a începe, avem exemplul de pagina 464, de data aceasta schimbând ordinea cărților.

Îmi doresc să găsesc un maestru în domeniul care mă interesează.

1

A B C

Cărți extrase: Nebunul; Soarele (XVIIII); Împăratul (IIII)
Lectura 1: În această ordine, depuneți multă energie (Nebunul) în a căuta un ideal care să substituie tatăl (XVIIII). Riscați însă să fiți dezamăgit, pentru că vă veți confrunta cu un bărbat real (IIII).

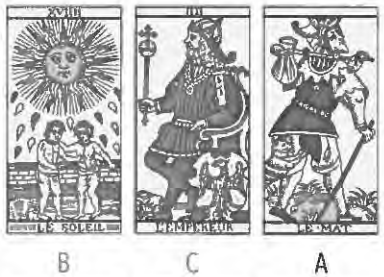

Repoziționare: Dacă se pun cărțile în celelalte cinci configurații posibile, vor evoca următoarele:

Lectura 2: Căutând idealul (XVIIII), găsiți un bărbat normal (IIII) și fugiți mâncând pământul (Nebunul).

Lectura 3: Sunteți o persoană foarte curajoasă (XVIIII). De ce căutați (Nebunul) un maestru care vă este inferior? (IIII)

Lectura 4: Fiindcă sunteți în căutarea unui tată, abandonați raționalul (IIII) pentru a beneficia de generoasa învățătură a unui personaj solar (XVIIII).

Lectura 5: Vă întâlniți maestrul, dar îl abandonați imediat; întâlnirea este suficientă pentru a vă elibera.

Lectura 6: Purtat de o energie mare (Nebunul), vă găsiți un maestru, totodată real și puternic (IIII), care vă permite să intrați într-un proces al unei noi construcții (XVIIII).

Astfel se pot citi cele șase configurații, determinându-se care este cea mai bună pentru consultant. În exemplul pe care tocmai l-am văzut, probabil ultima soluție (ordinea numerică a arcanelor, de la mic la mare) este cea mai favorabilă. Al doilea exemplu:

Strategia de repoziționare: dintre poate posibilitățile, se păstrează cele mai pozitive și cele care dezvăluie un aspect al situației care se dovedește a fi util pentru consultant

Un bărbat și o femeie pun o întrebare legată de dorința lor de a avea un copil.

Cărți extrase: Împărăteasa (III); Judecata (XX); Împăratul (IIII)

Lectură: Ordinea în care au ieșit cărțile este total favorabilă dorinței cuplului, deoarece personajele Judecății par să primească o nouă ființă. Arcana XX are în stânga sa o carte care reprezintă o femeie și, în dreapta sa, una care reprezintă un bărbat; ambele pot fi asimilate consultantului și partenerei sale. În consecință, ordinea numerică crescătoare nu are o valoare absolută.

Repoziționare: Ordine A-C-B.

Lectură: Cu această ordine, lectura va fi, de asemenea, pozitivă: relația Împărăteasă-Împărat se revarsă în apariția unei noi construcții.

Repoziționare: Ordine C-B-A

Lectură: În schimb, atunci când cărțile se prezintă în această ordine, ar putea însemna că energiile sexuale sunt inversate în respectivul cuplu: femeia este masculină și bărbatul este feminin. Deși complementari, ar trebui să aibă grijă să nu estompeze punctele de referință ale copilului nenăscut.

În exemplul care urmează, cel de-al treilea, strategia de lectură adoptată va fi să se considere cartea din centru ca fiind cea mai stabilă, o stare profundă și statornică a consultantului. Prima carte este cea în care ia naștere totul și a treia, cea unde totul se destramă, dispare: naștere, menținere (conservare), dizolvare, ca în divina trinitate indiană. S-ar putea deci inversa ordinea cărților A și C, ceea ce echivalează cu inversarea sensului lecturii.

Strategie de repoziționare: în acest caz, cererea consultantului se referă la a începe ceva. Corespunde cărții A (Forța). Se reorganizează aruncarea pentru a face posibilă realizarea acestui obiectiv (Forța în a treia poziție).

A B C

Un actor întreabă: „Voi reuși să joc în acest film pe care vreau să îl fac?"

Cărți extrase: A. Forța (XI); B. Luna (XVIII); C. Diavolul (XV)

Lectură: Se observă în centru (XVIII) o receptivitate imensă, o cerință uriașă. Centrul de interes al acestui actor este cerința, solicitarea, dorința de a fi ales, angajat etc. Nu trebuie să judecăm dacă asta este bine sau rău, dar poate fi pusă întrebarea dacă consultantul nu ar avea nevoie de ceva acțiune. Luna vrea să i-o dea, se află în permanentă stare de receptivitate. Însă în materie de artă, dar și într-o industrie ca cea a filmului, este indicată așa o atitudine? Trebuie acționat în realitate. Forța (XI) vrea să acționeze, dar se transformă imediat într-o Lună care solicită. Cu Diavolul (XV), dobândește un punct de acostare. Diavolul poate reprezenta un contract. Se poate spune că filmul se va face, atâta vreme cât Forța este suficient de mare pentru a depăși obstacolul dorinței.

C B A

Repoziționare: Ordine C-B-A

Lectură: Aici, primul pas (XV) este fie un contract, fie o imensă creativitate. Ne aflăm în fața unui artist care a soluționat problema. Ori a obținut contractul dorit, ori s-a pus pe treabă, în funcție de talentul său: să producă filmul sau să îl regizeze el însuși. Luna este atunci în stadiu de acceptare și trece imediat la acțiune, cu Forța.

Aspectele psihologice ale lecturii Tarotului

Pentru a citi Tarotul, trebuie să fii conștient că totul este în mișcare în univers, în permanentă schimbare. În consecință, și consultantul la fel. Dacă vedem persoana pe care o avem înaintea noastră ca pe o ființă dinamică, ne abținem să facem predicții care să o blocheze, să o imobilizeze. Din contră, tindem să îi permitem să își conducă mișcarea în direcția în care îi este utilă.

Am văzut că aspectele trecut, prezent și viitor se află simultan în noi. Educația pe care am primit-o în copilărie din partea mediului familial continuă să se reflecte în comportamentul nostru. Acest prezent, foarte influențat de trecutul nostru, conține un viitor în devenire. Schimbând perspectiva referitoare la situația noastră prezentă, este ca și cum ne putem orienta spre obiectivul pe care îl dorim.

Această conștientizare este atât de prețioasă pentru cel care citește Tarotul încât, conștient de puterea oferită de poziția sa în fața unei persoane care îi caută ajutorul sau sfatul, ar trebui să considere exercițiul artei sale ca pe o ocazie de a identifica, de fiecare dată, cu mai multă subtilitate, proiecțiile sale și de a fi, cât mai natural și firesc, la dispoziția persoanei.

Ajutorul acordat consultantului, astfel încât să își rezolve contradicțiile

De multe ori, obiectivele care îl fac pe un consultant să dorească să consulte un tarolog devin confuze din cauza dorințelor contradictorii. Nu suntem făcuți dintr-o singură bucată: foarte frecvent, dorim ceva, apoi opusul acelui lucru, o teamă disimulează o dorință, proiectăm într-un element extern soluția pe care, în realitate, trebuie să o găsim în noi înșine. De aceea, se dovedește a fi util să se lucreze cu diversitatea forțelor interioare. În fiecare clipă ne putem afla în fața aceleiași situații, cu un „da" și cu un „dar", o acceptare și o negare, un impuls și o teamă. Conștientizarea forțelor prezente ajută consultantul să își redefinească obiectivul, să își clarifice traseul. Ciocnindu-ne de voința lumii exterioare, de multe ori nu facem decât să proiectăm în realitate propriile noastre contradicții. Dacă nu știm ce facem, nu putem face ceea ce vrem.

Strategia 1

„Da, dar... adică!"

Această lectură, simplă și eficientă, poate fi aplicată în diferite arii ale vieții materiale, psihologice și spirituale. Acest Tarot poate fi citit cu sau fără o întrebare în prealabil.

A: Reprezintă „Da". Mai exact, situația consultantului, dorința sa principală, baza sa.

B: Reprezintă „dar"-ul din fraza noastră. Obstacolul, dificultatea, neașteptatul, ceea ce o persoană nu dorește, ceea ce nu poate.

C: „Adică". Va da elementele utile pentru rezolvarea situației și găsirea unei căi de mijloc. Dacă este necesar, se mai poate scoate o carte sau mai multe pentru a lămuri și a-l îmbogăți pe acest „adică" (vezi exemplul de mai jos).

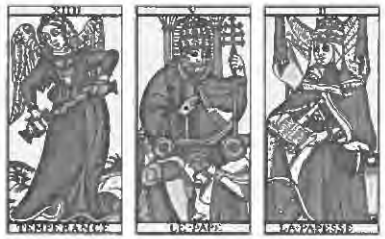

Consultanta nu are o întrebare anume, ci vrea ca Tarotul să îi vorbească.

Cărți extrase: A. Temperanță (XIIII); B. Papa (V); C. Papesa (II)

Lectură:

Cartea A: „Da"-ul (Temperanță). Vă aflați în echilibru. Vă simțiți foarte bine așa cum sunteți, în siguranță. Totuși, trebuie să observați că îngerul Temperanței este asexuat și comunică doar cu sine. Acest lucru ne indică o situație de izolare, mai mult sau mai puțin voluntară. Îngerul privește în trecut, unde poate există o legătură, o amintire care vă îndepărtează de prezent. Pe de altă parte, Temperanță poate însemna că ați dus la capăt un proces de vindecare. Este posibil ca încă să vă recuperați după o rană afectivă din trecut.

Comentariul consultantei: „Este adevărat, încă port doliu pentru defunctul meu tată."

Cartea B: „Dar"-ul (Papa). Nu doriți să rămâneți în această situație. Papa indică un nou ideal, o punte pe care o persoană se pregătește să o treacă, o dorință de unire. În plus, cartea nu privește în trecut, ci în viitor (spre dreapta). Nu în ultimul rând, reprezintă un bărbat cu un ideal spiritual, cu o misiune de învățare.

Comentariul consultantei: „Efectiv, vreau să întâlnesc un partener de viață."

Cartea C: „Adică" (Papesa). Pentru a face pereche cu Papa, trebuie să vă transformați în Papesă, partenera care i se potrivește. Asta înseamnă că trebuie să acceptați bărbatul în dimensiunea sa spirituală, să îi recunoașteți capacitatea de ghid, profesor, maestru. Într-un cuvânt, să îi permiteți să îl depășească pe tatăl decedat. Acest Tarot vă însuflețește pentru a vă îndeplini dorința și pentru a depăși o etapă a doliului.

Strategia 2

Protagonist, mediator, antagonist

Când cineva este în conflict sau simte o dilemă internă, se poate decide ca cele trei cărți să reprezinte un protagonist (A), mediatorul (B) și un antagonist (C), într-o situație determinată. Aceste trei aspecte simbolizează fie personajele care se opun într-un proiect, fie forțele interioare ale consultantului. În ambele cazuri, mediatorul arată o atitudine conciliantă, în centrul conflictului (vezi exemplul de mai jos).

Consultantul este în proces de divorț. Găsește inacceptabilă și toxică atitudinea fostei soții față de copiii lor. Caută o soluție.

Cărți extrase: A. Arcana fără nume (XIII); B. Temperanță (XIIII); C. Împăratul (IIII)

Lectură: Interesant, scoateți cărțile „invers": mama, percepută ca toxică, ar trebui să corespundă, în mod normal, Arcanei fără nume, iar dvs. – Împăratului (tată stabil). Totuși, ați situat Arcana fără nume în locul protagonistului, adică al dvs. înșivă; în schimb, fosta soție (și antagonistul) este reprezentată de Împărat. În centru, Temperanță îndeamnă la comunicare, la moderare, la contopirea contrariilor.

Mesajul Tarotului este, aici, foarte profund: pentru a depăși viziunea negativă, justificată sau nu, pe care o aveți despre această persoană, trebuie să fiți capabil să vă puneți în locul său. Comportamentul fostei soții reactivează o furie mai veche: față de dvs., antagonistul vă este oglindă. Dacă cândva ați ales-o pe această femeie ca să întemeiați împreună o familie, înseamnă că a corespuns unui model profund întipărit în inconștientul dvs. Lupta de putere nu duce nicăieri și nici nu este momentul pentru a verifica cine are dreptate. Singura soluție, indicată de Arcana fără nume, este adoptarea unei atitudini împăciuitoare și spirituale care să permită întoarcerea la un

dialog. Acest lucru este posibil doar dacă dvs. conștientizați originea reală a furiei împotriva unui arhetip matern castrator sau a unei surori pe care o considerați un dușman.

Citirea cărții de la fundul pachetului

Am văzut că Tarotul poate fi considerat ca un tot fragmentat, ale cărui bucăți, luate separat, ne întorc pe calea unității. Atunci când consultantul amestecă cărțile, își creează propriul haos, universul său. În acest univers, se poate pleca de la ideea de bază că acele cărți care sunt deasupra teancului trimit cu gândul la aspirația spirituală a consultantului, pe când partea inferioară reprezintă ce este mai profund și mai întunecat, inconștientul.

Cartea care se află sub pachetul de cărți va fi, totodată, ce este mai profund și ce este mai vizibil, ca un vis care ne marchează și pe care ni-l amintim când ne trezim. În multe cazuri, această carte poate ghida util lectura Tarotului și poate da o explicație tonalității lecturii. Tarologul poate, în funcție de cum dorește, să o vadă cu coada ochiului când consultantul amestecă respectivele cărți – și poate păstra acest indiciu, prezent în minte, în timpul lecturii – sau să decidă să interpreteze deschis această carte revelatoare, care va da oarecum o pistă suplimentară interpretării (vezi exemplele următoare).

O tânără de 25 de ani, ai cărei părinți sunt de naționalități diferite, întreabă: „Care este țara mea?"
Cartea care este sub teanc: Îndrăgostitul (VI)
Cărți extrase: Judecata (XX); Dreptatea (VIII); Eremitul (VIIII)
Lectura cărții: Înainte de a citi cele trei cărți alese de consultant, trebuie, atât cât se poate, ținând cont de cartea care se află sub pachetul de cărți, să vă aprofundați întrebarea. Îndrăgostitul expune un conflict emoțional, o dorință de unire. Un personaj, între alte două, se întreabă: „Care este țara mea?" Se situează în centru, în inima cărții. Un prim răspuns ar fi: „Țara este în inima dvs." Dar, de asemenea, vedem că acest personaj central are pantofi

roșii. Atunci, putem comenta: „Țara dvs. înseamnă să vă simțiți confortabil în propriii pantofi (acolo unde sunteți). Pământul vă aparține, sunteți cetățean al planetei. Acolo unde vă este bine, s-ar putea considera că este țara dvs."
Lectura celor trei cărți: Având în minte pista pe care o propune Îndrăgostitul, cele trei cărți pot fi citite în felul următor: vă puneți această întrebare deoarece există în dvs. dorința de a vă uni părinții (VIII și VIIII), care sunt de naționalități diferite, fără a trăda pe niciunul dintre ei. Trăiți precum personajul central din Arcana XX. Este momentul să vă debarasați de această dorință infantilă. Nu sunteți responsabil de unirea părinților dvs. În loc să vă plasați în centrul familiei, vă este mai potrivit să vă găsiți propriul centru, ca Dreptatea (VIII), în plină perfecțiune feminină. Atunci veți înceta să mai cereți o naționalitate părinților dvs., o veți lua din proprie inițiativă, alegând locul care vă place cel mai mult. Să ne amintim că ruta Îndrăgostitului este cea a plăcerii, a deciziei de a face ceea ce ne place.

Alegerea unei lecturi pozitive sau negative

Pe lângă alegerea strategiei de lectură și lucrarea sau prelucrarea întrebării, atitudinea cititorului este esențială. Într-o lectură de Tarot, ca și în viața noastră, în orice moment, ni se oferă o alternativă: putem interpreta faptele (arcanele) într-un sens pozitiv sau negativ. Am văzut că alegerea nu este predeterminată, fiindcă în Tarot nicio carte nu este negativă în sine.

În schimb, cert este că, oricare ar fi direcția în care ne decidem să aprofundăm, ne va duce spre infinite procese. Cu alte cuvinte, urâțenia, tristețea, blestemul, ca și frumusețea, bucuria și încrederea nu au limite.

Scopul nu este acela de a transforma lectura Tarotului într-o acțiune de binecuvântare sistematică. De fapt, unele predicții minunate, extraordinare pot fi la fel de toxice ca blestemele, fiindcă persoana ar putea avea tendința de a nu trăi, așteptând în schimb miracolul prezis.

În schimb, se poate decide abordarea lecturii, inclusiv când prezintă obstacole și dificultăți, ca o cale de creștere și fericită acceptare a vieții.

Exemplul de mai jos arată cum se poate interpreta aceeași lectură într-o direcție sau alta.

Ambele lecturi pot fi corecte. Tarologul trebuie să decidă care va fi orientarea sa, cu toată conștiința, și spre ce viziune a lumii se îndreaptă.

Pe de altă parte, se poate întâmpla ca un anumit consultant să caute, conștient sau nu, o lectură negativă. Este cazul persoanelor deprimate sau pesimiste. Prin urmare, nu ar servi la nimic să încerci să îi impui o perspectivă exagerat de optimistă. Din contră, tarologul va avea tot interesul să prezinte mai întâi, cu precauție, o interpretare negativă. Apoi, cu consimțământul consultantului, interpretarea se va îndrepta treptat către o perspectivă mai pozitivă, mai ușor de perceput de către consultant, dat fiind că este ancorată în ceea ce el consideră realitate. În asemenea situații, ar putea fi interesant să i se ofere ambele variante, arătându-i astfel unghiul din care decide să privească interpretarea.

Cum este noul meu loc de muncă?

Cărți extrase: A. Roata Norocului (X); B. Magicianul (I); C. Turnul (XVI)

Lectură negativă: Nu avansați (X), deoarece nu faceți eforturi pentru a vă deschide mintea (I). Rămâneți întors spre un blocaj (Magicianul privește spre Roata Norocului) și, din această cauză, nu simțiți bucuria de a trăi. Instabilitatea dvs. vă distruge, ciclurile se succed și se repetă ca un etern început, idealul dvs. se scufundă (XVI).

Lectură pozitivă: Latura dvs. mentală este pe cale să se deschidă (XVI). Un ciclu se încheie (X); ați trecut printr-o schimbare profundă și ați dobândit o experiență foarte valoroasă. Trecutul este trecut, acum aveți totul pentru a acționa (pe masa Magicianului) și pentru a vă realiza, cu bucurie, proiectele cele mai dorite (XVI). Noul dvs. serviciu vă va permite să vă deschideți și să vă eliberați energiile. În sfârșit, veți putea descoperi plăcerea de a juca și de a dansa, cu privirea întoarsă spre fructele pământului.

Citirea a trei cărți, fără o structură prestabilită și fără o întrebare prealabilă

Această ultimă etapă a lecturii a trei cărți este adevărata artă a citirii Tarotului: strategiile, folositoare începătorului și, de multe ori, și tarologului cu experiență, au limitele lor. Sunt rigide, în timp ce mintea umană este de o plasticitate infinită.

Frecvent, din timiditate sau ezitare, un consultant apelează la un tarolog fără să aibă neapărat o întrebare. Uneori, oamenii preferă să consulte Tarotul în legătură cu un subiect: viața afectivă, serviciul... Tarologul va trebui atunci să fie capabil să formuleze întrebarea subiacentă, pentru a putea răspunde cu precizie, fără să se arunce în discursuri ample și imprecise. Dacă nu există întrebare, nu există răspuns posibil.

De asemenea, vine un timp când o persoană trebuie să fie capabilă să citească trei cărți, așa cum ar înțelege orice frază pronunțată de cineva într-o limbă care îi este cunoscută. Uneori, pentru a perfecționa această înțelegere, ea poate cere informații complementare. În același mod, lectura a trei cărți poate fi îmbogățită atunci cu noi cărți, trecând astfel, în mod imperceptibil și ușor, la citiri mai ample, până la lectura unei aruncări compuse din cele 22 de arcane majore, incluse în cele 78 de arcane ale Tarotului.

Strategia 1

Tarotul pune întrebarea

Adesea, o persoană dorește să i se citească Tarotul, dar nu vrea să pună nicio întrebare, fie pentru că nu are una, fie pentru că nu vrea să o formuleze cu voce tare. În acest caz, pericolul, pentru tarolog, este să se arunce într-o lectură care deviază de la preocupările consultantului. Cineva se poate pierde în discursuri psihologice când, în realitate, o preocupă grijile materiale, sau într-o lectură spirituală, când persoana este preocupată de aspecte emoționale. Sau invers, poți face o lectură foarte prozaică și, în realitate, persoana să aibă nevoie de o conștientizare profundă. Într-un astfel de caz, sunt utile strategiile de lectură care să ghideze extragerea cărților și care să permită acordarea unui răspuns într-o direcție care să satisfacă persoana.

Când un consultant dorește să consulte Tarotul fără să formuleze o întrebare, poate alege o Arcană care să simbolizeze ea însăși o preocupare sau o întrebare. Iată câteva dintre întrebările pe care le pot pune Arcanele Majore. Evident, lista nu este exhaustivă:

Nebunul

De ce mă eliberez sau trebuie să mă eliberez? Care este drumul meu? Cum să îmi canalizez energia?

Magicianul (I)
Ce încep? Ce aleg? Care sunt potențialele mele mijloace de realizare?

Papesa (II)
Ce ascund? Ce acumulez? Ce este intact în mine? Ce trebuie să studiez? Ce relație am cu mama mea?

Împărăteasa (III)
Ce creez? Ce crește în mine? Ce înflorește în viața mea? Ce experiențe trăiesc?

Împăratul (IIII)
Cum sunt serviciul și viața mea materială? Ce construiesc? Ce relație am cu tatăl meu, cu ideea de tată?

Papa (V)
Ce spune tradiția, legea? Ce comunic, cu ce? Transmit ceva cuiva? Am un ideal?

Îndrăgostitul (VI)
Ce alegere trebuie să fac? În ce relație (sau relații) sunt în momentul de față? Care este starea mea emoțională?

Căruța (VII)
Unde mă duc și de unde vin? Care este vehiculul meu? (De exemplu, o doctrină mistică, matematica, Tarotul, corpul meu...) Care este acțiunea mea în lume?

Dreptatea (VIII)
Ce trebuie să echilibrez sau să armonizez? De ce trebuie să mă detașez, ce îmi e inutil? Care e conceptul meu despre perfecțiune? Cum acționez în ceea ce privește maternitatea?

Eremitul (VIIII)
Ce spune înțelepciunea mea? De ce mă îndepărtez? Cu ce mă aflu în criză? La ce trebuie să renunț?

Roata Norocului (X)
Ce trebuie să se schimbe, ce ciclu s-a încheiat în viața mea? Care sunt oportunitățile mele? Ce mă ajută? Ce repet?

Forța (XI)
Care este forța mea, unde este situată? În ce îmi folosesc sexualitatea? Care sunt dorințele mele? Ce voi îmblânzi? Care este proiectul meu creativ?

Spânzuratul (XII)
Ce trebuie să sacrific? Ce trebuie să îmi dau mie însămi? Ce trebuie să opresc? Ce trebuie să ascult? (Spânzuratul este singurul personaj dotat cu o ureche.) Spre ce îmi voi conduce căutarea interioară?

Arcana fără nume (XIII)
Ce trebuie să moară în mine? La ce trebuie să dau drumul? Ce se transformă în mine? Care este furia mea?

Temperanţă (XIIII)
Ce mă protejează? Ce relație trebuie să stabilesc cu mine însumi? Ce trebuie să vindec?

Diavolul (XV)
De cine sunt legat? Care este tentația mea? Care este capacitatea mea creativă? Care sunt valorile mele negative, instinctele pe care le am la dispoziție?

Turnul (XVI)
De cine sau de ce mă despart? Din ce „închisoare" mă eliberez? Care sunt energiile care se deblochează în mine? Ce petrecere mă așteaptă?

Steaua (XVII)
Care este speranța mea? Care este locul meu? În ce îmi folosesc energia?

Luna (XVIII)
Care este capacitatea mea de receptare? Cum stau la capitolul feminitate, intuiție? Cum o văd pe mama? Care este idealul meu imposibil? Ce pregătesc?

Soarele (XVIIII)
Ce îmi conferă energie, bucurie, succes? Sunt iubit? Construiesc ceva nou? Ce imagine referitoare la tată am?

Judecata (XX)
Ce se trezește în mine? Care sunt dorințele mele irezistibile? Ce creăm împreună? Care este poziția pe care o am în legătură cu aspectul întemeierii unei familii?

Lumea (XXI)
Care este rezultatul a ceea ce am făcut? Unde duce asta? Ce mă blochează? Sunt pe cale să evoluez? Care este realizarea mea?

Citirea Tarotului fără să fie pusă o întrebare este o acțiune periculoasă, mai ales când se interpretează doar trei cărți; simplitatea frazei deschide posibilitatea prea multor interpretări și s-ar putea atinge atunci subiecte intime ce pot face rău consultantului. Cea mai bună strategie constă în a accepta că persoana nu formulează nicio întrebare și a-i spune: „Dacă sunteți de acord, haideți să vedem ce vrea să ne vorbească Tarotul." Atunci ne vom baza pe o carte pentru a defini întrebarea. Fie se utilizează cartea care se află dedesubtul pachetului, fie i se cere persoanei să scoată o carte care să simbolizeze întrebarea și alte trei cărți, pentru răspuns. În primul rând, este bine să vă puneți de acord în legătură cu direcția „întrebării pe care o ridică Tarotul", apoi să răspundeți la ea prin intermediul celorlalte trei cărți (vezi exemplul următor).

În acest exemplu, actrița care nu avea niciun job alege ca Tarotul să îi pună întrebările. Putem vedea cum o frază compusă din trei cărți poate fi interpretată destul de diferit, în funcție de întrebare.

Întrebarea 1: Cartea extrasă de consultantă este Lumea (XXI). Acceptă întrebarea Lumii: „Care este drumul meu spre realizare?"
Întrebarea 2: Consultanta scoate o carte care va simboliza cea de-a doua întrebare: Forța (XI). O acceptă: „Ce îmi doresc?"
Cărți extrase: Eremitul (VIIII); Papesa (II); Judecata (XX)

Lectura 1: Lumea (XXI) – Trebuie să acceptați criza (Eremitul) și să profitați de ea pentru a reconsidera trecutul. Papesa vă reprezintă pe dvs. în situația de așteptare fertilă: poate studiați un rol sau o tehnică nouă pentru locul de muncă. De asemenea, este posibil să scrieți o operă de teatru sau un scenariu în care ați putea interpreta un personaj. Această atitudine calmă și fertilă vă conduce către un nou proiect, o chemare irezistibilă spre realizare (Judecata).

Lectura 2: Forța (XI) – Vă reprezintă Papesa, o femeie de culoare albă care pare că așteaptă să i se dea căldură. Dar obiectul dorinței sale, Eremitul, este, la rândul său, în singurătate și, pentru moment, nu este un amant pasional. Totuși, fiindcă o ia înapoi, fuge spre dvs. Din această întâlnire se poate naște o dorință irezistibilă... sau o conștiință nouă (Judecata). Observați că suma arcanelor Eremitul (VIIII) și Papesa (II) dă XI, adică aceeași carte care a pus întrebarea. Este motivul pentru care va fi favorizată idea conform căreia bărbatul reprezentat de Eremit este obiectul dorinței femeii reprezentate de Papesă.

Strategia 2

Citirea a trei cărți conform valorii lor numerice

În cazul unei extrageri, este posibil, de asemenea, să se adune numărul arcanelor pentru obținerea unui nou element de lectură: suma acestor numere dă alt număr corespunzător unei arcane. Această tehnică, numită „a sumei teosofice", este următoarea: „Dacă suma cărților depășește 22, se adună între ele

cifrele numărului obținut pentru a descoperi altul care să corespundă unei arcane majore. În această strategie, Nebunul, care nu are număr, este considerat a douăzeci și doua arcană majoră și corespunde, în consecință, numărului 22."

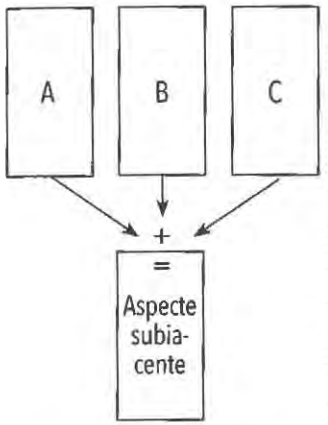

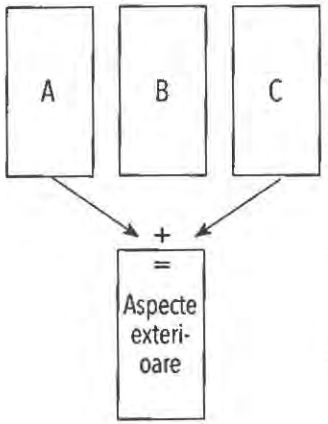

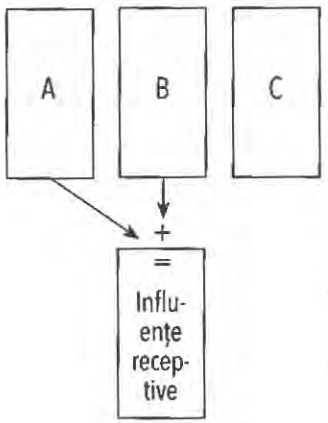

Se pot aduna cele trei cărți ale frazei, dar și cărțile două câte două. În acest caz, aveți aici strategiile care vor putea fi folosite:

- A + B + C = aspecte subiacente în întrebare
- A + C = aspecte exterioare în întrebare
- A + B = influențe receptive sau materne; partea stângă
- B + C = influențe active sau paterne; partea dreaptă

De ce fiul meu de 35 de ani nu își poate întemeia familia pe care și-o dorește?

(Dialogând cu consultanta pentru a clarifica situația, descoperim că tatăl acestui fiu a fost absent și că l-a crescut singură).

Cărți extrase: A. Îndrăgostitul (VI); B. Papa (V); C. Soarele (XVIIII)

Aspecte subiacente în întrebare (A+B+C)
Împărăteasa (III)
(6+5+19 = 30 și 3+0 = 3)
Primul element al răspunsului ar putea fi: fiul dvs. caută femeia ideală,

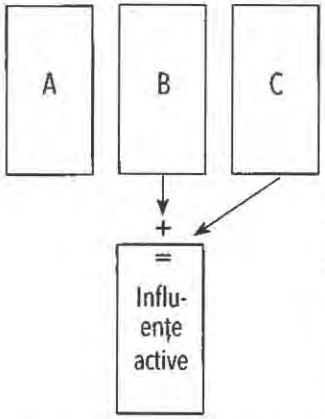

În strategia cunoscută ca „suma teosofică", se pot aduna trei cărți, dar și cărțile două câte două.

Împărăteasa, cu tot farmecul ei. Dar, pentru a o seduce, el ar trebui să fie Împăratul, care nu apare în cărțile extrase. Papa este cel care se află în centru, un bărbat puternic din punct de vedere spiritual, dar care corespunde Papesei.

Aspecte exterioare ale întrebării (A+C)
Căruța (VII)
(6+19 = 25; 2+5 = 7)
Aparent, fiul dvs. este activ în lume și este sigur pe el însuși. Nu are probleme.

Influențe receptive sau materne (A+B)
Forța (XI)
(6+5 = 11)
În schema psihologică a acestui tânăr, mama este foarte puternică. Poate exista teama de a o găsi pe mama sa în fiecare femeie, o dorință de fugă spre arhetipul patern.

Influențe active sau paterne (B +C)
Îndrăgostitul (VI)
(19+5 = 24; 2+4 = 6)
Nu există punct de referință masculin – personajul Îndrăgostitului are, de fiecare parte, o femeie; acolo unde fiul dvs. ar avea nevoie de o influență masculină, se află, de asemenea, mama.

Sinteză. Pentru a reuși să o găsească pe femeia potrivită pentru el și să se transforme în bărbatul potrivit pentru ea, fiul dvs. are nevoie de un tată, un maestru care să înfățișeze rolul de arhetip patern și care să îi dea informația care îi lipsește: transmiterea masculinului.

Ar trebui să îmi schimb locul de muncă?
Cărți extrase: A. Dreptatea (VIII); B. Turnul (XVI); C. Forța (XI)

Aspecte subiacente în întrebare: (A+B+C)
Dreptatea (VIII)
(8+16+11 = 35; 3+5 = 8)
Această arcană arată că aveți un lucru la care trebuie să vă gândiți, un echilibru pe care trebuie să îl găsiți.

Aspecte exterioare ale întrebării (A+C)
Soarele (XVIIII)
(8 +11 = 19)
Aparent, vă doriți să construiți ceva nou.

Influențe receptive sau materne (A+B)
Îndrăgostitul (VI)
(8+16 = 24; 2+4 = 6)
Se poate spune că actualul loc de muncă vă place. Din punct de vedere receptiv, sunteți mai degrabă tentat să rămâneți în același loc.

Influențe active sau paterne (B +C)
Eremitul (VIIII)
(16+11 = 27; 2+7 = 9)
Din contră, din punct de vedere activ, vă simțiți în criză și doriți să plecați.

Sinteză. Ar fi de preferat să începeți schimbarea cu foarte multă precauție, pentru a echilibra (Dreptatea) dorința de a rămâne (Eremitul). Conflictul intern este prea mare pentru a risca să vă aruncați într-o aventură.

Strategia 3

Urmărirea privirilor, a gesturilor și a indiciilor pe care le dau cărțile

Această etapă este decisivă în evoluția relației cu Tarotul. Constă în urmarea direcției privirilor personajelor sau a chemării/vocației unui simbol și răspunderea la întrebările: „Ce privește acest personaj?", „Ce ajutor cere bagheta Magicianului?", „Ce transformă Arcana XIII?", „Cine acționează manivela Roatei Norocului?" Cărțile rezonează astfel între ele, alcătuind o dinamică ce permite citirea fără o întrebare și o structură prestabilite, așa cum se descifrează o hieroglifă sau o istorie în imagini.

De preferat este să se scoată trei cărți, dar dacă cartea A a frazei deschide o întrebare spre stânga, este recomandat să se tragă altă carte pentru a-i răspunde. Același proces se aplică atunci când cartea C lasă deschisă o îndoială, în dreapta. Se atașează cărți, în acest fel, până se închide fraza și se stabilizează interacțiunile cărților între ele. De asemenea, dacă semnificația cărților nu este clară, se poate trage o altă carte de deasupra, pentru a-i explica mesajul.

Dreptatea își opune spada manivelei Roatei Norocului

O femeie de patruzeci de ani

Cărți extrase: A. Roata Norocului (X); B. Dreptatea (VIII); C. Lumea (XXI)

Lectură: Aici, fraza este închisă, nu trebuie să se scoată altă carte, nici la dreapta, nici la stânga. Efectiv, Roata Norocului este urmată de Dreptatea, care se arată capabilă să pună în mișcare noul ciclu și să se orienteze spre realizare. Persoana care a tras aceste cărți este o femeie. Ajunsă la capătul unei perioade a vieții sale, se situează în prezent și, recunoscându-și propriile valori, se orientează spre realizare. Doar spada Dreptății îi poate împiedica realizarea: din desenul cărților se vede că trecerea de la vechiul ciclu la cel nou

se face printr-o tăietură. În loc să acționeze manivela, Dreptatea taie cu precizie trecutul. S-ar putea spune că se judecă sau că se desprinde forțat, în loc să se ajute. Dreptatea acceptă triumful (balanța se află pe partea cu Arcana Lumea), dar nu acceptă să se ajute pe sine însăși: își opune spada manivelei.

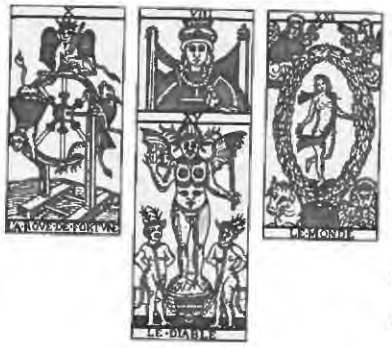

Diavolul face să se învârtă manivela Roatei Norocului

Cărți extrase: Dacă aceste cărți erau dispuse în ordine numerică progresivă, VIII-X-XXI, semnificația era următoarea: consultantul a încheiat trecutul, a terminat un ciclu și acceptă tot ajutorul Lumii pentru a-și atinge realizarea. Este recomandat deci să se clarifice atitudinea Dreptății. Consultanta, pentru a preciza sensul acestei cărți, mai scoate o carte: Diavolul (XV).

Lectură: Aici, converg două interpretări. Pe de o parte, Diavolul poate semnifica o teamă inconștientă, o întoarcere la starea de copilărie. Această interpretare psihologică ne va face să ne aventurăm în ideea că ea, consultanta, se teme de propria mamă, lucru pe care îl și confirmă: educația pe care a primit-o a fost marcată de un ideal de perfecțiune foarte intransigent, care o împiedică să reușească dacă nu este absolut ireproșabilă, ceea ce este imposibil. Tinde atunci spre nevroza eșecului. Dar Diavolul este, de asemenea, simbolul creativității. Depășind perfecționismul, acceptând că excelența constă în a face lucrurile cât mai bine posibil și a ști să greșești, consultanta poate intra în contact cu creativitatea sa profundă. Atunci, Diavolul va fi acțiunea manivelei Roatei Norocului și o ajută să triumfe.

A B C

Un bărbat de cincizeci de ani, singur

Cărți extrase: A. Magicianul (I); B. Temperanță (XIIII); C. Forța (XI)

Lectură: Pentru început, dacă urmăm direcția privirilor, se poate uni Magicianul și Temperanță, care privesc spre stânga, pe când Forța privește spre dreapta. Pe de altă parte, Temperanță acționează între ambele cărți, amestecând fluidele ulcioarelor sale. S-ar putea spune că ulciorul din stânga îl reprezintă pe Magician și cel din dreapta, pe Forța. Astfel, Temperanță permite stabilirea unei noi relații între cele două arcane. Dar privirea îngerului se îndreaptă spre Magician. Asta înseamnă că ceva trebuie vindecat, o anumită imagine de sine sau un lucru din trecut, pentru a putea începe ceva nou (Forța). Este bine, deci, să se scoată o altă carte pentru a vedea încotro privește Magicianul și alta pentru a vedea spre ce privește Forța.

Cărți extrase: Fraza se transformă în: Lumea (XXI), I-XIIII-XI, Judecata (XX).

Lectură: Temperanță îl vindecă pe Magician de o naștere sau de un început dificil, simbolizat de Lumea, în prima poziție. Odată începută această vindecare, forțele sale îi vor permite să înceapă o nouă acțiune (Forța) îndreptată spre viitor, poate spre crearea propriei sale familii sau spre descoperirea vocației sale profunde. Simbolic, Judecata arată o renaștere și apariția unei dorințe irezistibile.

Un bărbat tânăr trage trei cărți, fără să pună o întrebare

Cărți extrase: A. Turnul (XVI); B. Îndrăgostitul (VI); C. Papesa (II)

Lectură: Primul lucru care se observă este că această frază merge în ordine descrescătoare și că este alcătuită din două arcane ale nivelului 6. S-ar putea spune că există

o mișcare de la o mare iubire (XVI) spre o iubire mai mică (VI), care se termină închizându-se sau blocându-se (II).

Consultant: Tarotul pare să ne îndrepte spre viața emoțională a consultantului, care nu dorește să deschidă acest subiect. (Tarologul are datoria de a-i respecta pudoarea). În final, consultantul optează pentru o întrebare: „Trebuie să mă mut din casa în care stau, pentru locui în alta pe care o am?"

Lectură: Turnul indică, efectiv, mișcarea de ieșire dintr-un loc. Dar, cu Îndrăgostitul urmat de Papesă, o posibilă interpretare ar fi următoarea: consultantul se întoarce în poala mamei. Simbolic vorbind, este adevărat, deoarece casa în care se gândește să se mute se află în orașul în care a copilărit, la doi pași de mama sa.

Cărți extrase: Aici, deși fraza se închide, se poate îmbogăți Tarotul punând întrebări referitoare la originea dorinței de a schimba casa (o carte în extrema stângă, lângă Turn) și în legătură cu scopul acestei schimbări (o carte în extrema dreaptă, după Papesă). Fraza se transformă în: Steaua (XVII), XVI-VI-II, Spânzuratul (XII).

Lectură: Schimbarea ar putea fi cauzată de o femeie din trecut (Steaua, care reprezintă o femeie, simbolizează, de asemenea, un loc și răstoarnă apa spre stânga noastră). Consultantul o confirmă: dorința sa de a pleca are legătură cu sfârșitul unei relații emoționale. Așa cum arată Spânzuratul, se poate spune că se închide din nou într-o oarecare singurătate și, poate, o așteptare pasivă a unei alte femei care să îi redea pofta de a ieși în lume.

Cărți extrase: Atașând o carte lângă Spânzuratul, se va vedea ce se poate face pentru ca respectivul consultant să iasă din prinsoarea sa: Soarele (XVIIII).

Lectură: Îndrăgostindu-se din nou, își va recăpăta dorința de a construi ceva nou. Această carte arată că singurătatea și lipsa acțiunii, cărora se

abandonează pentru moment, sunt necesare. Este vorba despre acceptarea trecerii prin criză, despre o muncă de detașare pentru a se recupera în urma acestei relații și pentru a se întoarce la sine. În acest fel, își va recăpăta capacitatea de a iubi și bucuria de a trăi, simbolizate de Soare.

Lectura proiectivă: două perspective pentru rezolvarea unei întrebări

Am văzut deja că toată lectura Tarotului este proiectivă. Nu există un alt mod de a interpreta cărțile alese de consultant decât acela de a le face să rezoneze cu propriul nostru inconștient. Consultantul formează, împreună cu cărțile pe care le-a ales, „o frază" pe care tarologul „o traduce", pornind de la propria sa structură psihică, de la experiența sa de viață, de la calea pe care a realizat-o și de la cunoașterea pe care o are despre Tarot.

Este motivul pentru care lucrul cu proiecția este parte integrantă din formarea unui tarolog bun. Este o muncă fără sfârșit: obiectivul e acela de a ajunge la o lectură transpersonală care, în cele din urmă, să devină, în cel mai fericit caz, impersonală. Tarologul ideal ar fi, în consecință, o oglindă care ar conține totalitatea universului...

Pentru a exersa în acest sens, propunem o lectură simplă care constă în recunoașterea dimensiunii proiective, înainte de a o masca sub presupusa obiectivitate. Putem să o utilizăm atunci pentru a îmbogăți relația consultant-tarolog, eliminând poziția de putere pe care o presupune „clarvăzătorul" omniscient. Este nevoie de un efort dublu din partea tarologului: să facă față propriilor limite pentru a avansa și a recunoaște în fața celuilalt că se înșală, că poate greși.

Pentru această lectură se folosesc două pachete de cărți: din fiecare, se extrage teancul cu cele 22 de arcane majore. Consultantul și tarologul amestecă fiecare pachetul său în același timp, iar apoi scoate fiecare câte trei cărți. De asemenea, se ia în calcul și cartea care a rămas sub pachet, care dă tonalitatea generală a extragerii.

Tarologul își examinează mai întâi propria proiecție cu privire la întrebarea consultantului. Cele trei cărți pe care le-a ales îi permit să își formuleze părerea sau să își folosească intuiția pentru a găsi un posibil răspuns.

În continuare, se citesc cele trei cărți alese de consultant, imaginea pe care acesta și-o face despre situația sa. Această a doua lectură este în întregime clasică, ca orice altă lectură de trei cărți.

În ultimul rând, într-o a treia fază, se efectuează sinteza celor două extrageri, care ne va îndrepta spre soluția întrebării (vezi exemplul următor).

Lectura proiectivă solicită ca tarologul să dezvolte un adevărat simț al dialogului. Este posibil ca ambele extrageri să suscite răspunsuri opuse, cel puțin în aparență.

Proiecția tarologului

Viziunea persoanei căreia i se interpretează cărțile

Consultant: Încotro mă îndrept?

Cărți extrase de tarolog: Carte sub pachet: Îndrăgostitul (VI). A. Dreptatea (VIII); B. Roata Norocului (X); C. Arcana fără nume (XIII)

Cărți extrase de consultant: Carte sub pachet: Papa (V). A. Turnul (XVI); B. Temperanță (XIIII); C. Forța (XI)

Lectură: Examinând cartea care rămâne sub pachet și care definește interpretarea, se constată că tarologul îl vede pe consultant ca pe cineva care este în căutarea unei soluții emoționale, dar care, de asemenea, se află pe calea care îi place (gradul 6). Consultantul, la rândul său, se vizualizează în umbra acestei realizări, în aria idealului (gradul 5). Proiecția tarologului, citind cele trei cărți extrase, este următoarea: consultantul, confruntându-se mult timp cu o cerință de perfecțiune din partea mamei sale (VIII), închide acest ciclu al trecutului (X). Acum se îndreaptă spre o revoluție, mișcat, poate, de furia împotriva ideologiei materne (XIII). Cărțile extrase de consultant ilustrează un șoc, o expulzare (XVI), care s-ar putea referi la perioada nașterii, trăită ca o traumă, dar ar putea fi și o ruptură. Cu toate acestea, vindecarea (XIIII) este în centru, urmată de un nou început creativ (XI). Procesul, în ambele lecturi, ne trimite cu gândul la abandonarea unei situații vechi, opresive, trecând prin una transformatoare, pentru a merge spre ceea ce îi place cu adevărat.

Comentariu al consultantului: „Întrebarea mea subiacentă era, de fapt: «Cum aș putea, efectiv, să îmi abandonez mama?» Această lectură lămurește faptul că un asemenea proces, în prezent, este crucial în viața mea. Este dureros, dar necesar."

Citirea a patru sau mai multe cărți

Lectura duourilor (sau silabelor) pregătește pentru atacul asupra gramaticii de bază a Tarotului: „fraza" de trei cărți. Odată integrate și dominate elementele de bază, lectura devine ușoară, indiferent de numărul cărților. Așa cum vom vedea, strategiile de lectură cu mai mult de patru cărți sunt, într-un anumit fel, mai ușoare decât variațiile de lectură cu trei cărți.

Prezentăm aici câteva structuri în care așezarea fiecărei cărți reprezintă un aspect, o forță care acționează în interiorul unui ansamblu. Dincolo de trei cărți, lectura Tarotului se face în general în interiorul unei scheme, a unui desen în care fiecare nivel corespunde unui element al răspunsului. Cu aceste strategii, se poate lucra fără întrebare. Și, mai ales, sunt extensibile: pornind de la o strategie de cinci sau șase cărți, se pot așeza în fiecare loc două sau trei cărți și nu una singura, putându-se citi un duo sau un trio în loc de o singură arcană. Astfel se ajunge, încetul cu încetul, la a citi etalări de mai multe cărți, de fiecare dată mai complexe, dar plecând de la unități simple.

Strategiile de lectură prezentate aici se află printre preferatele noastre, dar sunt mult mai multe și, mai presus de toate, se pot inventa combinații infinite, așa cum vom încerca să demonstrăm cu ultimul exemplu.

O persoană poate decide să utilizeze, pentru aceste strategii, fie doar arcane majore, fie totalitatea Tarotului, fie doar arcanele minore.

Tarotul îndoielii, al incertitudinii

Începând cu momentul în care se acceptă că Tarotul nu servește pentru ghicire și prezicere, se poate utiliza ca instrument de introspecție.

Când o incertitudine materială, creativă, emoțională sau intelectuală ne preocupă și ne împiedică să acționăm, Tarotul permite examinarea problemei, descompunând-o.

În această strategie, prima carte (A) îl reprezintă pe consultant, cărțile B și C sunt aspectele incertitudinii sale și ultima carte, D, este rezolvarea, ghidul care va permite soluționarea îndoielii sale.

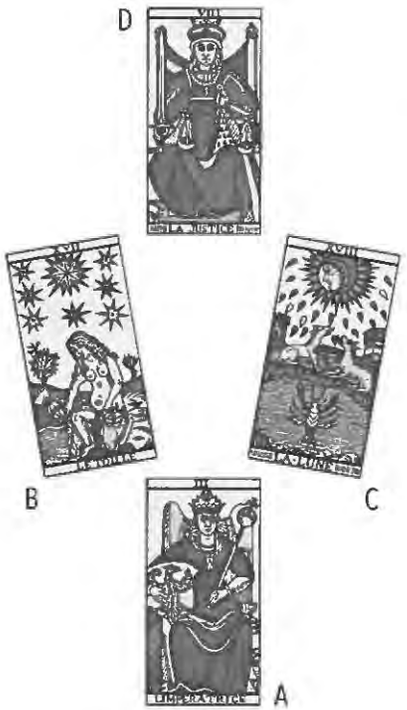

O fată foarte tânără, care are o îndoială metafizică, se întreabă dacă există reincarnare

Cărți extrase: A. Împărăteasa (III); B. Steaua (XVII); C. Luna (XVIII); D. Dreptatea (VIII)

Lectură: A: Consultanta se prezintă prin cartea Împărăteasa, în plin entuziasm juvenil. Nu știe încotro se îndreaptă. Are îndoieli, ca o adolescentă obsedată de o viziune romantică a morții și ar vrea să cunoască numaidecât toate răspunsurile. B și C: Incertitudinea sa se bazează pe următorul proces. Steaua, care primește influențele „de sus" (de la stele, cosmos), dă ceea ce primește Lunii (arhetip matern al gestației și creației), prin metafora celor două ulcioare care varsă apa. Dar, în Luna, materia se ridică (crabul urcă spre astru). Este un ciclu: ceea ce se ridică, coboară și urcă din nou. Reincarnarea se bazează pe o concepție ciclică. D: Dreptatea privește înainte. Se situează în plin prezent, cântărește ceea ce este util și elimină ce nu este.

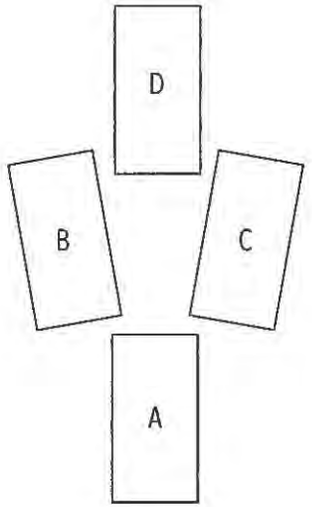

Tarotul incertitudinii
A: Consultantul
B și C: Aspectele incertitudinii
D: Cheia pentru rezolvarea incertitudinii

Sinteză. Deoarece timpul are ritmuri ciclice, de ce să nu ne gândim că există reincarnarea, dacă ideea în sine ne oferă confort? Când un discipol i-a pus această întrebare, un celebru maestru zen i-a răspuns: „Nu știu, încă nu am murit". Tânăra poate fi sfătuită ca, mai întâi, să trăiască și să aibă încredere în justiția divină (sau cosmică).

Tarotul eliberării

S-ar putea numi și „Tarotul Nebunului", deoarece această arcană simbolizează libertatea și impulsul esențial. Este o cheie de lectură formată din cinci elemente dispuse în felul următor:

A: Ce mă împiedică să fiu cu adevărat eu însămi?

B: Prin ce mijloc pot să mă eliberez?

C: Ca să întreprind ce anume?

D: Ca să ajung la ce fel de transformare?

E: Care este obiectivul meu, destinul meu de realizat?

(Vezi exemplul de la pagina următoare.)

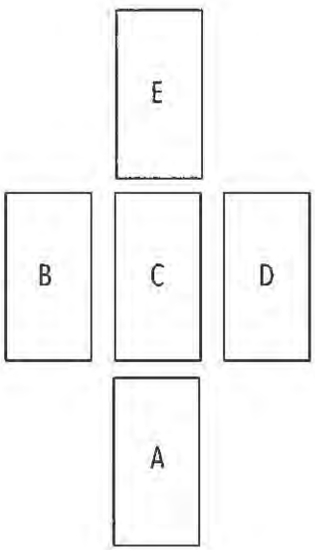

Tarotul eliberării
A: Piedica, obstacolul, blocajul
B: Mijlocul eliberării
C: Acțiunea de întreprins
D: Transformarea
E: Obiectivul, destinul de realizat

O femeie de treizeci de ani care vrea „să își schimbe viața".

Cărți extrase: A. Temperanță (XIIII); B. Împărăteasa (III); C. Soarele (XVIIII); D. Spânzuratul (XII); E. Steaua (XVII)

Lectură: A: Ceea ce o reține și o împiedică să se realizeze poate fi o viziune angelică și foarte slabă despre ea însăși, care o conduce spre acceptarea tuturor compromisurilor, spre o stare de indecizie excesivă. B: Pentru a se elibera, trebuie să se întoarcă la forțele sale creative, să se împace cu proiectele sale de adolescentă. Ce o entuziasmează? Spre ce se îndreaptă dorința sa? Libertatea începe cu această întrebare. C: Atunci va putea întreprinde o nouă construcție. De exemplu, o pereche care are la bază respectul reciproc și egalitatea, sau un proiect profesional, în colaborare cu un asociat. D: Transformarea la care ajunge constă în a intra în legătură cu sinele, cu adevărata sa esență. Aprofundează relația cu ea însăși. E: Poate termina cu bine o acțiune în lume. Generozitatea este una dintre valorile care o vor ghida. Dacă alege un loc ca bază a acțiunii sale, va iradia începând de acolo.

Comentariul consultantei: „Efectiv, mi-e greu să mă întrupez. Am vrut să mă fac actriță, dar nu am fost susținută și simt că este momentul să mă dedic teatrului, care mă va ajuta să dau ce am mai bun. Pe de altă parte, mi se propune să lucrez ca PR într-o companie de circ, instalat în orașul meu. Acest Tarot îmi confirmă că sunt pe drumul cel bun".

Tarotul eroului cu o mie de chipuri

Această structură de cinci cărți este inspirată din tema mitologică a căutării eroului cu o mie de fețe, popularizat de Joseph Campbell.

Cea mai simplă formă este compusă din cinci cărți: consultantul alege întâi o carte care să îi reprezinte situația în care se află (A) și apoi o alta care să îi ilustreze scopul, obiectul căutării sale (B). Între ambele cărți, se așază

altele două (C și D), împreună, care să reprezinte obstacolul pe care trebuie să îl depășească pentru a-și atinge obiectivul. În cele din urmă, consultantul scoate încă o carte (E), care reprezintă cheia, aliatul, forțele de care el dispune pentru atingerea scopului propus. Această carte ar trebui citită în două poziții: înainte și după obstacol. Lectura se face progresiv, întorcând cărțile în ordinea indicată (A, B, C, D și E).

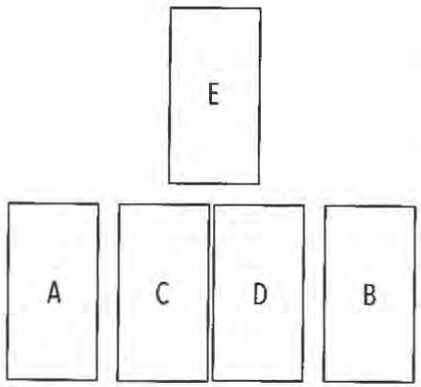

Tarotul eroului cu o mie de fețe
A: Situația
B: Obiectivul
C-D: Obstacolul
E: Cheia

Consultantul se descrie ca cineva care se află într-un impas profesional, cu mare nevoie de schimbare, dar care nu știe ce să facă.

Cărți extrase: A. (situație) Dreptatea (VIII); B. (obiectiv) Diavolul (XV); C-D (obstacol) Papa (V) și Îndrăgostitul (VI); E. (cheia) Magicianul (I)

Lectură: Situația dvs. inițială vă reprezintă așezată într-un echilibru (VIII), dar și având o dorință de perfecțiune care vă paralizează. Obiectivul dvs. (XV) este de a practica o activitate creativă, care să vă pasioneze. Dar creativitatea este întotdeauna imperfectă. Pentru a crea, trebuie să accepți greșeala. Obstacolul care vă separă de scopul dvs. este perspectiva tatălui (V), care vă creează un conflict emoțional și o dificultate în a vă alege calea (VI). Exigența de perfecțiune de care suferiți vă este impusă de tatăl dvs. și vă împiedică să vă realizați creativ. Cheia problemei (I) este simplă: trebuie să începeți imediat să faceți ce vă place, fără teama de a fi un începător, dar și fără a vă abandona slujba (Magicianul păstrează în mână o monedă). Magicianul arată o creativitate mai degrabă spirituală sau intelectuală, ca jurnalismul.

Dacă vă temeți că nu scrieți suficient de bine, cereți ajutorul unui editor pentru primele articole!
Comentariul consultantului: „Situația este foarte bine reprezentată. Doresc, efectiv, să mă lansez în domeniul jurnalismului, dar nu îndrăznesc să cred că pot să îmi câștig existența făcând acest lucru. Soluția constă în a începe, fără a-mi abandona activitatea actuală, iar căutarea unui ajutor îmi oferă siguranță".

Tarotul eroului cu o mie de chipuri se poate îmbogăți dacă în fiecare loc se așază un duo sau un trio și nu numai o singură carte. Aveți aici un exemplu extrem de simplu.
Cărți extrase: A. Turnul (XVI) și Eremitul (VIIII); B. Împăratul (IIII) și Steaua (XVII); C-D. Papa (V), Papesa (II) și Roata Norocului (X); E. Îndrăgostitul (VI) și Judecata (XX).

Lectură: Consultantul este izgonit din propria locuință (XVI) și nu știe unde să se ducă (VIIII). Scopul său este de a găsi un cămin nou (XVII) și stabil (IIII). Obstacolul este că mijloacele folosite – agenții imobiliare (V) și citirea anunțurilor (II) – nu dau rezultate (X). Cheia constă în a vorbi despre acest lucru în anturajul său (VI), fiindcă soluția (XX) poate veni și pe cale orală (din vorbă în vorbă).

Tarotul Lumii

Această lectură nu are nevoie de întrebare și permite amestecarea facilă a arcanelor majore și a arcanelor minore. Structura de bază, calchiată a schemei Arcanei XXI este alcătuită din cinci cărți: în centru, cartea A îl reprezintă pe consultant. Sus, în dreapta, în locul pe care îl ocupă vulturul,

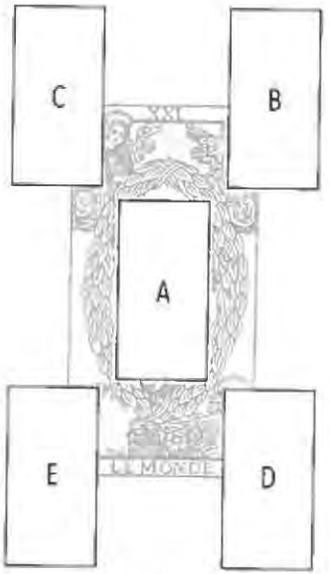

Tarotul Lumii
A: Esența
B: Viața intelectuală
C: Viața emoțională
D: Energia sexuală și creativă
E: Viața materială

cartea B reprezintă starea energiei sale intelectuale. Sus, în stânga, în locul îngerului, cartea C reprezintă starea energiei sale emoționale. Jos, în dreapta, în locul leului, cartea D reprezintă starea energiei sale sexuale și creative. Jos, în stânga, în locul vițelului/calului, cartea E reprezintă starea energiei sale materiale.

Un bărbat de aproximativ patruzeci de ani trage cinci cărți, dintre arcanele majore.
Cărți extrase: A. (esența) Eremitul (VIIII); B. (viața intelectuală) Roata Norocului (X); C. (viața emoțională) Turnul (XVI); D. (viața creativă și sexuală) Luna (XVIII); E. (viața materială) Căruța (VII)
Lectură:
A (esența): În prezent, vă aflați într-un moment de criză/puseu pe care îl prezintă cărțile din cele patru unghiuri. Efectiv, Eremitul luminează partea receptivă (energia emoțională și viața materială), dar întoarce spatele laturii active (viața intelectuală și creativă). Cărțile din partea dreaptă vor exprima teama pe care o resimțiți în aceste arii, care face să nu știți încă unde să vă duceți.
C (viața emoțională) și E (viața materială): Poate că tocmai ați trăit o ruptură care v-a adus în situația de a vă schimba locuința. (Consultantul confirmă: recent despărțit de partenera sa, a acceptat o slujbă în străinătate).
B (viața intelectuală) și D (viața creativă și sexuală): În prezent, sunteți de părere că ați ajuns într-un punct de cotitură în

ceea ce privește concepția dvs. despre lume (X). Acest aspect probabil că are legătură cu testul emoțional prin care tocmai ați trecut (sfinxul din Roata Norocului reprezintă de multe ori o enigmă emoțională). Energia dvs. sexuală și creativă este, pentru moment, absorbită de o incertitudine legată de partea feminină (XVIII), imaginea mamei ideale. (Consultantul confirmă: a crezut că a găsit în parteneră pe mama viitorilor săi copii și această nouă situație pune sub semnul întrebării percepția sa asupra lucrurilor).
Sinteză. După o extragere ca aceasta, care, într-o anumită măsură, exprimă starea lucrurilor, poate fi interesantă efectuarea unei noi citiri, cu structura grămezii următoare, întrebând de exemplu: „Care sunt energiile de care dispun și pe care încă nu le folosesc?"

Lucrăm cu același consultant, dar strategia este puțin diferită. Aici se joacă totalitatea Tarotului, dar se separă teancurile diferite. Consultantul scoate deci o carte din arcanele majore și o plasează în centru: este energia esențială de care dispune. Apoi scoate o carte din Spade și o așază sus, în dreapta. Pune o carte din teancul Cupelor, sus, în stânga. O carte de Bâte merge în colțul inferior drept și una de Monede în colțul inferior stâng.

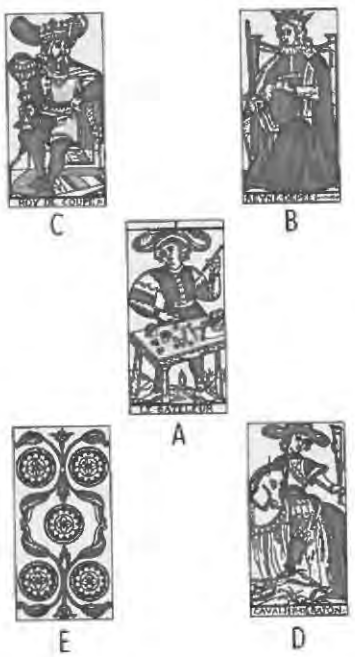

Cărți extrase: A. Magicianul (I); B. Regina de Spade; C. Rege de Cupe; D. Cavaler de Bâte; E. Cinci de Monede
Lectură: Aveți posibilitatea de a începe o nouă perioadă de viață, care are legătură cu o nouă activitate (Magicianul). Capacitatea dvs. de a iubi este intactă (Rege de Cupe) și puteți face în așa fel încât în viața materială să își facă apariția un nou ideal (Cinci de Monede). În schimb, rana emoțională vă face să redeveniți prudent în gândire (Regina de Spade) și poate influența, momentan, viziunea dvs. despre femeie... În ceea ce privește energia sexuală și creativă, în prezent este sublimată (Cavaler de Bâte), pentru a vă permite să accedeți la o altă formă de rațiune, o renaștere mentală.

La început, poate fi interesant să i se permită persoanei să aleagă ordinea în care trage cărțile, odată ce i-a fost indicat cărui centru corespunde fiecare loc. De exemplu, dacă un consultant scoate întâi cărțile din partea dreaptă (intelect și centru sexual-creativ), acest lucru poate semnala că prioritatea sa se îndreaptă mai mult spre acțiune decât spre receptare.

Tarotul celor două proiecte

În această lectură se aleg trei cărți, pentru a ști care va fi proiectul nostru utopic, adică cel mai îndepărtat orizont pe care ne propunem să îl atingem. Nu este vorba despre a ști dacă se poate sau trebuie să se realizeze acest proiect, ci de a conștientiza faptul că trăim proiectându-ne în viitor. Rezultă, deci, că este esențial să știm ce viitor ne dorim. Sub aceste trei prime cărți, vom așeza alte trei care vor reprezenta proiectul impus, cel pe care ni l-a dat familia noastră, tema pe care am moștenit-o de la propriul arbore genealogic și care, de multe ori, ne limitează dezvoltarea personală. De exemplu: „Fiule, vei fi medic!", când consultantul visează să devină un mare jucător de tenis. Sau: „Vei rămâne singură", un blestem care poate fi un balast în viața unei femei. Această lectură de Tarot reprezintă o conștientizare a perspectivelor de viitor care ne modelează viața de zi cu zi.

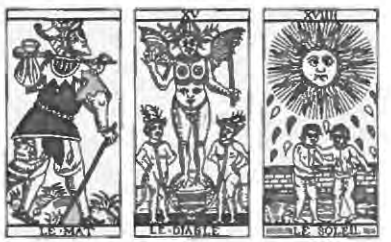

Proiect utopic

Proiect impus

Proiect utopic: Nebunul; Diavolul (XV); Soarele (XVIIII)
Proiect impus: Împărăteasa (III); Papesa (II); Forța (XI)
Lectură: Proiectul dvs. utopic este realizarea totală a creativității și a capacității de a câștiga bani. (Nebunul dă toată energia sa Diavolului, care va atinge succesul – Soarele). Dar proiectul impus constă în înfrânarea creativității și a entuziasmului dvs. (Papesa îngheață dorința Împărătesei), condamnându-vă la începuturi eterne (Forța reprezintă aici un conflict creativ, închide gura animalului).
Cum se rezolvă această situație? Reorganizând proiectul impus.

Proiect impus reorganizat

Repoziționare: Forța (XI); Papesa (II); Împărăteasa (III)

Lectură: Forța se transformă atunci într-un proiect creativ care atinge maturitatea prin procesul de pregătire/gestație al Papesei și care, în cele din urmă, vede lumina zilei cu Împărăteasa care exprimă, creează și realizează. Trebuie să vă detașați de o convingere stupidă: „Pentru a fi înțelept și pur precum Papesa, trebuie să rămân inactiv".

Tarotul alegerii

Acest Tarot este foarte util atunci când un consultant ezită între două căi. Servește pentru vizualizarea modului în care abordează (încadrează) situația. Rolul tarologului nu este, desigur, acela de a-l face să se decidă pentru o variantă sau alta, ci acela de a-i permite să își lămurească posibilitățile disponibile, pentru a-și putea face alegerea în cunoștință de cauză.

Consultantul scoate o carte centrală care îl simbolizează. I se cere apoi să vizualizeze o rută în dreapta acestei cărți și alta în stânga. Fiecăreia dintre aceste două cărți i se adaugă alt duo de cărți care permite precizarea posibilităților care se oferă pentru fiecare dintre aceste două căi.

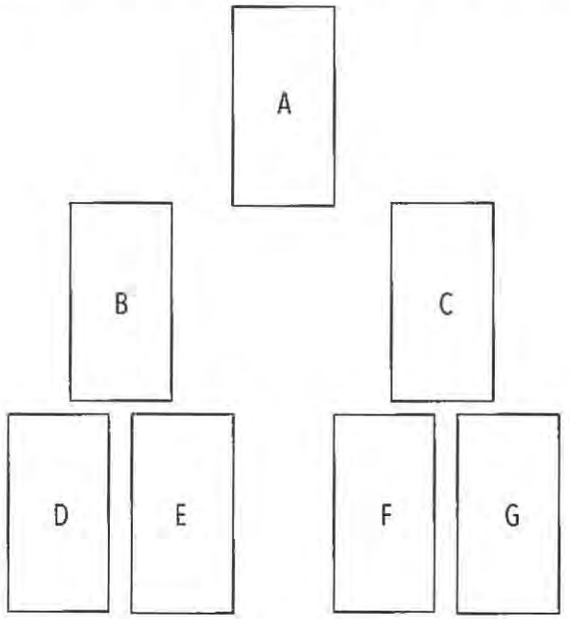

Tarotul alegerii
A: Consultantul
B, D și E: Prima posibilitate
C, F și G: A doua posibilitate

Persoana trebuie să aleagă între două propuneri de loc de muncă

Aruncare: A. Forța (XI); B. Judecata (XX); C. Căruța (VII); D. Roata Norocului (X); E. Spânzuratul (XII); F. Soarele (XVIIII); G. Lumea (XXI)

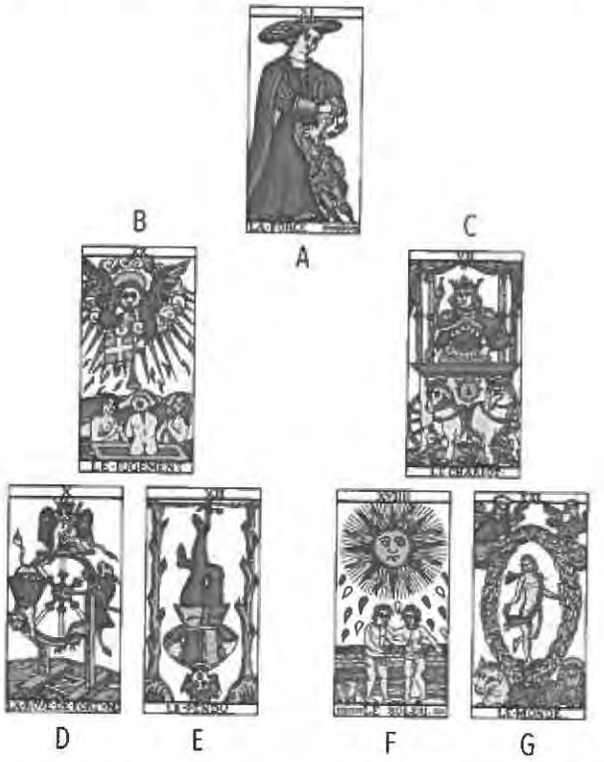

Lectură: Cartea care vă reprezintă este Forța. Alegerea dvs. pare deci să încline spre posibilitatea a doua (direcția privirii personajului). Cărțile confirmă alegerea.

Posibilitatea 1: Începe cu o chemare seducătoare (Judecata), dar vă blocați (Roata Norocului) pentru a sfârși într-o așteptare (Spânzuratul) care nu pare să aibă vreun rezultat.

Posibilitatea 2: Evocă o acțiune puternică în lume (Căruța), protejată de o acțiune fertilă (Soarele), care atinge succesul (Lumea).

Citirea a zece și mai multe cărți

Tarotul Lumii amplificat

Este o lectură a cincisprezece cărți, cu arcane majore și arcane minore. Am studiat deja această structură (vezi pag. 498-501). Ea poate fi însă și mai complexă, așezând o frază de trei cărți în fiecare amplasament.

Se poate face fie utilizând doar arcanele majore, fie utilizând arcanele majore, pentru cartea centrală, și teancul de 56 de arcane minore, amestecate, pentru celelalte patru amplasamente. Vom avea atunci posibilitatea de a vedea cum apar cărțile unei Suite într-o energie care nu le corespunde. Dacă, de exemplu, amplasamentul superior drept, care corespunde intelectului, se umple de Monede, s-ar putea deduce că, pentru moment, principala grijă a consultantului sunt banii. Invers, dacă locația corespunzătoare emoționalului este invadată de Spade, mentalul răcește, îngheață inima etc. Pentru a citi Tarotul după această strategie, este mai bine să fii deja suficient de familiarizat cu cărțile și, mai ales, să dialoghezi cu consultantul pentru a confirma sau dezminți ceea ce se vede (vezi exemplul următor).

Un bărbat care suferă de o boală gravă, dar pe care el o consideră o etapă de creștere spirituală în viața sa

Cărți extrase: A-B-C: Arcana fără nume (XIII), Luna (XVIII), Spânzuratul (XII); D-E-F: Regina de Spade, Cavaler de Spade, Trei de Cupe; G-H-I: Rege de Cupe, Șase de Monede, Valet de Cupe; J-K-L: Nouă de Spade, Cinci de Bâte, Rege de Bâte; M-N-O: Cinci de Cupe, Cavaler de Cupe, Șapte de Monede.

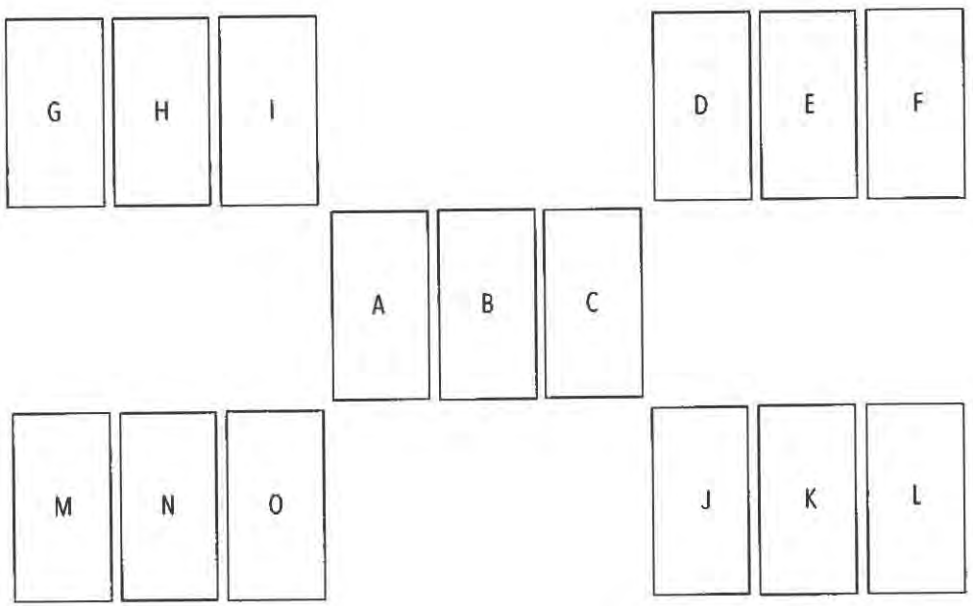

TAROTUL LUMII AMPLIFICAT

A-B-C: Esența
D-E-F: Viața intelectuală
G-H-I: Viața emoțională
J-K-L: Energia sexuală și creativă
M-N-O: Viața materială

A-B-C (esența): Vă aflați în plină fază de transformare (XIII). Activitatea dvs. principală constă în a lucra cu cancerul (reprezentat de crabul prezent în Luna) cu ajutorul practicării meditației și a aprofundării cauzelor acestei boli (Spânzuratul). Suma cărților dă (vezi pag. 482-484) 13+18+12 = 43; 4+3 = 7, adică Căruța (VII). Reprezintă starea de sănătate și de energie subiacentă în testul prin care treceți. De asemenea, este cartea care unește spiritul și materia.

D-E-F (intelect): Cavalerul de Spade reprezintă o schimbare în percepția dvs. intelectuală: treceți de la o concepție rațională, științifică, pur intelectuală a rațiunii (Regina de Spade) la descoperirea iubirii care se produce în energia intelectuală (Trei de Cupe dă îndemnul Cavalerului pentru a-și efectua saltul).

G-H-I (emoționalul): Valetul de Cupe reprezintă, poate, un personaj tânăr din familia dvs., un fiu sau o fiică care se apropie cu timiditate. Dvs. (Regele

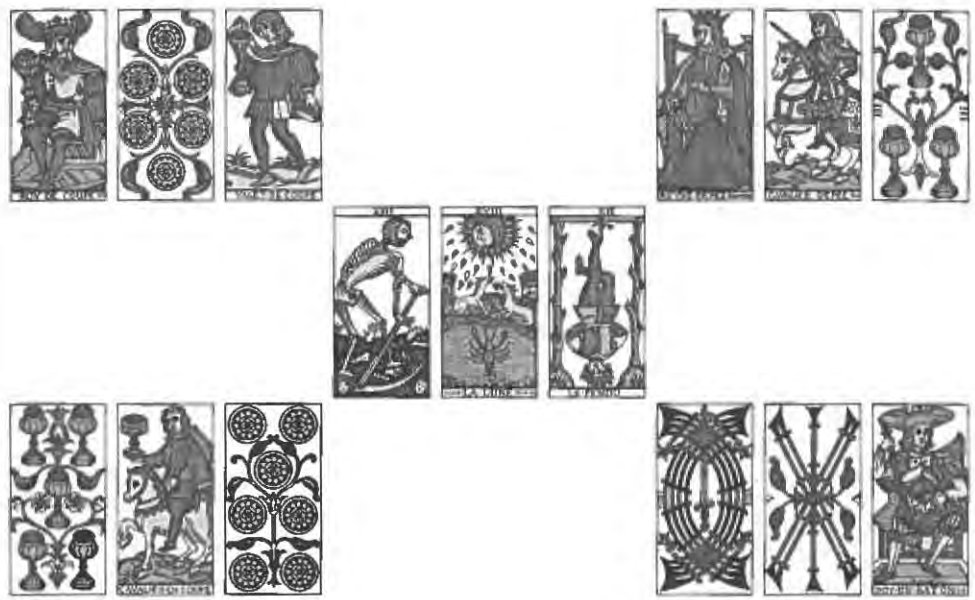

de Cupe) deja sunteți pregătit să luați sub ocrotire această persoană, care vine să vă reamintească de plăcerile vieții (Șase de Monede).

J-K-L (sexual-creativ): Strădania mentală pe care o presupune meditația produce iluminarea (Nouă de Spade). Aceasta vă permite să găzduiți un nou ideal creativ (Cinci de Bâte) și să realizați, în sfârșit, lucrul pentru care sunteți făcut (Rege de Bâte), producând o lucrare. (Consultantul confirmă: lucrul cu sine, provocat de boală, l-a făcut să își recunoască vocația de pictor.)

M-N-O (material și corporal): Încă o dată, iubirea acționează. Noul dvs. ideal creativ (Cinci de Bâte este energia creativă) produce un nou ideal de viață, bazat pe iubirea pentru ceea ce faceți (Cinci de Cupe). Forța acestui impuls transformă materia (Cavalerul de Cupe se transformă într-un As de Monede) și o îndreaptă spre vindecare, spre recuperarea energiei corporale: conștiința pătrunde până în nucleul celulelor (Șapte de Monede).

Tarotul Sinelui realizat

Este o lectură a zece cărți.

Fiecare dintre noi are un potențial maxim. Așa cum, în cazul arcanelor majore, cartea cu valoarea 21 (Arcana XXI, Lumea) reprezintă realizarea, am putea să ne întrebăm care ar fi Sinele nostru realizat.

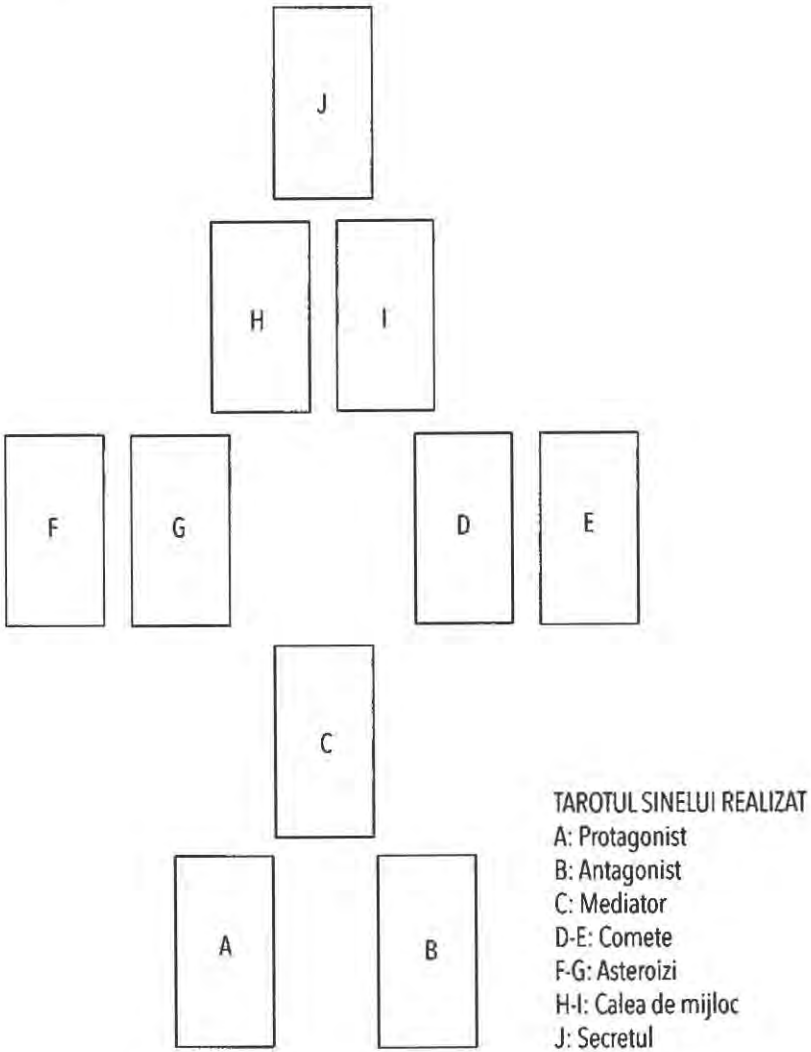

TAROTUL SINELUI REALIZAT
A: Protagonist
B: Antagonist
C: Mediator
D-E: Comete
F-G: Asteroizi
H-I: Calea de mijloc
J: Secretul

Vom propune atunci consultantului să își depășească convingerile obișnuite și să își abandoneze, momentan, limitele. Când o persoană renunță la o gândire de tipul: „Nu valorez mare lucru", „Nu sunt bun de nimic", „Nimic nu funcționează", „Lumea este prost făcută", „Nu sunt mulțumit...", se poate întreba: „Și dacă totul ar fi bine, în ce aș fi perfect? Până unde aș putea ajunge?"

Iată ce își propune să realizeze interpretarea de față. Lectura, esențial psihologică, are ca scop studierea sufletului, nu a evenimentelor. Iată structura acestei interpretări.

A: Protagonistul nostru, felul în care se concepe cineva, persoana căreia i se întâmplă lucrurile.
B: Antagonistul nostru, partea din noi împotriva căreia luptăm.
C: Mediatorul, ceea ce se întâmplă între protagonist și antagonist, ce rezultă din ei.
D-E: „Cometele". Protagonistul ne va purta spre întâmplări pozitive pentru noi, spre persoane care ne fac bine.
F-G: „Asteroizii". Antagonistul nostru ne va aduce lucruri care ne prejudiciază. O persoană se îndrăgostește de cineva care se poartă urât, se implică într-o afacere dubioasă etc. Ca și cum ne-ar tenta un demon, vedem unde ne poate duce.
H-I: Protagonistul și antagonistul trebuie să producă o personalitate care va fi rezultatul lor, nici exagerat de pozitivă, nici exagerat de negativă, care avansează așa cum poate, în funcție de nevoile existenței. Prea multă pozitivitate duce la lene și moliciune; prea multă severitate duce la distrugere. Trebuie găsită o cale de mijloc. Este atitudinea care va face ca cei doi să înceteze să fie opuși, pentru a fi complementari.
J: Secretul, locul cel mai intim al sinelui nostru.

Exemplu de lectură

Cărți extrase: A. Forța (XI); B. Dreptatea (VIII); C. Steaua (XVII); D. Îndrăgostitul (VI); E. Luna (XVIII); F. Temperanță (XIIII); G. Lumea (XXI); H. Roata Norocului (X); I. Judecata (XX); J. Papesa (II).

Lectură:

A (protagonistul): Consultanta, reprezentată de Forța, începe o nouă activitate creativă, bazată pe forțele sale profunde. Confirmă: studiază o metodă de terapie prin dans.

B (antagonistul): Antagonista este imaginea maternă, care se așteaptă la perfecțiune. O parte a inconștientului a adoptat postura mamei. Consultanta confirmă: „Sunt rece, intransigentă cu mine însămi, întotdeauna cer de la mine să fac lucrurile mai bine, termin având incertitudini față de mine însămi și devalorizându-mă".

C (mediatorul): Dacă Forța este o energie care iese la suprafață din centrul persoanei și Dreptatea, o postură indiferentă, Steaua alege un loc ca punct de plecare pentru a acționa în lume. Ia de la Dreptate setea sa de adevăr și de la Forță, capacitatea sa de a da.

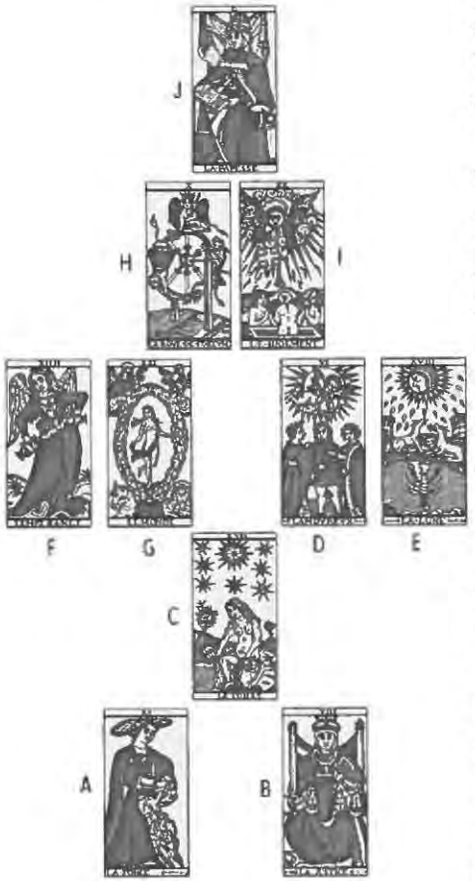

D-E (cometele): Forța atrage iubirea, relațiile sociale calde, asocieri care atrag și mai multă viață.
F-G (asteroizii): Dreptatea generează închistarea/blocarea, o lipsă de comunicare cu sine, o ruptură între sus și jos. Pe de o parte există deschidere (VI și XVIII) și, pe de altă parte, blocaj (XIIII și XXI), de unde și apariția conflictului.
H-I (calea de mijloc): Când ambele tendințe se unesc, asistăm la o deschidere a conștiinței, la închiderea unui vechi ciclu emoțional. Ciclul de închidere se termină, așa că persoana se poate deschide spre ceva mai măreț, care o cheamă: deschiderea conștiinței sau dorința de copil.
J (secretul): Secretul consultantei se află în spiritualitate. Ea confirmă că strădania sa de căutare spirituală i-a permis să conștientizeze ruptura sa interioară și că vocația sa este de a-i putea ghida, cândva, pe ceilalți.

Tarotul eroului, aplicat celor patru centri

Structura Tarotului ne-a învățat că avem patru centri (intelect, inimă, centru sexual-creativ, viața materială), care nu urmează neapărat același traseu: acolo unde ne duce inima, rațiunea ne poate înfrâna și dorința proprie nu este întotdeauna în concordanță cu nevoile noastre materiale. Se dovedește așadar utilă aplicarea unei strategii de lectură în cei patru centri și, ulterior, realizarea unei sinteze care să permită persoanei unificarea acțiunilor sale. Structura Tarotului eroului, pe care deja am studiat-o, se poate desfășura cu cele 22 de arcane majore, după schema de la paginile 40-41.

Consultant: O femeie de aproximativ cincizeci de ani, inițiată deja în Tarot, se întreabă dacă trebuie să lucreze în continuare ca adjunct al soțului sau să înceapă o activitate care să fie a ei, în acest caz lectura Tarotului.
Cărți extrase: vezi ilustrația de la pag. 513.

Lectură:
A. Ființa esențială: Lumea (XXI). O femeie completă, în plină realizare.
B. Obiectiv esențial: Papa (V). Doriți să transmiteți, să ghidați, să învățați. Obiectivul dvs. este să fiți maestru... Dar dificultatea în ceea ce privește atingerea acestui obiectiv stă în faptul că, fiind femeie, vizualizați respectiva funcție ca fiind masculină. Să vedem cum, în cei patru centri, puteți rezolva obstacolele care vă țin departe de acest obiectiv.

Centru intelectual

C. Situație: Forța (XI). Totul se derulează deja. Situația se prezintă bine, este un început.
D. Obiectiv: Împărăteasa (III). Dorința dvs. este de a izbucni, de a exploda, de a ecloza, de a crea.
E. Obstacol personal: Împăratul (IIII). Autoritatea paternă trage foarte mult în jos părerea pe care o aveți despre propria persoană...
F. Obstacol exterior: Spânzuratul (XII), care vă conduce spre inacțiune. Ați dobândit obiceiul de a nu acționa și nu știți de unde să începeți.
G. Aliatul-cheie: Soarele (XVIIII). Trebuie să vă asumați pe deplin valoarea personală, dar cu calm, pas cu pas, fără a da peste cap totul de la o zi la alta. Ați putea lucra cu jumătate de normă sau să treceți treptat la o activitate care să vi se potrivească.

Centru emoțional

C. Sine și situație: Nebunul. Aveți multă energie, dar nu este canalizată complet. Simțiți nevoia de libertate.
D. Obiectiv: Temperanță (XIIII). Doriți să realizați o muncă de vindecare. Vocația dvs. de tarolog își are originea în dorința de a-i ajuta pe ceilalți.
E. Obstacol interior: Judecata (XX). În situațiile în care există un obstacol, această carte poate fi interpretată ca o reprimare a vocației, ceea ce conduce la nerealizarea dorinței personale. De asemenea, vă puteți întreba dacă, la naștere, părinții au preferat să aibă o fetiță sau un băiețel.

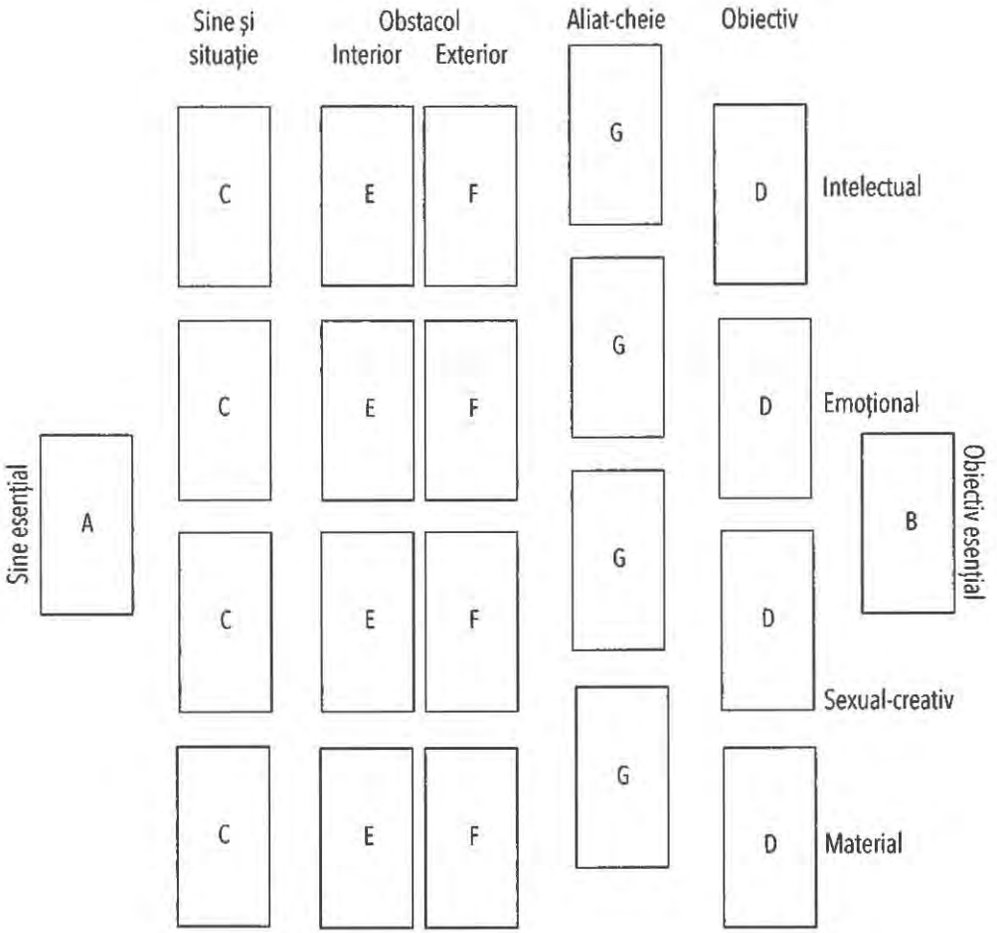

TAROTUL EROULUI, APLICAT CELOR PATRU CENTRI

A-B: Reprezintă sinele esențial al consultantului (A) și obiectivul său esențial (B). Aceste două cărți se așază de fiecare parte a structurii, la fel ca Nebunul și Lumea, față de celelalte douăzeci de arcane majore. Apoi, pentru fiecare centru (viață intelectuală, viață emoțională, viață sexual-creativă și viață materială), scoatem următoarele cărți:

C: Identitatea și situația consultantului, în cei patru centri.

D: Obiectivul său în cei patru centri.

E-F: Obstacolele din fiecare centru. În această lectură, se consideră cartea E mai apropiată de Sine, ca obstacol personal interior al consultantului. Cartea F va reprezenta obstacolul exterior, legat de obligațiile vieții.

G: Cheia pentru fiecare centru.

Intelectul se va situa, de preferat, în partea de sus (poziția 1, în planul grămezii), urmat de centrul emoțional (2), centrul sexual-creativ (3) și centrul material (4). Într-un corp, acești patru centri ar reprezenta capul, inima, pelvisul și picioarele. Sinele și obiectivul esențial delimitează „terenul de joc" la stânga și la dreapta.

F. Obstacol exterior: Turnul (XVI). Ca obstacol, această carte sugerează un blocaj, o teamă de exprimare.

G. Aliatul-cheie: Papesa (II). Este vorba despre conștientizarea faptului că aveți ceva de spus, de scris, de transmis. Papesa este figura feminină care corespunde Papei, considerat maestru prin excelență. Cheia constă în declinarea acestei imagini în feminin, în acceptarea înțelepciunii feminine.

Centru sexual și creativ

C. Sinele și situația: Diavolul (XV). Energia dvs. este imensă! Aici, Diavolul se încadrează perfect în perimetrul sexual/creativ. El este cel care, sub formă de dorință profundă, vă îndeamnă să vă conștientizați valoarea.

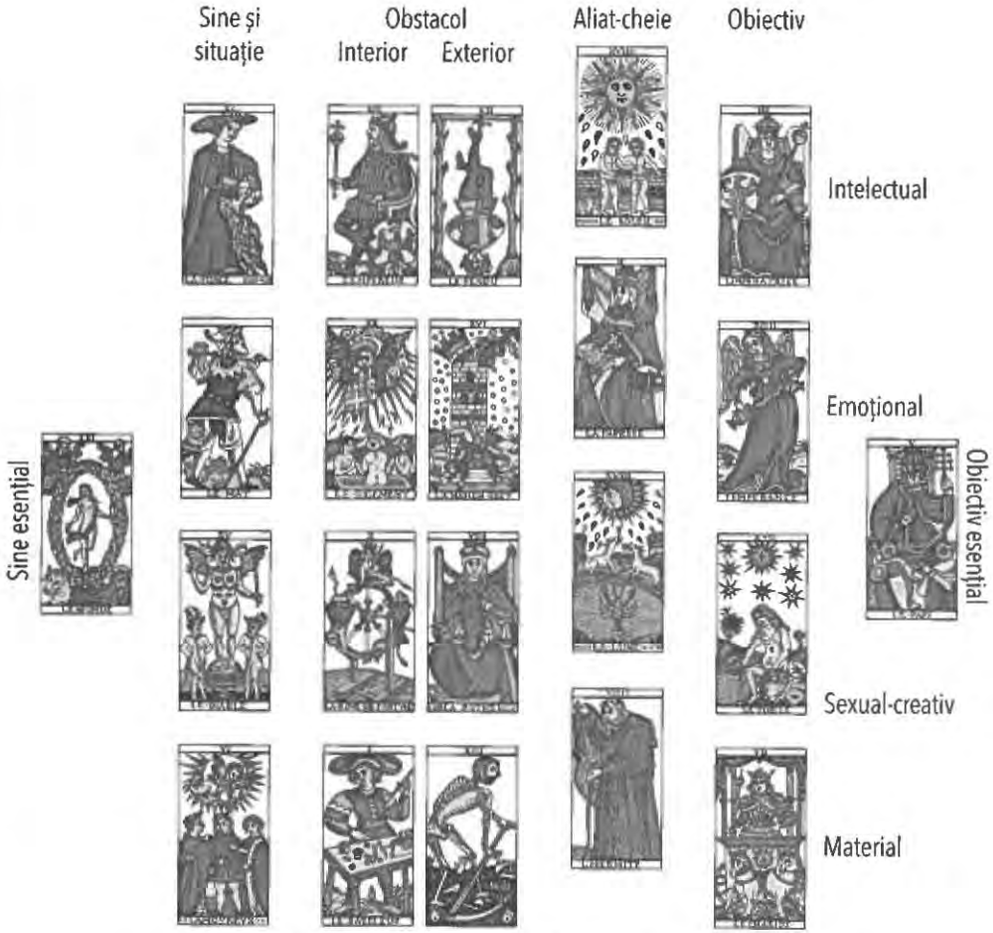

Tarotul eroului, aplicat celor patru centri

D. Obiectiv: Steaua (XVII). O acțiune în lume care se revarsă în două aspecte, deoarece are două ulcioare. Poate fi dorința de a continua colaborarea cu soțul sau, totodată, demararea unei activități individuale.
E. Obstacol interior: Roata Norocului (X). Vă aflați într-o situație de oprire/popas. Creativitatea vă este blocată, poate de teama de a nu mai fi iubită dacă ieșiți din rolul dvs. tradițional.
F. Obstacol exterior: Dreptatea (VIII). Ideea de perfecțiune vă împiedică să faceți ce trebuie. Creativitatea nu poate fi perfectă...
G. Aliatul-cheie: Luna (XVIII). Visați! Aprofundându-vă intuiția, veți fi capabilă să depășiți blocajul creativ.

Centru material

C. Sinele și situația: Îndrăgostitul (VI). Acasă, situația este plăcută. Munciți și vă simțiți bine cu soțul dvs. Fiecare are perimetrul său și nu îl invadează pe al celuilalt.
D. Obiectiv: Căruța (VII). Să vă poziționați în funcție de munca soțului și să vă găsiți forma de acțiune în lume, ca tarolog, fiindcă aceasta este dorința dvs.
E. Obiectiv interior: Magicianul (I). Vă simțiți o începătoare, elevă încă, prea neexperimentată pentru a începe să acționați. Vă temeți, poate, că nu veți putea câștiga bani (moneda de aur a Magicianului).
F. Obstacol exterior: Arcana fără nume (XIII). Transformarea vi se pare revoluționară. Vă temeți pentru echilibrul cuplului. Uneori, o femeie este învățată, încă din copilărie, să fie dependentă și această femeie transferă asupra soțului imaginea propriului tată. Această dependență se transformă atunci într-un „test de iubire", se teme să nu piardă persoana iubită, ieșind din dependența materială.
G. Aliatul-cheie: Eremitul (VIIII). Abandonând idealul perfecțiunii lui VIII, abandonând statutul de începător, Eremitul avansează netemător spre transformare. Trebuie să începeți să aveți încredere în sine și, poate, să citiți Tarotul necunoscuților: Eremitul merge spre necunoscut. Vă puteți instala pur și simplu într-un loc public, împreună cu cărțile dvs., luând notițe și să așteptați ca cineva să vină să vă întrebe: „Citiți cumva Tarotul?" Eremitul nu se teme de sărăcie. La început, ați putea lucra gratuit.

Tarotul alegerii, aplicat celor patru centri

Tarotul alegerii se poate aplica și acestei structuri de 20+2 cărți. În toți centrii, uneori se poate întâmpla să fim nevoiți să alegem.

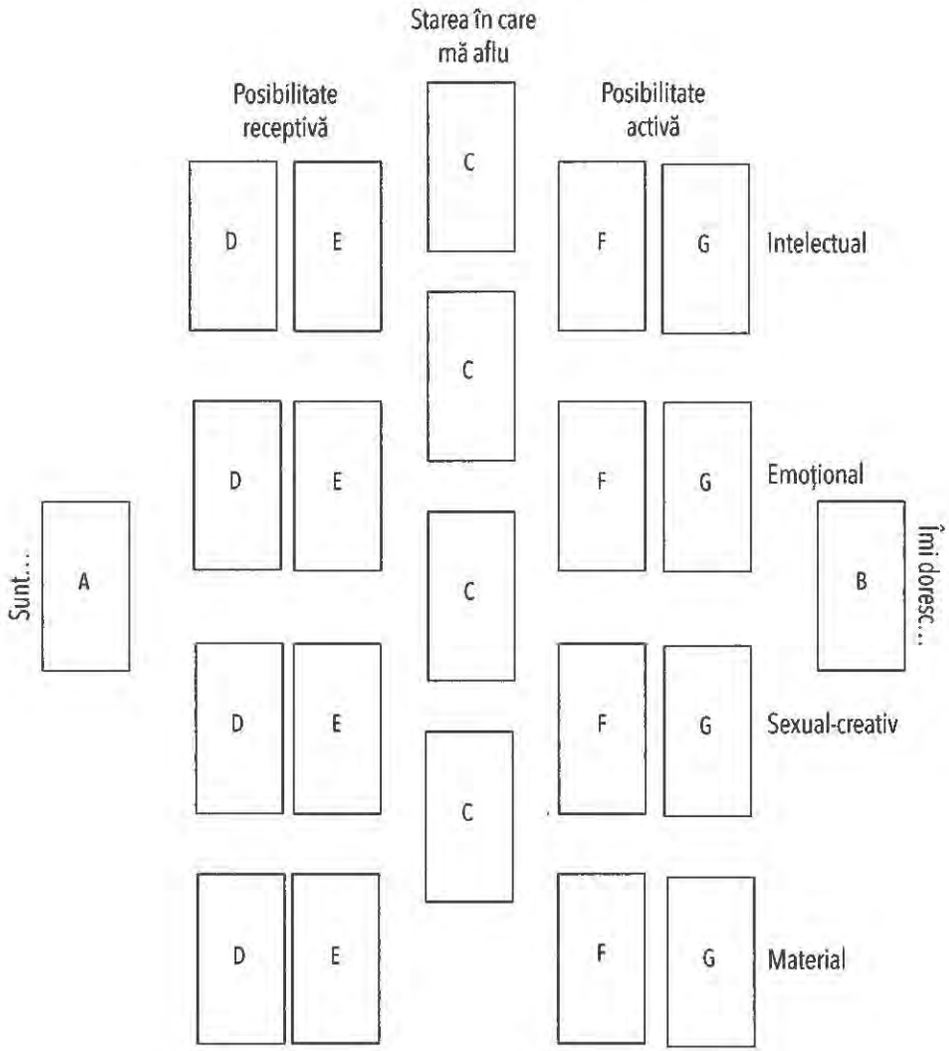

TAROTUL ALEGERII APLICAT CELOR PATRU CENTRI

Cele două cărți care încadrează jocul, reprezintă:
A: Ceea ce, în esență, sunt.
B: Ceea ce, în esență, vreau.
În fiecare centru, alegerea va fi reprezentată de cinci cărți, dispuse astfel:
C: Această carte centrală reprezintă starea intelectuală, emoțională, creativă (sexuală) și materială în care o persoană se află.
D-E și F-G: De fiecare parte, un duo de cărți reprezintă cele două opțiuni disponibile în fiecare centru, una (la stânga) mai receptivă și cealaltă (la dreapta) mai activă.
Dacă se dorește, înainte de a întoarce cărțile, se poate atribui o întrebare sau o posibilitate fiecărui centru.

Ca în Tarotul eroului aplicat celor patru centri și imaginii corpului uman, grupurile de cărți care corespund fiecărui centru vor fi așezate de sus în jos, în ordinea următoare: centru intelectual, centru emoțional, centru sexual-creativ și centru material. A se vedea, la pagina anterioară, structura acestei extrageri.

Lectura artistică

Această ultimă strategie vă va permite să creați toate structurile de aranjare pe care le doriți. Este adecvată în special când se citește Tarotul copiilor, dar, de asemenea, conține posibilități foarte bogate pentru o lectură profesională. Constă în organizarea cărților pentru a forma un desen. Pentru a fi exersată, se poate începe prin crearea de strategii de lectură inspirate de o Arcană, așa cum am făcut în Tarotul Lumii. De exemplu, se poate reinventa un Tarot bazat pe structura Stelei (vezi exemplul de lectură de mai jos).

Lectura artistică inspirată de Steaua
A: Reprezintă steaua centrală care strălucește pe cerul Arcanei XVII
B: Reprezintă locul în care femeia își sprijină genunchiul
C: Reprezintă râul
D-E: Reprezintă cele două ulcioare
F: Reprezintă pasărea de pe creangă

Exemplu de lectură

A: De unde îmi primesc energia? Spânzuratul (XII). Îmi extrag energia din profunzimile ființei mele sau, mai simplu, am nevoie să mă odihnesc pentru a fi în formă.

B: Care este baza mea concretă? Steaua (XVII). Baza mea concretă este locul în care trăiesc, peisajul care îmi place, unde simt că este casa mea. De asemenea, s-ar putea spune că este corpul meu (Steaua este goală) pe care trebuie să îl îngrijesc, sănătatea mea, alimentația mea...

C: Cui îi este destinată acțiunea mea? Roata Norocului (X). Acțiunea mea este destinată închiderii unui ciclu, terminării unui lucru.

D-E: Care sunt mijloacele mele de acțiune? Nebunul și Soarele (XVIIII). Mijloacele mele

de acțiune sunt o mare energie, capacitatea de a călători, libertatea mentală (Nebunul) și generozitatea, simțul colaborării, dragostea pentru aproape (Soarele).

F: Care este consecința acțiunii mele în lume? Eremitul (VIIII). Consecința acțiunii mele în lume este o mare înțelepciune, o maturitate, o nouă perspectivă asupra lucrurilor.

Principii pentru dezvoltarea unei lecturi artistice

Odată stăpânit acest tip de construcție, se poate trece la lectura artistică propriu-zisă.

- Tarologul cere consultantului să își imagineze un obiect, o ființă care pot fi reprezentate printr-un desen.
- Apoi, consultantul amestecă cărțile și i le dă tarologului, care trebuie să aibă imaginație pentru a utiliza numărul de cărți necesare reprezentării obiectului în discuție, într-un mod satisfăcător, cu fața în jos. Se poate utiliza în special principiul celor patru elemente (intelect, inimă, energie sexuală și creativă, materie), introducând în schemă niște structuri de patru niveluri. Schema va fi abordată conform legilor de orientare ale Tarotului: partea care se află în dreapta consultantului reprezintă acțiunea și partea din stânga, recepția.
- Consultantul trebuie să decidă atunci care parte a desenului îl reprezintă. Așază un obiect peste cărți pentru a-și materializa Sinele.
- Consultantul scrie trei întrebări pe fâșii mici de hârtie, pliate în patru și care se plasează în locul alegerii sale, în desen.
- Pentru a interpreta acest Tarot, se va începe prin a vedea unde se situează consultantul și pe ce nivel al desenului și-a așezat întrebările. Apoi, se vor citi întrebările și se vor întoarce cărțile corespunzătoare.
- Dacă se dorește, se poate citi nu numai cartea sau grupul de cărți peste care consultantul și-a pus întrebările, dar și cărțile din jurul lor, care formează mediul acestui răspuns, aspectele complementare.

În exemplul de la pagina următoare, consultanta propune un fluture, ca formă de aruncare.

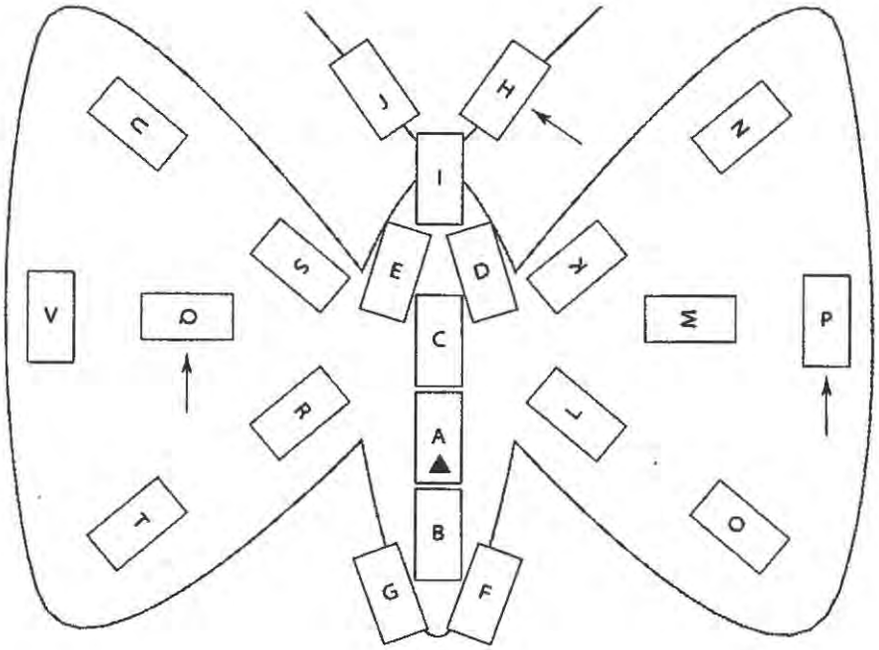

O tânără de nouăsprezece de ani, care tocmai a trecut examenul de bacalaureat și începe să studieze literatura, la facultate.

Simbolic, fluturele reprezintă starea de realizare după o îndelungată gestație de nimfă. Corespunde situației acestei tinere, care s-a mutat în alt oraș, care și-a lăsat familia și care locuiește singură pentru prima dată în viață. Aici, s-au utilizat cele douăzeci și două de arcane majore pentru a reprezenta schematic fluturele. Triunghiul simbolizează locul în care consultanta și-a situat Sinele. Întrebările sale sunt indicate de cele trei săgeți.

Sinele individual

A. Împărăteasa (III). Ți-ai pus Sinele în centrul corpului fluturelui. Asta înseamnă că ești în echilibru perfect, în acord cu tine însăți în această nouă viață. Împărăteasa (A) vrea să spună că ai o sănătate și o creativitate depline.

Deoarece consultanta s-a plasat în centrul schemei, cărțile care o înconjoară pot fi citite astfel: cartea situată peste ea (C) ar putea fi Sinele său superior și cartea situată dedesubt – Eul său inconștient (B). Cele patru cărți care o înconjoară, ca în Tarotul Lumii, vor fi cele patru energii ale sale: intelectul (D), energia emoțională (E), energia sexuală și creativă (F) și energia materială (G).

Corpul fluturelui

A. Împărăteasa (III), pe care am interpretat-o deja ca pe o carte de creativitate, de entuziasm.

B. Luna (XVIII). Există în tine multă creativitate neexprimată nici acum, care te-a făcut probabil să alegi să studiezi literatura. Lumea ta inconștientă este bogată în visuri și intuiție.

C. Nebunul. Energia ta spirituală este mare, dar nu ai încă un obiectiv.

D. Energia intelectuală: Împăratul (IIII). Ai mintea foarte bine organizată, solidă. Ai bazele necesare pentru a excela în privința studiilor. Dar aspectul puțin „pătrat" al intelectului tău semnalează că încă nu ai intrat în contact cu lumea fantasmagorică a Lunii. Încă te vezi ca o ființă rațională.

E. Energie emoțională. Forța (XI). Ești dispusă să începi o nouă relație de dragoste, bazată pe atracție.

F. Energie sexuală și creativă. Steaua (XVII). Debordezi seducție și generozitate și potențialul tău creativ este foarte mare. Ai mijloacele pentru a te realiza, atâta vreme cât, încă o dată, ai găsit o cale de conciliere între aspectele logice și cele poetice ale personalității tale.

G. Energie materială: Soarele (XVIIII). Ești pe deplin sprijinită în această etapă a vieții tale, poate de tatăl tău (consultanta confirmă că părinții săi îi permit să închirieze o garsonieră în oraș, în care să își înceapă cariera și se preocupă de bunăstarea ei).

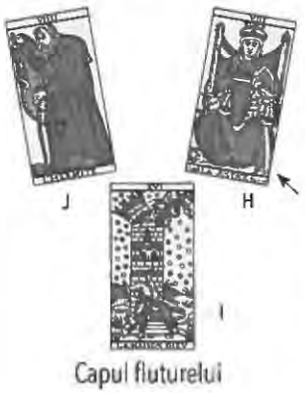

Capul fluturelui

Întrebările consultantei

H. **Întrebarea 1:** Sunt capabilă să am succes în carieră? Întrebarea este plasată pe antena dreaptă (H) a fluturelui, adică în vârful activității sale. Este obiectivul său cel mai înalt, cel care implică și viața viitoare.

Răspuns: Întoarcem cartea. Este vorba despre Dreptatea (VIII). Ai tot ce îți trebuie pentru a triumfa, fiindcă Dreptatea reprezintă perfecțiunea.

Eziți însă. Hai să întoarcem deci cărțile care reprezintă capul și antena stângă a fluturelui, pentru a înțelege motivele acestei incertitudini. Cartea H, antena dreaptă, reprezintă întrebarea ta referitoare la carieră. În cap, cartea I, găsim motivul îndoielii. În cartea J ne cufundăm în aspectele trecute ale acestei incertitudini.

I. Turnul (XVI). Această arcană reprezintă o explozie, o răbufnire. Ai ieșit dintr-o lume cunoscută pentru a intra într-o altă necunoscută. Anumite aspecte îți sunt deja familiare (corespunzi, în Turnul, personajului care iese cu totul din turn). Acest aspect face referire la trecutul tău reprezentat de antena din stângă. În schimb, aspectele reprezentate în antena dreaptă sunt, ca celalalt personaj al Turnului, pe jumătate ascunse în turn. Nu știi ce te așteaptă – și, de aici, și ezitările tale.

J. Eremitul (VIIII). Perioada liceului s-a încheiat. La fel ca Eremitul, umbli înapoi, luminând trecutul, știi la ce renunți, ce abandonezi, dar încă nu știi spre ce te îndrepți. Facultatea propune noi metode de lucru, o nouă formă de viață și încă nu știi dacă te poți adapta. Dar nu ai niciun motiv să te neliniștești. Așa cum o arată Dreptatea, ești bine pregătită și ai tot ce îți trebuie pentru a triumfa.

P. **Întrebarea 2:** Mă voi îndrăgosti?

Întrebarea este plasată în extrema aripii drepte a fluturelui, acolo unde forța motrice este mai intensă. Iubirea dă aripi!

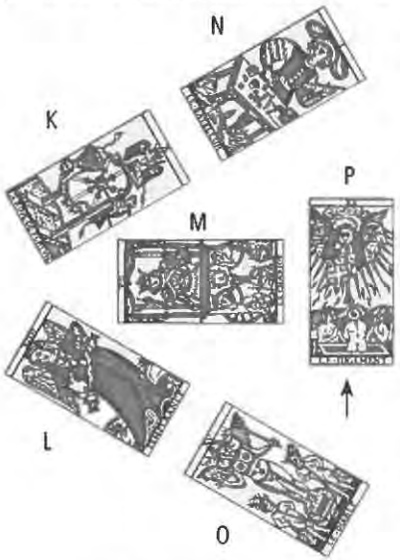

Aripa dreaptă a fluturelui

Răspuns: Judecata (XX). Nu este niciun dubiu! Poți cunoaște pe cineva. Dar, cum nu citim viitorul, să vedem mai bine care sunt rutele care te duc către această întâlnire. Vedem că întâlnirea ale loc în P. Are, de o parte și de alta, două căi care încep în K și L și converg în M. Cărțile N și O reprezintă circumstanțele care înconjoară această întâlnire.

K. Roata Norocului (X). Un ciclu se termină, acordă-ți timp pentru a închide trecutul și nu te grăbi. Ai schimbat orașul, centrul de învățământ. Urmată de:

N. Magicianul (I). O întâlnire cu un tânăr inițiază un ciclu nou.

L. Temperanţă (XIIII). Mesajul este similar: Temperanţă își acordă timp pentru a echilibra situația. Urmată de:

O. Diavolul (XV). După angelica Temperanţă, vine un atașament profund!

M. Căruța (VII). Este cartea centrală: apare prințul în viața ta. Nu trebuie să faci nimic special pentru asta, totul se întâmplă natural.

Q: **Întrebarea 3:** Sunt talentată?

Răspuns: Spânzuratul (XII). Această carte exprimă o situație în care nu se acționează și, totodată, o pregătire. Consultanta confirmă: i-ar plăcea să scrie poezii, dar nu se hotărăște. „Repetiția e mama învățăturii", spune zicala. Talentul se exprimă și se dezvoltă acționând. O persoană nu știe dacă are talent înainte să îl pună în acțiune. Această idee poate fi dezvoltată citind cărțile care îl înconjoară pe Spânzuratul:

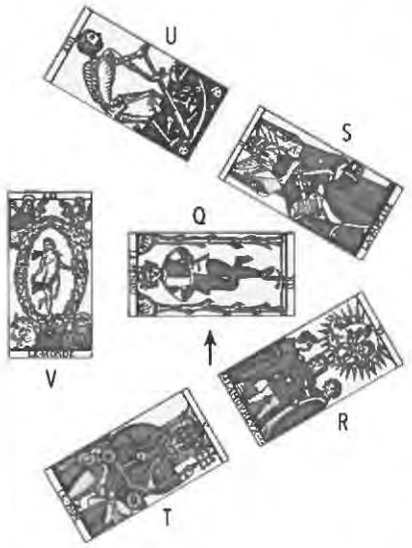

Aripa stângă a fluturelui

Q. Spânzuratul (XII). Talentul este încă în gestație, nu acționează. Aripa fluturelui este imobilă.

R și S. Primele eforturi care trebuie făcute pentru a pune aripa în mișcare: Îndrăgostitul (VI), Papesa (II). Întrebarea pe care trebuie să ți-o pui nu este „Sunt talentată?", ci „Îmi place (VI) să scriu (II)?" Pentru a ști, trebuie să muncești în fiecare zi: suma ambelor cărți dă VIII (Dreptatea), care execută fără greșeală ceea ce trebuie să facă.

T și U. Rezultatul acestei acțiuni. Papa (V) și Arcana fără nume (XIII). Acceptând să te exprimi, să comunici ceea ce porți în interior (V), te transformi, faci ca Spânzuratul să eclozeze în gradul următor, XIII. Suma ambelor cărți dă XVIII: Luna, cartea care a reprezentat Eul tău inconștient, poezia care a fost latentă în tine, se manifestă în realitate.

V. Talentul real al consultantei, odată ce a fost manifestat. Cartea care închide această frumoasă extragere este Lumea (XXI). Nu ezita, ai lucruri de spus și capacitatea de a le exprima cu mult talent.

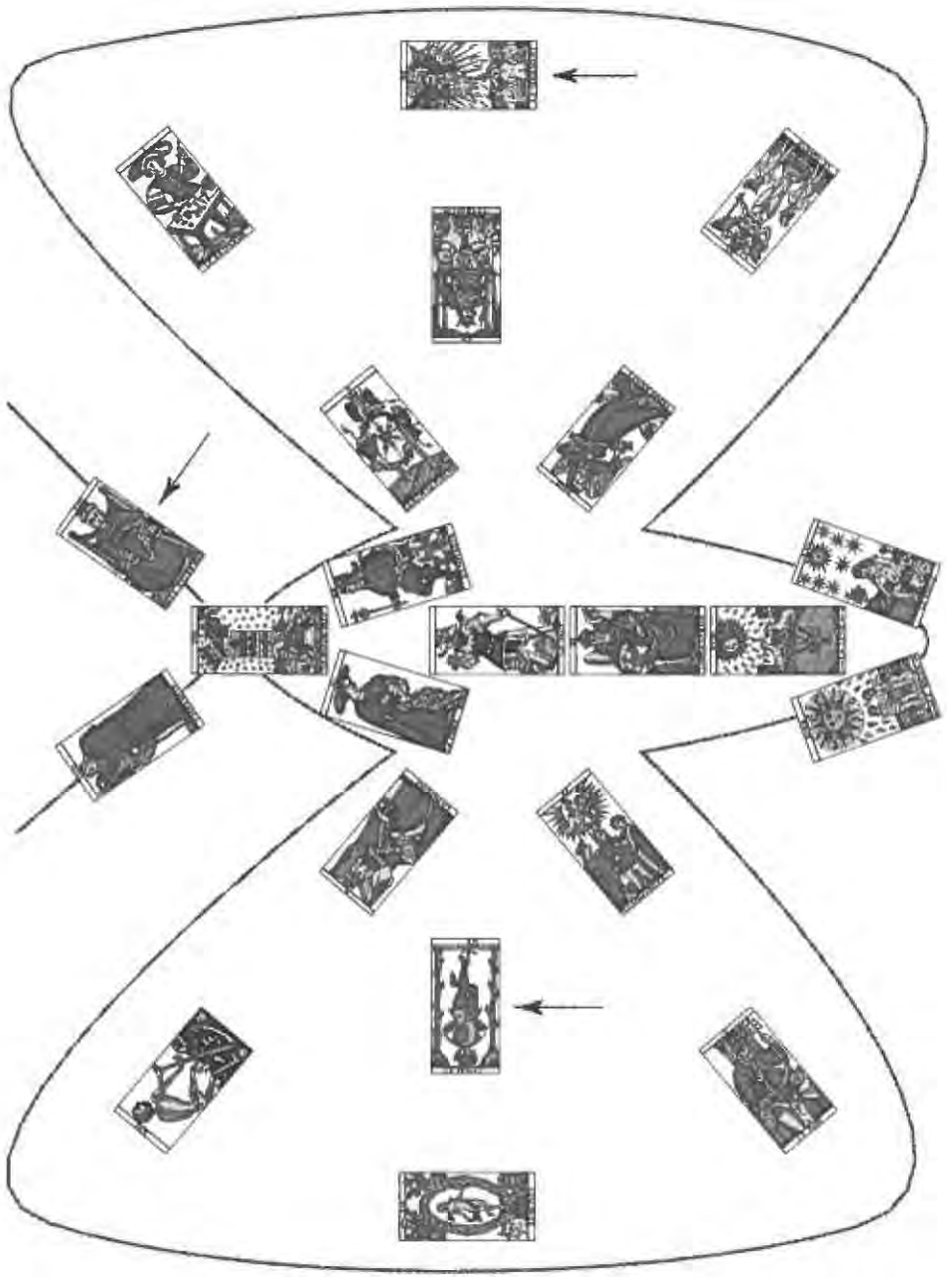

Concluzii

Filosofia tarotică

Numeroșii mei ani de contact cu Tarotul mi-au oferit forme noi de a percepe lumea și celelalte ființe umane, permițând intuiției să „danseze" cu rațiunea, amestecându-se în ceea ce am numit „filosofia tarotică" (într-o manieră filosofico-poetică, ascunzând că mă refeream la Tarot, am descris-o în cartea mea, *La escalera de los angeles: reflexiones sobres el arte del pensar*), așa că mă voi limita la câteva exemple.

Arcanele au semnificații multiple, care pornesc de la modul particular la cel general, de la evident la neobișnuit. Este necesar ca fiecare arcană să fie considerată un ansamblu de semnificații. Aceste semnificații dobândesc o mai mare sau o mai mică importanță, în funcție de sistemul cultural al persoanei care le interpretează.

În realitate, fiecare ființă umană este o arcană. Oricât de mult am trăi alături de cineva, uneori chiar întreaga viață, nu putem spune că îl cunoaștem complet. Suntem obișnuiți cu modul de gândire, sentimentele, dorințele, gesturile, activitățile lui zilnice, dar este suficient un eveniment extraordinar (oricare ar fi el, o boală, o catastrofă, un eșec, un succes), pentru a vedea în acea persoană aspecte neobișnuite care ne surprind, plăcut sau nu. Ceea ce credem noi că este realitatea e doar o parte a realității. O parte a personalității celuilalt este ceea ce proiectăm în el. Defectele sau calitățile pe care le vedem în partener, sunt, la rândul lor, ale noastre. Aceste comportamente inseparabile cu care lumea și cel de lângă noi ne surprind declanșează reacții care depind de nivelul nostru de conștiință. Într-un nivel

de conștiință slab dezvoltat, orice schimbare ne sperie, făcându-ne să fim neîncrezători, să fugim, să paralizăm, să devenim colerici sau să atacăm. O conștiință dezvoltată acceptă schimbarea permanentă și avansează încrezătoare, fără obiective, bucurându-se de existența prezentă, construind, pas cu pas, puntea care traversează prăpastia.

Pentru a reuși să fac lecturi vindecătoare, a trebuit, în primul rând, să îmi înving antipatiile și simpatiile. Fiecare locuitor al lumii noastre reprezintă un punct de vedere diferit, nou, care nu exista înainte de nașterea sa. Atunci când cineva drag ne părăsește, simțim că tot universul a rămas pustiu... indiferent cine ar fi, consultantul merită să îl respectăm ca pe o operă divină care nu se va repeta niciodată, cu posibilitatea de a aduce lumii o sămânță a unui bine necunoscut.

Nu există tarolog impersonal. Orice tarolog este marcat de o epocă, un teritoriu, o limbă, o familie, o societate, o cultură.

Așa cum, în literatură, romanul a încetat să mai fie povestit de un scriitor-martor considerat un zeu, care lasă să curgă întâmplările fără să intervină și fără să fie afectat, ajungând să fie povestită de un personaj legat foarte intim de evenimente, un actor al traumei, lectura Tarotului a trebuit să facă același pas: sub nicio formă nu am suportat să mă pun în poziția clarvăzătorului care cunoaște trecutul, prezentul și viitorul consultantului observându-l de la o înălțime magică, impersonal. Fiindcă arcanele erau evantaie de proiecții, era necesar să realizez că tot ceea ce vedeam în cărți era impregnat cu personalitatea mea. Neputând să mă eliberez de mine însumi, mi-am pus mai multe întrebări. Cine sunt când citesc Tarotul? Rațiunea mea este masculină? Este latino-americană? Europeană? Este adolescentă? Este matură? Morala mea este iudeocreștină? Sunt credincios, ateu, comunist, slugă a unui regim politic? Îmi dau seama care sunt caracteristicile vremurilor pe care le trăiesc? Pentru a reuși să fac o lectură utilă, mi-am dat seama că trebuie să o „lucrez", să o lustruiesc, până când voi ajunge la esența ei. Mi-am promis să mă supun tendințelor vremii și să nu cad în capcana tradițiilor sau a folclorului. Mi-am observat cu atenție imaginea despre lume și am încercat, cu toate forțele, să îmi schimb mintea masculină, acceptând-o pe cea feminină, pentru a le amalgama pe amândouă până când voi atinge rațiunea androgină. Deși m-am născut în Chile și m-am format în Mexic și Franța, înăuntrul meu am încetat să mai am vreo naționalitate,

ajungând să mă simt, în cel mai sincer mod, cetățean al cosmosului. Acest lucru m-a făcut să îmi conștientizez limitele ca ființă umană. Conștiința mea nu era prizoniera unui corp mineral, vegetal sau animal, ci esența întregului univers, ceea ce mi-a permis să mă pun nu numai în locul altor persoane, ci și al obiectelor. Ce simt pisica mea, acest copac, ceasul pe care-l port la mână, pietrele pe care calc, organele și pântecele meu ș.a.m.d.? În această străduință de desprindere și rafinare mi-am pierdut nu numai naționalitatea, ci și vârsta, numele, etichete precum „scriitor", „cineast", „terapeut", „mistic" și multe altele. Am încetat să mă mai definesc: nici gras, nici slab, nici bun, nici rău, nici generos, nici egoist, nici tată bun, nici rău, nici asta, nici cealaltă. De asemenea, am încetat să mai visez la realizarea unor obiective ideale: nici campion, nici erou, nici geniu, nici sfânt. M-am străduit, cu toate energiile mele, să fiu cine eram. Am încetat să mă mai agăț de o singură limbă și am dezvoltat o dragoste și un respect pentru toate limbajele, în același timp în care mi-am dat seama că dacă acele cuvinte nu realizau poezia, se transformau în capcane. Cred că rădăcina oricărei boli psihosomatice este un ansamblu de cuvinte aranjate sub formă de interdicție. A impune o viziune înseamnă să interzici altele. Universul nu are limite și funcționează cu un colectiv de legi care sunt diferite, uneori contradictorii, în fiecare dimensiune diferită.... Cu cât îmi extindeam limitele mai mult, cu atât mai mult vedeam limitele celuilalt. În prezent, când citesc Tarotul și cad în transă, egoul meu aproape că s-a transformat în *tu*. În fața consultantului, mă simt ca un cer albastru care primește trecerea unui nor... În realitate, nu citim pentru a-i spune consultantului ce este, ci pentru a-l înțelege. În ziua în care îl înțelegem în întregime, dispărem... Cred cu tărie că adevăratul nostru consultant este moartea... Să încercăm să o înțelegem. Când murim, adică atunci când suntem ea, ne dizolvăm, în sfârșit, în Adevăr.

Niciun tarolog nu poate spune adevărul. Poate spune doar interpretarea lui despre adevăr. Când citim Tarotul, nu știm. Fiindcă citește pentru a înțelege, tarologul trebuie să continue să citească, deși nu înțelege ce vede. Deoarece orice interpretare este fragmentată, abundența interpretărilor îl face pe consultant să se apropie de cunoaștere... Nu există întrebări nesemnificative. Întrebările superficiale sau cele profunde, inteligente sau prostești, au aceeași importanță: fiindcă interpretările fiecărei arcane sunt

infinite, valoarea întrebării va depinde nu de calitatea sa, ci de calitatea răspunsului tarologului.

Mi-am dat seama că, înțelegând ceea ce vedem, trăim o iluzie. Pentru a înțelege cu adevărat ceva, ar trebui să se descifreze ce este universal. Fără să cuprinzi întregul, este imposibil să știi cu certitudine ce reprezintă una dintre componentele sale. Consultantul nu este un individ izolat. Pentru a ști cine este, tarologul, pe lângă faptul că ar trebui să îi cunoască viața încă din perioada de gestație sau din momentul nașterii, ar trebui să cunoască viața fraților săi, părinților, unchilor, bunicilor și, dacă este posibil, pe cea a străbunicilor. Să știe ce educație a primit, să cunoască problemele societății în care a trăit și arhetipurile și cultura care i-au format mintea...

Fiind imposibil de cuprins totalitatea celuilalt, este imposibil să îl judeci. Latura pozitivă sau negativă a unui eveniment nu îi sunt intrinseci, ci doar interpretări subiective. Din considerație față de consultant, este preferabil să se caute întotdeauna interpretarea pozitivă.

În același timp în care un copac își înalță ramurile spre cer, își afundă rădăcinile în pământ. Lumina este infinită, întunericul este infinit. Înțelegerea treptată pe care o poartă inconștientul nostru ne conduce spre îmbibarea în suferința întregii umanități, durerea fiind infinită. Odată exprimate plânsul și mânia, este mai util să se caute valorile care se ascund ca niște comori, în sinele nostru esențial. Pacea este infinită.

Un tarolog nu trebuie să își compare consultantul cu alte persoane care îi seamănă din punct de vedere fizic. Compararea, ca o manieră de a defini, este o lipsă de respect față de diferența esențială a fiecărei ființe.

Poate consultantul nu se cunoaște pe el însuși și, de cele mai multe ori, ignoră influențele pe care le-a primit de la arborele său genealogic. Dacă știe un singur dialect, dacă nu a călătorit în țări îndepărtate, dacă nu a studiat alte culturi, dacă niciodată nu și-a imobilizat corpul pentru a medita, dacă, trebuind să aleagă între a face și a nu face, a ales să nu facă, fugind de teama eșecului de orice experiență nouă, se poate spune că inconștientul său i se prezintă nu ca ceea ce este, un aliat, ci ca un mister agitat, un dușman... Niciodată nu va ști care este baza reală a ceea ce gândește, dorește sau face... Drept urmare, pe durata lecturii Tarotului, întrebările sale, oricât de superficiale ar părea, vor ascunde procese psihologice profunde.

„Trebuie să merg la salonul de înfrumusețare, să îmi vopsesc părul și să îmi schimb coafura?" Întrebare foarte simplă, aparent frivolă, care totuși poate primi un răspuns profund. Dacă ar fi vorba doar despre ce spun cuvintele, ce nevoie ar avea persoana respectivă să fie sfătuită? I-ar fi de ajuns să hotărască singură. Prin acest vopsit și schimbare a coafurii, consultanta și-ar putea exprima însă dorința de a-și schimba viața, de a renunța la singurătate sau, din contră, de a pune capăt unei relații; de asemenea, dintr-un alt punct de vedere, dorința de a iniția alte experiențe, de a fi recunoscută, nemulțumirea față de ea însăși sau descoperirea unor valori noi care o obligă să se desprindă de o personalitate anterioară etc. Tarotul ne învață să respectăm toate întrebările: fiecare dintre ele este o oportunitate pentru a aprofunda descoperirea sinelui, pentru a trăi montați ca o piatră prețioasă într-o bijuterie care este prezentul. Majoritatea consultanților nu se simt ca ceva ce sunt, ci ca ceva ce vor fi.

Orice generalizare este iluzorie. Evenimentele nu sunt niciodată similare... Când se ia altcineva ca exemplu, întotdeauna cel care îl menționează emite o concepție personală. Pentru fiecare individ, celălalt este diferit.

Celălalt, fiind o parte a unui tot infinit, în consecință imposibil de închis, de conținut într-o definiție, fiind prins și interpretat de noi, primește limitele care corespund nivelului nostru de conștiință. Acest „celălalt" este un amestec a ceea ce arată și a ceea ce i-am anexat, transformându-l în reflexia noastră. Calitățile pe care le vedem în el, dar și defectele sale sunt parte a calităților și defectelor noastre. Judecându-i și măsurându-i pe ceilalți, punând etichete – bun, rău, frumos, urât, egoist, generos, inteligent, prost etc. – ne mințim. Fiecare judecată pe care o emitem este întotdeauna raportată la imaginea limitată, deci superficială, pe care o avem despre noi înșine...

Realul nu este nici bun, nici rău în sine, nici frumos, nici urât, nu are nicio altă calitate. Unitatea divină nu poate avea calități, nici nu poate fi definită de un tarolog care nu o înțelege fiindcă nu o poate conține. Totul înseamnă toate părțile, dar toate părțile nu sunt Totul.

În niciun moment tarologul nu se poate erija în judecător al consultantului și nici să accepte ca reale și corecte viziunile pe care consultantul le are despre rudele sau ființele pe care le amintește în lectură.

Într-o lume infinită nu se poate afirma: „Totul este așa". Corect este să se spună: „Aproape totul este așa." Dacă un nouăzeci și nouă la sută este considerat negativ, nu se poate exclude pozitivitatea acelui unu la sută. Acest unu la sută pozitiv este mai demn să definească totalitatea decât restul nouăzeci și nouă la sută negativ. Această mică pozitivitate răscumpără marea negativitate.

De aceea nu este util să afirmăm că lumea este violentă. Se poate accepta faptul că există violență în lume, prea multă violență, dar să nu o definim prin prisma acestei greșeli. Lumea este la fel de perfectă ca și cosmosul. La fel și ființa umană. Nu este recomandat să afirmăm că omul este bolnav. Cât timp este însuflețit de viață, corpul uman este un organism complex, misterios, care deține sănătate. A fi viu înseamnă a fi sănătos, fizic și mental. Putem avea boli, atitudini psihotice, dar oricât de grave ar fi, nu ne transformă în „bolnav" sau „nebun", nu definesc ființa noastră, ci starea pe care o avem în prezent. Spiritul uman, infinit, nu suportă etichete... Mai mult decât să îi arate defectele, tarologul trebuie să încerce să cuprindă calitățile consultantului, care, deși uneori puține la număr, îl vor ajuta mult mai mult să fie cine este cu adevărat.

Consultantul nu trebuie definit prin prisma acțiunilor sale, ci să se definească acțiunile pe care consultantul le-a făcut. Nu este „un prost", ci „a făcut prostii". Nu este „un hoț", ci „și-a însușit lucrul altuia". Dacă un consultant este definit prin acțiunile sale, îl separăm de realitate.

Valoarea unei lecturi depinde de nivelul de conștiință al tarologului. Dacă este înțelept, poate obține mesaje valoroase, oricât de absurde ar fi arcanele alese de consultant. Conștiința tarologului conferă sau nu înțelepciune consultantului, dar arcanele în sine nu sunt nici înțelepte, nici proste: nu au calități. Calitățile le posedă cel care le enunță.

Lecturile, în ciuda importanței lor, sunt întotdeauna interpretări personale ale tarologului și tocmai din această cauză nu trebuie să li se acorde calitatea de dovadă absolută. Nicio lectură nu poate constitui dovada unui fapt.

Exactitatea și precizia, într-o realitate în permanentă schimbare, reprezintă două piedici în calea înțelegerii.

Dorința de perfecțiune, de exactitate, de precizie, de repetare a ceea ce se cunoaște și ce este stabilit sunt manifestări ale unei minți rigide care se

teme de schimbare, de diferit, de greșeală, de permanenta impermanență a cosmosului. Această atitudine, cu încăpățânare rațională, se opune rațiunii tarotice, care se aseamănă poeticului. L-am auzit pe poetul Edmond Jabes spunând: „A fi înseamnă să pui întrebări în labirintul unei întrebări care nu conține niciun răspuns."

Când s-a interpretat o arcană, ulterior i se poate schimba interpretarea. Interpretările nu sunt arcana, ea nu se poate schimba, dar tarologul da, în măsura în care este o ființă care se transformă. Faptul că nu schimbăm niciodată interpretările denotă încăpățânare. Orice mesaj obținut prin lectura unor cărți poate fi contrazis de o a doua lectură a acelorași cărți.

A răspunde cu „nu" unei afirmații este o greșeală. Nimic nu poate fi negat în totalitatea sa. Este mai bine să se spună: „Este posibil, dar din alt punct de vedere, se poate spune contrariul."

Boala este, în mod esențial, separare, ceea ce înseamnă că izvorăște din convingerea că am fost separați.

Unii scriitori de cărți de autocunoaștere ne sfătuiesc să nu ne considerăm un corp care are un suflet, ci un suflet care sălășluiește într-un corp... Perspectivă pe care, inițial, am adoptat-o cu fervoare; ulterior însă, gândindu-mă că soluția corectă a unei probleme nu are ca rezultat un câștigător și un perdant, ci doi câștigători, am acceptat – în acord cu scopul alchimiei, spiritualizarea materiei și materializarea spiritului – că eram deopotrivă un spirit care avea un corp și un corp care avea un spirit... Dar, raportându-mă la prima premisă, eram eu, într-adevăr, un spirit? Adică o entitate individuală, diferită de Tot... Da, eram un spirit, dar în același timp eram o planetă, o galaxie, un univers și, da, acceptam un principiu creator, Dumnezeu. Ceea ce m-a obligat să spun: „Sunt un corp care are un Dumnezeu, sunt un Dumnezeu care are un corp..." Cu toate acestea, puteam eu să îmi separ corpul de celelalte corpuri, de Pământ, de stele, de materia universală?

Sănătatea este conștiință divină. Se ajunge la ea cu ajutorul informației, considerând informația nu ca pe niște cuvinte, ci ca experimentare a unei cunoașteri înscrise în corp, care se prezintă ca o cerere a ceea ce lipsește. Și ce lipsește este experiența contopirii cu Dumnezeul interior.

Suferința înseamnă ignoranță. Boala este lipsa de conștiință. Ființa umană, pe deplin relațională, trebuie să primească informația esențială

pentru a ajunge la sănătate. Pentru a vindeca un bolnav trebuie să îl conectezi la Dumnezeul lui interior.

Dacă lumea este infinită, nicio ordine nu este reală. Poate fi ordonat doar acela care are limite precise. Se poate căuta utilitatea de moment a unei ordini, dar nu și veridicitatea sa. Lumea este o reprezentare subiectivă care se poate ordona în infinite moduri. Este recomandat să căutam ordinea care ne face să suferim cel mai puțin.

Cheia magică care permite consultantului, dar și tarologului care îi pune întrebarea, să își organizeze într-un mod pozitiv trecerea prin lume este următoarea: „Viața mea mă face fericit? Aceste persoane, acest serviciu, acest oraș, această țară, această casă, această mobilă îmi fac viața fericită? Dacă nu îmi fac viața mai frumoasă, mai fericită, înseamnă că nu mi se potrivesc, ca atmosferă, companie, teritoriu, activitate – ceea ce mă invită să evit să mă leg de ele.

Orice concept este dual, compus din cuvântul enunțat și un opus nepronunțat. A afirma ceva înseamnă, de asemenea, a afirma existența contrariului. Tarologul trebuie să caute relația dintre un concept și opusul său. De exemplu: urât (în relație cu ceva frumos), mic (în relație cu ceva mare), defect (în relație cu o calitate) etc. În afara relației, conceptul nu are sens.

Fără să se compare, consultantul nu reușește să știe cine este. Personalitatea dobândită, nu cea esențială, se formează pornind de la comparații. La rădăcina tuturor problemelor se ascunde o comparație. Încă din copilărie ni se cere nu să fim, ci să ne asemănăm. Dacă cel mic nu corespunde cu ceea ce părinții cred că trebuie să fie, îl învinovățesc. Revistele de modă înfățișează femei ce corespund unor criterii de frumusețe care, de multe ori, sunt departe de realitate. Același lucru îl fac și cinematografia și televiziunea. Când o consultantă suferă de un complex al urâțeniei, este esențial ca tarologul să descopere cu cine se compară. Perspectiva părinților și a educatorilor formează spiritul copilului. Dacă nimeni nu l-a văzut așa cum este – supunându-l criticilor sau comparațiilor cu frați sau colegi „mai buni" – micuțul crește simțind că este neimportant, un nimeni, fără a-și acorda dreptul să își realizeze potențialitățile... Școlile care stabilesc dogme de inteligență, pornind de la premisa că există o singură formă corectă de a gândi, provoacă mari devalorizări. Tarologul trebuie să excaveze precum un arheolog în memoria consultantului, căutând exemplele „perfecte" cu care acesta se

compară, pentru a-l elibera de invidie. O umbră de amărăciune îl urmărește în permanență pe cel care se compară cu alții, dorindu-și să aibă și să fie ceea ce celălalt arē și este... Există părinți toxici care, pe lângă cerințele pe care le au de la descendenții lor, le interzic tacit să realizeze ceea ce ei nu au putut. Tarologul trebuie să își înceapă lectura acceptând că se îndreaptă spre cineva care este ceea ce familia, societatea sau cultura din care face parte au vrut să fie... motiv pentru care crede că are scopuri care nu-i aparțin, cu obstacole artificiale și miraje deghizate în soluții. Tarotul ar putea să îi arate natura sa, obiectivele, piedicile și soluțiile adevărate, făcându-l să vadă latura tăcută a existenței sale.

Ceea ce nu știe face parte din viața consultantului, la fel ca și ceea ce știe. Ceea ce nu a făcut este tot atât de important ca și ceea ce a făcut. Ceea ce va putea să facă la un moment dat face parte din ceea ce deja face. Ce a fost și ce nu a fost, ce este și ce nu este, ce va fi și ce nu va fi, constituie, în egală măsură, lumea lui.

De teamă să nu piardă ceea ce cred că sunt, unii oameni nu vor să fie vindecați, ci tratați. În loc să obțină soluții, vor doar să fie ascultați, compătimiți. Înaintea dezvăluirilor tarologului, prezintă o atitudine defensivă... Deși suferă, spun că totul este bine în familiile lor, că în copilărie au fost iubiți, că niciun abuz nu i-a putut afecta, că duc o viață confortabilă. Consideră că nimic din ceea ce li se dezvăluie nu este adevărat... În fața unei asemenea atitudini, tarologul trebuie să aibă o răbdare de sfânt. Una este să oferi și alta este să obligi pe cineva să primească... Acceptând rezistențele în loc să le atace direct, trebuie ocolite refuzurile și negațiile până când se găsește o deschizătură prin care să înceapă să se producă o minimă conștientizare. Apoi, consultantul este invitat să mediteze asupra acestei revelații, atât timp cât este nevoie. Odată ce a fost înțeleasă bine, se reia excavarea în memoria sa, grație unei noi interpretări a cărților de tarot. „Pentru a înainta un kilometru, trebuie să faci un pas." (Tao Te Ching, Lao Zi). Cu toate acestea, terapeutul nu ar trebui să încerce să își facă „clienți", doar din dorința personală de putere – mai exact, consultanți care să ajungă să aibă față de el o dependență infantilă și care să îi plătească așa cum ar plăti o prostituată ce le servește drept aspirină emoțională. Tarotul nu vindecă, ci este destinat să identifice așa-zisa „boală". Odată realizat acest lucru, este sarcina unui psihanalist, a unui psihiatru sau a unui psihomagician să continue treaba.

Fiecare dintre arcane aparține aceluiași Tarot. De aceea, două cărți observate împreună, deși par să conțină semnificații absolut diferite, au detalii comune. În fața oricărui ansamblu de cărți, trebuie să se caute întotdeauna cât mai multe detalii comune.

Toate ființele umane aparțin unei specii comune și trăiesc în același teritoriu, planeta Pământ. De aceea, două persoane, deși de rasă, cultură, poziție socială și nivel de conștiință diferite, posedă trăsături comune. Abandonând orice ambiție de a se simți superior, tarologul trebuie să cuprindă aceste asemănări și să își centreze lectura în primul rând pe experiențele care îl unesc cu consultantul. Nimeni nu poate să vindece mai bine un „bolnav" decât un fost „bolnav".

Un tarolog nepriceput, care confundă „a gândi" cu „a crede", face interpretări capricioase, pentru ca mai apoi să caute în arcane simboluri care pot confirma aceste concluzii. Pentru el, adevărul este a priori, *urmat* a posteriori *de căutarea lui.*

Pentru a adopta o concluzie este nevoie să se analizeze arcanele din cât mai multe perspective, apoi să se aleagă interpretările care coincid cel mai mult nivelului de conștiință al consultantului. După aceea, se extrag concluziile comparării interpretărilor care au fost alese, trecându-le pe celelalte cu vederea. Orice concluzie este provizorie și se aplică pentru un singur moment din viața consultantului, deoarece a fost extrasă din interpretări care, fiind puncte de vedere ale tarologului, sunt limitate.

Mărturiile, în ciuda importanței lor, sunt întotdeauna interpretări personale ale unui fapt și tocmai din acest motiv nu trebuie să li acorde calitatea de dovadă absolută. Nimic din ceea ce a citit tarologul nu poate constitui dovada unui fapt.

A da sfaturi unui consultant („Trebuie să faci asta", „Nu trebuie să faci asta") este o preluare a puterii. Tarologul trebuie să ofere posibilități de acțiune, lăsându-l pe consultant să aleagă. Tarologul nu trebuie nici să amenințe („Dacă nu faci asta, ți se va întâmpla un anume lucru"), pentru că faptele realizate forțat, deși par pozitive, acționează ca blesteme.

Dacă lectorul este, înainte de toate, „Eu", fiind incapabil să se transforme în oglinda care îl reflectă pe celălalt, în realitate îl folosește pe consultant pentru a se vindeca el însuși. În loc să vadă, se vede. În loc să înțeleagă, își impune propria viziune asupra lumii. În loc să trezească valorile

consultantului, îl cufundă într-un miraj în care el este un adult și celălalt, un copil. Tarologul nu este ușa, ci soneria de la intrare, nu este calea, ci mopul care curăță noroiul de pe podea, nu este lumina, ci butonul întrerupătorului.

Tarologul nu trebuie să facă promisiuni mieroase sau elogioase („Ești un suflet nobil", „Ești bun", „Totul va fi bine", „Dumnezeu te va recompensa, îți va da un premiu" etc.) – cuvinte inutile, care împiedică conștientizarea. Pentru a vindeca, consultantul nu trebuie să fugă de suferință ci, văzând-o față în față, să și-o asume pentru ca mai târziu să se elibereze de ea. O suferință cunoscută este mai utilă decât o sută de laude.

Când fiul meu, Teo, a murit la doar 24 de ani în urma unui accident brutal, o durere de nedescris mi-a sfâșiat sufletul. Ca un ciumat, am asistat la incinerarea lui. Când credeam că nu îmi voi găsi niciodată consolarea, l-am văzut pe fiul meu, Brontis, apropiindu-se de sicriu și punându-i în mână un Tarot de Marsilia. Însoțit de acel Tarot, a fost ars. Am primit cenușa acestor două ființe sacre, într-o urnă. De data aceasta, pentru totdeauna, până la sfârșitul existenței mele, arcanele, îmbrățișate cu fiul meu, vor ocupa un loc privilegiat în memoria mea. Ceea ce iubim cu adevărat și ceea ce credem cu adevărat reprezintă același lucru... Imensa durere a pierderii unei ființe dragi ne distruge imaginea despre noi înșine. Dacă avem curajul de a ne reconstrui, vom deveni mai puternici și, totodată, mai înțelegători cu durerea celorlalți.

Cuprins

Prefață, de Marianne Costa 5
Introducere, de Alejandro Jodorowsky 7

Prima parte
STRUCTURA ȘI NUMEROLOGIA TAROTULUI

Introducere. Tarotul este o ființă 27
Pentru a începe 35
Compunere și reguli de orientare 37
Arcanele majore 39
Primul contact 39
Tarotul este progresiv 43
Nebunul și Lumea: organizarea spațială a Tarotului 45
Arcana XXI – oglindă a Tarotului și cheie a orientării 47
Arcanele minore 50
Organizarea celor patru Suite 50
Corespondența între Suite – elementele și energiile ființei umane 54
Primul contact cu Figurile arcanelor minore 58
Rezumat 61
Numerologia Tarotului 63
De ce o numerologie decimală? 64
Schema dreptunghiulară a numerologiei 64
Dinamica celor zece grade 68

Evoluția numerologică în careuri 73
Numerologia în seriile decimale ale arcanelor minore 75
Locul Figurilor 79
Cavaleri la sfârșit de ciclu: cum Zecele unei Suite devine Asul Suitei următoare 81
Rezumat: dinamica celor zece grade în Arcanele majore și minore 84
Construirea unei mandale în zece faze 91
Cele unsprezece culori ale Tarotului 101
Simbolismul culorilor 102
Câteva „mandale" ale culorilor 104

Partea a doua
ARCANELE MAJORE

Introducere. O arhitectură a sufletului 111
Pentru a începe 123
Nebunul 127
Magicianul (I) 133
Papesa (II) 139
Împărăteasa (III) 145
Împăratul (IIII) 151
Papa (V) 157
Îndrăgostitul (VI) 163
Căruța (VII) 169
Dreptatea (VIII) 175
Eremitul (VIIII) 181
Roata Norocului (X) 187
Forța (XI) 193
Spânzuratul (XII) 199
Arcana fără nume (XIII) 205
Temperanță (XIIII) 213
Diavolul (XV) 219
Turnul (XVI) 227
Steaua (XVII) 233
Luna (XVIII) 239
Soarele (XVIIII) 245
Judecata (XX) 251
Lumea (XXI) 257

Partea a treia
ARCANELE MINORE

Introducere. Umilii gardieni ai Secretului 265
Pentru a începe 273
Numerologia grad cu grad, în fiecare Suită 275
Așii 275
Doiarii 283
Treiarii 287
Pătrarii 290
Cinciarii 293
Șesarii 296
Șeptarii 299
Optarii 302
Nouarii 306
Decarii 309
Gradele, Suită cu Suită 314
Spadele • Cupele • Monedele • Bâtele
Triumfurile sau Figurile 327
Valeții 328
Reginele 331
Regii 334
Cavalerii 337
Semnificație rezumată, Suită cu Suită 341
Spade • Cupe • Monede • Bâte

Partea a patra
CĂRȚILE DE TAROT, DOUĂ CÂTE DOUĂ

Introducere. Conștiința ca lucrare comună 349
Pentru a începe 355
Duourile celor două serii decimale 357
Magicianul (I) – Forța (XI) 358
Papesa (II) – Spânzuratul (XII) 359

Împărăteasa (III) – Arcana fără nume (XIII) 359
Împăratul (IIII) – Temperanță (XIIII) 360
Papa (V) – Diavolul (XV) 360
Îndrăgostitul (VI) – Turnul (XVI) 361
Căruța (VII) – Steaua (XVII) 361
Dreptatea (VIII) – Luna (XVIII) 362
Eremitul (VIIII) – Soarele (XVIIII) 362
Roata Norocului (X) – Judecata (XX) 363
Perechile Tarotului. Diferite versiuni ale relației femeie-bărbat 365
Relația de pereche Nebunul – Lumea 367
Relația de pereche Magicianul – Forța 369
Relația de pereche Papesa – Papa 377
Relația de pereche Împărătească – Împărat 384
Relația de pereche Căruța – Steaua 389
Relația de pereche Dreptatea – Eremitul 393
Relația de pereche Lună – Soare 396
Perechile care însumează XXI 399
Nebunul – Lumea (XXI) 400
Magicianul (I) – Judecata (XX) 401
Papesa (II) – Soarele (XVIIII) 401
Împărăteasa (III) – Luna (XVIII) 402
Împăratul (IIII) – Steaua (XVII) 402
Papa (V) – Turnul (XVI) 403
Îndrăgostitul (VI) – Diavolul (XV) 403
Căruța (VII) – Temperanță (XIIII) 404
Dreptatea (VIII) – Arcana fără nume (XIII) 405
Eremitul (VIIII) – Spânzuratul (XII) 405
Roata Norocului (X) – Forța (XI) 406
Succesiune numerică și transfer. Chei pentru citirea perechilor 409
Dinspre receptare spre acțiune, de la acțiune spre receptare 410
Transferul unei serii de simboluri de la o arcană la alta 412

Partea a cincea

LECTURA TAROTULUI

Introducere. Cum să te transformi în oglindă 421
Pentru a începe 437
Primii pași 439
Exerciții și exemple de interpretări cu o arcană 440
Cum se prezintă ziua 440
Aliatul 440
A te asculta 441
Exercițiu de modestie și umilință cu arcanele majore 441
Exercițiu de modestie și umilință cu arcanele minore 442
Care îmi sunt limitele? 443
Exerciții și interpretări simple, cu două arcane 445
Avantaje și dezavantaje – forță și slăbiciune 445
Conflictul 446
Cartea favorită și cea care vă place cel mai puțin 448
Exerciții cu una, două și mai multe arcane 449
Explicarea unei cărți prin una sau mai multe arcane 449
Introducere în procesul de transfer 451
Exerciții și exemple de interpretări cu un partener 453
Întrebări și răspunsuri 453
Conversația tarotică sau Tarotul pokerului 454
Tarotul pokerului (variantă) 455
Citirea a trei cărți 457
Citirea cărților cu o strategie prestabilită 458
Strategia 1. Aspectele trecut, prezent și viitor ale unei situații 459
Strategia 2. Început, dezvoltare, rezultat 460
Strategia 3. Cauzele situației prezente 460
Strategia 4. Trioul familial și influența sa asupra consultantului 461
Strategia 5. Forțele active: receptare-acțiune 462
Posibilitățile de acțiune ale consultantului 464
Strategia 1. Evoluția unei situații 465
Strategia 2. Lectura ca o frază 466

Repoziționarea cărților pentru a găsi răspunsuri cât mai utile 467
Aspectele psihologice ale lecturii Tarotului 471
Ajutorul acordat consultantului, astfel încât să își rezolve contradicțiile 471
Strategia 1. „Da, dar... adică!" 472
Strategia 2. Protagonist, mediator, antagonist 473
Citirea cărții de la fundul pachetului 474
Alegerea unei lecturi pozitive sau negative 475
Citirea a trei cărți, fără o structură prestabilită și fără o întrebare prealabilă 476
Strategia 1. Tarotul pune întrebarea 477
Strategia 2. Citirea a trei cărți conform valorii lor numerice 482
Strategia 3. Urmărirea privirilor, a gesturilor și a indiciilor pe care le dau cărțile 486
Lectura proiectivă: două perspective pentru rezolvarea unei întrebări 490

Citirea a patru sau mai multe cărți 493
Tarotul îndoielii, al incertitudinii 494
Tarotul eliberării 495
Tarotul eroului cu o mie de chipuri 496
Tarotul Lumii 498
Tarotul celor două proiecte 501
Tarotul alegerii 502

Citirea a zece și mai multe cărți 505
Tarotul Lumii amplificat 505
Tarotul Sinelui realizat 507
Tarotul eroului, aplicat celor patru centri 510
Tarotul alegerii, aplicat celor patru centri 514
Lectura artistică 516

Concluzii. Filosofia tarotică 523

LE·MAT

I
LE·BATELEUR

II
LA·PAPESSE

III
LIMPERATRICE

IIII
LEMPEREUR

V
LE·PAPE

VI
LAMOVREVX

VII
LE·CHARIOT·

VIII
LA JUSTICE

VIIII
L'HERMITE

X
LA·ROVE·DE·FORTVNE

XI
LA·FORCE

XII
LE·PENDU

XIII

XIIII
TEMPERANCE

XV
LE·DIABLE

XVI
LA·MAISON·DIEV

XVII
LE·TOILLE

XVIII
LA·LUNE

XVIIII
LE SOLEIL

XX
LE·IUGEMENT

XXI
LE·MONDE

As de Cupe

As de Spade

As de Monede

As de Bâte

Aşii celor patru Suite:
Cupe, Spade, Monede şi Bâte

Sus şi în stânga: Valeţi
Jos şi în dreapta: Regine

Sus și în stânga: Regi
Jos și în dreapta: Cavaleri

Compus din 22 de arcane majore și 56 de arcane minore, Tarotul a traversat culturile și veacurile, originile sale nefiind cunoscute pe deplin. Dincolo de latura de artă divinatorie, Tarotul este, mai presus de orice, un extraordinar instrument de autocunoaștere și de reprezentare a profunzimilor sufletului, care nu se supune niciunei forme de rigiditate.

Structurat asemenea unei „catedrale nomade" sau unei mandale, Tarotul este atât o reprezentare a lumii materiale, cât și a celei spirituale, ajutându-l pe cel care îl consultă să ajungă la esența sa, la ceea ce este înnăscut în el și nu dobândit. O sursă inepuizabilă de simboluri, *Calea Tarotului* este o invitație într-o aventură spirituală, lansată de Alejandro Jodorowsky – o figură-cult a cinematografiei și literaturii contemporane, tovarăș de drum al suprarealiștilor, fondator al teatrului de avangardă și un adevărat pionier în tot ceea ce ține de curentul transgenerațional, studierea arborelui genealogic și Tarotul de Marsilia. Marianne Costa i-a fost alături timp de 16 ani, predând ateliere terapeutice de psihomagie, psihogenealogie și Tarot.

Jodorowsky a dus arta Tarotului la o profunzime extraordinară, explorând legăturile nevăzute dintre cărțile propriu-zise și energia la care vibrează ființa umană. Folosind o nouă abordare bazată pe simbolism și pe limbajul optic pentru a crea o imagine în oglindă a personalității, ne propune astfel o fabuloasă călătorie spre acceptare și vindecare.

„Tarotul este o structură simbolică, se poate învăța așa cum se învață o limbă străină. Tarotul nu este o religie, el este o tradiție, o operă de artă cu caracter sacru și care, într-un mod foarte concret, ne arată cum să evoluăm, din interior către exterior și în acord cu transcendentul."

MARIANNE COSTA

„Nu există nimic fatidic într-o lectură de Tarot, nimic care să fie câștigat sau pierdut dinainte. Cărțile etalate sunt dreptunghiuri de hârtie imprimată, nu sentințe irevocabile. Un tarolog evoluat trebuie să se desprindă de noțiunea de destin și de cea a prezicerii. Nu se află acolo pentru a da sfaturi, ci pentru a învăța consultantul care-i sunt propriile posibilități, cu scopul de a afla singur ce poate face. Obiectivul suprem este să îl ghideze să nu mai fie ceea ce alții vor să fie, ci ceea ce este el cu adevărat."

ALEJANDRO JODOROWSKY

ISBN 978-606-9707-38-8

www.philobia.com